Odkritja Ronalda Wyatta

Noetova barka

Sodoma in Gomora

Prehod čez Rdeče morje

Gora Sinaj

Skrinja zaveze

Ronald Wyatt

Prevod: Andrej Florjančič 2001, Barbara Hojkar Šavli, 2010, 2023
Priprava besedila: Marjan Šavli, marjan.savli@gmail.com
Fotografije in besedilo: www.wyattmuseum.com, z dovoljenjem
Založnik: Marjan Šavli in Barbara Hojkar Šavli, Mestni trg 11, Škofja Loka

Viri:
www.wyattmuseum.com
https://www.ronwyatt.com/
www2.arnes.si/~sskpspsp2/noe.htm
https://web.archive.org/web/20100629024113/http://www.wyattnewsletters.com/
https://www.youtube.com/@ronwyattcom
https://www.youtube.com/watch?v=EGLPADW_kUw

CIP – Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz

- Svetega pisma Kralja Jakoba (SloKJV).

Knjiga je objavljena na spletni strani:

- https://github.com/msavli/Ronald_Wyatt

BREZPLAČEN IZVOD – NI ZA PRODAJO

Kazalo vsebine

Potop in Noetova barka....4
Zgodba o odkrivanju Noetove barke....13
Oblika Noetove barke – zgodnja leta....13
Noetova barka – akcijska leta....34
Razumevanje ostankov Noetove barke....60
Geologija Noetovega potopa....76
Sodoma in Gomora....88
Prehod čez rdeče morje....90
Sinaj – res na Sinajskem polotoku?....95
Skrinja zaveze....101
Kje je skrinja zaveze danes?....102
Babilonski stolp....113
Dokazi – Babilon....137
Civilizacija doline Indus....152
Znanje, ki so ga imeli najstarejši ljudje....161
Babilon....164
Jožef v staroegipčanski zgodovini....183
Gora Sinaj....196
Sodoma in Gomora....221
Jama Mahpéla....235
V jami!....239
Odkritje skrinje zaveze....248
Odkritje skrinje zaveze Rona Wyatta....249
Kaj je ›skrinja zaveze‹?....250
Zgodovina skrinje....252
Lokacija izkopavanja....256
Prodor skozi skalno steno v jamski sistem....269
Spodbudne besede ›obiskovalca‹....283
Druge trditve o skrinji zaveze....289
Skrinja zaveze in tretji tempelj?....289
Skrinja zaveze v prerokbi....298
Vpogledi v svetopisemsko razumevanje -....304
Angeli....307
Neposredni pogovor z Ronom Wyattom....333
Vpogled v svetopisemsko razumevanje....349

POTOP IN NOETOVA BARKA

Letalski posnetek

Zgodba Ronalda Wyatta o odkrivanju Noetove barke sega v leto 1960. Septembra tega leta je bil v reviji Life Magazine objavljen članek z naslovom NOETOVA BARKA? (Noah's bark? Boatlike form is seen near Ararat, 5. sept. 1960). Povod zanj je bila fotografija (letalski posnetek) območja araratskega gorovja v Turčiji, na katerem je vidna neobičajna tvorba ovalne oblike. Formacija ni bila videti kot rezultat naravnih procesov, ampak kot umetna tvorba. Posnetek je bil sicer narejen za turški geodetski inštitut.

FROM THE AIR the ship-shaped outline lies in the center of a landslide on the slope of a mountain that is only 25 miles from the Russian border. The landslides are of recent origin, may have packed thick mud and stones around the strange form. The photo was shot by a Turkish aerial survey plane from 10,000 feet.

NOAH'S ARK?

Boatlike form is seen near Ararat

Slika 1: Revij Life Magazin: Čolnu podobna oblika je vidna blizu Ararata, 5. sept. 1960

Kmalu zatem je področje obiskala ameriška raziskovalna odprava, ki je sicer našla nekaj kosov kamnov, oblikovanih kot tramovi, vendar se jim je zdelo nemogoče, da bi to lahko bili okamneli ostanki lesa (ang. petrified wood), zato so po dnevu in pol lokacijo odpisali kot arheološko nezanimivo.

17 let kasneje se je na isto mesto odpravil Ronald Wyatt, sicer ljubiteljski arheolog. Prvi obisk širšega področja je pokazal nekaj spodbudnih najdb: nagrobni kamni sredi nenaseljenega sveta, velike kamnite ograde, nenavadno veliki sidrni kamni (ang. *anchorstones*) …

In – našel je tudi iskano mesto. Vendar … Situacija na mestu samem je bila videti prezahtevna: ›objekt‹, daljši od nogometnega igrišča, velik kot (večja) vojaška ladja in zakopan v zemlji? Kaj takega bi lahko potrdil samo s praktično nemogočim podvigom – z izkopavanjem.

Slika 3: Sidrni kamen in od blizu.

Slika 2: Luknja za vrv v sidrnem kamnu.

Slika 4: Pogled na lokacijo

Področje je namreč gorato in nenaseljeno, infrastruktura slaba, prisotne pa še različne nevarnosti (roparji …).

V obdobju priprav na ponovni obisk lokacije se je kot posledica lokalnega potresa (25. novembra 1978) zakopani objekt opazno dvignil glede na okolico. Pokazale so se nekatere nove podrobnosti. Potres sicer ni povzročil nobene opazne škode pri prebivalcih.

Po nadaljnjih ogledih mesta so se samo še utrdile domneve, da gre za znano Noetovo barko. Odzivi v javnosti so bili deljeni.

Najpogostejši pomisleki so bili:

- kako bi lahko ladja, ki je vezana na vodo, lahko bila tako daleč od (Sredozemskega) morja (nekaj 100 km)?
- kako bi lahko bila tako visoko v gorah (ca. 1900 m nad morjem!) ?
- ali je sploh toliko vode na Zemlji, da bi lahko pokrila tako visoke gore?

Na drugi strani pa je mogoče najti tudi zanimive argumente v prid hipotezi o barki:

Najprej v zvezi z razpoložljivo količino vode na svetu …

- okoli 70% zemeljske površine pokrivajo morja,
- prostornina vode pod vodno gladino je približno 18 krat večja od prostornine kopnega sveta nad morsko gladino (slika),

Slika 5: Razmerje med kopnim in vodo na Zemlji.
70 % zemlje pokriva morje. 18 x več vode je v morju, kot pa zemlje nad morjem

- geološko gledano, je večina gora mladih.

Fosilne najdbe govorijo v prid velikemu potopu:

- na vseh kontinentih lahko najdemo množična fosilna grobišča, s po milijoni primerkov,
- ostanke tisočev slonov, pingvinov, palm, rib in rastlin najdemo pomešane; na ogromni področjih najdemo skupaj arktične in tropske živali, globokomorske in gorske živali
- dinozavri, premog, človeški ostanki – najdeni skupaj (bili naj bi torej zasuti istočasno),
- najdeni so bili primerki plenilskih živali, ki jih je smrt doletela med žretjem plena (smrt in zasutje sta morala priti iznenada),

Slika 6: Riba žre ribico (smrt ju je doletela iznenada), Zgodbe o velikem potopu najdemo povsod po svetu

- najdeni so bili ostanki drevesnih debel, ki segajo skozi več plasti premoga. Ali je takšno drevo stalo milijone let, da ga je postopno zasulo? Ali pa je bilo zasutje nenadno, hitro?
- zgodbe o velikem potopu v davni preteklosti – z večjimi ali manjšimi razlikami – najdemo praktično povsod po svetu.

Kako je **z nosilnostjo in prostornino ladje**?

Ladja naj bi bila (po biblijskem poročilu) daljša od nogometnega igrišča, s prostornino, v katero bi lahko zložili 494 nadstropnih avtobusov (!).

Ameriški taksonomist Ernst Mayr ocenjuje, da:

- obstaja okoli 1 milijon različnih živalskih vrst (species),
- 60% od teh je morskih živali (in jim potop ni škodil),
- 70% od ostalih živali so žuželke (v glavnem zelo majhne živali)
- kopenskih živali ostane še kakšnih 20.000,
- povprečna velikost kopenskih živali je približno velikost mačke.

Če bi z upoštevanjem teh ocen namestili na ladjo po dva predstavnika vsake vrste, bi napolnili le približno 41% razpoložljivega prostora na ladji. Prostorska stiska na ladji naj ne bi bila nevzdržna.

Raziskovanje se nadaljuje

Naslednji obiski z novimi sodelavci so prinesli pregledovanje zemljišča z uporabo detektorjev kovin. Uporabili so tri različne detektorje kovin in z vsemi tremi ugotovili enako sliko: v več vrstah enakomerno razvrščene sledi kovine. Na teh točkah so postavljali oznake, te pa ›povezali‹ s trakovi za označevanje (glej sliko).

Slika 7: Vzorec pod površino‹ (z detektorjem kovin), svetle navpične sledi – ostanki ladijskih reber?

Slika 8: Podpovršinski radar in rezultati.

Naslednji korak je bil pregledovanje zemljišča s podpovršinskim radarjem (ang. *sub-surface radar*). Uporaba tega radarja je postregla z istim vzorcem najdenih kovinskih predmetov, kot je bil posnet z detektorji kovin …

Slika 9: Ugotovljene notranje dimenzije in struktura objekta.

..poleg tega pa še z osupljivimi dodatnimi informacijami. Analiza radarskih rezultatov je v ›objektu‹ odkrila **stene, votline, vrata blizu južnega konca** ('spredaj') ter **rampe** (klanci) za prehajanje med različnimi nivoji (nadstropji?). Poleg ladijskega premca (kljuna) so odkrili **dve veliki cisterni** (okrogli, premera 7,2 m in visoki 4,2 m, opasani s kovinskimi trakovi).

Računalniška sinteza na podlagi radarskih rezultatov je pokazala, da gre za strukturo, ki bi lahko bila ladja, vendar je plovilo sesuto in okamnelo. Kljub temu pa sta še vedno prepoznavna krov in površina spodnje palube. Računalniška simulacija je pokazala sledi 72 reber v strukturi ter vhod, širok 2,4 m. Pokažejo se tudi štiri izbokline, kjer so morda bili stabilizatorji. (Naloga Noetove ladje je bila (predvsem) ta, da se čimbolj stabilno drži na površju.)

Slika 10: Rezultati računalniške sinteze in model ladje

Je objekt pod površino Noetova barka?

* **Lokacija** – Celinsko področje Turčije, več sto kilometrov od morja, na nadmorski višini približno 1900m. Težko je predstavljivo, kako bi takšen objekt spravili na sedanje mesto ali ga tu gradili. V Bibliji opisana razlaga je (vsaj) logična – tako veliko ladjo bi na takšno mesto lahko spravili le, če bi bilo (oz. **je** bilo) vse področje pod vodo.

* **Dolžina** – Dolžina … objekta je naslednji osupljiv podatek. Biblijsko poročilo natančno navaja dimenzije Noetove ladje:

> In to *je oblika, po* kateri jo boš naredil: dolžina ladje *naj bo* tristo komolcev, njena širina petdeset komolcev in njena višina trideset komolcev. Noe je storil tako; glede na vse, kar mu je Bog ukazal, je storil tako.
>
> (1. Mz 6,15.22)

Slika 11: Biblijske dimenzije ladje.

Biblijske dimenzije ladje so torej: dolžina 300 komolcev, širina 50 komolcev in višina 30 komolcev. Na mestu najdbe je ›objekt‹ merilo več različnih skupin in izmerilo dolžino 512 *čevljev* (ang. *feet*, čevelj = 30,48 cm), najden je bil pa še odlomljen spodnji konec objekta – dolg 3 čevlje. Skupna izmerjena dolžina znaša tako 515 čevljev (*čevelj* = 30,48 cm).

Je to 300 komolcev? Koliko je en komolec?

Poročilo o potopu (Prva Mojzesova knjiga) je skoraj gotovo zapisal Mojzes, ki je bil vzgojen na egipčanskem dvoru in bil zato deležen egipčanske izobrazbe. Egipčanski kraljevski komolec (ang. royal cubit) meri 20,6 palca. To mersko enoto so Hebrejci uporabljali vsaj še do časa kralja Salomona. Manjši komolec (18 palcev) je prišel v rabo kasneje. Če pri Mojzesovem navajanju dimenzij upoštevati egipčanski komolec, dobimo dolžino ladje – 300 komolcev!.

Pretvorba med enotami: 300 (egipčanskih) komolcev * (20,6 palcev / 12) = 515 čevljev = 156,9 m.

	komolci	čevlji	palci	m	cm
	1	1,71	20,6		52,3
		1	12		30,48
›objekt‹	300	515		156,9	

Dolžina ›objekta‹ v naših enotah je torej: **približno 157 m.**

Drugi elementi ujemanja

*** Lokacija objekta** V Bibliji preberemo, da je barka pristala na ›araratskem gorovju‹ (1. Mz 8,4) in ne na gori Ararat, kjer so jo že mnogi iskali. Lokacija ›objekta‹ je v resnici v araratskem gorovju, natančneje 30 km južno od **gore** Ararat.

Slika 12: Lokacija najdbe (glej Ararat) in hipoteza o delovanju lave.

Nekateri znaki kažejo, da je bilo originalno mesto pristanka više v gorah, vendar je kasnejše vulkansko delovanje ladjo odplavilo na sedanje mesto.

*** Laboratorijske analize** vzorcev so pokazale bistveno različno sestavo vzorcev zemlje v neposredni bližini objekta od vzorcev, vzetih drugod v regiji. Razlika v sestavi pomeni prisotnost nenaravne tvorbe, s katere se material počasi odplavlja v okoliško zemljo. Sestava vzorcev pa podrobneje govori o uporabljenih materialih objektu.

TABLE 1 – QUANTITATIVE ELEMENTAL ANALYSIS
(ALL VALUES IN %)

Element	Location 1 Rep1	Location 1 Rep 2	Location 2 Rep 1	Location 2 Rep 2
Er	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
Al	8.26	8.62	8.16	8.51
Si	21.0	22.1	20.4	21.1
Ti	1.89	1.92	1.60	1.61
Sr	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
Fe	10.38	8.72	8.66	8.67
Ca	2.45	2.50	3.84	2.55
Mg	0.99	1.20	1.25	1.33
Y	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
P	0.59	0.59	0.49	0.47
Zr	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
Mn	0.21	0.18	0.19	0.17
Ba	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
Cd	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
Zn	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
Cr	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
Co	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
Be	<0.10	<0.10	<0.10	<0.10
Na	2.64	2.70	2.38	2.48
K	2.44	2.62	2.37	2.52
C	1.88	1.97	.14	.13
S	0.013	.025	.009	<.01
Total Analysis	52.74	53.15	49.49	49.55

TABLE 2 – POSSIBLE OXIDE COMPOSITION
LOCATION 2 SAMPLE

OXIDE	CALCULATED (%)
Al_2O_3	15.84
Fe_2O_3	13.02
CaO	3.97
MgO	1.98
TiO_2	2.93
SiO_2	45.2
K_2O	3.00
Na_2O	3.44
P_2O_5	1.23
MnO_2	.30
	90.9 = Total

Slika 13: Laboratorijski rezultati kažejo na bistveno drugačno sestavo vzorcev v bližini ›ladje‹ od tistih v okolici.

Najden je bil tudi večji kovinski predmet (verjetno kovica, spojka), sicer fosilizirana (z naloženimi snovmi na površini). Laboratorijske analize pokazale, da gre za zlitino, ki vsebuje celo aluminij in titan (poleg drugih kovin). Postopki za pridobivanje teh kovin so bili – po današnjem prepričanju – odkriti šele v novejši dobi. Toda tudi drugi znaki naj bi kazali na to, da je bilo ›predpotopno‹ znanje daleč (naprej) od današnjih ›podcenjevalnih ocen‹ (metalurgija, genetika, …).

Od najdb omenimo še kos lesa, ki je pravzaprav lepljenka iz treh plasti (na sliki). Plasti so jasno vidne, na spojnem mestu pa iztisnjena snov – lepilo. Takšna umetna lesena struktura ne more biti naravnega izvora …

Slika 14: Iz več plasti sestavljen kos.

Najden okamneli kos (nosilec krova, ang. *deck timber*) je edinstven – v njem ni najti rastnih kolobarjev, ›letnic‹!

Rastni kolobarji namreč nastajajo zaradi sprememb v oskrbi z vodo. Letnice pa nastanejo, ko temperatura pade in se rastlinski sok ne dviga. Nekatera drevesa ob tem izgubijo liste. Spomladi se drevo spet ›prebudi‹, sok začne napredovati. Kljub morebitni prisotnosti vode v zemlji je za nastanek letnic odločilen padec temperature .

V zvezi s tem Biblija pravi:

> … kajti Gospod Bog na zemljo ni poslal dežja … Toda meglica se je dvigala iz zemlje in namakala celotno obličje tal
>
> 1. Mz 2,5–6)

Na mestu najdbe so našli tudi okamnele (fosilizirane) živalske iztrebke.

Uradna mnenja in hipoteze

Slika 15: S turškimi uradnimi predstavniki. Center za obiskovalce tik nad lokacijo.

Turška vlada je po nekaj ogledih in preučitvi dejstev sprejela predložene argumente in nad lokacijo objekta postavila manjši center za obiskovalce.

ZGODBA O ODKRIVANJU NOETOVE BARKE

Oblika Noetove barke – zgodnja leta

Septembra 1960 je 27-letni Ron Wyatt skupaj s tisoči drugih ljudi v reviji Life prebral članek o nenavadni tvorbi v obliki čolna na gorah Ararata.

Slika 16: Nenavadna tvorba v obliki čolna na gorah Ararata.

V bližini Ararata je opaziti čolnu podobno obliko.

Med rutinskim pregledovanjem letalskih posnetkov svoje države je turški vojaški poveljnik nenadoma strmel v sliko barke (Slika 1). Na gori 32 km južno od gore Ararat, kjer se je v svetopisemskih virih izkrcala Noetova barka, se je nahajala približno 500 metrov dolga površinska tvorba v obliki čolna. Poveljnik je to sporočil naprej. Kmalu se je na kraj odpravila odprava, v kateri so bili tudi ameriški znanstveniki.

Na višini 2100 metrov, sredi razpok in ostankov zemeljskih plazov, so raziskovalci našli jasno, travnato območje v obliki ladje, ki je bilo obrobljeno s strmimi stranicami, posejanimi z zemljo. Dimenzije so bile blizu tistim, ki so navedene v Prvi Mojzesovi knjigi 6,15:

> dolžina ladje *naj bo* tristo komolcev, njena širina petdeset komolcev in njena višina trideset komolcev.
>
> 2 Mz 6,15

kar pomeni 137x23x14 metrov. Hitra dvodnevna raziskava ni pokazala nobenega znaka, da bi bil predmet izdelan s strani človeka. Vendar je znanstvenik id skupine rekel, da nič v naravi ne bi moglo ustvariti tako simetrične oblike. Da bi razrešili skrivnost bo temeljito izkopavanje morda izvedeno drugo leto.

Ronova odločitev je sprejeta

Takrat je Ron sklenil, da bo nekega dne obiskal najdišče in se o tem prepričal. Toda to so bile sanje, ki jih je komajda lahko kmalu uresničil. Imel je šestnajst mesecev staro hčerko, trimesečnega sina, zelo kmalu zatem pa se mu je rodil še en sin. Delal je kot laboratorijski tehnik v laboratoriju za nadzor kakovosti v tovarni praška Hercules v Kalamazu v Michiganu, hkrati pa je obiskoval univerzo Western Michigan in študiral medicino. Toda kmalu so ga družinske zadeve prisilile, da je opustil upanje, da bo

postal zdravnik, in leta 1964 se je preselil v Kentucky, kjer se je vpisal na šolo za zdravstveno nego. Diplomiral je leta 1967, se vpisal na šolo za anestezijo in leta 1970 diplomiral kot diplomirani medicinski anesteziolog.

Leta 1970 se je znašel v položaju, ko je sam vzgajal tri majhne otroke. Ni bilo videti, da bo kdaj imel priložnost obiskati nenavadno najdišče v obliki čolna, zato je moral svoje arheološke raziskave omejiti na knjižnice in knjigarne. Vendar ni nikoli izgubil zanimanja – pravzaprav je preučeval vse v zvezi s staro zgodovino in arheologijo, ne le teme o Noetovi barki. Ugotovil je, da je o Noetovi barki na voljo zelo malo informacij, kar je Rona bolj kot kdaj koli prej prepričalo, da o tej temi ni bilo opravljenih nobenih resnih raziskav. Vse, kar je prebral, je temeljilo na ljudskem izročilu in neutemeljenih trditvah, vsa domnevna opažanja pa so bila na različnih lokacijah.

Selitev na Havaje

Med letoma 1973 in 1975 je z otroki živel na Havajih, kjer je lahko iz prve roke preučeval vulkane. To ga je prepričalo, da bi bila barka, če bi pristala na vulkanskem vrhu, imenovanem gora Ararat, že zdavnaj uničena, čeprav so nekateri napisali zapletene razlage o tem, kako bi lahko barka preživela na vulkanskem vrhu. Toda leta 1980 je izbruh gore na otoku Sv. Helene, v južnem Atlantskem oceanu, pokazal, da na vulkanski gori, kot je Ararat, ne more preživeti NIČ. Če je bila barka kdajkoli tam, je sklepal, da bi morala biti že zdavnaj uničena.

›Gradnja gora‹ v potoku

Slika 17: Gradnja gora v potoku.

Ko se je leta 1975 preselil nazaj na celino, se je odločil, da lahko opravi še eno obliko raziskave – zgradil je model majhnega čolna z enakim razmerjem kot barka, kot je navedeno v Svetem pismu, nato pa je v potoku zgradil različne konfiguracije ›gora‹. S plovbo modela po potoku je opazoval odziv čolna, ko se je približal različno oblikovanim ›goram‹. Ugotovil je, da ko se je čoln približal preprostemu vrhu, ki je segal iz vode, je preprosto plul okoli njega, ne da bi se mu približal ali bi pristal na njem. To je bil ›bočni premik‹ oviranega pretoka plina ali tekočine.

Ta poskus je nadaljeval z več oblikami, pri čemer je bil rezultat vsakič enak. Dokler ni sestavil formacije v obliki polmeseca, ki je bila obrnjena navzdol. Ko je čoln pospeševal okoli te gore v obliki polmeseca, je videl, da ga je učinek vrtinca potegnil v območje znotraj polmeseca, kjer je nato nežno plaval na tem območju. S tem delčkom informacij je Ron menil, da bi barka morala pristati na takšnem mestu. Zakoni hidrodinamike ter akcije in reakcije vode so bili enaki takrat in zdaj. Če bi se

barka približala gorskemu vrhu, ki bi segal iz vode, bi premikanje vode okoli gore barko odneslo s seboj.

Hidrodinamika

Študij vode kot tekočine z njenimi edinstvenimi lastnostmi ter študij hidrodinamike (mehanike tekočin) ter povzročanja in gibanja valov je zapletena veda. Delovanja in reakcij vode in predmeta, ki plava na vodi, tukaj ni mogoče poglobljeno preučevati, vendar je treba razumeti nekaj preprostih pravil. Če se vaša ladja na odprtem morju približa gori, ki se razteza iz oceana, se lahko zgodi le ena od dveh stvari. Prvič, ladja bo z bočnim premikom vode obkrožila goro. Druga možnost pa je, da so valovi tako močni in usmerjeni, da ladjo odnesejo naravnost v steno gore s tako močjo, da se ladja razleti na koščke. Toda ladja se NE bi ustavila na strmem pobočju gore. To se preprosto ne bi zgodilo. In če bi bil ta vrh gore neposredno pod ladjo in bi se vode počasi spuščale, ladja še vedno ne bi pristala na gorski strani (kot na gori Ararat). Zaradi premikanja in gibanja vode okoli podvodne gore bi se ladja z vodo še vedno odmaknila od mase (gore).

Kriterij, ki je potreben, da ladja pristane na pobočju gore, ko se morje spušča, bi vključeval proces, pri katerem bi premikanje vode ujelo ladjo na območju, kot bi to lahko storil vrtinec. Vsaj tako je menil Ron.

Velikost barke

Eden izmed Ronovih najljubših predmetov preučevanja so bili stari Egipčani v povezavi s svetopisemskim ozadjem. Med bivanjem na Havajih je v knjižnici prebral vse, kar mu je prišlo pod roke. Ko je v mislih premleval vse informacije, se mu je ena stvar zdela očitna: Ron je vedel, da je bil Mojzes avtor zgodbe iz 1. Mojzesove knjige in s tem zgodbe o potopu, zato je verjel, da je bil laket, ki ga je poznal Mojzes, kraljevi egipčanski komolec, najbolj univerzalen merski standard v takratnem starodavnem svetu. V Mojzesovem času ni obstajal noben ›hebrejski komolec‹ in za Rona je bila meritev 500 čevljev, navedena v članku v reviji Life, še bolj prepričljiv dokaz, da je treba najdišče temeljito raziskati. Navsezadnje je 300 kraljevih egipčanskih komolcev enako 515 čevljem in ne splošno sprejetim 450 čevljem (ki temeljijo na kasnejšem hebrejskem komolcu).

1975 – ›The bark File‹

Minilo je že 15 let, odkar je prebral ta članek, vendar njegovo zanimanje ni nikoli upadlo – samo še naraščalo. Nato je prebral knjigo ›The bark File‹ Reneja Noorbergena, ki je bil po naključju član tiste odprave iz leta 1960, ki je obiskala to formacijo v obliki čolna. Do takrat Ron o objektu v obliki čolna ni imel nobenih drugih informacij razen tistih, ki jih je prebral v reviji Life, zdaj pa je poznal imena ljudi, ki so bili tam. Zato je stopil v stik z vsemi ameriškimi člani odprave, razen z enim, in jih vprašal vse, kar so mu lahko povedali. Ko jim je povedal, da želi obiskati

najdišče, so mu vsi v glavnem rekli, da je nor, če to stori. Vsi so bili trdno prepričani, da tam ni ničesar – razen enega človeka, doktorja Arthurja Brandenburgerja, ki je še vedno verjel, da gre za ladjo.

Vprašal jih je, kako priti do kraja – navsezadnje je ›20 milj južno od gore Ararat‹ precej nejasna lokacija v regiji, kjer so same gore. Vendar mu nihče ni mogel natančno povedati, kako priti do tja, saj so do kraja več ur jahali na konjih, vodila pa jih je turška vojska.

1977 – v Turčijo!

Leta 1977 je Ron prvič začutil, da so njegovi otroci dovolj stari, da jih lahko pusti same doma ali pa jih vzame s seboj v Turčijo. Prvič je imel dva tedna dopusta. In prvič je imel dovolj denarja za pot v Turčijo. Minilo je že 17 let, odkar je prvič prebral o tem kraju. Otrokom je povedal, kaj namerava storiti, in na njegovo grozo sta dečka, Danny, ki je pravkar dopolnil 17 let, in Ronny, ki bo čez dva meseca dopolnil 16 let, vztrajala, da gresta tudi onadva.

Ker je bil v zadregi, ali naj ju vzame ali ne, je storil edino stvar, kar je vedel, da lahko stori – zmolil je molitev, da bosta, če naj bi šla, pravočasno prejela potna lista in da bodo na čarterskem letu iz New Yorka v Istanbul na voljo prosti sedeži. Rekli so mu, da je rezerviral zadnji sedež na letu, in ko je poklical, da bi preveril razpoložljivost, so mu spet rekli, da ni na voljo nobenega sedeža. Do datuma odhoda je bil zdaj še en teden. Dva dni pozneje pa ga je poklicala letalska družba – zdelo se je, da sta se v zadnjem trenutku sprostila dva sedeža, in ali ju želi? Še vedno je bilo treba poskrbeti za potne liste, kar je običajno trajalo več tednov. Toda v treh dneh je bil Dannyjev potni list vrnjen. In potem je prišel Ronnyjev. Da, želel je sedeže.

Toda kje je?

9. avgusta 1977 so prispeli v Istanbul. Takrat so bile stvari precej drugačne kot danes – do Ankare sta morala z avtobusom, nato pa z vlakom do Erzuruma. Za to so porabili tri dragocene dneve in še vedno niso bili v Dogubeyazitu, majhnem mestu v bližini najdišča. V Erzurumu sta vzela taksi do Dogubeyazita in vozniku naročila, naj ju odpelje v tamkajšnji hotel. Toda vzhodna Turčija ni cvetoče turistično območje. Je odmaknjena in nevarna. Zelo malo ljudi govori angleško. Kako bi sploh našli predmet v obliki čolna, ko bi prišli tja? Mnogim se bo Ronov način pridobivanja informacij zdel nenavaden, vendar je ponovno storil edino, kar je vedel, da lahko stori – glede tega je molil. Fantoma je rekel, naj molijo, da bo taksi ustavil na mestu, kjer naj bi začeli iskati. Konec koncev njihov taksist ni govoril angleško, niti niso vedeli, ali kdo v mestu govori angleško – in tudi če bi govoril, ali bi kdo vedel, kje je ta predmet v obliki barke? Od prihoda odprave je minilo že 17 let – morda so meščani na to že pozabili.

Ustavljen taksi

Zato so vsi molili – ne kakšne velike in zapletene molitve, ampak le kratke, tihe molitve za pomoč. Če je bila Noetova barka resnična, je bilo po Ronovem mnenju vse ostalo v Svetem pismu prav tako zanesljivo, vključno z vsem, kar je bilo rečeno v molitvi. Ko so se približali mestu, je taksi obstal.

Polni navdušenja, da so njihove molitve uslišane, so vsi trije splezali iz taksija in na cesto zložili veliko kamenja, medtem ko je osupli voznik pogledoval pod pokrov motorja. Ko so se vrnili v taksi, je ta zagnal in nadaljevali pot po cesti. Kmalu se je spet ustavil. Z nekoliko manj navdušenja so ob cesti ponovno nakopičili kamenje. Ko so se vrnili v taksi, se je ta spet zagnal. Nazadnje je spet obstal in misleč, da so morda le dobili pokvarjen taksi, so vsak na kup ob cesti položili po eno skalo. Nato so se odpravili v hotel.

Ko so prispeli, je bilo že pozno in takoj ko so se nastanili v hotelu Erzurum v Dogubeyazitu, so vsi zaspali, popolnoma izčrpani od dolgega potovanja. Nato so vzeli še en taksi in se vrnili do tretjega in najbližjega kupa kamenja, kjer so začeli hoditi v pravokotni liniji proč od ceste.

DAN 1 – Sidrni kamni

Kmalu so prišli do majhne vasi, kjer se jim je približalo nekaj zelo zastrašujočih moških, eden z brzostrelko. Ron jih je s sporazumevanjem v ›znakovnem jeziku‹ prepričal, da so le turisti, vaščani pa so se določili za njihove vodnike. Ko so prehodili kilometre in kilometre razgibanega terena, je eden od moških Rona pozval, naj ga fotografira ob zelo veliki stoječi skali. Šele ko je pogledal skozi iskalo, je Ron spoznal, da je ta ›skala‹ enaka sidrnim kamnom, ki jih je našel v Sredozemskem morju in jih je videl v arheoloških knjigah. Razen ene stvari – ta ›skala‹ je bila veliko, velikokrat

Slika 18: Sidrni kamen z odprtino.

večja! Ko si jo je natančneje ogledal, je videl, da je na njej vklesanih osem križev. Ko so vaščani videli, da je Rona to zanimalo, so mu pokazali še nekaj drugih kamnov na tem območju – vsi so bili popolnoma enaki drugim starodavnim sidrnim kamnom, le da so bili velikokrat večji – in na vseh so bili vklesani križi (na vseh razen na enem je bilo 8 križev).

Vsi so bili zelo navdušeni nad tem, kar so videli, vendar predmeta v obliki barke ni bilo videti. Ko so nadaljevala pot, so Ronu in fantoma pokazala zelo staro grobišče, na katerem so bili nenavadni ›spomeniki‹, ki so bili videti kot preproste upodobitve čolna s tremi nadstropji. Ali so bile te stvari povezane z Noetovo barko? Ron je verjel, da so. Vse je fotografiral in snemal s svojo 8mm filmsko kamero (takrat še ni bilo videokamer!) in odločili so se, da se vrnejo v hotel.

DAN 2 – Hiša in ograje

Nato sta se vrnila do drugega kupa kamenja in spet začela hoditi pravokotno na cesto. Ta kup ni bil daleč od prvega in kmalu sta se znašla pred zidovi zelo, zelo stare kamnite hiše, za katero se je zdelo, da so tla vkopana približno štiri metre v tla. Strehe ni bilo več in očitno je bilo, da tu nihče ni živel že veliko let. Od hiše se je širil zelo velik vzorec kamnitih ograj, za katerega se je zdelo, da se vleče več kilometrov daleč. Tudi te so bile prekrite z nekaj metri zemlje in le nekaj metrov nad zemljo.

›Nagrobni kamni‹

Najzanimivejša značilnost tega kraja je bila tista, ki je bila na sprednjem dvorišču – tam sta bila dva velika kamna, eden pokončen, drugi pa ležeč na tleh. Na teh kamnih je bila vklesana zelo zanimiva slika: čez vrh vsakega od njiju je bil lok; pod njim je bila kodrasta palica, ki je bila videti kot oceanski val, na vrhu pa zelo preprosta oblika čolna, Od tega čolna in vala je hodilo osem ljudi – prvi in največji je bil moški, drugi največji je bila ženska. Naslednji trije so bili moški, enako veliki in vsi manjši od največje ženske. Zadnji trije in najmanjši pa so bile tri ženske. Ronu se je zdelo povsem očitno, da gre za ikonografske upodobitve osmih preživelih v potopu, ki so vsi odhajali z ladje z mavrico nad glavo. Toda kaj je vse to pomenilo? Ko je podrobneje preučil ta dva velika spomenika, je opazil, da je imela največja ženska (tista, ki je predstavljala Noetovo ženo) na tistem, ki je ležal na tleh, zaprte oči in glavo nagnjeno navzdol. Na večjem, ki je še vedno stal, je opazil, da imata OBA, prva ženska IN prvi moški (Noe) zaprte oči in glavo nagnjeno navzdol. Ker sta bila pred hišo, je menil, da sta to dejanska nagrobnika Noeta in njegove žene. Ikonografija je pokazala, da je PRVA umrla njegova žena, ker so bile na njenem kamnu zaprte samo Njene oči. Ko je umrl Noe, sta bila mrtva oba.

Stvari, ki so jih Ron in fantje našli v prvih dveh dneh, so bile izredno pomembne, je menil Ron. Čeprav niso ničesar dokazovale o predmetu v obliki čolna, so bile jasen dokaz, da je na točno tem območju v nekem zelo oddaljenem času živela osemčlanska družina. Oblika osmih križev na sidrnih kamnih je kazala, da je nekdo v krščanski

dobi te ogromne skale poistovetil z barko in njenimi osmimi potniki.

Ograje – dokaz Noetovega ›gospodarjenja‹

Je bila starodavna hiša Noetova? Imeli so le eno dopoldne, da so pregledali vse, kar se je nanašalo na hišo, vendar so bili debeli zidovi in obsežen vzorec kamnitih ograj precej prepričljiv dokaz. Sveto pismo omenja, da je bil Noe ›gospodar‹

> In Noe je pričel biti poljedelec ter zasadil vinograd in pil od vina in se napil in bil je nag v svojem šotoru. Ham, Kánaanov oče, pa je videl nagoto svojega očeta in zunaj povedal svojima dvema bratoma. Sem in Jafet sta vzela obleko in si jo položila na obe njuni rami in šla, obrnjena nazaj, ter pokrila nagoto njunega očeta. In njuna obraza sta bila obrnjena nazaj in nista videla očetove nagote.
>
> 2. Mz 9.23

Diagram of the fences. "A" is the altar stone; "B" is the remains of the stone house; "C" is a raised section leading to the house; "D" is another ancient stone structure.

Slika 19: Skica ograj. "A" je oltarni kamen, "B" so ostanki kamnite hie, "C" je dvignjeni del, ki vodo k hiši, "D" je druga starodavna kamnita struktura.

Ta odlomek pove, da je bil Noe v šotoru in ne v hiši, kakršno je našel Ron. Toda Ron je izvedel, da prebivalci te regije, tako kot v drugih pastirskih družbah, poleti še vedno živijo v šotorih, pozimi pa v debelih kamnitih hišah. To se zdi povsem skladno z omembo vinograda, ki bi v toplejšem obdobju obrodil sadove.

Noe je bil ›gospodar‹

Angleška beseda ›husbandry‹ je opredeljena kot ›kmetovanje, npr. živine‹ (Random House Dictionary). Po potopu je povsem smiselno, da je Noe gojil živali in skrbel zanje do takrat, ko je bilo njihovo število dovolj veliko, da je bila odpravljena verjetnost njihovega izumrtja. Ker sta bili od vsake nečiste živali samo dve, bi ta žival izumrla, če ne bi preživela ena od njuju. Izjemno velik vzorec kamnitih ograj, ki se je raztezal od hiše in segal precej daleč, se je zdel skladen s tovrstno dejavnostjo. Globina hiše in ograj pod sedanjo ravnjo tal kaže na njihovo veliko starodavnost. Z leti sta prah in zemlja, ki ju je nanašal veter, dvignila raven tal in tako zakopala ali delno zakopala starodavne površinske strukture.

Kaj je nosil Noe?

V prejšnji citat je vključen tudi celoten odlomek, ki govori o Noetovem opijanju in o tem, da je Ham videl njegovo ›nagoto‹ – to smo vključili zaradi ene drobne točke: Piktogrami na ›nagrobnih kamnih‹ pred hišo prikazujejo moške, ki so nosili nekakšno tuniko. To je povsem skladno s tem, da je bila Noetova golota vidna, ko se je napil – če bi imel spodnjice ali hlače, kot jih moški nosijo danes, bi ostal pokrit, ne glede na to, kako se je v svoji pijanosti ›razprostrl‹. S tuniko (kot obleko) pa temu ne bi bilo tako.

Velikanski oltar in njegov kompleks

Hiša se nahaja na izjemno lepi ravnini, ki poteka v smeri vzhod/zahod. Na severu in jugu so gore. Za razliko od naše dežele je na tem območju vse kamnito. In še posebej na tem odmaknjenem območju, razen v vasi, kjer so se nahajali sidrni kamni, je bilo videti samo skale, skale in še več skal.

Ko pa so Ron in fantje pogledali za hišo proti severu, so videli zelo lep gorski greben – neposredno za hišo sta bila na tem grebenu dva majhna hribčka, ki sta se stikala in med njima je na strani tega grebena nastala dolina. Na pobočju, sredi te doline je Ron zagledal zelo veliko kvadratno skalo, ki je bila videti, kot da je bila namenoma postavljena na to mesto. Za to veliko skalo je dolina tvorila naravni amfiteater. Na strani te velike skale je bil kompleks majhnih ograjenih območij. Če je bila to res Noetova hiša, je bilo to vsekakor videti kot zelo velik oltar s prostorom za veliko število ljudi, ki so lahko sedeli za njim, ko so žrtvovali.

> Noe je zgradil otlar Gospodu in vzel od vsake čiste živali in od vsake čiste perjadi ter na oltarju daroval žgalne daritve.
>
> 2. Mz 8,20

Sam oltar je meril 365 x 365 x 365 cm in imel je eno stopnico – ko smo stali na njej, je bilo očitno, da je bil tisti, ki je stal na tem oltarju, precej višji od nas, saj je stopnica visoka približno tri metre.

Tudi kompleks peres ob oltarju kaže na to, da je bil tisti, ki je razporedil skale po tem vzorcu, zelo, zelo močan, saj danes tako ogromnih skal ljudje ne bi mogli premikati brez mehanske pomoči. Na nekem mestu je zelo velik balvan, uravnotežen na več pokončnih kamnih, ki so tvorili pokrito površino, pod katero se je lahko brez sklanjanja sprehodil 182 cm visok človek.

V tem kompleksu sta tudi dva zelo velika kamna z značilnostmi, ki kažejo, da so ju uporabljali za zakol in izkrvavitev živali. (1 Mz 9,4) Eden je ustrezal velikosti manjših živali, kot so ovce in koze. Drugi, veliko večji, pa je ustrezal velikosti večjih živali, kot so biki. Obe sta imeli vrsto izdolbenih vdolbin, ki vodijo od tal do sploščenega, rahlo nagnjenega vrha. Te ›vdolbine‹ so bile velikosti, ki ustrezajo živalskim kopitom – morda so živali vodili po straneh teh kamnov do vrhov, kjer so tudi izdolbeni bazeni z odtoki, ki ustrezajo prostorom za izkrvavitev živali pred darovanjem na velikem

oltarnem kamnu. V skladu s svetopisemskim opisom so bili določeni deli živali žrtvovani, nato pa so bili drugi deli kuhani in zaužiti ›pred Gospodom‹. (Glej 3. Mojzesovo knjigo, poglavja 1-9.)

DAN 3 – ›predmet v obliki čolna‹

Ron je vse snemal in fotografiral. V resnici je tega veliko več, kot smo navedli tukaj, vendar so to najpomembnejši predmeti. Ob koncu drugega dne sta videla več kot dovolj, da se jima je potovanje splačalo. Bili bi njuni zadnji.

Ko so fantje vstali, so bili utrujeni in so ostali v sobi. V preteklih dveh dneh so prepotovali veliko število milj in Ron je vedel, da potrebujejo počitek. Zato je vzel taksi in se vrnil k prvemu kupu kamenja. S tretjega kupa so se vrnili nazaj do prvega. Ta je bil precej oddaljen od drugih. Tokrat je Ron naročil taksiju, naj vozi, kolikor je le mogel, v smeri, ki je bila pravokotna na ta kup kamenja. Odpeljali so se v gorsko verigo na jugu, vse dokler je bila na voljo poljska cesta. Ko se je ta končala, je Ron začel hoditi.

Ker so bile povsod gore, se je spraševal, ali bo sploh lahko opazil predmet v obliki čolna, če bo gledal naravnost vanj – vendar ga je kmalu zagledal. In to, kar je videl, ga je bolj kot kdaj koli prej prepričalo, da so to ostanki ladje. Vendar ga je to, kar je videl, prepričalo tudi, da je samo en način, da bi raziskal njegovo pravo naravo, in to je izkop, s katerim bi odstranil zemljo, ki ga je prekrivala.

Strašljiva izkušnja

Vrnil se je v sobo in spakirali so se. Tisto noč se je odjavil, da bi lahko zgodaj zjutraj odšli, vendar se je to izkazalo za veliko napako. Leta 1977 na tem območju ni bilo turistov. Je puščavska in zelo preplašena. Kurdski vaščani so opazovali Rona in fante ter čakali, da se bodo lahko odločili za svoj korak. Dokler so bivali v hotelu, so zapravljali denar – plačevali so taksije in vodnike. Toda ti razbojniki so hoteli vse, in takoj ko so ugotovili, da bodo odšli, so jih napadli.

Zgodba je dolga, a če jo povzamem: Ron in fantje so slišali, da prihajajo po stopnicah, udarjajo po ceveh in povzročajo veliko hrupa. Pred vrata so potisnili pohištvo, zvezali rjuhe in splezali skozi okno v tretjem nadstropju na streho pod njimi. Tam sta splezala nazaj skozi okno v 2. nadstropju, ki je vodilo v kuhinjo, ter stekla skozi hotel in skozi vrata. V vrvežu sta izgubila skoraj ves film. Ronu je uspelo obdržati nekaj filmskega traku. Ko sta bila varno zunaj mesta, sta spoznala, kako nevarna je ta regija. Fantje ne bi nikoli več šli tja – in po vsem, kar so prestali, ne bi nikoli več videli ›predmeta v obliki čolna‹ v živo.

Nazaj doma

Ron je šel v Turčijo iz enega samega razloga – zaradi osebne radovednosti. To, kar je tam videl, je v njem vzpodbudilo odločenost, da bo kraj temeljiteje raziskal, vendar kot zasebnik ni imel pojma, kje naj začne. Vedel je, da je treba najdišče izkopati, toda

kako bi lahko nekdo, kot je on sam, dobil dovoljenje za izkopavanje? In kako bi lahko za najdišče navdušil pomembne znanstvenike in arheologe, ko pa je večina ljudi verjela, da mora biti barka, če je sploh obstajala, na gori Ararat?

Dr. William Shea

Leta 1978 je Ron izvedel za še enega človeka, ki se je zanimal za predmet v obliki čolna – človeka, ki je doktor medicine in arheolog – Dr. Billa Shea iz Bibličnega raziskovalnega inštituta v Silver Spring, MD. Novembra 1978 je Ron navezal stik z dr. Sheo, ki je septembra 1976 napisal članek o objektu. Tudi on je menil, da bi bilo treba najdišče temeljito raziskati, in ko je primerjal predmet v obliki čolna s trenutnim mnenjem, da je barka MORALA pristati na gori Ararat, je zapisal

›Za zaključek lahko ti dve najdišči postavimo v perspektivo z razmislekom o tem, kaj bi se zgodilo, če bi to tvorbo našli na Agri Daghu [gori Ararat]. Morda se motim, vendar domnevam, da bi novico o tem [tvorbi v obliki čolna] verjetno daleč naokoli razglasili za odkritje kraja, kjer je počivala barka. Kako velika razlika je gora.‹ (CREATION RESEARCH SOCIETY QUARTERLY, letnik 13, september 1976, ›The bark-Shaped Formation in the Tendurek Mountains of Eastern Turkey‹, avtor: Dr. William H. Shea.)

Dr. Shea je tudi menil, da je bil pri podajanju mer barke uporabljen kraljevi egipčanski kubit, kot je navedel v istem članku:

›Če bi predpostavili mozaično avtorstvo teh mer, bi to verjetno pomenilo, da so bile podane v obliki egipčanskega komolca 20,6 palca in ne krajšega mezopotamskega komolca.‹

Potem ko sta Ron in Dr. Shea komunicirala in je Ron z njim delil svoje podatke s potovanja avgusta 1977, je Dr. Shea začel turško vlado prositi za dovoljenje za izkopavanje. Odgovor je bil negativen. Ron je menil, da ne more storiti ničesar drugega. Zato je čakal. Na kaj, ni vedel.

Osupljive novice!

Leta 1978 se je Ron odločil, da se ne bo vrnil v Turčijo – namesto tega se je s fanti odpravil v Egipt, da bi raziskal kraj prehoda čez Rdeče morje. Morda bo Dr. Shea nekega dne dobil dovoljenje, ki sta si ga tako zelo želela. Toda konec decembra 1978 je Ron slišal novico o potresu v vzhodni Turčiji. Ko je gledal novice, se mu je razbesnelo srce – ON ni mogel izkopavati, toda morda je Bog ›narave‹ naredil to, česar on ni mogel!

1979 – vrnitev v Turčijo

Potrpežljivo je moral čakati, da je avgusta prišel tedenski dopust. In 11. avgusta 1979 je drugič prispel v Istanbul in se odpravil na najdišče. Tokrat fantje niso šli. Ron ni nameraval več tvegati z varnostjo svojih mladih sinov, vendar je s seboj vzel

armenskega pridigarja iz Kalifornije, ki je govoril turško.

Ko so prispeli na kraj, Ron ni bil pripravljen na spektakularen prizor, ki so ga zagledale njegove oči – potres (ki ni nikogar poškodoval) je okoli objekta spustil zemljo in tam na pobočju gore je Ron videl nekaj, kar je bilo videti kot velikanska ladijska razbitina! Po vsem objektu so bile vidne enakomerno razporejene vdolbine, ki so bile videti kot razpadajoči les reber. Potres je razpokal tudi objekt od krme do krme in Ron je lahko vzel vzorce globoko iz notranjosti. Za primerjavo je vzel tudi vzorce materiala zunaj predmeta.

Slika 20: Noetova barka pred potresom in po potresu.

Izmeril je predmet in dobil dolžino 512 čevljev, vendar je videl del, ki je bil na spodnjem koncu odlomljen in je bil videti kot približno en meter dolg. To je bil po Ronovih besedah pozitiven dokaz: Ta predmet je meril 512 čevljev in 3 čevlje, ki so jih odlomili na spodnjem koncu – skupaj 515 čevljev!

Ponovno je obiskal sidrne kamne in pokopališče, na katerem so bili nenavadni spomeniki, za katere je Ron verjel, da so predstavljali barko in njenih 8 potnikov. Potovanje je bilo kratko, vendar je Ron dosegel več, kot je upal. Theep je moral dati analizirati vzorce.

Prve laboratorijske analize

Ron se je moral takoj vrniti domov in se vrniti v službo, zato mu je šele oktobra uspelo dostaviti vzorce v Galbraithov laboratorij v Knoxville v Tennesseeju. Tovrstno testiranje je bilo in je še vedno drago, zato je vsakemu vzorcu naročil le osnovno analizo mineralov. A to je bilo dovolj za začetek – vzorec zunaj formacije je pokazal 1,88-odstotno vsebnost ogljika, vzorec iz notranjosti razpoke pa 4,95-odstotno vsebnost ogljika, kar je bilo v skladu s prisotnostjo predhodne žive snovi, na primer razpadlega ali okamnelega lesa. Vsebnost železa je bila presenetljivo visoka. To je bil še en pozitiven dokaz – vendar se je Ron spet znašel v zagati. Še vedno je izvajal izkopavanja, a vsakič z negativnimi rezultati. Tokrat je Rona čakalo še daljše čakanje. Medtem pa se je Ron odločil, da bo vse informacije dal na voljo vsem, ki jih to zanima.

›Najdena Noetova barka‹

Če pogledamo nazaj, se drugim dokazi niso zdeli tako prepričljivi, kot je Ron mislil, da zagotovo bodo. Navsezadnje je bil v tam dvakrat. Videl je čudovite dokaze, ki so govorili o osmih preživelih iz barke prav iz te regije. Toda ko je vse to zapisal v knjižici z naslovom ›Najdena Noetova barka‹, vsi teh dokazov niso sprejeli kot prepričljivih.

Ron je pripovedoval o svojih dveh potovanjih v Turčijo, o tem, kaj je videl, posnel in fotografiral. Natisnil je laboratorijske analize in povedal o nagrobnikih, ki so po njegovem mnenju označevali mesta grobov Noeta in njegove žene. Razložil je o kraljevem egipčanskem komolcu, ki je bil glede na dolžino predmeta v obliki čolna po njegovem prepričljiv dokaz. Podaril jih je vsem, ki jih je to zanimalo, v upanju, da bo pridobil zanimanje in podporo drugih, ki bi morda želeli pomagati. Toda dejstvo je bilo, da to ni bilo dovolj. Pravzaprav je bila ta knjižica nekega dne odgovorna za krajo in uničenje enega najbolj neverjetnih dokazov – a to je bila lekcija, ki se je bo moral Ron naučiti na težak način. Medtem pa ni imel prave ideje, kaj bi lahko storil, da bi nadaljeval svoje raziskave.

Detektorji kovin White's Electronics

Ker bi morala biti njegova preiskava nedestruktivna, je Ron preveril možnost nakupa detektorja kovin, da bi preveril možnost enakomerno razporejenih kovinskih odčitkov. Poklical je podjetje White's Electronics v mestu Sweet Home v Oregonu in jim predstavil svoj projekt. Prisluhnili so njegovemu predlogu in ugotovili, da gre za vreden in legitimen raziskovalni projekt, ter mu poslali dva najboljša modela detektorjev kovin, za katera je Ron upal, da ju bo lahko uporabil na najdišču.

Jim Irwin

Leta 1983 je prebral članek o polkovniku Jamesu Irwinu, astronavtu z Apolla 15, in o tem, kako je aktivno sodeloval pri iskanju barke na gori Ararat. Ron ga je poklical in z njim delil informacije, ki jih je imel o predmetu v obliki čolna. Polkovnik Irwin je bil izredno prijazen in je dejal, da ga to zanima. Ron se je odpeljal v Kolorado in se z njim srečal v njegovi pisarni. Jima je zanimal ogled objekta in Ronu je ponudil vso pomoč, ki bi mu jo lahko nudil. Jim se je avgusta 1984 odpravil na odpravo, da bi se povzpel na goro Ararat, zato sta se z Ronom odločila, da bosta potovala skupaj, tako da mu bo Ron lahko pokazal najdišče. V Istanbul sta prispela 19. avgusta 1984 in odpotovala v Ankaro.

Avgust 1984

V Ankari se je Jim srečal s Kasimom Gulekom in njegovo ženo – Dr. Gulek je edini še živeči človek, ki je bil član kabineta v Ataturkovi vladi in je bil zelo vpliven. Ron je spremljal Jima na njun dom in to je bilo zelo dragoceno srečanje. Tu je Ron spoznal več ljudi, ki so kmalu postali zelo pomembni za njegovo delo: Orhan Baser in

Mine Unler, ki sta postala vladna povezovalca med Ronom in turško vlado. Ron v bistvu ni bil pomemben človek in bi se sam težko srečal s temi ljudmi. Toda z Jimovo prijazno pomočjo so Ronova prizadevanja kmalu dosegla velik odmev.

Prvo skeniranje z detektorjem kovin

Prenočili so pri Gulekovih in se odpravili v Dogubeyazit. Ron je Jima in več članov svoje skupine odpeljal do predmeta v obliki čolna. Takrat je na objektu uporabil detektorje kovin – Orhan Baser mu je za to zagotovil dovoljenje. Jim je bil navzoč, ko so Ron in drugi člani skupine uporabili dva detektorja kovin ob straneh in na vrhu objekta v obliki čolna po vsej dolžini.

Rezultat je bil vzorec linearnih odčitkov, ki so pokazali organizirano mrežo kovine znotraj predmeta. Ob straneh so bili odčitki na vsakih 9 metrov. Povsem izključeno je bilo, da bi bil ta vzorec naraven. Jim je v videoposnetku intervjuja z Ronom izjavil:

»Zaradi razmikov je bilo videti, da gre za objekt, ki ga je ustvaril človek.« Ron je dejal: »Ja, ko smo šli navzgor in navzdol po dolgi smeri formacije, smo dobili nekaj zelo pozitivnih odčitkov, kajne?« (Del tega intervjuja si lahko ogledate v našem dokumentarnem videofilmu ›Discovered – Noah's bark‹)

Jim ni bil prepričan, da gre za barko, vendar je vedel, da mora biti to nekaj, kar je izdelal človek. Posvetil se je iskanju na gori Ararat in z Ronom sta se strinjala, da je to nujno potreben del celotne slike. Če bi predmet v obliki čolna BIL barka, bi bilo veliko takih, ki tega ne bi sprejeli, dokler ne bi bila izključena možnost, da je bil na gori Ararat. Med Ronom in Jimom ni bilo nobenega ›tekmovanja‹, čeprav so nekateri, ki bi radi, da bi verjeli, da je bilo. Jim je bil človek, ki mu je Ron lahko zaupal – dženteelmen in človek, ki drži besedo. In Ronu je zelo pomagal.

Zanimanje za spletno stran je začelo naraščati

Potem ko sta Ron in Jim obiskala najdišče in opravila prvo skeniranje z detektorjem kovin, se je glas razširil med drugimi ›lovci na barke‹, ki so se zbrali v hotelski avli, in ko sta se vrnila, je druga skupina izrazila željo, da bi najdišče tudi obiskala. To je bila skupina, ki jo je vodil Marv Steffins, v njej pa sta bila tudi Bulant Atalay in njun pilot helikopterja ›Whatcha‹ McCullum. Ron je po kosilu odšel z njima in bila sta na smrt navdušena, ko sta videla rezultate skeniranja z detektorjem kovin. Zdelo se je, da je Ron našel nekaj zaveznikov, vendar se ni izšlo ravno tako.

Nesrečni ›skoraj‹ spopad

V tem času je za vse zanimanje za predmet v obliki čolna v hotelski avli izvedel še en znan ›lovec na barke‹ z zelo impresivnimi referencami. Ron je vsem drugim lovcem na barke povedal o opremi, ki mu jo je priskrbela družba White's Electronics, in jo ponudil v uporabo vsem navzočim – morda naivna stvar, vendar jo je kljub temu uporabil. Takrat je ta znani lovec na barke vstal in z zelo glasnim glasom Ronu dejal: »V Turčiji ne smete uporabljati detektorjev kovin!, kar je bila očitno zvijača,

namenjena temu, da bi lokalne oblasti zasegle detektorje kovin. In čeprav o tem ne pišem z veseljem, se je zgodilo – Ron je tega moškega prijel za ovratnik in mu nedvoumno povedal, da ga bo udaril, če ne bo molčal. Moški mu je odgovoril le: »Ti si nor!‹, na kar je Ron odgovoril: »Nisem dovolj nor, da bi ti dovolil delati to, kar poskušaš.« Tako Ron kot lovec na barke sta vedela, da lahko domačini tudi z dovoljenjem Ankare še vedno zaplenijo opremo in da bo, ko bo Ron ponovno vzpostavil stik z Ankaro, že prepozno za njeno uporabo.

Bilo je neprijetno in nesrečno, a se je zgodilo – in moški o tem ni nikoli več spregovoril niti besede. Pravzaprav je pozneje celo prosil, naj gre na najdišče, kar se je Ronu zdelo čudno, saj je ta moški že dvakrat izjavil, da je najdišče temeljito ›raziskal‹.

Na tem potovanju ni imel več težav, vendar je dal vedeti, da bo od takrat naprej storil vse, da bi diskreditiral spletno stran – in točno to je poskušal storiti.

Odvzetih je bilo več primerkov

Ron je vzel številne vzorce materiala z najdišča, saj mu je njegova zveza Orhan Baser zagotovil dovoljenje za to – Ron ni nameraval ničesar ogroziti, če ne bi pridobil ustreznega dovoljenja. Marv Steffins je storil enako, le da ni pridobil dovoljenja.

Kasneje na tistem potovanjua sta se Ron in Orhan odločila, da bosta preiskala območje nad objektom v obliki čolna in poiskala kakršne koli druge dokaze o tem, da se je na tem območju nahajala barka.

Dokazi, da je barka pristala dlje na gori

Precej višje na pobočju sta Ron in Orhan prišla do kraja, kjer so bili ostanki zelo stare kamnite stavbe. Ker v okolici ni bilo ničesar drugega, se je zdelo, da gre morda za potniško postajo ali kaj podobnega.

V bližini je Ron našel nekaj zelo zanimivega – to je bil del zemlje, ki je bil po njegovih meritvah velik 36,6 m krat 12,2 m, obdan z nečim, kar je bilo videti kot okamnel les, znotraj oboda pa je bila ogromna količina nenavadne ›kamnine‹. Skala je bila precej težka in ponekod zeleno obarvana, zato je Ron menil, da gre za neko vrsto kovine. Imel je idejo, kaj je bil les na obodu, vendar bi morda laboratorijska analiza ›kamnine‹ pomagala potrditi njegovo idejo.

Barka, ki jo je odnesel tok lave

Ker se predmet v obliki čolna nahaja v blatnem toku, ki vsebuje ostanke vulkanskih kamnin, je Ron menil, da je bil ta blatni tok pravzaprav razpadli tok lave. Objekt v obliki čolna je bil videti povsem kot ladijska razbitina, vendar je bil od zahodne strani do sredine neposredno naboden na zelo velik odlomek apnenca. Ronu se je zdelo, kot da je ladjo po pobočju gore odnesel tok lave (ki je ladjo prekril) in se je ob drsenju vstran prijela na ta velik odlomek apnenca, kar je povzročilo, da se je ›zalučala‹, natanko tako kot avtomobil, ki se je dobesedno ovil okoli telefonskega droga.

Ron je posumil, da je del 36,6 m krat 12,2 m nad mestom pravzaprav del dna ladje, ki se je potopil v blato, ko so poplavne vode ponehale. Ko se je zemlja posušila, je bil ta del trdno zasidran v tla, ko pa je barko odneslo s pobočja, se je ta del odtrgal. Nenavadno videti ›skala‹, ki jo je našel znotraj tega oboda, je bila po videzu zelo podobna ›skali‹, ki jo je našel tik pod spodnjim delom ladje – odlomljenim delom.

Slika 21: Tok lave je barko nosil s seboj in je naletela na skalo.

Domneval je, da gre za balastni material, ki je bil nameščen v trup ladje, in ko se je del dna odtrgal, je iz njega padla velika količina balastnega materiala. Drugi balast, ki je ostal v nepoškodovanem delu barke, je zdaj padel iz odlomljenega spodnjega dela. Ron in Orhan sta to informacijo zadržala zase.

Stéla,[1] ki prikazuje Noetovo barko

Ko sta se vzpenjala po pobočju do vrha grebena blizu iranske meje, sta našla razbite ostanke starodavne stéle, ki je bila uporabljena v novejši zgradbi. Razbiti deli so bili precej veliki in večina je bila izpostavljena, kar je Ronu omogočilo, da jih je fotografiral za kasnejše sestavljanje.

Stéla je vsebovala številne napise v treh različnih oblikah pisave. Eden od delov je bil še posebej čitljiv – to je bil prizor, ki je prikazoval edinstven greben tik nad najdiščem, gorski vrh v ozadju, ladjo z osmimi obrazi in dva vrana (eden je letel nad ladjo in drugi nad goro).

Na preostalem delu napisa je bilo več živali. Pomembnost stéle pa je bila v tem, da je bila oblika ladje skoraj identična letalski fotografiji objekta v obliki ladje iz leta 1950. Osem obrazov v notranjosti čolna ni potrebovalo večjih pojasnil. Najpomembneje pa je bilo, da je bila ta stéla tik za mestom, kjer je Ron našel del velik 36,6 m krat 12,2 m za katerega je menil, da je del dna ladje. Napis bo podrobneje preučil pozneje, za zdaj pa se mu je zdelo, da označuje lokacijo prvotnega pristanka barke.

1 Stéla je antična nagrobna plošča ali steber iz kamna ali lesa, z napisom ali reliefom na sprednji ali več straneh.

Ronova knjižica iz leta 1980

Na to potovanje je Ron prinesel številne izvode knjižice ›Najdena Noetova barka‹, ki jo je izdal leta 1980, in jih razdelil vsem, ki so se zanimali za najdišče. Čez nekaj mesecev je obžaloval, da je to storil.

Presenečenje v Atenah

Končno je bil čas za odhod. Ron se je v Istanbulu usedel na letalo in se odpravil v Atene v Grčiji, kjer naj bi presedel na mednarodni let v ZDA. Vendar se je zgodil nenavaden niz dogodkov. Ko je čakal na letališču, je dobil časopis New York Times in prebral članek, ki ga je skoraj vrgel iz tira. Obtožen je bil, da je iz Turčije nezakonito odnesel artefakte! Zgodba je pripovedovala, kako je Marv Steffins (ki je obljubil, da se ne bo izpostavljal glede najdišča) odšel v Ankaro, prinesel nekaj ›lesenih‹ primerkov, sklical novinarsko konferenco in razglasil, da je bila najdena Noetova barka! Ker ni dobil dovoljenja za odvzem vzorcev, so mu jih zasegli, oblastem pa je povedal, da je tudi Ron Wyatt odvzel nezakonite vzorce, čeprav je Ron imel dovoljenje.

V začetku leta zaprt v Saudski Arabiji

Od leta 1978 so Ron in fanta delali v Egiptu in Izraelu. Ko so v Rdečem morju našli dele voza, so vedeli, da je gora Sinaj čez zaliv Akaba v Saudski Arabiji. Več kot štiri leta je Ron poskušal dobiti vizum za vstop v Saudsko Arabijo, a ko se je zdelo, da je to nemogoče, se je s fanti odločila za nezakonit vstop. Preden je decembra 1983 odšel na to potovanje, je dvema osebama povedal, kaj nameravata storiti. Ena od teh oseb je bil Jim Irwin. Drugi je bil ›lovec na barke‹. Kmalu po prihodu v Jebel el Lawz so jih za 78 dni zaprli, jih obtožili, da so izraelski vohuni in v ZDA so se vrnili šele 18. aprila 1984.

Ron se je vse bolj zavedal, da njegovo arheološko delo ni brez nevarnosti. Vendar je postajalo zelo očitno, da nevarnost predstavljajo tisti, za katere je mislil, da so njegovi prijatelji. To je bil ›lovec na barke‹, ki je poklical Saudijce in jim povedal, da so Wyattovi izraelski vohuni. Bil je ›lovec na artefakte‹, ki je turškim oblastem povedal, da je Ron iz države odnesel nezakonite artefakte. Toda v obeh primerih je bi bil končni rezultat ta, da je vsako najdišče njegova lastna vlada jemala ZELO resno.

Oprostitev vseh obtožb

Za Rona je bil dolg polet domov. Vedel je, da so kazni za odnašanje artefaktov stroge, in vedel je, da je vse, kar lahko stori, ko prispe v New York, to, da se prijavi. Ko je prispel, je najprej poklical turški konzulat. Razložil je situacijo – da je Orhan Baser dobil dovoljenje za odvzem vzorcev – in mu ponudil, da jih bo predal turškim oblastem.

Tistega popoldneva so v Ronovo hotelsko sobo prišli trije možje s konzulata,

pregledali vzorce in mu rekli, naj jih obdrži. Preverili so Ronovo zgodbo in ugotovili, da je govoril resnico. Toda Ted Koeppel tega ni vedel in je Rona v oddaji Nightline obtožil, da je tat. Situacija ni bila prijetna. Ron je sklical svojo novinarsko konferenco in povedal svojo zgodbo. Turška vlada je izdala izjavo, v kateri ga je oprostila vseh obtožb, vendar je Ted Koeppel to pozabil omeniti v poznejši oddaji.

Tudi tokrat se je vse dobro izteklo. Novinar revije United Nations Observer and International Report je napisal članek o Ronu in njegovem delu na tem mestu, ki je bil objavljen v januarski številki leta 1985. Do takrat Ron ni imel drugih zaveznikov razen dr. Shea. Upal je, da bo zdaj dobil pomoč. Vendar se je incident z Marvom Steffinsom izkazal kot kalup za prihodnji vzorec – gospod Steffins je medijem povedal, da je odkril Noetovo barko. O Ronovih prizadevanjih ni bilo nikoli govora, razen dejstva, da je Ron odnesel ›nezakonite artefakte‹.

Medtem pa so v Turčiji vsi ›slabi mediji‹ skupaj s pozitivnimi rezultati Ronovih raziskav povzročili, da so se Turki začeli resno zanimati za najdišče.

Analize novih primerkov

Tokrat je Ron dobil dober izbor primerkov. Za analize se je ponovno obrnil na Galbraitha. Tokrat so bili rezultati spektakularni – izkazalo se je, da en vzorec, za katerega je Ron menil, da je ostanek neke vrste kovinske armature, vsebuje 8,08 % železa, 11,55 % železovega oksida, 11,45 % aluminijevega oksida in 6,06 % aluminija.

Vzorci, poslani Jimu Irwinu

Ron je nekaj vzorcev poslal Jimu Irwinu, ki se je ponudil, da jih pošlje v analizo v laboratorij, s katerim je sodeloval. Eden od teh vzorcev je bil čudna ›skala‹, ki jo je Ron pridobil na območju 36,6 m krat 12,2 m nad sedanjim mestom barke. Jim je nekaj vzorcev poslal v Los Alamos National Laboratories, zelo ugledno vladno ustanovo v Novi Mehiki.

Oktober 1984 – turški znanstveniki

Po ›incidentu z Marvom Steffinsom‹ je uradnik ministrstva za kulturo in turizem, gospod Kafji (nisem prepričan o pravopisu), imenoval več turških znanstvenikov, da odidejo v Dogubeyazit in preverijo predmet v obliki barke. Ko je Ron izvedel za to, se mu je zdelo nujno, da jim omogoči uporabo visokotehnološkega detektorja kovin, da bi lahko sami preverili odčitke kovin. Ron se je vrnil oktobra 1984 in stopil v stik z enim od povezovalcev, ki jih je spoznal na zadnjem potovanju, Mine Unlerjem, ki je poskrbel, da je dobil ustrezno dovoljenje za ponovno uporabo detektorjev kovin. Dogovoril se je tudi, da bo turškim znanstvenikom posodil enega od svojih belih detektorjev kovin.

Ponovno je vzel številne vzorce (z dovoljenjem) in nadaljeval skeniranje z detektorjem kovin. Kasneje je izvedel, da so turški znanstveniki s svojimi raziskavami

z detektorjem kovin res dobili enake rezultate in da so bili prepričani, da gre za okamnelo ladjo. Končno je bil dosežen napredek!

Tretji sklop analiz

Po vrnitvi domov je Ron ponovno opravil analize svojih vzorcev. Tokrat je prinesel vzorec materiala, za katerega je menil, da je balastni material. Ta analiza je pokazala, da material ni bil le kamen – izkazalo se je, da je vseboval 84,14 % manganovega dioksida. Vendar ni vseboval drugih mineralov, ki so bili prisotni v drugih vzorcih, kar je bilo zelo pomembno, saj je izviral z iste lokacije. Ron je menil, da bi ladja velikosti in proporcev Noetove barke MORALA imeti v trupu balast. In ta čudna ›skala‹ je bila težka in v velikih kosih, kot nalašč za uporabo kot balast. Toda kaj točno je bila?

Slika 22: Balast iz spodnjega dela ladje.

Dokazi o proizvodnji kovin pred potopom

Na prvi pogled je bilo videti, da gre za jalovino (odpadni proizvod) neke vrste proizvodnje kovin. Ko je kemik iz podjetja Reynolds Aluminum pregledal vzorec, je brez pridržkov dejal, da je to ostanek ali odpadni proizvod iz proizvodnje kovin. Laboratorijska analiza je potrdila, da to ne more biti nekaj naravnega.

Eden od ›lovcev na barke‹, ki je poskušal pojasniti dokaze, je te vzorce napadel s trditvijo, da niso nič drugega kot tako imenovani ›manganovi noduli‹, ki jih najdemo na morskem dnu v Pacifiku. Vendar pa ne ustrezajo merilom za te nodule. Po splošnem znanstvenem znanju je znano, da imajo manganovi noduli, ki jih najdemo na oceanskem dnu, v povprečju premer približno 2 centimetra, kar je bistveno manj od teh masivnih ›kosov‹ balastnega materiala, od katerih so nekateri veliki 10 centimetrov ali več. Poleg tega noduli, najdeni na oceanskem dnu, v povprečju vsebujejo 35 % mangana, pri čemer 50 % velja za najvišji odstotek mangana. Balastni material pa ga vsebuje več kot 84% !!! Poleg tega manganove konkrecije na morskem dnu vsebujejo nikelj in kobalt, ki ju v balastnem materialu, ki je bil temeljito testiran glede vsebnosti mineralov, ni. Ni dvoma, da ti primerki niso naravnega izvora.

Mnogi so Ronu očitali, da ima preveč bujno domišljijo – trdili so, da si je le ›izmislil‹, da so ti dokazi dejansko prisotni. Toda sčasoma je resničnost dokazov kmalu zahtevala, da si ti ljudje izmislijo veliko boljše ›izgovore‹ – ker so dejstva kmalu pritegnila več ›višjega akademskega zanimanja‹, kot je nekega dne v oddaji ›20/20‹ izjavil Tom Jarriel.

Iz najdišča mu je uspelo pridobiti več vzorcev, za katere je menil, da so iz

kovinskih struktur, in je ponovno vzel kontrolne vzorce za primerjavo. Tokrat so trije od vzorcev, za katere je mislil, da so kovinski, pokazali visoko vsebnost kovin – 19,97 %, 12,30 % in 11,55 % železovega oksida; 8,08 %, 13,97 % in 8,60 % železa. Kontrolni vzorci pa so pokazali le 0,77 % železovega oksida in 0,54 % železa. Če je Noe zgradil ladjo v velikosti, ki je navedena v Svetem pismu, je povsem smiselno pričakovati, da je pri pritrjevanju lesa uporabil kovino. Navsezadnje v Prvi Mojzesovi knjigi izvemo, da je bila proizvodnja kovin znanost že dolgo pred časom potopa:

> Cila pa je rodila tudi Tubál Kajina, učitelja vsakega rokodelca z bronom in železom, in Tubál Kajinova sestra *je bila* Naáma.
>
> 1 Mz 4,22

Velik problem za ›strokovnjake‹

Ob vseh dosedanjih dokazih so ›lovci na barko›, ki so si prizadevali najti barko NA gori Ararat, postali zelo razočarani in razdraženi zaradi pozornosti, namenjene najdišču na gori, ki jo domačini imenujejo ›Gora usode‹. Čas je bil za ›odpravo škode‹, da bi poskušali najdišče čim bolj diskreditirati. In če ne bi mogli diskreditirati kraja, bi diskreditirali človeka. Ron je postal zelo nepriljubljen.

Gore Ararata

Dr. Bill Shea je že opozoril, da bi po njegovem mnenju, če bi ›predmet v obliki barke‹ našli na gori Ararat, bil prepričan, da bi ›to daleč naokoli oznanili kot odkritje kraja, kjer je počivala barka‹. Ker je bila gora Ararat najvišja gora v regiji, so tako imenovani strokovnjaki že ugotovili, da je to edini kraj, kjer je bilo mogoče najti barko. Vendar je Sveto pismo tako jasno zapisalo, da je barka počivala na ›gorah‹ Ararata – ›gorah‹, v množini …

> Ladja je obstala v sedmem mesecu, na sedemnajsti dan meseca, na gorah Araráta.
>
> 1. Mz 8,4

V nadaljevanju je navedeno, da tudi potem, ko je barka počivala, vrhov (množina) gora ni bilo mogoče videti še skoraj tri mesece. Se spomnite Ronovega poskusa z miniaturnimi konfiguracijami gora v potoku z modelom majhnega čolna? Čolniček je preprosto zapeljal mimo osamljenega vrha, ki je segal iz vode, ko pa se je približal konfiguraciji v obliki polmeseca, je hidravlično delovanje vodnega vrtinca, ki se je v njem oblikoval, povzročilo, da je čolniček potegnilo v prostor znotraj polmeseca. Če v času, ko je barka ›počivala‹ na ›gorah Ararata‹, vrhovi sploh niso bili vidni, je bila edina razlaga, ki si jo je lahko zamislil, da je počivala v skupini gora, ki so tvorile podobno obliko polmeseca – čeprav so bile pod vodo, je delovanje vode ladjo vseeno potegnilo v tako zaščiteno območje. In to je povsem smiselna zamisel – vsi verjetno nekoliko poznamo nevarnosti valovanja in drugih vodnih tokov, ki jih povzroča podvodni teren, ki vsekakor vpliva na delovanje vode na površini.

Sedanja lokacija najdišča popolnoma ustreza temu opisu – nahaja se na 1920 m nadmorske višine v gorski dolini, ki jo s treh strani obdajajo višje gore.

›Našel sem Noetovo barko‹

Leta 1984 se je začel vzorec, ki se je nadaljeval vse do danes – skoraj vsi, ki jih je Ron pripeljal na najdišče in ki so videli in RAZUMELI izjemne dokaze, so hitro odpotovali v Ankaro, da bi Turkom razložili, da so prav oni ›odkritelji‹ Noetove barke. Steffins je bil nekaj časa prvi. Poskušal je zbrati denar za delo na najdišču in nikoli ni omenil Ronovih prizadevanj. Umetnik je bil drugi. Iz turških kartotek je razvidno, da je njihovemu ministrstvu povedal, da je bil ON tisti, ki je Ronu dejansko pokazal najdišče, in da si zasluži priznanje kot pravi ›odkritelj‹. Tudi Ron ni odkril najdišča. Bil je le prva oseba, ki se je zares posvetila dokazovanju, da je bila to barka.

Toda njegova prizadevanja so se začela obrestovati – Turčija se je začela uradno zanimati za najdišče. Medtem so se ›lovci na araratsko barko‹ ukvarjali z zgodbami, ki bi na območju ›predmeta v obliki čolna‹ postavile veliko jezero, ali pa so kopali ›mite‹, da so ljudje v antiki na tem območju zgradili veliko ladjo ali repliko barke. Nenavadno je, da se te zgodbe do tega trenutka niso nikoli pojavile. Sčasoma se je izoblikovala zgodba, da je to najdišče pravzaprav ostanek starodavne trdnjave – trdnjave, zgrajene ob vznožju gorske doline s hribi, ki so jo obdajali s treh strani, kar bi napadalcem omogočilo, da bi na nesrečne prebivalce trdnjave preprosto streljali kot na sedeče race. Temu se še vedno smejimo.

Drugi, ki so imeli bolj impresivne ›reference‹, so se zadovoljili z izjavo, da so kraj temeljito ›pregledali‹ in ugotovili, da gre preprosto za nenavadno geološko formacijo. Nekateri so trdili, da je to le eden od številnih objektov v obliki čolna na tem območju, in vztrajali, da gre le za ›tvorbo z oviranim tokom‹. Vendar pa je pri formacijah z oviranim tokom konica vedno usmerjena navzdol ali na spodnjem koncu, kar je popolno nasprotje tega objekta.

Toda za Rona je bilo vedno najpomembnejše to, da če so na tem mestu res ostanki barke, kot je verjel, je bil Bog vsekakor sposoben, da to razkrije. S to mislijo je bil Ron pomirjen. Če je bil Bog Abrahama, Izaka in Jakoba PRAVI BOG in če je ustvaril vesolje ter s potopom uničil staro zemljo, potem je bil zagotovo sposoben ohraniti dovolj dokazov, da bi dokazal vse, kar je hotel dokazati. Toda ali bi zagotovil dovolj dokazov, da bi prepričal ves svet? Celo tisti, ki so na lastne oči videli, kako je Kristus delal čudeže, so ga križali. Nekateri ljudje ne bodo nikoli verjeli, ›četudi nekdo vstane od mrtvih.‹ (Lk 16,31)

Ronova radovednost je potešena – a kaj zdaj?

Ronov prvotni namen prihoda v Turčijo je bil zdaj dosežen – ni prišel, da bi naredil veliko odkritje, ampak da bi zadovoljil svojo radovednost. Osebno je bil popolnoma prepričan, da so to ostanki barke. Toda zdaj se je čutil prisiljenega ›vztrajati‹ in nadaljevati delo na najdišču, čeprav ga je to zelo finančno obremenjevalo –

navsezadnje, če je Bog ohranil starodavno plovilo, je to moralo imeti razlog in zagotovo je bilo to v korist več kot le Ronu Wyattu.

Nekaterim se je zdelo, da je Ron postal obseden, vendar je bilo to zanj tako izjemno pomembno, da se mu nič drugega ni zdelo več zelo pomembno. Z vsem svojim bitjem je verjel, da je to Noetova barka – če ne bo zbral dokazov za vse tiste ljudi, ki so jih učili, da je Sveto pismo polno pravljic in mitov, kdo bi jih potem zbral? Njegovo razmišljanje je bilo preprosto – verjel je, da je Sveto pismo popolnoma resnično in da je edini resnični pomen, ki ga imamo kot posamezniki med svojim kratkim obstojem v tem življenju, to, kar naredimo za Stvarnika, ki nam je to življenje podaril. In tudi to, kar želi, da storimo, je zelo preprosto: poslušati njegove zapovedi in širiti njegovo resnico drugim.

Bilo je in je veliko, veliko ljudi, ki so se posvetili širjenju Njegove besede tistim, ki nikoli niso imeli priložnosti izvedeti o Njem. Kaj pa tisti, ki so slišali in zavrnili njegovo Resnico, ker so jih učili, da je Sveto pismo izmišljotina? Kaj pa tisti, ki so jih učili, da so TEORIJE evolucionistov, ki zdaj prevladujejo v naših življenjih na vseh področjih, DEJSTVA? Živimo v času, ki je poln nevarnosti na vsakem koraku, celo v naših cerkvah. A Ron je vedel, kako se je odločil – nadaljeval bo z delom, ne glede na vse. Vedel je, da se bo spopadel tako s ›krščanskimi evolucionisti‹ kot s posvetnimi evolucionističnimi taborišči, a tudi če bi njegova prizadevanja koristila le eni osebi, bi bilo vredno.

Celo nekateri od tistih, ki trdijo, da zagovarjajo ›kreacionizem‹, trdijo, da je Zemlja stara ›približno 10.000 let‹ – vendar nam svetopisemski zapis pravi, da je danes stara nekaj manj kot 6.000 let. Če ne moremo verjeti VSEM svetopisemskim besedilom, kot so, kaj potem verjamemo? Morda se ti komentarji zdijo ostri, vendar to ni naš namen. Najbolj se zavedamo, da smo vsi to, kar smo, in verjamemo to, kar verjamemo, zaradi tega, ker smo se rodili in ker so nas učili. Edino upanje za tiste med nami, ki so jih učili napačnih konceptov, je, da smo pripravljeni raziskati in zavreči napačno ter sprejeti pravo.

Jim Irwin, ponovno

Potem ko je videl predmet v obliki čolna in bil navzoč pri prvih pregledih z detektorjem kovin, se je polkovnik Irwin strinjal, da je treba kraj temeljito raziskati. In čeprav je bil predan popolnemu preiskovanju gore Ararat, je bil Ronu vedno v pomoč, če je lahko kaj storil. Ker je že pokojni, bi rad poudaril, da ni nikoli rekel, da verjame, da je najdišče barka – rekel je, da se mu zdi najdišče ›intrigantno‹ in da bi pred kakršnimikoli sklepi želel več znanstvenih dokazov. Umrl je, preden mu je Ron lahko priskrbel zbrane dokaze. Toda v nasprotju z drugimi, ki so se pojavili pozneje, ni nikoli poskušal sabotirati raziskav – pravzaprav je bil pripravljen storiti vse, kar je bilo v njegovi moči, da bi Ronu pomagal.

Ko je Jima poklical človek, ki ga je zanimalo iskanje barke na drugi lokaciji kot na gori Ararat, ga je napotil k Ronu. Ta moški je poklical Jima z zamislijo, da bi barko

iskal v tokovih lave ob vznožju gore Ararat – ni verjel, da bi barka lahko pristala na gori Ararat in preživela vulkansko goro. Če je sploh preživela, je menil, je ne bi bilo na gori. V tokovih lave je želel iskati z razmeroma novim radarjem ›sub-surface interface radar‹, radarskim sistemom za prodiranje v tla, ki je lahko pokazal predmete pod zemeljsko površino. Jim mu je dal Ronovo telefonsko številko.

David Fasold je poklical Rona. Ron mu je povedal o predmetu v obliki čolna in vseh raziskavah, ki so bile opravljene do zdaj. David je bil zelo navdušen in si je želel čim prej odpotovati. To je seveda želel tudi Ron. Ko je Davidu povedal o rezultatih skeniranja z detektorjem kovin, je Dave omenil, da ima novo vrsto detektorja kovin, ki lahko razlikuje vrste kovin, kar bi bilo zelo koristno. Prav tako je Ronu povedal o ›radarju s podpovršinskim vmesnikom‹, ki bi razkril ostanke pod površjem. Dave je bil nekdanji trgovski mornar, pomorski solinar in iskalec zakladov. Bil je v koraku z najnovejšo tehnologijo in je bil to, kar so raziskave v tem času potrebovale. Njegovo navdušenje in entuziazem sta bila točno to, kar je Ron potreboval, in kmalu sta se lotila resne raziskave; vsaj tako je upal Ron.

Noetova barka – akcijska leta

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 9 leta 1994)

Marec 1985

Ron in Dave Fasold sta 20. marca 1985 prispela v Turčijo. V Ankari ju je pričakal Samran Al Moteri, Saudskoarabski princ, ki je pred tem obiskal Rona v Madisonu v Tennesseeju. Za Ronovo trditev, da je gora Sinaj v njegovi Saudski regiji, je slišal od nekaterih Ronovih ugrabiteljev leta 1984 in želel, da mu Ron pokaže goro. Morda je želel, da bi preveril Ronovo resničnost, videti to tako imenovano ›Noetovo barko‹, nato pa bi poskrbel, da bi Ron in Dave vstopila v njegovo državo. Toda Samran je bil ob njunem prihodu precej bolan, zato možje niso mogli takoj odpotovati v Dogubeyazit.

Vodilni turški arheolog Ekrem Akurgal

Medtem ko so čakali v Ankari, jim je Mine Unler, eden od Ronovih povezovalcev s turško vlado, uredil srečanje z Dr. Ekremom Akurgalom, vodilnim turškim arheologom, ki je svetovno znan po svojem delu na hetitskih izkopavanjih po vsej Turčiji. Oktobra 1984 so Turki poslali svoje arheologe, da bi raziskali ›predmet v obliki čolna‹, Dr. Akurgal pa je skrbno preučil njihova poročila. Ron je turškim znanstvenikom posodil enega od Whiteovih feromagnetnih detektorjev kovin in njihova ekspedicija je dala zelo pozitivne rezultate, kot je eden od njih pokazal Ronu njihove terenske zapiske. Pridobili so več štiri metre dolgih kovinskih ›bodic‹, ki so bile še vedno nedotaknjene, vendar jih Ron nikoli ni videl, saj so mu povedali, da so jih odpeljali v Muzej rudnikov in mineralov v Ankari. Prav tako so dobili enak vzorec odčitavanja kovin, kot ga je dobil Ron.

›Vsekakor je to ladja … ‹

Ko je Ron govoril z doktorjem Akurgalom v pogovoru, ki ga je Dave posnel, je ta izjavil, da ›je to v vsakem primeru ladja‹. Ladja, za katero ni bilo zemeljske razlage, ki je bila velika, kot je do nedavne zgodovine niso poznali, in ki je bila veliko kilometrov oddaljena od vseh vodnih površin. Dr. Akurgal, ki je bil izpovedan ateist, je pozneje v intervjuju za turške medije izjavil, da je bila to Noetova barka. Na vprašanje, zakaj, je preprosto odgovoril: ›Ker ni druge razlage.‹

Stvari so se odvijale neverjetno dobro, je pomislil Ron! Ko mu je dr. Akurgal podaril izvod svoje knjige Starodavne ruševine Turčije, je zapisal: ›Gospodu Ronu Wyattu čestitam za uspešna odkritja‹. Mine Unler se je ob njegovi odločni potrditvi odkritja lotil organizacije srečanja, na katerem bi se Ron pozneje v Ankari naenkrat srečal z vsemi pristojnimi ministrstvi in jim razložil svoje raziskave.

Po zaslugi Jima Irwina so se stvari v zadnjih sedmih mesecih zelo izboljšale. Jim ga je predstavil Gulekovim, pri katerih je spoznal Orhana Baserja in Mine Unler, ter mu priporočil Dava Fasolda. In čeprav je Dava šele spoznal, je že vedel, da mu gre za posel, karkoli že počne. In Dave je bil že navdušen nad najdiščem, čeprav ga še ni videl.

Odhod na najdišče

Končno je Samran okreval po bolezni in odleteli so v Erzurum, kjer so najeli mladega taksista, ki jih je odpeljal do Dogubeyazita – Dilaverja Avcija, ki je postal zaupanja vreden prijatelj in zaveznik Rona in Dava. Ko sta prispela na mesto, kjer je bila barka, je bilo razburjenje Dava in Samrana očitno. Ker je bil na tleh še vedno sneg, so bila tla v veliki meri prekrita, kar je še poudarilo ›obliko čolna‹.

Dave je s seboj prinesel tako pulzno-indukcijski detektor kovin kot tudi svoj molekularni frekvenčni generator (MFG), kar je demonstriral tako, da je odčitke kovin zajemal z velikih razdalj. Običajni detektorji kovin so bili učinkoviti le na razdalji največ nekaj metrov. Samran je stal na barki in govoril v arabščini, medtem ko ga je Dave snemal za svoje prijatelje doma.

Nato jih je Ron odpeljal na ogled sidrnih kamnov in vasi. Dave ni mogel zadržati navdušenja – medtem ko je Ron verjel v barko iz Svetega pisma, je Dave verjel v barko iz epa o Gilgamešu in je poznal babilonske povezave, ki so vidne na nekaterih kamnih. Primer je bil pravokoten stopničasti stolp, vklesan na enem od kamnov.

Žalostno odkritje

Vsi so bili zadovoljni, dokler jih Ron ni odpeljal na ogled nagrobnikov in hiše, za katero je menil, da je bila Noetova in njegove žene. Ko so prišli tja, je bila hiša spremenjena v kup razrahljanega kamenja, nagrobnikov pa ni bilo več! Na mestu, kjer sta nekoč stala, je bila delno zapolnjena luknja – grob je bil izropan! Ronu je bilo hudo. Ostali so le majhni koščki velikih kamnov s petroglifi Noeta, njegove družine,

ladje, ki je sedela na valu, in mavrice.

Po pregledu teh stvari in sidrnih kamnov v vasi so odšli. Samran je bil prepričan, da Ron ni šaljivec, in se dogovoril, da bodo vsi trije odleteli v Saudsko Arabijo. Ron je bil navdušen. Stvari so kazale dobro ne le za Noetovo barko, ampak se je dejansko lahko legalno vrnil na goro Sinaj! Končno je imel nekoga, s katerim je lahko delal na barki, ki je verjel vanjo tako močno kot on in ki se je ukvarjal s poslom, ki je od njega zahteval poznavanje elektronske opreme, ki je bila tako pomembna za raziskave.

Nazaj v Ankari – Ronovo srečanje s turškimi ministrstvi

Ko sta se iz Saudske Arabije vrnila v Turčijo, si je Dave zelo želel domov in je odpotoval takoj, ko je bilo mogoče. Ron se je dogovoril, da bo ostal še štiri dni, da bi se lahko udeležil srečanj, ki jih je pripravil Mine Unler. Sestal se je z vsemi ministrstvi in predstavil svoje argumente za resno raziskovanje Noetove barke. Njihov odziv je bil zelo pozitiven in zagotovljeno mu je bilo, da bodo z njim sodelovali, kolikor bodo le mogli. Dave je želel pripeljati podpovršinski vmesni radar in skenirati najdišče, Ron pa je dobil zagotovilo, da bo dobil ustrezna dovoljenja.

Podpovršinski vmesni radar

Ta radarski sistem bi razkril vse strukture pod površjem, podobno kot pri skeniranju mačk. Radar je mogoče nastaviti na različne frekvence, ki odražajo različne globine. Zato je mogoče s večkratnim skeniranjem istega območja, vsakič z drugo frekvenco, sestaviti tridimenzionalno sliko. Vendar je najem radarja in operaterja zelo drag, zato nakup sistema ni prišel v poštev. Vendar pa je bilo treba uporabiti ta sistem. Izkopavanje je bilo še vedno zavrnjeno.

Birokracija tudi v Turčiji

Čez nekaj manj kot mesec dni se je Ron sam vrnil v Ankaro na več sestankov, kjer je urejal dovoljenja. Tudi za uporabo detektorjev kovin je bilo potrebno dovoljenje, in ko je bilo dovoljenje izdano v Ankari, ga je bilo treba prepeljati v Agri, glavno mesto vzhodne regije, kjer so ga nato obdelali. In tu se pojavijo številne težave. Ankara je na čelu vlade, vendar regionalne vlade rade mislijo, da imajo pravzaprav zadnjo besedo. Ankara je zelo daleč od Agri in Dogubeyazita – če se v Agri pojavijo težave z dovoljenjem, lahko to pomeni več dni dragega čakanja in potovanja nazaj v Ankaro, tudi takrat brez zagotovila, da bo težava rešena. Zato je Ron veliko časa preživel v Ankari. Ni želel, da bi se pojavile kakršne koli težave – ne zdaj.

Znanstvenik iz Los Alamosa izrazi zanimanje

Približno v tem času je Ron prejel še en klic, tokrat od enega od znanstvenikov v Los Alamosu. Jim Irwin je v Los Alamos poslal vzorec, ki mu ga je dal Ron in ki je izviral iz nenavadnega najdišča nad najdiščem barke, in znanstvenik, ki je opravil test, je imel nekaj vprašanj za Rona. Želel je vedeti nekaj o območju, s katerega je prišel

vzorec, in Ron ga je povabil, naj si ga pride ogledat. Na njegovo presenečenje se je John Baumgardner, geofizik iz Los Alamosa, odzval povabilu in junija 1985 so John, Dave in Ron odšli na mesto barke.

Načrtovanje skeniranja z detektorjem kovin

S tremi vrstami detektorjev kovin so skenirali najdišče. Na vsako odčitavanje kovin so postavili kamen in ga nato povezali s plastičnimi trakovi. Kmalu je bilo v vzorcu trakov mogoče opaziti obliko ladje. John Baumgardner, ki je bil sprva skeptičen, je kmalu začel kazati navdušenje. Navsezadnje je njegovo pozornost pritegnila analiza kovin vzorca, ki mu ga je poslal Jim Irwin. Še en znanstvenik iz Los Alamosa je pozneje Ronu povedal, da sumijo, da je morda na tem območju strmoglavil satelit in da ga je Ron, ki teh zadev ni poznal, zamenjal za Noetovo barko. John bi bil velika pridobitev za ekipo, če bi se kdaj prepričal – vsaj tako sta menila Ron in Dave. Imel je finančno podporo in njegove reference so bile vsekakor impresivne.

V nekem trenutku, ko so opravljali skeniranje z detektorjem kovin, je John pokazal na nekaj kovinskih lusk, ki so štrlele z mesta enega od odčitkov. ›Te okvirje bi shranil,‹ je na videoposnetku povedal radostnemu Davu Fasoldu. Ron in Dave sta se dogovorila – ker je bilo tako zamudno in skoraj nemogoče delati in snemati vse hkrati, sta se dogovorila, da bosta delila svoje posnetke, kar je Dave spoštoval. In tako so se ob koncu potovanja vsi trije popolnoma strinjali, da je to Noetova barka in da je radarsko skeniranje nujno potrebno.

Slika 23: Izris obrisa s trakovi na podlagi detektorja kovin.

Avgust 1985 – katastrofa

To je bilo avgusta 1985 – v času vsakoletnega romanja ›lovcev na barke‹ na goro Ararat. Johnov financer, kalifornijski odvetnik, se je strinjal s financiranjem podviga. Dave je poskrbel, da je Tom Fenner iz podjetja GSSI, proizvajalca radarske opreme, prišel s sistemom SIR-8, nato pa je v zadnjem trenutku poskrbel, da je televizijska oddaja ABC ›20/20‹ poročala o dogodku, njegov prijatelj Jim Burroughs pa je bil snemalec. Johnov financer je prišel s svojo snemalno ekipo in še dvema znanstvenikoma iz Los Alamosa.

John se je dogovoril tudi za intervjuje za Klub 700 na televiziji CBN. Ron je dobil dovoljenja in vse je bilo v redu. Vendar so se začele krepiti napetosti. Očitno je bilo, da Johnu ni bilo všeč, da je ›član Ronove ekipe‹, čeprav je imel pooblastila in je projekt financiral njegov financer. Ron in Dave (ki sta plačevala sama) nista imela finančne podpore in to je postajalo vse dražje, zlasti za Dava, ki je imel doma še otroke.

Ron, John in drugi iz Los Alamosa so prispeli prvi. Opravili so še eno skeniranje z detektorjem kovin in položili rdeče in rumene trakove. Dolžino so izmerili s prefinjenimi geodetskimi napravami in prišli do 515' 7‹ – spet 300 kraljevskih egipčanskih komolcev. Vse skupaj je posnela Johnova ekipa, Ron pa je pridobil nekaj videoposnetkov.

Napadli so nas teroristi

Ob vsej publiciteti, ki jo je v regiji povzročilo srečanje uglednih lovcev na barke, so regionalni teroristi izkoristili priložnost, da se spravijo nadnje. Napadli so nekaj ljudi na gori Ararat, vendar so kmalu pobegnili in se odpravili proti kraju v obliki čolna. Okoli mesta so bili nameščeni komandosi, ki so se skrivali v razpokah, in ko so teroristi naredili korak, so se komandosi hitro dvignili in jih nekaj pokončali, ostali pa so se razbežali.

Razglašeno je bilo vojno stanje in območje je bilo odslej prepovedano. Vsa Johnova ekipa je odšla, preden je prišel Dave s Tomom Fennerjem in radarskim sistemom SIR-8 ter novinarsko ekipo. Zdelo se je kot popolna izguba, popolna izguba, da sta bila radar in tehnik tako blizu, a hkrati tako daleč. Vendar se je prisotnost ljudi iz programa ›20/20‹ zelo izplačala. Dosedanje delo je bilo dokumentirano na pozitiven način in celoten narod je imel priložnost videti, kaj se dogaja na gori ›sodnega dne‹. To je bila še ena zanimiva stvar, ki sta jo Ron in Orhan izvedela, ko sta avgusta 1984 spraševala vaščane – gori so po domače rekli ›Gora sodnega dne‹, kar je spet samo še en ›posredni‹ dokaz.

›Zlo premagaj z dobrim‹

5. septembra 1985 je Ron podpisal pogodbo s ›starim kolegom‹, za katerega je vedel, da je odgovoren za to, da so njega in njegove sinove aretirali v Saudski Arabiji. To je bila pogodba o pisanju knjige o Ronovem raziskovanju barke. Ta človek je bil po Ronovem mnenju kljub svoji izdaji odličen pisec, Ronova teorija pa je bila, da bi ga vključil v delo in ga naredil za zaveznika. Ron mu ni nikoli povedal, da je vedel, kdo je poklical Saudijce in podal obtožbo, ki je njega in fante stala tri mesece Saudskega zapora. Kaj dobrega bi s tem dosegli? Vse to je bila preteklost. Tako je bil zdaj ta ›stari kolega‹, ki ga bomo odslej imenovali ›gospod T‹, v nekem smislu del vsega tega. Ron bo kmalu spoznal, da to za gospoda T. ni dovolj.

Oktober 1985

Ron na lokaciji ni mogel storiti ničesar več, dokler niso mogli opraviti radarskega pregleda, sistem pa je izjemno drag – ne Ron ne Dave nista imela možnosti, da bi ga kupila. Najem je bil vreden več tisoč dolarjev, to pa je bilo po avgustovskem scenariju prevelik zalogaj. Zato je Ron (po mnenju nekaterih naivno) angažiral svojega nečaka Garyja Ruckerja, da je izdelal majhno različico radarskega sistema z občutljivo ›idiotsko‹ lučko, ki se je prižgala, ko so naleteli na visoke ravni odboja (kar je kazalo na trdne predmete). Gary se je po poklicu ukvarjal z elektroniko in ko je razumel princip, je menil, da bo lahko izdelal primitivno napravo. In to je tudi storil. Ročni svetilnik je oddajal frekvenco, ki jo je usmerjal; ko se je vrnila, jo je zabeležil na žični zapisovalnik.

23. oktobra, manj kot dva meseca pozneje, se je Ron vrnil v Turčijo s tem ›radarskim‹ skenerjem in gospodom T., ki naj bi posnel fotografije za knjigo, za katero se je dogovoril z Ronom. Toda ko je gospod T prispel, je Ron opazil, da ima poleg fotografske opreme tudi zelo veliko video kamero, ki je bila videti profesionalna. Očitno je imel v mislih več kot le pisanje knjige.

Ron ga je odpeljal na ogled sidrnih kamnov v ›Vasi osmih‹ in gospod T je bil bolj kot s fotografiranjem povezan s snemanjem. V hotelu je Ron slišal, kako je gospod T nekomu po telefonu govoril, da se je dogovoril z BBC-jem za snemanje dokumentarnega filma o barki. Ronu se je končno posvetilo, da ta človek ne čuti nobenih omejitev, da bi o čemer koli povedal resnico. Ker je spoznal, da temu človeku sploh ne more zaupati, mu ni hotel pokazati dejanske lokacije barke ali česa drugega, razen stvari, ki jih je že videl. Gospod T je bil besen.

Toda potovanje ni bilo zapravljeno. Ron se je dogovoril za hiter izlet na najdišče brez gospoda T-ja in vzel provizoričen skener. Ron je z njim skeniral najdišče in rezultati so bili po njegovi oceni impresivni. Vsaj zaradi tega se je bolje počutil, ko si je še naprej prizadeval, da bi na najdišče pripeljal uradni sistem SIR. Vedel je, da bodo rezultati ›provizoričnega skenerja‹ deležni posmeha.

Celoten prizor z gospodom T je bil fiasko – besnel je in vztrajal, naj mu Ron vse pokaže, vendar je bil Ron neomajen. V nekem trenutku, ko sta se vračala iz vasi, se je gospod T tako razjezil, ker mu Ron ni hotel pokazati stvari, da je izstopil iz taksija (v rahlem dežju in nizkih temperaturah) in začel hoditi. Ron je taksi vozil počasi, za njim, dokler se ni skoraj zmrznjen tiho vrnil v avto. Gospod T se bo maščeval ali pa bo vsaj poskušal. Vendar bo minilo še veliko let, preden bo Ron izvedel za vse njegove posledice.

Končno – RADAR!

Zgodbe o dogodkih niso stvar, ki bi jo lahko v celoti pojasnili, in to je eden od razlogov, zakaj je Ron deležen toliko kritik. Verjame v molitev. Molil je o radarju, nato pa se je šel pogovorit s poslovnežem iz Tennesseeja, za katerega je Ron pred mnogimi, mnogimi leti nekoč za kratek čas delal in ki je bil znan po tem, da je

finančno pomagal pri projektih, ki so se mu zdeli vredni. Ko mu je razložil o radarju in njegovem pomenu za projekt, je ta gospod privolil v nakup sistema, ki bi bil v lasti njegovega podjetja, vendar je dejal, da bo Ronu dovolil njegovo uporabo.

Sistem je bil sprva poslan na Ronov dom v Madisonu v Tennesseeju, on pa ga je takoj odnesel v carinski urad na letališču in izpolnil zahtevane obrazce, ki jih je pospravil v ohišje radarja. Tistega leta je bilo za njegovo uporabo prepozno, vendar je Ron želel biti čim prej pripravljen za vožnjo. Na priloženo kartico je napisal svoje ime in jo vstavil v zastekljeno okence velikega sivega kovčka, v katerem so bili kabli in ena od anten. Nato je z Ronom stopila v stik lastnikova pisarna in povedala, da ga želijo uporabiti pri enem od svojih gradbenih projektov, zato ga je Ron odpeljal v njihove prostore.

Radar se je podrgnil

Avgusta, ko je bila tam oddaja ›20/20‹ itd., so bili turški časopisi polni ›zgodb o barki‹. Eden od časopisov, ki je povsem podoben našim ›rag magazinom‹[2] pri nas, je natisnil povsem izmišljeno zgodbo o sporu med Jimom Irwinom in Ronom. Jim je bil v Turčiji nekakšen junak in je bil vedno v novicah, kadarkoli je bil tam, zato je bil tarča vsake zgodbe, ki bi pritegnila bralce. Ker je Ron vodil ekipo, ki je verjela, da barke ni na gori Ararat, je bil izbran za nasprotnika. Na prvi strani so bile fotografije Rona in Jima s podpisi, da sta drug o drugem povedala precej groznih stvari, seveda v turščini.

Gospod T je to priložnost izkoristil, da je ponovno poskušal uničiti Rona. Gospod T je izvod časopisa dal poslovnežu, ki je kupil radar (poznal ga je), in poskrbel za prevod, s čimer je lastnika prepričal, da se Ronu ne da zaupati in da se je spravil nad njega. Dejstvo, da je gospod T vedel za članek, je nakazovalo, da je bil pravzaprav on tisti, ki je zgodbe posredoval turškemu tisku. Dolga leta je bil dopisnik tiska in zgodba se je pojavila kmalu po njegovem ponesrečenem potovanju na kraj. Decembra je Ron prejel pismo lastnika, v katerem je pisalo, da mora najti nekoga drugega, ki bi mu kupil radar.

To je bil za Rona velik udarec, vendar se je na to že navadil. Zdelo se je, kot da se nenehno odvija neviden boj; včasih je zmagala Ronova stran, včasih pa je temna stran pridobila nekaj točk. Molil je o tem in še vedno je bil prepričan, da bo lahko opravil radarski pregled. Bil je tako prepričan, da se je 6. maja 1986 vrnil v Ankaro in ponovno zaprosil za dovoljenje. Če ne bo mogel opraviti skeniranja, bo imel vsaj dovoljenje.

Neverjeten niz dogodkov

Kmalu zatem je poklical Dava in ga vprašal, ali bi šel v Turčijo in opravil radarsko skeniranje – in Dave se je seveda strinjal. Ron ni nikoli omenil dejstva, da nima radarskega skenerja. 21. junija sta prispela v Turčijo, a edini radarski skener, ki ga je

2 Časopisi, ki objavljajo senzacionalne novice.

imel Ron, je bil tisti, ki ga je izdelal Gary. Z letališča sta se odpravila v hotel Kent, da bi se nastanila za nočitev, vendar sta ugotovila, da je poln. Dave je predlagal hotel, v katerem Ron še nikoli ni bival, in po usodi sta dobila sobo.

Nato se je zgodila zelo nenavadna stvar. Ko sta se nastanila, je eden od moških iz hotela prišel k Ronu in mu povedal, da imajo prtljago z njegovim imenom. Ker je vedel, da tam še nikoli ni bival, je bil Ron začuden in ga prosil, naj jo vidi. Ko je prišel v sobo za prtljago, je bil tam SIR-3 z njegovim imenom, ki je bilo še vedno v steklenem okencu na sivi torbi! Za Rona je bil to eden tistih trenutkov, ki jih ni mogoče razložiti. Po tem dejstvu je Ron sumil, kako je prišel tja, vendar je v tem trenutku vedel, da mora ukrepati.

Odšel je v svojo sobo in poklical lastnika radarja. Razložil mu je, da je radar našel zapuščen v hotelu, in ga vprašal, ali želi, da ga prinese domov. Odgovor je bil pritrdilen. Nato ga je vprašal, ali ga lahko uporabi, saj je bil tam in je bil tam … in spet je bil odgovor ›da‹. Kratka razlaga je pokazala, da je gospodu T., potem ko je prepričal lastnika, da ne zaupa Ronu, uspelo prepričati lastnika, da je ON (gospod T.) dovolil, da ga pripelje v Turčijo in opravi skeniranje. Vendar se je nekaj zgodilo in ga je preprosto pustil v hotelu. Čeprav vse podrobnosti še danes niso prišle na dan, vemo, da ga iz nekega razloga ni mogel odpeljati nazaj iz države.

Nenavadno je, da Dave Rona nikoli ni spraševal o radarju in njegovem skrivnostnem pojavu. Tudi Ron mu tega ni nikoli omenil. Vse, kar je želel storiti, je bilo skeniranje kraja. Odločila sta se, da se takoj odpravita na pot in opravita skeniranje, ne da bi prevzela dovoljenje in ga obdelala na Agri. S tem sta tvegala, vendar sta pretehtala možnosti in zdelo se jima je, da je to prava stvar. Imela sta malo časa, ki bi ga lahko zapravila, in Ron je imel obljubljeno dovoljenje.

Končno je bilo opravljeno radarsko skeniranje!

Prišli so brez težav in nemudoma opravili skeniranje, Ron je bil v stanju paranoje, Dave pa navdušen nad tem, kaj se je pokazalo na izpisu. V tem času Ron še ni bil usposobljen za sistem, saj je od lastnika radarja prejel pismo, da ga ne bo smel uporabljati, Dave pa ga je, zato sta posnela več prehodov, ko so se izvajali. Rezultati so bili tako spektakularni, da se je Ron vrnil v hotel in poklical Johna Baumgardnerja in Billa Shea, če bi lahko prišla k nam.

Odločili so se, da bosta prišla, če bo Ron dobil dovoljenja. Odšel je v Ankaro, prevzel dovoljenje in se odpravil v podjetje Agri. John, njegov finančnik, žena in filmska ekipa so bili že na poti. Bill Shea bo prišel tja takoj, ko bo mogel.

Katastrofa

Prišla je Johnova skupina, ki je s seboj pripeljala balon na vroč zrak, s katerim so nameravali snemati lokacijo iz zraka. Nastanili so se v sobah, nato pa se je zgodila nesreča. Ko so na hotelskem parkirišču postavljali balon, je ta zagorel. Požar, ki je sledil, je povzročil tolikšno razburjenje, da je bila celotna operacija dejansko

prekinjena. Ko je Dr. Shea prispel, je bila lokacija zaprta in nikoli ni prišel dovolj blizu, da bi videl predmet svojega dolgoletnega preučevanja in prizadevanj. Ob prihodu iz podjetja Agri je Ron ugotovil takšno stanje in to je bilo zadnje skupno delo med njim, Davom in Johnom.

Dr. Shea si je z njim ogledal sidrne kamne in druge zanimive predmete v vasi in njeni bližini, a to je bilo vse, kar je videl.

Doma je Ron radar dostavil nazaj v podjetnikovo podjetje in prejel podpisano potrdilo o prejemu, ki ga je obdržal. Da bi ohranili zaupnost imena poslovneža in njegovega podjetja (želel je ostati anonimen), smo v naslednjem citatu potrdila o prejemu izpustili vsa imena:

›S tem potrjujemo, da smo od Ronalda Wyatta prejeli opremo SIR, ki smo jo na zahtevo [poslovneža/lastnika] pripeljali iz Turčije. Opremo smo prejeli 21. julija 1986. Kolesa skenerja so v lasti [›gospoda T‹] na njegovem domu in niso bila del opreme, vrnjene iz Turčije. Prejeli so tudi kopije skeniranja SIR formacije čolna v vzhodni Turčiji in kopijo dovoljenja g. Wyatta od turške vlade, na podlagi katerega je bilo skeniranje opravljeno. Oprema je bila videti v dobrem stanju. [Ime] in [Ime] sta se z gospodom Wyattom srečala v dvigalu in prevzela opremo.

Podpisala sta ga oba, Ron in predstavnik podjetja lastnika, datirano pa je z 21. julijem 1986.

›«Reši me od zla in mojih prijateljev‹

Nekaj vpogleda je mogoče dobiti iz dela pisma, ki ga je Dr. Shea 11. avgusta 1986, kmalu po njuni vrnitvi domov, napisal Ronu v zvezi z gospodom T., ki je do takrat je skušal Rona in njegova sinova ubiti v Saudski Arabiji, ker naj bi bila izraelska vohuna;

2 – sklenil pogodbo z Ronom, da bo napisal knjigo o njegovih raziskavah o barki, da bi dobil dostop do raziskav samo zato, da bi sklenil pogodbo z BBC in posnel svoj dokumentarec; in

3 – očrnil Rona poslovnežu, ki je kupil radar, zaradi česar je Ron dobil ukaz, da ga ne sme več uporabljati. Dr. Shea je Ronu v pismu opisal svoj nedavni pogovor z gospodom T, potem ko sta se vrnila iz Turčije:

›['gospod T'] je poklical sredi prejšnjega tedna. Slišal je, da se nismo povzpeli na goro. Nisem mu omenil, da ste vseeno posneli skenogram ali da sem o tem napisal članek. Mislim, da je želel izvedeti, kaj se je zgodilo z radarjem. Povedal sem mu le, da sem ga nazadnje videl v taksiju v Ankari in da ne vem, kaj se je z njim zgodilo potem (kar je res, saj se o tem med vašim zadnjim telefonskim pogovorom nisva pogovarjala) … Rekel je, da je radar uvozil v Turčijo, tako da bo moral vsak, ki ga bo odnesel, plačati vladi 8000 ameriških dolarjev … Imel je zelo izkrivljeno zgodbo o vašem delu v Saudski Arabiji. Rekel je, da ste z Izraelci sklenili pogodbo, po kateri ste hodili v Saudsko Arabijo in fotografirali njihova raketna mesta, nato pa fotografije odnesli nazaj v Izrael in jih prodali Izraelcem … ‹

Toliko o ljudeh, ki pravijo, da so prijatelji. Izjava Dr. Shea o tem, da je Ron fotografiral raketna oporišča v Saudski Arabiji, je nedvomno potrdila, da je bil on tisti, ki je zgodbo prvotno sporočil Saudijcem. In del o radarju, ki je bil ›uvožen‹, je morda pojasnil, zakaj ga je pustil – kot uvoženega bi moral celo ON plačati 8.000 dolarjev, da bi ga odpeljal iz Turčije, zato ga je preprosto pustil. Toda Ronovi carinski dokumenti so bili neznano kje v kovičnem kovčku skenerja in v torbi, v kateri so bili kabli in majhna antena. Ron je Turčijo brez težav zapustil z radarjem.

Na tej točki je bilo med vsemi veliko napetosti. Vsi so bili jezni na vse druge, kar je moralo izhajati iz neverjetnega razočaranja, ki so ga občutili vsi, ko so se prizadevanja ustavila. Toda vse, kar je bilo mogoče storiti na tej točki, je bilo ali prenehati ali oditi. Ron še zdaleč ni bil pripravljen odnehati.

Skeniranje – SPEKAKULARNO!

Videoposnetke radarskih skeniranj, ki sta jih pred prihodom vseh naredila on in Dave, je skupaj z izpisi odnesel v podjetje GSSI (proizvajalec radarskega sistema) v Hudson, NH, kjer jih je pokazal Joeju Rosetti, podpredsedniku podjetja GSSI, in Tomu Fennerju, tehniku, ki je bil v Turčiji avgusta 1985. To je privedlo do poročila na kanalu Channel 9 v Hudsonu, v katerem je g. Rosetta izjavil:

Slika 24: Radarski sistem podjetja GSSI.

»To ni naravni predmet. Odsevi se pojavljajo preveč periodično, da bi lahko šlo za vmesnik naravnega tipa.«

Pred nekaj leti smo od podjetja GSSI prejeli promocijski paket o sistemih SIR, v katerem smo odkrili vključen članek iz časopisa THE SUNDAY TELEGRAPH z dne 3. avgusta 1986. Na fotografiji je bil Ron, ki je držal izpis radarskega skeniranja, naslov članka pa je bil ›Arheolog je prepričan, da je našel barko‹. V članku je zapisano naslednje:

›Na njem je, da dokaže, da gre za barko,‹ je o Wyattu dejala Rosetta. ›Toda ta oprema nam daje še en podatek. Čeprav Rosetta ni želel razkriti svojega mnenja o Wyattovi trditvi, je o zakopanem predmetu dejal: ›V naravni geologiji nikoli ne bi videli česa takega … To strukturo je naredil nekdo od ljudi, karkoli že to je.‹

Razsodba inštituta GSSI je bila, da je skeniranje razkrilo strukturo, ki jo je ustvaril človek, kar koli že je. In to bi morali vedeti – to je njihov posel in vidijo dobesedno na tisoče in tisoče skeniranj. Ron je bil navdušen, popolnoma navdušen. Ko so se stvari z lastnikom radarja uredile, je ostal v Hudsonu in opravil tečaj za upravljanje radarja. 31. julija, približno dva tedna po odhodu iz Turčije, je Ron prejel potrdilo:

›Geophysical Survey Systems, Inc. potrjuje, da: Ronald E. Wyatt je opravil tečaj usposabljanja iz teorije in prakse uporabe radarske tehnologije podpovršinskega vmesnika pri inženirskih in geofizikalnih raziskavah.‹

Končno.

V tem času, pravzaprav že nekaj let, Ron ni bil več redno zaposlen v bolnišnici. Edini način, da se je lahko prilagodil svojim potovanjem, je bil, da je delal kot anesteziolog s polovičnim delovnim časom, pri čemer je ›dežural‹ tako pogosto, kot je bilo potrebno. Ta način se je izkazal za najprimernejšo situacijo zanj in tako je še danes. Delal je, dokler ni imel dovolj sredstev za potovanje, potem pa je odšel. Občasno si je izposodil denar od prijateljev, kadar se mu je zdelo pomembno, da nekaj hitro opravi. Včasih je kdo ponudil donacijo, čeprav je bilo to redko. Ko pa se je novembra 1986 vrnil v Turčijo, je vedel, da bo potreboval nekakšno finančno pomoč – obveščen je bil, da naj bi Turki decembra 1986 imeli sestanek, na katerem naj bi bila sprejeta odločitev o tem, ali je najdišče ›uradno‹ Noetova barka ali ne.

Vsi drugi, s katerimi je sodeloval, so imeli svoje snemalce, Ron pa nikoli. Filmov, ki so jih posneli ti drugi, Ron ne bi nikoli videl, razen če bi se pojavili na televiziji ali v dokumentarnem filmu. Začel je preučevati možnosti za organizacijo snemalne ekipe – ne za snemanje ›Rona Wyatta‹, ampak za dokumentiranje dokazov, ki bi po njegovem mnenju osupnili svet.

Februar 1987 – srečanje z guvernerjem

Odločitev iz decembra 1986 je bila pozitivna – med drugim so člani ministrstva za zunanje in notranje zadeve ter raziskovalci z Ataturkove univerze uradno odločili, da ›tvorba v obliki čolna‹ res vsebuje ostanke Noetove barke!

Februarja 1987 je bilo dogovorjeno srečanje med Ronom in guvernerjem okrožja Agri, g. Sevketom Ekincijem. Na februarskem srečanju so se pogovarjali o načrtih za uradno posvetitev najdišča, na katerem bi bil Ron častni gost. Od njegovega prvega potovanja tja je minilo 10 let, od prvega branja članka v reviji LIFE pa 27 let. Ni bil počaščen kot odkritelj najdišča, temveč kot ›odkritelj‹ dejstva, da so to resnično ostanki Noetove barke.

Do zdaj je Ron opravil eno potovanje leta 1977, eno leta 1979, dve leta 1984, šest leta 1985, tri leta 1986, leta 1987 pa naj bi opravil pet potovanj. Začelo se mu je zdeti, da je tam skoraj kot doma. Še pomembneje pa je, da je ob neprecenljivi pomoči Dava Fasolda dosegel, kar si je zadal. Toda Dave ni več sodeloval, je dejal. Ni bil več zadovoljen z delom z Ronom. Poročilo je predložil samostojno, čeprav je vse delo opravljal z Ronom, in se je sčasoma povezal z enim od raziskovalcev z Ataturkove univerze.

Več popolnih radarskih posnetkov

Ron je zdaj vedel, da mora priti do popolnega skeniranja ladje. Ker je verjel, da je treba kovati, dokler je železo vroče, se je aprila in maja 1987 vrnil in skeniral celotno območje. Dilaver in njegovi turški sodelavci so pokrili vsak kvadratni čevelj. Potegnili so anteno, medtem ko je Ron lokacije zapisoval na izpis. S prilagajanjem dolžine poslanega vala je vedno znova skeniral ista mesta in beležil strukturo na različnih globinah. Na ta način je lahko videl, kaj je na globini treh metrov, petih metrov, desetih metrov, petnajstih metrov, itd.

Slika 25: Slika masivne ladje s še vedno vidnimi komorami.

Nastajala je slika masivne ladje s še vedno vidnimi komorami; z enimi zunanjimi vrati, ki so imela sistem klančin, ki so vodile na vsako raven; in z dolgimi, masivnimi tramovi, ki so segali iz zadnjega dela ladje, česar še vedno ne razume povsem.

Rešena skrivnost

Odkril je, da ima trup na sredini zelo veliko praznino, približno enako veliko kot nenavaden del zemlje, ki ga je leta 1984 našel nad ladjo z Orhanom Baserjem. Dave je to ugotovil že leta 1985 s svojim MFG, zdaj pa je radar to potrdil. MFG je bil in je še vedno pod stalnim udarom kritikov, ki trdijo, da je podoben ›vedeževalski palici‹, preprosto zato, ker so uporabljene palice podobnega videza. Toda za Rona je Daveovo odkritje praznine v trupu z MFG dokazalo njegovo zanesljivost – vsaj v rokah izurjenega uporabnika.

Ko sta Ron in Orhan našla nenavaden del zemlje, za katerega se je zdelo, da je obrobljen s okamnelim lesom in da je po njem in okoli njega raztresena velika količina čudnega materiala, je Ron posumil, da gre za nekaj pomembnega. Ko se je laboratorijska analiza vzorca, ki ga je Ron vzel na tem mestu, ujemala z analizo materiala, ki ga je našel, ko je padel iz trupa, je domneval, da je bil ta del zemlje (nekaj kilometrov nad ostanki barke) z nenavadnim obodom iz okamnelega lesa del trupa barke. Menil je, da je barka prvotno pristala na tej višji lokaciji in da se je trup po izsušitvi vode potopil v mehko zemljo. Ko se je zemlja izsušila, je bil del trupa vgrajen v zemljo.

Nato je po njegovi teoriji izbruhnil vulkan nad današnjo iransko mejo na jugu in izločil ogromno količino lave, ki je dosegla barko in jo odtrgala od vkopanega dela trupa ter jo odnesla po pobočju gore. Ko je naletela na zelo velik apnenčasti izdanek, ki se razteza v sredini, se je barka obrnila v liniji s tokom lave in bila v celoti prekrita. Ta teorija se je potrdila, ko je skeniranje pokazalo tudi praznino vzdolž dela trupa.

Leta 1985 je Ron peljal Dava in Johna, da bi jima pokazal ta vgreznjeni del, vendar si je zaradi ogromnega števila vaščanov, ki so ju spremljali, premislil. Do zdaj je bil že paranoičen, da bi pokazal kakršno koli zanimanje za kar koli, saj se je bal, da bodo vaščani to uničili, kot se je to zgodilo z nagrobniki in grobom. In brez teh informacij je Dave to praznino v trupu razlagal kot ›lunin bazen‹, kar je logičen sklep brez vseh dejstev.

Ronovo delo tukaj je spremljal stalen tok neverjetnih okoliščin – navsezadnje je bil to primerek z zgornje lokacije, ki ga je Jim Irwin poslal v Los Alamos, zaradi česar se je vanj vključil John Baumgardner. Vzorec je kazal, da gre za žlindro ali odpadni proizvod iz neke vrste proizvodnje kovin.

20. junij 1987 – posvetitev Noetove barke

Posvetitev Noetove barke je bila določena za 20. junij 1987. Marca je Ron z lokalnim filmskim producentom podpisal pogodbo o snemanju dokumentarnega filma o barki in njegovih raziskavah. Dogovori so bili sklenjeni pravočasno, da je bila na posvetilu prisotna ekipa. Toda za gotovost je Ron vzel svojo videokamero in naročil Dilaverju, naj posname dogodke, ki jih ni mogel posneti osebno. Ron je verjel, da je Bog ohranil ostanke barke z določenim namenom, in to zagotovo zaradi več kot le lastnega znanja. Toda zaradi napadov, ki sta jih bila deležna tako on kot najdišče, je potreboval skrbno dokumentacijo. Posvetilo bi bilo le še ena ›zgodba‹ brez zabeleženega dogodka.

Prišli so nekaj dni pred slovesnostjo in posneli čim več območja, vključno z ›vasjo osmih‹ s sidrnimi kamni. Nato je sledila posvetitev. Na pobočju gore s pogledom na ›zdaj uradno‹ barko se je zbralo veliko število visokih predstavnikov, od lokalne do državne ravni, pa tudi visoki vojaški častniki in številni novinarji. V javnosti so bili objavljeni načrti za postavitev centra za obiskovalce na mestu, kjer so stali. Guverner je imel posvetilo v turščini, nato pa je dvignil prvo lopato zemlje pri polaganju temeljnega kamna za nov center za obiskovalce. Za njim je prišel Ron, drugi. Na travi ob barki so bile postavljene pogostitvene mize in tu so se za nekaj časa umaknili, medtem ko se je Ron pogovarjal z guvernerjem, Mine Unler pa je prevajal.

Ko so se stvari začele razhajati, je guverner Ekinci Rona prosil, naj na kraju samem opravi radarsko skeniranje in tako novinarjem pokaže nevidno strukturo pod zemljo.

Les na radarju

Guverner Ekinci je izdal navodila, da mora ameriška ekipa ostati na hribu. Tega dogodka niso smeli snemati – bil je njegov. Nekaterim novinarjem, turškemu snemalcu, nekaterim pripadnikom vojske in drugim dostojanstvenikom je dovolil le, da so bili priča dogodku. Ron je nastavil radar in opravil več prehodov. Ob razlagi izpisa skupini, ki jo je prevajal Mine Unler, je opozoril, da je ena odčitana vrednost kazala na članico strukture, ki je bila videti zelo blizu površja. Guverner je nato ukazal enemu od vojakov, naj koplje na mestu, ki ga je označil Ron, kar je tudi storil. Kmalu

se je pojavilo nekaj, kar je bilo videti kot ploščata skala. Ko so odstranili še več zemlje, je bilo videti, da je bila dolga približno 18 centimetrov, zato so jo odstranili. Vse je bilo posneta na filmski trak in očitno je bilo, da gre za okamnel del ročno tesanega lesa! Vsi so bili osupli, najbolj pa Ron. Deset let si je želel izkopavati, vendar mu nikoli niso dovolili pobrati ničesar, kar ni bilo na površini. Njegove sanje so se uresničile! Ne samo, da je bil to del lesa, bil je tudi skoraj popolnoma ohranjen, saj je kazal strukturo lesa in popolno simetrijo.

Slika 26: Les na radarju - okamnel del ročno tesanega lesa

Guverner je nato storil nekaj, kar je lahko vodila le božanska roka – Ronu je rekel, naj les odnese v ZDA in ga preizkusi. Nato ga je položil v radarski kovček, ki naj bi izjemno dragocen primerek med prevozom zaščitil. Celoten dogodek je bil predvajan po vsej Turčiji na turškem radiu in televiziji TRT, skupaj z intervjujem z Ronom, ki je bil pred tem opravljen v studiu. To je bil dan, ki ga Ron ne bo nikoli pozabil – niti čez milijon let.

Julij 1987 – VEČ radarskih posnetkov

Julija, manj kot mesec dni po zadnjem potovanju, se je ponovno vrnil in opravil še več radarskih pregledov. Zdaj je imel dovolj podatkov, da je lahko začel izdelovati majhen model tistega, kar sta razkrila detektor kovin in radarsko skeniranje. Zgornjih dveh krovov ni bilo mogoče z gotovostjo rekonstruirati. Bila so se zrušila in ni bilo mogoče ugotoviti, ali so imela poševne ali ravne zunanje stene. Z lociranjem točke, kjer se je usedlina zgostila, je bilo mogoče določiti, kje se je začela (ni potekala po celotni dolžini ladje).

Notranje stene so bile vidne na skenih, vendar le do določene mere – Ron je domneval določeno simetrijo in včasih rekonstruiral enake dele, če je bil na primer vzhodni del uničen, zahodni pa nedotaknjen.

Spodnja etaža pa je bila bolje ohranjena in ugotoviti je bilo mogoče ogromen sistem majhnih komor. Obstajal je dvojni del, ki se je raztezal vzdolžno, ob stenah pa so bile druge komore – te je ločeval hodnik.

Barka v obliki barke ni obstajala

Na žalost ›tradicionalnih lovcev na barke‹ barka ni bila v obliki barke. Zgornji konec je bil vsekakor koničast, radar pa je pokazal, da je bil spodnji konec vsaj

nekoliko zaobljen. Toda tudi z vsemi dokazi še vedno ni bila videti kot ladja, ki bi pravkar prišla iz ladjedelnice, in ›učeni možje‹ se s tem niso nameravali sprijazniti. Turki pa so bili zelo stvarni – dokazi so govorili sami zase. Kaj drugega bi to lahko bilo?

Analiza krovnega lesa

16. septembra 1987 je del okamnelega lesa, ki so ga izkopali 20. junija, odnesel v Galbraith Labs v Knoxville v Tenn. Do takrat so ga tam že vsi dobro poznali in ne glede na to, ali so verjeli v Noetovo barko ali ne, so bili odličen laboratorij in zelo natančni pri vseh svojih analizah, tudi pri Ronovi. Posnel je vse, kar so počeli, vključno z odvzemom vzorca iz vzorca in dejanskim izvajanjem analiz.

Pomembno je bilo ugotoviti, ali vzorec vsebuje organski ogljik. Skala ga ne vsebuje, okamnel les pa ga vsebuje. Izvedba testa za organski ogljik je izjemno draga in zapletena, zato je Gail Hutchens, podpredsednica podjetja Galbraith, predlagala drugo pot. Izvedli bi analizo skupne vsebnosti ogljika. Ta bi vključevala anorganski in organski ogljik. Nato bi opravili test za anorganski ogljik, ki je veliko enostavnejši. Nato bi oba testa primerjali. Z odštevanjem količine anorganskega ogljika od skupne količine bi določili količino organskega ogljika. Rezultat je bil, da vsebuje 0,71 % celotnega ogljika. Anorganskega ogljika je bilo 0,0081 %. Organskega ogljika je bilo 0,7019 % – skoraj 100-krat več organskega kot anorganskega! Test je bil uspešno opravljen, vendar je bilo treba začeti novo fazo.

Zakaj odkritja svet ni sprejel z veseljem?

Dokazi so bili na voljo. Vse podrobnosti so se ujemale s predmetom, ki je vseboval ostanke ladje, ki bi lahko bila le Noetova barka, kar je presegalo meje preprostega naključja. Toda svet tega ni hotel sprejeti. Tradicionalni lovci na barke so še naprej iskali na gori Ararat, čeprav so turški znanstveniki in arheologi ugotovili, da predmet v obliki ›čolna‹ vsebuje ostanke starodavne ladje v ›gorah‹ Ararata in da ne more biti nič drugega kot Noetova barka.

Glavna težava je v tem, da ni obstajal noben drug predmet, ki bi bil primerljiv z njim. Lesena ladja, stara 4300 let, preprosto ne bi mogla preživeti brez načina ohranjanja, kot je lava, ki jo je prekrila pred toliko leti. Ta lava jo je učinkovito skrivala pred svetom morda več tisoč let, zato v tem času ni bilo znano, kje se je nahajala.

Dokazi iz regije

Nekatera imena različnih krajev v regiji so še vedno ohranila povezavo s barko, na primer ›Kraj osmih‹, ›Gora usodnega dne‹ itd, vendar so lokalni prebivalci na vprašanje Orhana Baserja leta 1984 priznali, da nimajo pojma, od kod ta imena izvirajo. Za to so imeli dober razlog …

V začetku devetdesetih let 20. stoletja so tamkajšnje prebivalce (katerih družine so

tam živele skozi vso zgodovino) napadli ljudje, ki so prišli in jih nadomestili, ter jih popolnoma odstranili z območja. Ti tujci so zavzeli njihove vasi, se naselili v njihove domove in preorali njihova polja. Vse znanje, ki so ga prvotni prebivalci morda imeli o zgodovini in legendah regije, je bilo s tem izgubljeno. Ta vojna je bila tako krvava in uničujoča, da ji je v muzeju v Erzurumu posvečeno celo nadstropje.

Ali je lahko barka pristala na gori Ararat?

ČE bi barka pristala na gori Ararat, bi morala biti ta gora v tistem času veliko manjša, saj bi bilo nemogoče, da bi se vse živali spustile z gore, kot je danes. In če bi se to res zgodilo, bi bila barka zagotovo uničena s časom in številnimi eksplozijami včasih izjemno aktivnega vulkana v zgodovini. Zadnji večji izbruh je bil leta 1848, ko je odneslo velik del gore, podobno kot pri gori Sv. Helene.

Slika 27: Slika otoka Sv. Helene pred izbruhom in po izbruhu.

Logično bi bilo, da bi iskali v krednih gorah na tem območju – gorah, ki niso vulkanske in so na višini, ki je po ugotovitvah znanstvenikov največja globina, ki bi jo dosegla vsa voda na Zemlji in nad njo, če bi bila naenkrat vsa na površju.

Radar je govoril o edinstvenosti kraja

Ko je Ron z radarjem raziskoval najdišče, je opazil, da se vse notranje ›črte‹ na vsakem koncu zbližujejo, kar ustreza ladijskim lesom. Da pa bi se prepričal, da ne gre le za zelo redko geološko ›domislico‹, ki je ni poznal, je radar vzel IZVEN oboda objekta in opravil skeniranje nad njim, pod njim in ob vsaki strani. Našel je le naključno razrahljane kamne v zemlji.

Pred tem, leta 1985, ko so Dave, John in Ron z detektorjem kovin opravili skeniranje, so tudi oni preverili sosednji teren in našli podobne odčitke. Vendar tudi oni niso našli ničesar. V intervjuju, ki ga je John Baumgardner avgusta 1985 v živo opravil v oddaji ›700 Club‹ televizije CBN, je to potrdil, ko so ga vprašali, ali je ta formacija edinstvena:

›Menimo, da je formacija povsem edinstvena. Obstaja več formacij, ki imajo na videz podobno obliko, in raziskali smo jih več. In ko smo jih raziskovali, smo ugotovili, da nimajo takšnih posebnih značilnosti, kot jih najdemo na najdišču, na katerega smo se osredotočili.‹

Svet na splošno NE ŽELI vedeti, da je barka resnično obstajala in da je zato Sveto pismo resnično. Ravno pred kratkim, ko je avstralska filmska ekipa obiskala najdišče

in osebno videla opravljeno skeniranje z detektorjem kovin, tega sploh niso posneli. Očividec dogodka je dejal, da so posneli le tisto, za kar so menili, da bo služilo diskreditaciji najdišča. Resnico je mogoče izkrivljati in izpuščati tako, da se ustvari splošna slika, ki je videti prepričljiva, a je v resnici laž. ???Oglejte si vse ljudi, ki s krepkim obrazom razglašajo, da ljudje niso nikoli hodili po Luni.????

Jaz (Mary Nell Wyatt) sem prvič slišala o Noetovi barki

To nas pripelje do drugega obdobja v Ronovem življenju. Aprila 1988 mi je prodajalec v borznoposredniški družbi, v kateri sem delala, povedal, da pozna človeka, ki je odkril Noetovo barko. Šele pred kratkim sem obnovila vero v svetopisemsko pripoved in postala predana vernica. Kljub temu sem se na Bufordovo izjavo odzvala z: ›Seveda, Buford.‹ Vendar je vztrajal, da je to res. Prosila sem ga, naj pokliče tega človeka in preveri, ali ima kakšne knjige ali kaj podobnega – od leta 1977 sem živela v Nashvillu, vendar se nisem spomnila, da bi slišala za tega človeka.

Skratka, čez nekaj tednov je Ron prišel v mojo pisarno, potem ko mu je Buford povedal, da ima nekaj sodelavcev, ki bi radi slišali o Noetovi barki. Nekaj ur nam je pripovedoval o barki in nekaterih drugih svojih odkritjih, a najbolj mi je ostalo v spominu to, da še nikoli nisem slišala nikogar, ki bi tako odkrito govoril o Kristusu in ›Gospodu‹, kot je to počel on. Z le nekaj fotografijami (in to majhnimi) sem bila prepričana, da govori resnico.

Ko je odšel, sem se tisti večer odločila, da bom poletne počitnice preživela v Noetovi barki. Ron nama je povedal, da je to uradno in da gre za center za obiskovalce, zato sem začela klicati turistične agencije, da sem ugotovila, da je bil njihov odziv približno tak kot moj, ko mi je Buford povedal, da pozna človeka, ki je našel Noetovo barko. Tako sem približno teden dni pozneje Bufordu naročila, naj namesto mene pokliče ›gospoda Wyatta‹ in mi priskrbi navodila za pot do barke. Buford si je začel zapisovati čudna tuja imena mest in na koncu je rekel: ›Tukaj, ti se pogovori z njo.‹ Ko sem telefonirala, je Ron presenečeno ugotovil, da je oseba, ki želi iti, ženska, in mi rekel, da pod nobenim pogojem ne smem iti tja sama. Bila sem zgrožena – imela sem videokamero in nameravala sem posneti barko, da bi to uporabila kot sredstvo, s katerim bi drugim dokazala veljavnost Svetega pisma. Vendar mi je obotavljivo rekel, da če si to lahko privoščim, če bom upoštevala navodila in se držala stran od poti, bi lahko šla z njegovo odpravo, ki bo šla tja. Bila sem navdušena in lahko sem se hitro dogovorila za vse potrebno. NIKOLI pa nisem slutila, kako se bo spremenilo moje življenje.

Junij 1988 – spet v Turčijo

Dr. Nathan Meyer nas je spremljal, drugi član pa je v zadnjem trenutku odpovedal udeležbo. Ko smo prispeli v barko, nas je Hasan Ozer, vaščan iz vasi Uzengili, ki je tik nad barko, pričakal pri avtobusu in nam pokazal nov center za obiskovalce, ki je bil še v gradnji. Barka je v živo neverjetno dih jemajoča. Ko smo se spustili do nje in se ji

približali, so bile zelo vidne vdolbine, kjer so se lesena rebra razkrojila in pustila praznine. Ron se je z nami sprehodil po celotnem najdišču, nam razložil vsako značilnost in pokazal krovne nosilce, ki so se raztezali z notranjih strani, kjer so se krovi zrušili. Pokazal nam je nosilne tramove krovov, ki so štrleli iz zemlje – tramove, ki so nekoč držali krov, podobno kot stebri v kleti držijo tla hiše. Popeljal nas je na stran in nam pokazal, kje je ekipa iz leta 1960 z dinamitom izstrelila več lukenj, iz katerih je pridobil številne primerke okamnelega lesa.

Puške, usmerjene v naš obraz

Dr. Meyerja in mene je želel peljati na goro, da bi si ogledala razbito stélo, na kateri so bili piktogrami barke z osmimi obrazi, krokarji, itd. Ko se je naš taksi pripeljal navzgor, nas je pri avtu pričakala cela banda vojakov s puškami, uperjenimi v našo smer. Prvič sem se zavedel, da je Ron govoril resnico o tem, da je nevarno. Dilaver, taksist in Ronov dolgoletni prijatelj, je vse uredil in kmalu smo se znašli v surovi vojaški zgradbi, kjer smo pili grozen čaj. Vojaki so mi podarili ogrlico iz makrame, ki so jo izdelali in na kateri je iz zapletenega vzorca niti, ki me je spominjala na debelo zobno nitko, visela krogla.

Malo je deževalo in stali smo zunaj v mlaki ter samo strmeli v goro. Barka je bila spodaj na gori, večinoma skrita v razgibanem hribovju, medtem ko smo v daljavi videli strukturo, v katero so bili vgrajeni razbiti deli stéle. In nismo se ji smeli približati.

Ko smo stali naokoli, sem dr. Meyerju omenil, da glede na to, da smo bili tukaj, kjer so videli prvo mavrico v zgodovini, ali ne bi bilo nekaj posebnega, če bi jo lahko videli tudi zdaj? Navsezadnje je deževalo. S tem je Nathan izrekel najlepšo molitev in prosil, da bi, če je to njegova volja, radi videli mavrico (natančnih besed se ne spomnim). V približno petih minutah se je na nebu pojavila dvojna mavrica, za katero se je zdelo, da se začenja pri stéli in se širi po nebu ter se konča približno tam, kjer je bila barka. Ne morem izraziti, kako sva se ob tem počutila, in redko sem o tem pripovedoval drugim. Morda je bilo to le naključje, vendar nikogar od nas ne boste prepričali, da je tako.

Ultravijolična slika

Trije mladi popotniki iz Avstralije, ki smo jih spoznali v kairski blagajni, so se nam pridružili in nam pomagali pri postopku, ki ga je Ron želel opraviti na sidrnih kamnih. Pred potovanjem me je Ron prosil za pomoč pri postopku, ki ga je želel opraviti na sidrnih kamnih. Članek v ›Ararat Report‹ je trdil, da je ›armenski strokovnjak‹ (ki je trdil, da so sidrne kamne dejansko izdelali Armenci kot poganske predmete) trdil, da so Armenci, ko so se spreobrnili v krščanstvo, izrezali prvotne napise in jih nadomestili s krščanskimi križi.

Ron se je seznanil s postopkom, ki ga egiptologi uporabljajo pri ugotavljanju, ali so bili prejšnji napisi odstranjeni s spomenikov in na njih izklesani drugi. Pri tem so

površino ›pobarvali‹ z nevidno tekočino, ki je vidna le v ultravijolični svetlobi. Po določenem času ta tekočina pronica v drobne razpoke in razpoke, ki s prostim očesom niso vidne, vendar jih je mogoče videti z ultravijolično svetlobo. Moj svak dela na področju raziskav in razvoja pri podjetju Kodak v Rochestru v New Yorku, zato sem ga poklical. Napotil me je na določen oddelek pri Kodaku, kjer sem mu razložil, kaj želimo storiti. Poslali so mi informacije o postopku. Uspelo nam je najti tekočino in prenosno ultravijolično luč.

Slika 28: Slika kamna z ultravijolično svetlobo – ali so bili prejšnji napisi odstranjeni?

S pomočjo vseh smo pobarvali križe na sidrnemu kamnu, ki čez dan stoji v vasi, in nekaj drugih predmetov s križi. Vajo smo opravili na naglavnem kamnu na zasebnem pokopališču nedaleč od Nashviilla in vedeli smo, da moramo počakati nekaj ur, preden bomo opazovali rezultate. Tisto noč smo se vrnili z lučjo in nobeno od oči, ki smo jih imeli s seboj, ni moglo videti nobenega dokaza o prejšnjih napisih – vse je bilo čisto, brez majhnih razpok in vaščani so bili nad vsem skupaj precej očarani.

Nathanovo odkritje

Ko smo se z avstralskimi prijatelji, ki še niso videli barke, vrnili k njej, nam je Ron razložil o balastnem materialu in opisal, kako je videti. Kmalu se je pojavil Nathan z zelo velikim ›kamnom‹ in vprašal Rona, ali je to tisto, o čemer je govoril. Ko je Ron zagledal ogromen primerek, so se mu oči skoraj iztaknile iz očesnih jamic. Da! In bil je čudovit! To je bil najboljši primerek, ki ga je Ron doslej videl, saj je prikazoval edinstven videz, ki ga ima žlindra.

Ronov novi pomočnik

To je bilo čudovito potovanje in zagotovo sem videla, kako je Ron postal, kot bi nekateri rekli, ›obseden‹ s barko. Mimogrede, poročila sva se nekaj tednov po vrnitvi, 5. julija 1988. Toda moje navdušenje je kmalu zamenjalo razočaranje, ki sem ga doživela, ko sem izvedela, kako daleč bo šlo osebno preganjanje. Ron je bil tega vajen, jaz pa še nikoli nisem doživela česa podobnega. Pravzaprav niti v najbolj divjih sanjah ne bi verjela, da bi bili ljudje, ki se imenujejo kristjani, tako zlobni ali da bi sploh lahko bili. ›Kdo‹ je bil moj mož, da bi ti ljudje hoteli o njem govoriti tako grozne stvari? Toda kmalu sem razumela – niso mogli diskreditirati barke, zato so poskušali diskreditirati Rona.

›Odkrit je sidrni kamen‹

Oktobra 1988 se je Ron ponovno vrnil na najdišče, tokrat brez mene, vendar z Markom Yatesom, enim od Avstralcev, ki sva jih spoznala in so se za nekaj časa ›prijavili‹ za sodelovanje z Ronom. Prišel je v ZDA in ostal pri nas nekaj tednov ter nam pomagal pri delu z računalnikom. Še vedno sem imela službo in sem že izkoristila svoj dopust, zato nisem mogla priti iz službe.

Ron je Dilaverju in Hasanu Ozerju pripravil nekaj izjav, ki sta jih morala podpisati za nastop v videodokumentarnem filmu, kar sta tudi storila. V tem času je prišel tudi do izjemno pomembnega odkritja, ki je končalo teorijo o ›armenskem kultnem kamnu‹ v zvezi s sidrnimi kamni. Hasan Ozer mu je pokazal sidrni kamen, ki je bil zakopan v zemljo, morda že od časa poplave, zdaj pa je bil zaradi erozije razkrit. Na tem kamnu ni bilo nobenega križa! Ron in Dr. Shea sta domnevala, da so bili križi na kamnih bizantinskega in križarskega sloga in da je bilo na večini od njih 8 križev, zato so ti zgodnji kristjani nekako povezali te kamne z 8 preživelimi iz potopa. Novo odkrito sidro je bilo skladno s tem sklepom – navsezadnje na zakopan sidrni kamen niso mogli vklesati križev, kajne?

Ron je še naprej potoval v Turčijo od dva – do trikrat na leto, včasih v mojem spremstvu, včasih pa tudi ne. Do takrat ni bilo več veliko dela, dokler ni bilo mogoče izkopavati. Nekoč, leta 1987, je sodeloval z Ankaro pri pripravi načrta izkopavanj, pa tudi pri gradnji več hotelov v regiji. Ron je navezal stike z nekaterimi ljudmi iz Memphisa v Tennesseeju, ki naj bi projekt financirali, in zdelo se je, da vse poteka dokaj dobro. Arhitekturne risbe za pokritje posmrtnih ostankov so bile ›v redu‹ in zdelo se je, da nič ne more ustaviti projekta, vendar je nato prišlo do finančnega preobrata za ›ljudi z denarjem‹. Vse se je ustavilo. Od takrat se je zdelo, da je pridobivanje sredstev za izkopavanje nemogoče.

Klic iz Avstralije

Leta 1990 nas je poklical nekdo iz Avstralije, ki se je zanimal za raziskave o barki. Kot smo vedno storili, kadar nas je vprašal resen raziskovalec, smo mu poslali paket gradiva, ki je dokumentiral Ronove raziskave. Ta človek si je želel obiskati najdišče, zato smo se skušali dogovoriti za srečanje z njim avgusta 1990, ko sva bila tam z Marvom in Renetto Wilson. Vendar se okoliščine niso izšle in zamudila sva ga za približno teden dni. Prišel je tik po našem odhodu.

Ko smo ga slišali, je bil tako navdušen, kot je le mogoče. Prepričan je bil, da je to barka. Vendar je tudi on menil, da jo je treba izkopati. Dr. Alan Roberts je bil tako navdušen nad potrebo po nadaljevanju dela na barki, da je Ronu povedal, da ustanavlja organizacijo, katere namen bo zbiranje sredstev za izkopavanje in seznanjanje javnosti s prejšnjimi najdbami. Rona je vprašal, ali se s tem strinja, in ta je odgovoril, da se strinja. Ron ni bil član ali del njegove organizacije, vendar je bila ta ustanovljena na podlagi raziskav, ki jih je opravil Ron in ki so vključevale tudi del, pri katerem je sodeloval Dave.

Mini, mini izkopavanje

Ron je bil razočaran, ker ni mogel izkopavati, zato se mu je porodila zamisel, ki bi po njegovem mnenju vizualno prikazala notranjo strukturo ali vsaj njen delček, ne da bi pri tem poškodovala strukturo. Oktobra 1990 se je z novim prijateljem Richardom Rivesom iz Matthewsa v zvezni državi NC ponovno odpravil na najdišče, da bi uresničil svojo zamisel. Kupila sta nekaj lopat in dala upogniti in nabrusiti rezila, da sta oblikovala surovo ›velikansko britvico‹. Nato sta začela preprosto gladiti stranico enega močno erodiranega odseka izpostavljenih reber. Ker sta bila zelo previdna, da nista odstranila več kot le malo zemlje, sta kmalu lahko opazila razliko v barvi svetlejših reber v primerjavi s temnejšo zemljo. Videz je bil zelo prepričljiv, celoten postopek pa je bil posnet na video, da ga nihče ne bi mogel obtožiti ›goljufanja‹. Rebra so bila zdaj razdrobljena na majhne koščke, ki pa jih je še vedno držala okoliška zemlja.

Junij 1991 – pomembna najdba

Junija 1991 je doktor Roberts prišel k nam domov v Nashville in se nekaj časa resno ukvarjal z raziskavami. Nato se je pridružil naši turistični skupini, ki je 12. junija prispela v Turčijo. Ko se je Ron približal najdišču z južnega konca, mu je v oči padel kamen, ki ga je vzel v roke. Turistična skupina je bila priča temu in je bila presenečena, ko jim ga je Ron pokazal. Na eni strani je imel obliko zelo velike glave zakovice, okoli katere je bila podložka.

Slika 29: ›Zakovice‹

V prejšnjih letih je Ron fotografiral nekaj, kar je bilo videti kot skupine kovinskih okovov na straneh barke, vendar jih s čiščenjem ni mogel motiti. Zdaj se mu je zdelo, da ve, kako so ti kovinski nastavki videti – to bo zagotovo vedel, ko jih bo dal analizirati.

Analize ›zakovice‹

Richard Rives je spoznal nekaj ljudi, ki so delali v mednarodni korporaciji (z

lokalno pisarno blizu njegovega doma), ki je imela svoj metalurški laboratorij. To podjetje je bilo specializirano za titan in nam je ponudilo laboratorijske analize, ki smo jih smeli posneti. Na zakovici smo že opravili druge analize, ki so pokazale prisotnost zelo nenavadne mešanice elementov, med katerimi so bili železo, aluminij, titan in vanadij, če omenimo le nekatere. V metalurškem laboratoriju blizu Richarda so opravili nekaj skrbnih analiz vzorca, pri čemer so vzeli vzorce z mesta, ki je bilo videti kot podložka okoli glave zakovice, nato pa še vzorec le 1 cm stran od podložke, s področja, za katerega smo domnevali, da bi lahko bil les. V končnem poročilu je kemik ugotovil, da je vredno v svojem poročilu zapisati:

›Zanimivo je, da je bilo na mestu 1 (domnevno fosilizirani leseni elementi) ugotovljeno, da vsebuje veliko več ogljika (1,9 %) kot na mestu 2 (domnevno fosilizirana kovina).‹

Štiri analize, ki so jih izvedli, so pokazale, da je lokacija 1 dala 1,88 % in 1,97 % vsebnost ogljika, lokacija 2 pa 0,14 % in 0,13 %. In to je bilo vsekakor pomembno! Ko predmet doživi proces fosilizacije, se pri izpiranju molekul iz predmeta s tekočo vodo izperejo molekule predmetov, ki jih je tekoča voda preplavljala, preden je dosegla fosilni predmet, in zapolnijo praznine, ki so jih pustile izprane molekule. Vem, da je to veliko besed, vendar se to zgodi.

Ta voda, ki teče čez okamnelo telo in nosi nove molekule, da bi zapolnila prazne luknje, se ne igra z ljudmi in ne postavlja veliko ›rdečih‹ molekul na eno mesto, nato pa zelo malo ›rdečih‹ le centimeter stran. To je morda opazno na določeni razdalji, ne pa tako blizu. Če se je torej nekaj molekul ogljika odplaknilo in zapolnilo praznine na tej zakovici, je šlo za dokaj enakomeren proces – lahko pričakujemo, da bo 14 molekul ogljika na enem mestu enako približno enaki količini, ki se je odplaknila na sosednje območje le centimeter stran. Toda če jih na enem mestu najdemo 13 in 14, nato pa en centimeter naprej 188 in 197, nam to pomeni, da je bila večina teh molekul ogljika na drugem mestu že tam! To je natanko tisto, kar bi pričakovali, če bi bila to res fosilizirana kovinska podložka in zakovica (neživa snov), pritrjena na kos fosiliziranega lesa (nekoč živa snov).

Dr. Roberts se je zavezal, da bo financiral izkopavanje

Dr. Roberts si je še naprej prizadeval za financiranje izkopavanj in na letu z letalsko družbo spoznal gospoda, ki je delal za zelo veliko britansko korporacijo, znano po financiranju projektov velikega pomena. V pogovoru s tem gospodom ga je zanimala Noetova barka. Avgusta 1991 je od britanskega podjetja pridobil zavezo za financiranje izkopavanj in prek veleposlaništva v Sydneyju vzpostavil vse ustrezne stike s Turki. Z Ronom je bil v stalnem stiku glede tega, kaj počne, in dejal je, da želi, da Ron vodi izkopavanje, čeprav Ron ni bil povezan z njegovo organizacijo.

Iskreno povedano, čeprav sva imela doktorja Robertsa rada, nihče od naju ni verjel, da se bo iz vsega tega kaj izcimilo. Do zdaj sem bila tudi sama že navajena, da so se na nas obračali ljudje z odličnimi idejami in obljubami o pomoči, pa se je vse skupaj

razblinilo v zraku. In nihče ni bil bolj presenečen, ko je Dr. Roberts poklical in rekel: ›Imam zavezo, če lahko dobimo dovoljenje – gremo!‹ Kmalu so bili Ron, Richard Rives, Marv Wilson in doktor Roberts v Ankari, pripravljeni podati svoj predlog. Pripravil sem diagram predlaganega izkopa, ki je bil zasnovan tako, da ne bi uničil večjega dela barke in da bi ostali neizkopani deli ostali v bližini, tako da nihče ne bi mogel reči: ›Pravkar so iz zemlje izrezali ostanke barke‹.

Avgust 1991 – končno – dovoljenje za izkopavanje

V četrtek, 29. avgusta, so se možje sestali z uradniki v Ankari in jim predstavili svoj predlog. Ron je ugotovil, da je eden od mož, s katerim je v preteklih letih tesno sodeloval, vendar je bil za nekaj časa poslan na turško veleposlaništvo v Egiptu, spet v Ankari in je bil zelo vesel, da je po dolgem času spet videl Rona. Ko je predstavil svojo prošnjo, je Ron dobil odgovor, da bo dovoljenje izdano, vendar je bil to muslimanski sveti dan in uradi bodo do ponedeljka zaprti. Rekli so mu, naj se vrne v ponedeljek in prevzame dovoljenje. Lahko si samo predstavljam, kako je bila skupina moških navdušena, saj so do vrnitve domov že zdavnaj pozabili na vznemirjenje, ki so ga čutili tistega dne.

Zabijanje časa med čakanjem na ponedeljek

Ker so imeli tri dni in pol časa, so se odločili, da se bodo odpravili v Erzurum, nato pa potovali proti jugu, kjer je Ron sumil, da se nahaja Babilonski stolp. To je cela ›druga zgodba‹, v katero se tu ne bom spuščala, a dovolj je povedati, da so vsi prisotni komaj čakali, da ga gredo iskat. V Erzurum so prispeli v petek in se dogovorili z Dilaverjem, da jim priskrbi minibus, ki jih bo odpeljal na jug. Bližala se je tema, vendar so se odločili, da bodo vseeno nadaljevali pot.

Kmalu se je avtobus ustavil in iz gozda je prišla množica moških z brzostrelkami, ki so jih hitro izkrcali iz avtobusa. To so bili pripadniki PKK, prepovedane skupine kurdskih upornikov, znanih po tem, da jemljejo talce, da bi pridobili publiciteto za svoj ›cilj‹. Želeli so le tuje talce – Američani so bili ›najboljša izbira‹, prav tako Britanci, zato niso vzeli le Ronove skupine, ampak tudi ubogega angleškega turista z avtobusa za njimi. In odšli so v goščavo.

Za vse moške je bila to strašna preizkušnja, ki je ne bom podrobneje opisovala. Tri tedne so se morali ponoči pri temperaturah blizu ničle vzpenjati po gorah jugovzhodne Turčije, znanih kot ›črni pekel‹. Čez dan so morali mirno ležati na tleh, da jih helikopterji, ki so jih iskali, niso videli.

Medtem so se vrnili v Tennessee

Doma sem skoraj takoj ugotovila, kaj se je zgodilo. Odpeljali so ju okoli 20.00. po turškem času, kar je bilo v petek okoli 12.00 po mojem času. Smešno je, kakšne podrobnosti si zapomniš v kriznih razmerah. Spomnim se, da sem bila v tistem času v podjetju za vzmetnice, kjer sem kupila zakonsko posteljo za presenečenje za Rona, ko

se bo vrnil domov.

Poklical me je eden od redkih ljudi, ki smo jim povedali o Ronovem potovanju – Bob je geolog v zvezni državi Tennessee, in ko je na krščanskem radiu slišal, da so v vzhodni Turčiji za talce vzeli tri Američane, Avstralca in Britanca, me je poklical in vprašal, ali gre za Rona. Ko sva prej govorila z njim, sva mu povedala, da jih bo morda spremljal človek iz britanske korporacije, ki naj bi financirala izkopavanje, zato se mu je ta skupina zdela podobna Ronovi. Toda vedela sem, da britanski gospod ni odšel, zato je bil moj prvi instinkt, da to niso oni. Poleg tega sem pomislila: ›Kaj bi tako kmalu počeli v vzhodni Turčiji?‹

Hkrati pa me je zajela panika. Amanda, moja hčerka, je prevzela vajeti v svoje roke. Poklicala je očeta, ki je ugotovil, kako lahko pokličemo zunanje ministrstvo. Poklicala sem številko, ki nam jo je dal, in nikoli ne bom pozabila prvih nekaj besed tega pogovora:

›Pravkar sem slišala, da so v vzhodni Turčiji vzeli tri Američane za talce. Verjetno ne gre za mojega moža, ki mu je ime Ron Wyatt, vendar ali lahko to preverite zame ali ste kaj slišali?‹

To so bile moje približne besede, toda njegove besede so natančne. Odgovoril je,

›Poglejmo, … (premor) je srednje ime vašega moža Eldon?‹

To JE Ronovo srednje ime! Ko me je to vprašal, sem vedela, da je to res. Ne vem, kaj bi storila brez Amande – kmalu bo dopolnila 17 let, vendar je močna kot vol, ko gre zares. Tokrat me je res zajela panika, ona pa me je pomirila. Spomnim se, da sem jo v kratkem času pograbila na našem hodniku, kjer sva stala in molila. Prosila sem Gospoda, naj nam pomaga pri tem, naj zaščiti moške in naj to uporabi v svojo slavo. Nenadoma sem se pomirila in uspelo mi je poklicati druge žene, Elizabeth Rives, Renetto Wilson in Margaret Roberts, in jim povedati, kar sem malo vedela, ter jim tudi povedati, kako sem se po molitvi za moč in vodstvo zelo pomirila.

Nihče še ni stopil v stik z njimi, zato sem morala prekiniti novico. Vse so bile neverjetno mirne. Najbolj me je skrbelo za Elizabeth, saj sta imela z Richardom dva dragocena majhna otroka, ki še nista bila šoloobvezna. Ko je novica prišla v javnost in je bila prva novinarska ekipa na našem pragu, približno dve uri pozneje, sva bili z Amando popolnoma mirni, – tako zelo, da so se Ronovi prijatelji v bolnišnici pozneje norčevali iz njega, češ da ga njegova žena zagotovo ne mora imeti preveč rada, saj na televiziji zagotovo ni bila videti preveč razburjena!

Brezplačna reklama za barko

Žene smo skupaj razpravljale o tem, kaj bi naši možje želeli, da storimo v takšni situaciji, in odločile smo se, da izkoristimo medijsko pozornost, ki nam je bila nenadoma naložena, in povemo o Noetovi barki. Spomnila sem se, kako je leta 1984, ko je bil Ron lažno obtožen kraje artefaktov iz Turčije, ta dogodek služil za publiciteto raziskav o najdišču. In mediji so o tem poročali! Dnevno.

Včasih smo naleteli na skepticizem, ki pa smo ga odpravili z dejstvi. Toda v različnih intervjujih je vsaka od nas povedala nekaj, kar ni bilo izvzeto, in sicer, da zaradi naše vere nismo bili panični. Imela sem celo priložnost predstaviti dokaze za Noetovo barko v javni srednji šoli. Renetta, ki je živela v bližini Dallasa, je imela veliko priložnosti pričevati o svoji veri, prav tako Elizabeth, ki me je nenehno presenečala, kako dobro se drži. Margaret, ki je bila v Avstraliji, je bila bolj prepuščena sama sebi kot mi, vendar je tudi ona pokazala neverjetno vero in pogum skozi celotno preizkušnjo.

›Pridobite jih, dokler ga ni‹

Neprijeten del celotne afere je prihajal od običajnih kritikov – novinar mi je povedal, da je pravkar govoril z nekdanjim sodelavcem, ki je postal kritik in je trdil, da je Ron nepošten in da si je izmišljal dokaze. Ta človek je skupaj z drugimi trdil, da je bila celotna afera s talci uprizorjena. S tem sem dosegla svojo mejo. K meni je prišel naš prijatelj policist, seržant Mark Wynn, in ob njegovi navzočnosti (ker sem želela imeti pričo svojih besed) sem poklicala tega moškega na njegov poslovni prostor. Povedala sem mu, kdo sem, in ga kot kristjana prosila za uslugo – prosila sem ga, naj se vzdrži obrekovanja mojega moža, ko je bil pogrešan in ko sploh nisem vedela, ali je živ ali mrtev. Priznala sem, da ima pravico do svojega mnenja o Ronu, in tega nisem želela zanikati, vendar sem ga prosila, naj se zaradi mene vzdrži, dokler Ron ne bo doma. Končno je privolil, vendar šele po dolgem pogovoru, v katerem mi je odkrito povedal, da je Ron sam ›naredil‹ les za krov in še nekaj drugih trditev, za katere sem vedela, da so bedne laži. Na koncu mi ga je bilo pravzaprav žal in sem mu rekla, da si Ron po vsem tem ne želi ničesar drugega, kot da bi spet delali skupaj. To je pri njem sprožilo reakcijo, ki je še vedno ne znam interpretirati drugače kot žalost.

Klic Dava Fasolda

Dave Fasold je bil drugačna zgodba. Klical je in bil jezen zaradi tega, kar se je zgodilo. Ne glede na to, da sta z Ronom delala neodvisno, je bil pripravljen priti in ju rešiti. Govoril je o tem, da bo šel k vodji PKK in se dogovoril za njuno izpustitev. Z nekom je delal na dokumentarnem filmu o PKK in v tem je videl priložnost, da bi mu dodal nekaj razburljivosti, kar je brez zadržkov priznal. Vendar je potreboval finančna sredstva, da bi on in filmska ekipa lahko odpotovali. Ne vem, kaj je Dave nameraval storiti, vendar je na koncu ugotovil, da res ne more storiti ničesar.

Svoboda!

Ko je bilo vsega skupaj konec in se je Ron vrnil domov, me je zajela vsa napetost zadnjih dvajsetih dni. To je bilo prvič, da sem ga videla v oslabljenem stanju. Izgubil je več kot 20 kilogramov in je hromel, kar je bila poškodba, za katero se je izkazalo, da ni resna. Še vedno je imel provizorično palico, ki so mu jo kurdski gverilci izdelali iz veje. Presenetila sem ga z novo posteljo, vendar je bil tako navajen spati na hladnih

tleh, da je teden ali dva ni mogel uživati. Navade so smešna stvar. Richard je Elizabeth za zajtrk pripravil iste stvari – paradižnik in kumare, ki sta jih jedla v hribih.

Za kratek čas je bilo več medijske pozornosti, nato pa se je vse umirilo in se skoraj vrnilo v normalno stanje. Vendar je bilo žalostno dejstvo, da je bilo za izkopavanje že prepozno – sezone je bilo konec. Sčasoma pa je britanska korporacija, ki je glavna skrbnica, imela finančne težave, zaradi katerih je umaknila obljubo o finančni pomoči.

Vrnili smo se na začetek, pobrali vse potrebno in se vrnili k normalnemu delovanju. Dr. Roberts pa je bil v Avstraliji deležen izjemne odmevnosti in je začel trpeti grozljivo preganjanje znanega ateističnega geologa Iana Plimerja.

Avgust 1992 – druga turistična skupina

Avgusta 1992 smo na Noetovo barko odpeljali našo drugo turistično skupino. Ko smo se bližali Dogubeyazitu, se je po nebu razprostirala čudovita mavrica, zato smo avtobus postavili na stran. Vsi so izstopili ter fotografirali in snemali ta čudovit prizor. Nekateri so rekli, da je to znamenje – in morda je tudi bilo. A če je tako, to ni bilo znamenje, ki smo ga pričakovali.

Kmalu po tem, ko smo se vrnili na avtobus in se odpravili po cesti, nas je skupina vojakov označila z zastavo. Vsi z običajnimi strojnicami, vkrcal se je en, ki je govoril angleško. Po zaslišanju so nam povedali, da ne moremo naprej. Regija je bila še vedno nestabilna in avtobus je bil za teroriste prevelika tarča. Razočaranje na obrazih ljudi je bilo zame grozno, saj sem se spomnila, kako zelo sem si leta 1988 želela videti barko. Toda potem nas je Henry Gruver vodil v molitvi in zdelo se je, da so se vsi prisotni pomirili. To se je dejansko spreminjalo v pravo pustolovščino.

Bilo je že pozno zvečer in v Dogubeyazitu nismo smeli iti niti v hotel. Ukaz je bil, da moramo zapustiti regijo. V Erzurum se nismo mogli vrniti, zato smo se odpravili v Agri. Tam nas je Dilaver odpeljal v najboljši hotel, ki ga je našel, kar je bilo precej grozno. V sobah ni bilo kopalnic. Toda nihče se ni pritoževal, ampak se je zdelo, da se vsi odlično zabavajo.

Ron se je srečal s tamkajšnjo policijo, da bi ugotovil, ali bi bilo mogoče kako urediti, da bi se ljudje odpeljali do barke, vendar so rekli le, da bi lahko vse posedli v taksije in se tja odpeljali v majhnih skupinah. Utemeljitev je bila, da teroristi ne bi sumili na taksije, kot bi sumili na turistične avtobuse. Toda Ron, ki je bil odgovoren za varnost skupine, se je odločil, da to ne pride v poštev. Regija je postajala preveč nevarna, da bi jo sploh obiskali – ali se bo stanje kdaj izboljšalo?

Neodvisna raziskava Ronovih nekdanjih sodelavcev

Julija 1987, en mesec po slovesnosti ob posvetitvi, so se John Baumgardner, Salih Bayraktutan z Ataturkove univerze, Tom Fenner iz GSSI in drugi vrnili na kraj, da bi po pooblastilu turškega ministrskega predsednika opravili lastno radarsko skeniranje. Tretja oseba nam je dala kopijo tega poročila, in da bi se prepričala, da je verodostojno, sem ga leta 1992 s turistično skupino odnesla v Turčijo, in ko sva se z

Ronom srečala s Salihom Bayraktutanom, sem mu ga pokazala in ga vprašala, ali je verodostojno. Zagotovil mi je, da je.

To poročilo je pomembno zato, ker člani tega prizadevanja trdijo, da niso mogli dobiti enakih radarskih rezultatov kot Ron in Dave, s čimer skušajo dvomiti v točnost njunih skeniranj. V tem zelo znanstveno napisanem dokumentu, polnem tehničnih izrazov in izrazov, je navedeno:

›Vsa skeniranja, prikazana na sliki 7, so bila pridobljena z radarjem, ki je deloval pri frekvenci 120 MHz, da bi dosegli največjo možno penetracijo.‹

To pomeni, da so radar nastavili tako, da ne odseva tega, kar je morda v konstrukciji, temveč tisto, kar je na dnu. In tudi takrat njihovi rezultati niso izničili prejšnjih skeniranj, ki so bila opravljena z uporabo različnih frekvenc, da bi odražali strukturo na različnih globinah. V tem uradnem poročilu je še navedeno:

›Sklepamo, da podatki naših geofizikalnih preiskav nikakor niso v nasprotju s trditvijo, da nenavadno najdišče v obliki čolna v bližini vasi Mahser vsebuje ostanke Noetove barke.‹

V nadaljevanju je navedeno: ›V poročilu je zapisano, da je bila najdba arheološkega najdišča v bližini Arheološke jame:

›Vendar pa brez dejanskih vzorcev podpovršinskih materialov menimo, da dokončne razlage naših podatkov niso mogoče. Po drugi strani pa verjamemo, da lahko vzorci, ki jih je mogoče pridobiti z jedrnim vrtanjem majhnega števila lukenj na najdišču, zagotovijo potrebne informacije.‹

Za pisanje takšnega poročila, v katerem so navedli, da njihovi testi niso ›v nasprotju z idejo, da gre za Noetovo barko‹, potem ko so turški znanstveniki že ugotovili, da gre za Noetovo barko, je bilo treba imeti veliko živcev.

Raziskave, opravljene na najdišču, so bile obsežne in temeljite. Glavna težava pa je bila, da se znanstveniki, ki so delali na najdišču, niso znali spopasti z dokazi, ki so bili v nasprotju s tradicionalno evolucijsko znanostjo.

Razumevanje ostankov Noetove barke

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 9, leta 1994)

Celoten ključ do razumevanja dokazov, ki potrjujejo, da se na tem najdišču dejansko nahajajo ostanki Noetove barke, je razumevanje stanja ostankov. Svet ima vnaprejšnjo predstavo o tem, kaj bo sprejel, in to je:

- prepoznavno leseno ladjo (ki je po 4300 letih še vedno nedotaknjena), in
- ladja MORA biti na vulkanski gori, znani kot gora Ararat.

Slika 30: Model Noetove barke.

Zamisel o videzu barke so še okrepili tisti, ki so dejstvo, da je imela barka sobe, razlagali tako, da je morala biti namesto ladje videti kot barka v obliki barke. To pojmovanje je temeljilo na številnih domnevnih opažanjih barke na gori Ararat – niti enega opažanja pa ne spremljajo nobeni dokazi.

Barka NI bila v obliki barke

Prvič, plovilo v obliki barke ne bi moglo preživeti na odprtem morju. To vam lahko pove vsak pomorščak. Pravzaprav je ta zamisel absurdna. Današnji naftni tankerji, ki plujejo po odprtem morju, imajo trup, ki na dnu NI raven, ampak je zaobljen. Valovanje današnjih razburkanih morij se ne more primerjati z nemirom na odprtem morju v času potopa, ki se je raztezalo po celotni površini zemlje – če ladja v obliki barke danes ne more pluti po oceanu, izbrišite iz misli idejo o barki v obliki ladje. To preprosto NI mogoče. Če želite sami raziskati to temo, pojdite v knjižnico in poiščite ›ladje in ladjedelništvo‹ in/ali ›dinamika tekočin‹ ali ›hidrodinamika‹.

›Predmet v obliki ladje‹ ni v obliki barke – ima obliko morskega plovila. Zato je imel že od začetka odkritja na stereofotografiji to značilnost v svojo korist.

Barka ne bi preživela na gori Ararat

Če je bila barka resničnost, potem je bila resničnost tudi potop (ki je uničil celotno površje zemlje), to pa pomeni, da je barka, ČE je preživela do danes, najstarejša struktura na zemlji. Če upoštevamo krhko stanje lesenih hiš, ki so jih gradili celo v prejšnjem stoletju, ali bi lahko pričakovali, da bomo našli nedotaknjeno barko ali celo kakršne koli ostanke? Zagotovo ne v nenehno premikajočih se ledenikih na gori Ararat, ki nenehno tečejo in vse na svoji poti zmeljejo v drobne koščke.

Tudi če bi kakšen predmet preživel v ledenikih, ali bi lahko preživel neverjetne eksplozije preteklih izbruhov, od katerih je zadnji raznesel celoten del gore? Ponovno pojdite v knjižnico in poiščite ›vulkane‹ in ›ledenike‹. Preberi o gori Sv. Helene, katere zadnji izbruh je bil podoben zadnjemu izbruhu, ki ga je doživela gora Ararat, in je celo pustil podobno razstreljeno luknjo na gori. Videli boste popolno opustošenje, ki ga je takrat utrpelo vse, kar je bilo na gori ali v njeni okolici.

Poleg tega turška vojska na gori Ararat že vrsto let usposablja svoje komandose in poznajo vsak centimeter gore. Vedo, da tam ni ničesar.

Kako se je ohranila barka?

Dokazi, najdeni na ›objektu v obliki čolna‹, ki ga bomo povsem zaupno imenovali ›arka‹, kažejo, da se je barka sploh ohranila le zato, ker jo je prekril tok lave, ki jo je učinkovito zaprl v nekakšno ›časovno kapsulo‹. Vendar pa gora, na kateri je ležala, NI vulkanska – dokazi kažejo, da je lava nastala zaradi izbruha vulkana več kilometrov južneje v današnjem Iranu.

Lava s te gore je bila izmetana v zrak in prenesena na vrh grebena nad sedanjo lokacijo barke. Obstoj tega vulkana dokazuje razbita stéla, ki jo je Ron leta 1984 našel na tem grebenu in je prikazovala edinstven apnenčast greben z vulkanom, ki je bil postavljen na jugu. Danes je ta vulkan porušen in ga ni mogoče videti, razen z vrha grebena, ne pa s stališča umetnika, ki je napisal stélo.

Barka, prekrita z lavo

Lava je dosegla vrh grebena in začela potovati po pobočju gore ter prekrila barko. Pot lave je jasno vidna na sedanjem območju blatnega toka. Blatni tokovi nastajajo, ko se voda dalj časa zadržuje v počasi razpadajoči lavi. Ko se lava končno spremeni v zemljo, začne ogromna količina vode, ki se v njej zadržuje, teči, včasih precej hitro in katastrofalno, kar imenujemo blatni plaz.

Slika 31: Skica prereza Noetove barke in primerjava z ostanki barke.

Teža te ogromne količine staljene kamnine (lave), ki je tekla na barko, je povzročila, da sta se zgornja dva krova zrušila. Če je tako, zakaj barka ni zgorela? Obstajata dve možnosti, zakaj barka ni zgorela – prva je naslednja: če predpostavimo, da je bila lava takšne vrste, da bi se leseni predmet vžgal, bi se, če bi bila barka hitro popolnoma prekrita z lavo, prekinil dotok kisika in zgorevanje ne bi bilo mogoče.

Če pa je bila barka prekrita počasneje, je dokumentirano dejstvo, da lava ne povzroči vedno vžiga. Uporabil bom citat iz ›dobre evolucijske znanstvene knjige‹:

›Vendar pa temu ni tako in povsem običajno je, da tok lave teče skozi gozd ali mesto, ne da bi povzročil požar. Neki tok iz Paricutina se je celo nagrmadil ob hraste in bombaže, ne da bi jih uničil. … Kako lahko razložimo to anomalijo visoke

temperature lave in odsotnosti ognja in plamenov? Najprej je lava sestavljena iz steklaste mase, ki je slab prevodnik toplote. Poleg tega se na površini hitro ohladi in prekrije s skorjo, ki do neke mere preprečuje nadaljnje oddajanje toplote iz notranjosti mase. Ta tok lave ima tako rekoč nenehno nastajajočo izolacijsko lupino okoli svoje staljene notranjosti, tako da je pred fronto toka zaščitna skorja.‹ (The New Larousse Encyclopedia of the Earth, založba Hamlin Publishing Group Limited, avtorske pravice 1961, revidirana izdaja 1972, stran 158.)

Ne glede na to, kako se odločite, dejstvo, da je bila barka prekrita z lavo, nikakor NE pomeni, da bi morala zgoreti. Dejstvo, da se zdi, da so se krovi enakomerno sesedli, kaže na to, da je bila pokrita hitro, kar bi prekinilo dotok kisika. Imamo primerke, ki kažejo nekaj gorenja, vendar se zdi, da je bilo zelo omejeno.

Barka, ki se je razkrila, ko se je lava razgradila

Lava je prekrila barko in jo zaprla v zrakotesno ›kapsulo‹. Zakaj je torej zdaj vidna – zakaj ni še vedno zaprta v lavi? Ker lava sčasoma propade in se razgradi v rodovitno zemljo. Ponovno preidimo k isti knjigi, ki smo jo omenili zgoraj:

›Tla, ki nastanejo pri razpadu lave, žlindre in pepela, so izjemno bogata s kalijem, apnom in fosfati … . Številna območja sveta z veliko kmetijskega prebivalstva dolgujejo bogastvo svoje zemlje vulkanskemu materialu.‹ (isti vir., str. 173.)

Havaji so odličen primer za to – njihova čudovita tla, iz katerih rastejo čudovite eksotične rože, ki jih povezujemo s tem rajem, so posledica razpadle lave, ki je tako bogata s hranilnimi snovmi, potrebnimi za popolno rast. Vendar lava potrebuje zelo veliko časa, da se razgradi – kako dolgo, je odvisno od vrste itd., zato ne moremo natančno vedeti, kako dolgo je bila barka pokrita. Vendar sčasoma, ko je lava začela propadati, ni bila več neprepustna za zrak.

Ostanki so okamneli

Barka stoji na pobočju gore, ki je nagnjena. Sprednji konec je na približno 1935,5 m metrih nadmorske višine, spodnji konec pa na približno 1905 metrih nadmorske višine. Sčasoma se je lava razgradila, in ker ni bila več zrakotesna, ni bila več vodotesna. V regiji je več mesecev sneg in z njim povezane nizke temperature. Spomladi se sneg počasi topi, voda pa odteka po pobočju gore. To pomeni, da je voda, ko je lava začela propadati, začela teči skozi material, ki je prekrival barko.

Ko je voda počasi pronicala po ohranjenih strukturah barke, je začela odnašati drobne delce lesa in kovinske opreme strukture. To se je dogajalo na molekularni ravni – molekula za molekulo je bila odplaknjena. Ko se je vsaka molekula odtrgala in jo je voda odplavila, je pustila ›luknjo‹ točno takšne velikosti, kot je bila molekula, ki se je odtrgala.

Ko je voda tekla čez strukturo, so se nekatere molekule, ki jih je pobrala iz materialov, ki jih je preletela, preden je prispela do barke, ujele v ›luknje po molekulah‹, ki so ostale v strukturi. Proces, ki ga opisujem, se imenuje ›okamenitev‹

ali ›zamenjava mineralov‹. Za okamnitev predmeta sta vedno potrebni dve stvari;

- predmet mora biti hitro pokopan,
- in drugič, da skozi njega teče voda.

Če predmet ni neprepusten za zrak in po njem ne teče voda, se razgradi in se ne ohrani. Evolucionisti vam bodo hitro povedali, da je za okamnitev potrebnih več milijonov let, vendar to preprosto ni res. Če okamnitev ne poteka vsaj tako hitro, kot je hitrost razpadanja, predmet preprosto razpade.

Petrificiran – dobesedno ›spremenjen v kamen‹

Ko je voda tekla po gori navzdol v zemljo in nato dosegla barko, so se deli strukture, ki so bili najbližje vrhu, okamnili z molekulami snovi v zemlji NAD barko, ki so bile minerali. Ko je voda tekla čez sredino barke, je pobrala molekule iz struktur barke, čez katere je tekla, preden je dosegla sredino barke. Zato se je začela okamnjevati s snovmi iz svoje strukture poleg snovi v zemlji nad njo. Vsaj tako bi se moralo zgoditi, če je predmet res barka.

Dokazi na najdišču kažejo, da se je zgodilo prav to. Palubni les, ki ga je Ron pridobil iz približno sredine ladje, je vseboval več kot 13 % železa – železa, ki je izhajalo iz kovinske opreme konstrukcije nad sredino ladje.

Večina molekul, vključenih v proces okamnitve, so molekule iz naravnih snovi v zemlji in lavi. Prve analize, ki jih je Ron opravil na svojih vzorcih z najdišča, so pokazale približno 51-odstotno vsebnost silicijevega dioksida. Enciklopedija Brittanica, izdaja 1985, zvezek 19, stran 506, (pod ›vulkani‹) navaja: ›Vulkanski del je vsebnost silicijev:

‹ Magma je taljena silikatna masa v Zemlji, ki ima različno sestavo … ‹

Dejansko vsi okamneli predmeti vsebujejo veliko silicijevega dioksida že samo zaradi njegove obilice v zemlji.

Preskus zanesljivosti

Obstaja pa ena snov, ki je NE najdemo v naravnih mineralih in o kateri bomo zdaj razpravljali. Ko sem začela preučevati temo ›ogljika‹, ki vključuje študij kemije, kar je zame nekoliko zapleteno, sem izvedela nekaj zelo zanimivih dejstev. Spojine ogljika je mogoče analizirati in ugotoviti, ali so sestavljene iz snovi, ki ni bila organska, ali organska, kar pomeni, da je mogoče ugotoviti, ali so bile nekoč živa snov ali ne. Tako preprosto je. Zato je edini test za ugotavljanje, ali je bil predmet organski (nekoč živ) ali ne, določitev vsebnosti ogljika – ali vsebuje organski ogljik ali ne.

Ko je Ron domov prinesel okamneli les iz krova, je tako on kot vsi, ki so ga videli, vedel, da je bil videti kot kos lesa, spremenjen v kamen (okamenel). Vendar videz lahko vara, zato ga je odnesel v laboratorij Galbraith Labs, kjer so ga analizirali. Z dletom so iz vzorca odvzeli vzorec (pred kamero), ga analizirali in ugotovili, da vsebuje anorganski ogljik (0,0081 %). Vendar je vseboval tudi 0,7019 %

ORGANSKEGA ogljika, kar je več kot 100-krat več od količine anorganskega ogljika!

Vsak okamnel predmet, ki je bil nekoč živ – drevesna veja, kost, morska školjka itd. – bo v analizi pokazal organski ogljik. Torej je bil primerek lesa na krovu nekoč sestavljen iz žive snovi! Ker ni bil videti kot kost ali školjka, lahko z gotovostjo trdimo, da gre za okamneli les.

V redu, imamo razpadajočo lavo, ki razkriva prisotnost okamnelih predmetov, ki so videti kot les in vsebujejo velike količine železa in drugih kovin. Se spomnite, da smo se pogovarjali o tem, kako so se snovi, ki jih najdemo v okamnelem predmetu, tja znašle tako, da jih je odplaknila tekoča voda, ki je najprej prešla druge snovi? Od kod je torej prišlo železo? Da bi bil v okamnelem lesu tako visok odstotek železa, je morala voda, ki je vplivala na okamnitev, preiti veliko količino železa, preden je dosegla okamneli predmet. Tla nad barko ne vsebujejo toliko železa. V enem od kontrolnih vzorcev, odvzetih na območju IZVEN barke, vendar v razdalji približno 50 metrov, je bila ugotovljena vsebnost 0,54 % železa in 0,77 % železovega oksida. Če bi verjeli, da je okamnel les dobil vsebnost železa iz naravno prisotnega železa na območju nad ladjo, bi morali verjeti, da je voda zbrala vso vsebnost železa na tem območju in ga odložila SAMO v okamnel les. Z drugimi besedami, to je nemogoče.

Velike količine kovin v okamnelem lesu bi lahko izvirale le z enega mesta – od vode, ki je prehajala čez VELIKO količino kovine v konstrukciji barke – kovine, za katero zdaj vemo, da sestavlja na tisoče fitingov ??kovic??, ki so les držali skupaj.

Barka je bila skrita mnogo, mnogo let

Tako je barka ostala skrita mnogo, mnogo let – njena prisotnost ni bila znana, saj jo je prekril tok lave, ki jo je mimogrede odnesel po gori navzdol, dokler se ni zataknila na masivnem odlomku kamnine. A o tem bomo govorili pozneje.

Konec petdesetih let prejšnjega stoletja je visokogorska fotografija, posneta med Natovo raziskavo, pokazala ta neverjeten obris ladje visoko na pobočju gore v blatnem toku. Prva ekspedicija, ki je leta 1960 obiskala to območje, ni videla ničesar, kar bi lahko prepoznala kot objekt, ki ga je ustvaril človek, saj je bila vidna le razpadla lava, ki je bila zdaj plast bogate, rodovitne zemlje. Tu in tam je skozi zemljo štrlela ›skala, ki je bila pravzaprav okamnel les, vendar je njeno vremensko stanje prikrivalo njeno pravo identiteto. Prva odprava ni razumela, kaj naj pričakuje – iskali so nepoškodovano ladjo.

›Resnica bo vzklila iz zemlje‹ – potres leta 1978

Konec leta 1978 je potres povzročil, da se je zemlja, ki je obdajala skrivnostno ›obliko‹, odvalila s strani, zaradi česar se je zdelo, da je ›kapsula‹ dobesedno izskočila iz zemlje. Ko je bila zemlja odstranjena s strani, je objekt dobil še bolj prepoznavno obliko ladje. Na straneh so se v enakomernih presledkih pojavljale vdolbine, ki so bile pravzaprav prazni prostori, kjer so bili nekoč rebrasti nosilci. Toda zakaj so prazni –

kaj se je zgodilo z rebri, če so okamneli? Odgovor je: ›zaradi vremenskih vplivov‹.

Prepoznavanje po tem, kaj NI prisotno

Ponovno se vrnimo k naši najljubši znanstveni knjigi ›Larouseejeva enciklopedija‹, iz katere smo citirali zgoraj:

Slika 32: Fosilizirana rebra barke.

›Kadar koli so kamnine izpostavljene vremenskim vplivom, nastane sipek material, včasih v velikih količinah … Razpadanje mase je skoraj neločljivo povezano z vremenskimi vplivi in številnimi drugimi dejavniki gradacije. Voda, na primer, znatno pripomore k njegovemu delu … Na gorskih območjih ima vsakodnevno zmrzovanje in odmrzovanje ali zmrzovalni klin svojo vlogo. Razpoke v kamninah se napolnijo z vodo, ki ponoči zamrzne in se razširi. Pod pritiskom neštetih ledenih klinov skala razpoka. led se na soncu stopi in ne podpira več skalnih odlomkov, od katerih se številni kotalijo po pobočju navzdol in se ob vznožju pridružijo drugim skalam in grušču‹. (stran 41.)

Ne pozabite, da so bile strukture barke okamnele in so se zdaj spremenile v kamen. Ko je bila zemlja okoli stranic barke še vedno na mestu, so se rebra ohranila. To vemo, čeprav jih zdaj ni več. Način, kako to vemo, je preprost – prazne vdolbine, enakomerno razporejene, so ves dokaz, ki ga potrebujemo. Podobno kot odtisa stopala v blatu jih ne bi bilo, če tam prej ne bi bilo stopala.

Zaradi ekstremnih vremenskih razmer na tem območju je prišlo do procesa ›zmrzovanja‹, ki je zlomil rebra, ki so se zdaj spremenila v kamen. Ostala so na mestu, dokler jih je držala okoliška zemlja. Ko pa je ta odpadla, so se prelomljeni, v kamen spremenjeni kosi lesa razleteli na koščke in primerki okamnelega lesa ležijo po vsem najdišču.

Barvna razlika okamnelih reber

Členi notranje konstrukcije so v veliko boljšem stanju preprosto zato, ker niso bili izpostavljeni zunanjim vplivom. Na vzhodni strani barke je del, na katerem so lesena rebra izpostavljena, vendar NISO popolnoma razpadla in pustila so lukenj na mestih, kjer so nekoč bila. Vendar pa so ti zlomljeni, saj so bili poškodovani zaradi ›klinaste zmrzali‹. Na tem delu sta Ron in Richard izvedla ›mini izkopavanje‹, pri katerem so bila rebra zaradi razlike v barvi vidna, čeprav so razdrobljena. Še vedno jih drži zemlja, verjetno zaradi njihovega naklona in tudi nekaj Božje pomoči.

Kaj je povzročilo barvno razliko

Ta del je na sprednjem delu ladje na vzpetini. Snovi v vodi, ki je tekla čez strukture ladje in vplivala na njeno okamnitev, so bili minerali iz zemlje, ki je bila na gori od ladje. Ti minerali so bili sestavljeni iz silicijevega dioksida iz tal, apna in kalcija, če jih naštejemo le nekaj. Zaradi tega je okamnela struktura ›belkastega‹ videza v primerjavi z okamnelimi ostanki spodnjega dela ladje, ki so bili zaradi velike količine kovin temnejše barve.

Imamo dva primerka okamnelega lesa, oba sta dolga približno 6 centimetrov, oba široka 2 centimetra in globoka 1,5 centimetra. Sta enaka, razen ene stvari – kos, ki je prišel iz notranjosti razpoke blizu sprednjega dela ladje, je zelo svetle barve, medtem ko je drugi kos temen. Oba sta okamnela kosa lesa z ladje, le da so molekule enega kosa nadomestile svetlejše snovi kot pri drugem.

Drugi izpostavljeni elementi konstrukcije

Slika 33: Nosilci krova.

Kosi lesa, ki segajo skozi površino tal, kot so nosilni nosilci in nosilci krova, so danes videti kot navadne skale. Zakaj? Ker so kamni – petrifikacija ali zamenjava mineralov spreminja predmete v kamne. In ti okamneli leseni izdelki so bili izpostavljeni elementom in so bili izpostavljeni izjemnim vremenskim vplivom.

Ker pa so nosilci krova nameščeni visoko na straneh reber, so v položaju, ko površinska voda teče mimo njih. To omejuje ›zmrzovanje‹ do mere, ki je za druge

konstrukcije v nižjem delu, kjer se površinska voda običajno zbira, manjša. V preprostem jeziku to pomeni, da so okamneli elementi strukture, ki so blizu površja, bolj izpostavljeni drobljenju na majhne kose, če ležijo na območju, kjer se zadržuje površinska voda.

Pozimi voda, ki je prodrla v drobne razpoke in razpoke, povzroči, da se okamnela struktura zaradi zmrzovanja vode nenehno širi, kar jo razbije na koščke. Ko odstranimo zemljo, ki obdaja in podpira to strukturo, se drobci sesedejo na kup. Voila – ni več vidno prepoznavne okamnele strukture – le kup nečesa, kar je videti kot kamenje. Toda laboratorijska analiza še vedno pokaže, kaj so te ›skale‹ nekoč bile, saj je v njih prisoten organski ogljik, ki NI prisoten v predmetih (naravnih skalah), ki nekoč niso bile živa snov.

Izkopali še en podoben čoln

Leta 1939 je potekalo zelo edinstveno izkopavanje starodavnega pokopališkega čolna, ki je danes znan kot čoln ›Sutton Hoo‹. Pri natančnem izkopavanju so odkrili, da je tam nekoč obstajal starodavni pokopališki čoln, vendar je lesena konstrukcija že zdavnaj razpadla. Še vedno pa so bili prisotni razpadli in silikonizirani železni elementi, ki so les držali skupaj. Ko so z območja odstranili zemljo, so odkrili, da je razpadli les v zemlji pustil barvno razliko, ki je jasno kazala strukturo ladje v zemlji. Železni okovi, ki so bili še vedno na mestu, so v kombinaciji s to obarvanostjo zemlje izkopavalcem omogočili, da so ohranili popoln odtis ladje. V zelo majhnem merilu je to podobno stanju barke, le da barka še vedno vsebuje veliko notranjih okamnelih struktur.

Razkrita notranja struktura

Toda kako vemo o notranji strukturi? Z radarskim skeniranjem. Podpovršinski vmesniški radar je razkril vzorec notranje strukture, za katero so ustvarjalci radarja določili, da ›ni naravnega izvora‹. Radar nam ne pove natančno, iz česa je notranja struktura sestavljena, čeprav je zaradi različnih gostot možno omejeno razlikovanje. Vsekakor pa razkriva njeno obliko in lokacijo. In ne glede na to, kaj je, so strokovnjaki izjavili, da je zaradi svojega organiziranega vzorca ›narejena s strani človeka‹. Nič v naravi se ne pojavlja v popolnem vzorcu notranje strukture ladje.

To skupaj z vzorcem enakomerno razporejenih odčitkov detektorja kovin na ladji dokazuje, da je struktura vsebovala kovino na stičiščih, kjer so bili leseni elementi povezani med seboj. ›Skale‹, ki so kazale odčitke kovin, so bile morda videti kot ›skale‹, vendar zdaj razumemo, zakaj. Kosi lesa, ki so vsebovali kovinske napeljave, so bili fosilizirani. Ko so bili izpostavljeni elementom, so se razdrobili, zaradi česar so bili videti kot vremensko spremenjene skale. Vendar je vsebnost kovin na teh natančnih mestih tako zgoščena, da so laboratorijske analize pokazale prisotnost kovin v koncentracijah in oblikah, ki jih v naravi ne najdemo.

Še en dokaz, ki govori resnico

Ostanki barke počivajo na pobočju gore z zelo velikim delom apnenčeve podlage, ki se razteza skozi njeno sredino. Radar je potrdil, da je apnenec matična skala in ne ohlapen balvan, ki se je skotalil s hriba – je del temeljne skale.

Kako si lahko razložimo prisotnost te ogromne skalne mase, ki se razteza v ladjo? Leta 1984 sta Ron in Orhan Baser približno kilometer nad sedanjo lokacijo našla del dna barke, za katerega sta zdaj prepričana, da je velik 36,5 m krat 12,1 m.

Za trenutek se z mislimi vrnimo v čas, ko se je voda umaknila in je barka prvič počivala na zemlji. V tistem času bi bilo površje zemlje izredno blatno. Ko se je voda počasi umikala in se je barka nežno spuščala na zemljo, se je po korakih pogrezala v blato. Dno ladje je segalo vse globlje in globlje v to blato.

Dokazi kažejo, da je bila na dnu ladje verjetno nekakšna ›kobilica‹. Kobilica je ›plavuti podoben‹ izrastek, ki se od sredinske kobilice vzdolž dna širi navzdol, kot ga vidimo na jadrnicah. Ta ›plavut‹ bi ladji zagotavljala odpornost proti bočnemu nagibanju, vendar bi imela še eno prednost. Ko se je barka počasi pogrezala v blato, bi ta ›plavut‹ držala ladjo v pokončnem položaju, ko bi se znašla na tleh.

Ko je Bog ›naredil veter, da je šel čez zemljo‹, zaradi česar se je blato posušilo, je ladja ostala v pokončnem položaju. Upajmo, da bomo lahko to območje pregledali z radarjem in ugotovili, ali je na njem prisotna kobilica, za zdaj pa je to le Ronova teorija. A tudi če ne bi bilo kobilice, bi se barka še vedno potopila v blato in se trdno držala.

Ko je tekoča lava odnesla ladjo po pobočju, jo je odtrgala od tega dela trupa, ki je ostal trdno zasidran v zemlji. Tako je v trupu ostala zelo velika luknja, za katero je Dave Fasold z uporabo MFG ugotovil, da obstaja in tudi Ron je kasneje z radarskim skeniranjem ugotovil, da obstaja. Ker pa Dave ni sodeloval pri vseh raziskavah in terenskem delu, ni vedel za del trupa, ki se je nahajal na gorskem pobočju, in je luknjo razlagal kot ›lunin bazen‹, kot ga je poimenoval.

Padec v apnenčasto odlagališče

Ko je barka, ki je bočno drsela po pobočju gore, naletela na velik apnenčast izrastek, se je dobesedno nabodla na veliko skalo. Ta je segala do sredino ladje in je bila edina stvar, ki je barko zadržala na njenem sedanjem mestu.

Slika 34: Zrušenje stranic barke.

Ker se je paluba pod ogromno težo lave zrušila, so bili kosi lesa, ki so držali rebra v pokončnem položaju (krovni nosilci), polomljeni in nič ni preprečevalo, da bi se stranice zrušile navzven. Ko se je barka obrnila v smeri toka lave (potem ko je obtičala na skali), so se rebra okoli sredine razklala navzven. To je učinek raztezanja. Konec, ki se je najbolj razširil navzven, se je najbolj zrušil navzven, zaradi česar je ladja videti širša, kot bi morala biti.

Vendar ne pozabite, da se rebra niso popolnoma zrušila navzven, ampak so se le toliko razširila, da je ladja na najširši točki široka 42 m, prvotna širina pa je bila 26,5 m. Ugotovljeno je bilo, da je svetopisemska širina 50 komolcev širina, ki jo kažejo notranje strukture, kot so pregrade, ki prikazujejo to širino namesto celotne širine razpotegnjenega trupa.

Skeniranje z detektorjem kovin, opravljeno avgusta 1985, je pokazalo, kako je bila notranja struktura blizu površine dobesedno ›ovita okoli skale‹, podobno kot avto, ki je ovit okoli telefonskega droga.

Balast – ›žlindra‹ pred poplavo

Izkazalo se je, da je ›čuden material‹, ki sta ga Ron in Orhan našla raztresenega po celotnem spodnjem delu barke na mestu, ki je bilo višje na pobočju gore, enak ›čudnemu materialu‹, ki je v ogromnih količinah padal iz trupa na severnem koncu. To je balastni material, ki je najprej pritegnil zanimanje Johna Baumgardnerja, potem ko mu je Jim Irwin poslal vzorec, ki mu ga je dal Ron s kraja nad barko.

Vsebuje zanemarljivo majhno količino anorganskega ogljika v nasprotju s okamnelim lesom, vendar pa neverjetno veliko manganovega dioksida (več kot 80 %) in titana. Ena od analiz je pokazala 74-odstotno vsebnost titana. Pomembnost tega primerka je v tem, da ima lastnosti, ki kažejo, da gre za žlindro ali odpadni proizvod pri proizvodnji neke vrste kovinskih zlitin.

Kaj je žlindra?

Balast je nujno potreben za vsako ladjo. To je kakršen koli material z maso, ki se namesti v trup ladje za stabilizacijo ladje, ohranjanje njenega položaja, itd. Za več informacij o tej temi raziščite gradnjo ladij. Ugotovili boste, da to ni nekaj, kar ladja ›lahko ima ali ne sme imeti‹, ampak je to nujnost. In ladja velikosti barke bi zagotovo imela neko vrsto balasta. Dokazi na barki kažejo, da so graditelji barke za balast

uporabili zelo domiselno snov.

Proizvodnja kovinskih zlitin

Najdba razbitine ladje na pobočju gore, iz katere je iz trupa izpadla ogromna količina težke snovi – snovi, ki je enaka žlindri -, kaže, da so med izdelavo kovinskih predmetov, uporabljenih pri gradnji ladje, verjetno zbirali odpadne snovi in jih dajali v trup ladje. To je neverjetno smiselno. Ladja te velikosti bi potrebovala veliko balasta in to je odličen vir. Toda zakaj mislimo, da je proizvodnja kovin obstajala že pred potopom? Poleg prisotnosti velike količine kovine v enakomernih presledkih na ladji je sestava tega balastnega materiala skladna s proizvodnjo kovinskih zlitin.

Mangan

Mangan, ki ga v teh vzorcih balasta najdemo v izjemno visokih koncentracijah, se uporablja pri proizvodnji številnih zlitin:

›Več kot 95 % proizvedenega mangana se v obliki ferozlitin uporabi v kovinski industriji, predvsem za proizvodnjo jekla … Jeklo, proizvedeno brez mangana, pri vročem valjanju ali kovanju razpade. Jekla običajno vsebujejo manj kot 1 %k mangana. Manganovo jeklo (12-14 % mangana) se uporablja za zelo trpežno uporabo; predstavlja trdo, obrabno odporno in samoobnavljajočo se površino nad kovanim nelomljivim jedrom. Mangan, proizveden elektrolitsko, se večinoma uporablja pri proizvodnji jekla, pa tudi pri proizvodnji zlitin neželeznih kovin iz bakra, aluminija, magnezija in zlitin na osnovi niklja ter pri proizvodnji kemikalij visoke čistosti. Praktično vse komercialne zlitine aluminija in magnezija vsebujejo mangan za izboljšanje korozijske odpornosti in mehanskih lastnosti.‹ (Encyclopaedia Brittanica, izdaja 1985, zvezek VI, stran 563 pod ›mangan‹.)

John Baumgardner je na eni od analiz balastnega materiala zapisal: ›ostanki proizvodnje aluminijevega aloida‹, se podpisal in napisal ›Los Alamos‹. Ta vzorec je med drugim vseboval 31,44 % mangana, 41,95 % titana, brez železa, 11,33 % silicija in 7,19 % aluminija. To nakazuje, da je bilo v teh različnih vzorcih balasta morda več kot ena vrsta zlitine – in ta je bil odpadni proizvod proizvodnje aluminija.

›Zlitine aluminija in mangana so priljubljene za kuhinjsko posodo, toplotne izmenjevalnike, kemično opremo, rezervoarje za shranjevanje, … Če komercialno čistemu aluminiju dodamo večje količine (približno 10 %) silicija, dobimo zlitino z razmeroma nizkim tališčem … Ker silicij omogoča veliko tekočnost staljene kovine, se ta zlitina uporablja v ulitkih. Z dodatkom do 5 % magnezija dobimo zlitino z dobro natezno trdnostjo, varljivostjo, trdoto in odpornostjo proti koroziji v morski atmosferi … Z dodajanjem silicija in magnezija aluminiju dobimo zlitine, ki se zlahka oblikujejo, obdelujejo, varijo in obdelujejo, imajo dobro korozijsko odpornost in so srednje trdne.‹ (isti vir, zvezek 1, stran 644, pod naslovom ›Aluminijevi izdelki in proizvodnja‹)

Balastni materiali so pod elektronskim mikroskopom videti kot žlindra, zato jih je

mogoče zanesljivo identificirati. Natančne vrste proizvodnje kovin, iz katere so nastali, ni mogoče natančno navesti. Toda zaradi vsebine vzorcev, ki je skladna z današnjimi postopki proizvodnje kovinskih zlitin, je mogoče z gotovostjo trditi, da gre za žlindro. Velika količina mangana je bila porabljena kot odpadni proizvod, saj je kljub temu, da je bil potreben pri proizvodnji zlitine, v končnem proizvodu ostal le majhen odstotek. Presežek je bil izločen kot žlindra skupaj z majhno količino drugih elementov, uporabljenih pri proizvodnji zlitine.

Titan

Odkritje titana v tako visoki koncentraciji je še posebej zanimivo. Postopek, s katerim je bilo mogoče titan proizvesti kot kovino, je znan šele od leta 1936.

›Čeprav je bil element titan znan že od njegovega prvega odkritja leta 1791 s strani Williama Gregorja v Angliji ter njegove identifikacije v rutilu leta 1795 in ilmenitu leta 1797, je postala proizvodnja kovinskega titana izvedljiva šele leta 1936, ko je William Justin Kroll, nemški begunec v ZDA, izumil postopek redukcije magnezija. Postopek, ki ga je Kroll dal v razvoj Uradu za rudarstvo ZDA, je v svoji prvotni obliki ali njenih modifikacijah še vedno glavna metoda, ki se danes uporablja za pridobivanje kovinskega titana iz rud.‹ (isti vir, zvezek 18, stran 455, pod naslovom ›Proizvodi in proizvodnja titana‹).

Prednost titana kot kovine je njegova izjemna trdnost in majhna teža, zato se danes uporablja v medicini in tehnologijah vesoljske dobe. Kvantitativne elementne analize glave zakovice Ron, najdene leta 1991, so pokazale 8,62 % aluminija, 10,38 % železa, 1,33 % magnezija in 2,7 % natrija ter 1,92 % titana. Zanimivo je, da postopek rafiniranja titana vključuje natrij in magnezij, ki sta bila v njem prisotna!

›Pridobljeni titanov tetraklorid visoke čistosti se z reakcijo z magnezijem ali natrijem reducira v kovinski titan. Krollov postopek, ki uporablja magnezij, in modifikacije, ki uporabljajo natrij kot redukcijsko sredstvo, so šaržni postopki, ki se izvajajo v večjih reaktorjih.‹ (isti vir, str. 456.)

Skupne analize fosilne zakovice so več kot zadosten dokaz, da je bila sestavljena iz zlitine, ki je vsebovala aluminij, železo in titan; zlitine, ki bi bila izjemno močna, lahka in odporna proti koroziji morske vode. Balast vsebuje elemente, ki so popolnoma skladni s tistimi, ki jih vsebujejo aluminijeve, titanove in železove zlitine. Zakovica vsebuje elemente, ki ustrezajo zelo visokotehnološki zlitini. Za dodatne dokaze:

›Glavni legirni elementi, ki se dodajajo titanu, so aluminij, vanadij, molibden, mangan, železo in krom.‹ (isti vir).

Vse tri analize zakovice so pokazale železo, aluminij ter mangan, vanadij in krom. Morda bi lahko eno ali dve od teh stvari sprejeli kot ›naključje‹, vendar celotne slike ni mogoče zanikati.

Ročno kovano železo

Junija 1985, ko so Ron, Dave Fasold in John Baumgardner z detektorji kovin raziskovali najdišče, je Dave našel primerek, za katerega je John za kamero izjavil, da ima videz kovanega železa. Dave Fasold je v svoji knjigi ›The bark of Noah‹ (Noetova barka), str. 255, opisal rezultate Johnovih kasnejših analiz vzorcev železa:

›V naglici sem odprl kuverto prvega razreda z oznako `Los Alamos National Laboratory´. Vsebovala je semikvantitativno analizo vzorcev železa, ki so bili pridobljeni iz barke. Stehiometrični rezultati so bili impresivni, saj jih je bilo sedem od 60 do 91,84 % FE2O3. Najvišji odčitek je bil dobljen iz kotnega nosilca.‹

Kotni nosilec je bil vzorec, za katerega je John ugotovil, da ima videz kovanega železa.

Velika vsebnost železa v okamnelem lesu ponovno potrjuje dejstvo, da je tekoča voda, ki je vplivala na proces okamnitve, prepotovala veliko količino železnih predmetov, preden je prispela do okamnelega lesa. Od kod je prišlo to železo? Zagotovo ne iz okoliškega terena, ki je vseboval zanemarljivo malo železa. Dokazi kažejo, da so bile verjetno izdelane različne zlitine za uporabo v različnih predmetih, odvisno od zahtevanih lastnosti. Pravzaprav so dokazi PREVEČ posredni, da bi si jih lahko razlagali kako drugače, razen da kažejo prepričljiv dokaz o uporabi kovinskih zlitin v barki.

Teorija ›manganovih nodulov‹

Eden od znanstvenikov, ki trdi, da je kristjan, zavrača vse dokaze, najdene na najdišču. Zakaj? Ker je po tem, ko je bil z njimi seznanjen, še naprej zbiral denar za nadaljnje iskanje na gori Ararat, projekt, za katerega drugi člani njegove organizacije trdijo, da je bil njegov najljubši. Medtem ko se ni potrudil predstaviti legitimnih razlogov, ki bi ovrgli večino dokazov, (raje je preprosto navedel, da je trikrat temeljito preiskal najdišče), pa JE predstavil argument proti nekaterim balastnim materialom. Navsezadnje so ti primerki med najbolj neverjetnimi in pomembnimi dokazi, in če se izreče proti njim, zahteva alternativno razlago. Napada analizo enega posebnega primerka – tistega, ki vsebuje 84,14 % manganovega dioksida, in preprosto trdi, da ni nič drugega kot ›manganov nodul‹, nekaj, kar najdemo po vsem oceanskem dnu in je zato precej pogosto.

Oglejmo si to trditev. Prvič, to mesto ni oceansko dno – nahaja se 1920 metrov nad njim in več tisoč kilometrov od Tihega oceana, kjer so ti vozliči običajno prisotni. Vendar tega ne upoštevajmo. Preverimo te ›vozle‹ in si oglejmo, kakšne značilnosti imajo.

› … te manganove konkrecije vsebujejo kar 2,5 % bakra, 2,0 % niklja, 0,2 % kobalta in 35 % mangana. V nekaterih nahajališčih je vsebnost kobalta in mangana celo 2,5 oziroma 50 %. Takšne koncentracije bi veljale za visokokakovostne rude, če bi jih našli na kopnem … ‹ (Encyclopaedia Britannica, 1985 ed., vol. 13‹, stran 503, pod naslovom ›Oceani in morja‹).

V redu, 50 % vsebnost mangana, kot smo pravkar prebrali, velja za najvišji odstotek, ki ga je mogoče najti v teh nodulih, pa tudi v rudah na kopnem. V povprečju naj bi bila ta vsebnost 35 odstotna. Vendar pa naše analize teh vzorcev balasta kažejo 87 %, 84 % in 80 % – veliko več, kot je v teh nodulih. Tudi konkrecije z morskega dna vsebujejo kobalt in nikelj, vendar ju v vzorcih balastnih rud ni.

Poleg tega je treba upoštevati tudi velikost – noduli naj bi bili v povprečju veliki približno 4 cm, vendar imajo nekateri od teh primerkov premer 25,4 cm in več. Ti dejavniki skupaj z dejstvom, da vzorci balasta vsebujejo tudi druge elemente, ki jih v manganovih nodulih NI, so več kot zadosten dokaz za zavrnitev te majhne teorije.

›Ne vidim nobenega okamnelega lesa?‹

Človek bi mislil, da bodo usposobljeni znanstveniki znali prepoznati fragmente, ki so jih našli raztresene po vsej ladji, kot kose okamnelega lesa – vendar jih ne. Zakaj? Ker so izobraženi evolucionisti – učili so jih in trdno verjamejo, da ima okamnel les rastne obroče. Toda brez vere v svetopisemski zapis ne razumejo ali verjamejo, da so bile pred potopom (v katerega ne verjamejo) razmere takšne, da se rastni obročki NISO pojavljali.

> in vsako poljsko rastlino, preden je bila na zemlji in vsako poljsko zelišče, preden je zraslo, kajti Gospod Bog na zemljo ni poslal dežja in ni *bilo* človeka, da obdeluje tla. Toda meglica se je dvigala iz zemlje in namakala celotno obličje tal.
>
> 1. Mz 2,5-6

To besedilo Svetega pisma nam je pravkar povedalo, da pred potopom ni bilo dežja, kar je verjetno eden od razlogov, da svet ne bi verjel, da prihaja potop. Naravni zakoni, ki bi veljali za to, da ne bi bilo dežja, ampak bi bila ta ›megla‹, ki je ›namakala celotno obličje tal‹, bi vključevali zelo stalno temperaturo. Ta temperatura se ne bi spreminjala za več kot 10 stopinj. To razmeroma majhno nihanje temperature ne bi bilo dovolj veliko, da bi voda v zraku popolnoma kondenzirala v dežne kaplje, ampak bi namesto tega ustvarilo učinek, podoben učinku rastlinjaka ali terarija. Vsak dan se je v hladnem večeru na tleh pojavila rosa. Zjutraj je ta rosa izhlapela, ko se je dvignila temperatura. Ta cikel bi se nadaljeval dan za dnem in ohranjal popolno ravnovesje vlage v zraku in na tleh.

Kaj povzroča rastne obroče?

Rastni obročki na drevesih in drugih rastlinah nastanejo zaradi nihanja v oskrbi rastline z vodo. Letni obročki se danes pojavijo, ko se temperatura zniža in se sokovi v drevesu ne dvignejo. Listi listavcev se obarvajo in odmrejo ter kmalu odpadejo. Spomladi toplota sprosti drevo iz stanja ›hibernacije‹ in sokovi začnejo ponovno teči. Čeprav je lahko v tleh voda, ko se temperatura zniža, drevo ne nadaljuje svojega cikla, dokler spet ne nastopi pomlad. Zato obroč nastane, ko se rast začasno ustavi in se začne, ko pride pomlad.

Včasih lahko vremenske razmere, kot je suša, povzročijo številne obročke v eni sezoni. Med hudo sušo je drevo prikrajšano za zalogo vode in rast se začasno ustavi. Nato pride dež in rast se v isti sezoni nadaljuje – in tako imamo dva prstana v enem letu. Ker ni mogoče določiti števila letnic, ki pripadajo enemu letu, ta metoda ni zanesljiva pri določanju starosti drevesa.

Okameneli les, ki vsebuje obročke, kot ga najdemo v Arizoni, je nastal po poplavah. Celo evolucionisti priznavajo, da v lesu iz obdobja, ki ga imenujejo ›karbon‹, ni rastnih obročkov:

›Kot smo že povedali, sta obstajala sekundarno lubje in les, podobna sodobnim drevesom, vendar brez pomladnih in zimskih obročkov, ki ustrezajo sezonskemu menjavanju vlage in suše. To je še en dokaz, da je bilo karbonsko podnebje precej enotno.‹ (Larousse Encyclopedia of the Earth, str. 369.)

Slepi ne morejo videti resnice

Pred potopom so drevesa brez vsakoletne prekinitve dotoka vode in ob stalni temperaturi nenehno rasla z enakomerno hitrostjo. Rastni obroči se niso oblikovali. Toda poskusite to povedati evolucionističnemu znanstveniku. Tega preprosto ne bo sprejel in zato okamnelega lesa v Noetovi barki nikoli ne bo prepoznal kot les. Tu imamo torej popoln primer obljube, dane v Svetem pismu:

> In celó kot v *svojem* spoznanju niso želeli obdržati Boga, jih je Bog izročil pokvarjenemu umu, da počenjajo te stvari, ki niso primerne; Rim 1,28

Ko človek zavrača Boga in njegovo resnico, kot jo je povedal po svoji sveti besedi, ga Bog prepusti Satanu, da ne bo mogel prepoznati resnice. Nikakor je ne bo sprejel, ker je zaradi zavračanja Resnice slep.

> In zaradi tega razloga jim bo Bog poslal močno zablodo, da bi verjeli laži;
> 2. Tess 2,11

Žal je to dejstvo, zato nikar ne pričakujte, da bo širni svet sprejel dokaze, ki jih je tako milostno zagotovil Bog. Toda tistim, ki ŽELIJO resnico, čeprav so jih morda učili laži, se bodo odprle oči:

> in spoznali boste resnico in resnica vas bo osvobodila.
> Jn 8:32

Neumno bi bilo pričakovati, da bo 4300 let stara lesena ladja danes ostala nedotaknjena, razen če je bila zakopana v vročem in suhem egiptovskem pesku, tako kot Cheopova sončna ladja. Če bi bila vsa ta leta izpostavljena elementom, ne bi mogli pričakovati, da bo sploh preživela v ekstremnih letnih časih, ki so prisotni na območju Ararata. Les bi že zdavnaj zgnil, kovinski deli pa bi oksidirali. Toda zaščitena v toku lave se je njena prisotnost ohranila v lesu, spremenjenemu v kamen.

Potem je bil preprost obris njegove oblike edini namig za njegovo naravo v petdesetih letih prejšnjega stoletja. V tistem času niso bili vidni ali razumljivi nobeni

dokazi.

Takrat, leta 1978, je manjši potres odvrgel zemljo okoli njegovih stranic in na eni strani razkril prazne luknje, v katerih so se rebrasti tramovi razlomili in odpadli, potem ko so utrpeli ›klinasto zmrzal‹. Na drugi strani je bilo po barvni razliki med rebri, ki so ostala na mestu v zemlji, vendar so še vedno razdrobljena, mogoče opaziti razliko v barvi med njimi in okoliško zemljo.

- Dolžina je natanko 300 kraljevskih egipčanskih komolcev, edini komolec, ki bi ga Mojzes poznal. ›Hebrejski‹ komolec je bil v različnih obdobjih različno dolg in se je začel uporabljati šele mnogo let po zapisu Prve Mojzesove knjige.
- Leta 1984 so detektorji kovin razkrili prisotnost enakomernega vzorca kovinskih odčitkov po vrhu in straneh barke. Leta 1985 so ta vzorec zarisali po celotni dolžini ladje in razkrili popoln vzorec ladje.
- V letih 1986 in 1987 je radarsko skeniranje pokazalo notranje strukture, ki so bile popolnoma skladne z notranjostjo ladje s prostori in komorami ter tremi palubami.
- Analize vzorcev z barke so pokazale kovine, ki kažejo znake kovanja in legiranja. Trup je poln materiala, ki natančno ustreza žlindri zelo napredne proizvodnje kovin – nekatere od teh tehnologij nismo poznali do let 1936 in 1948.
- In barka je na gorah Ararata, v konfiguraciji gora, ki se je ujemala s polmesečasto obliko Ronovega poskusa gradnje gore v potoku in plovbe miniaturnega čolna mimo nje izpred skoraj 30 let.

Geologija Noetovega potopa

Vsi imamo radi dinozavre! Milijoni in milijoni dolarjev se porabijo za filme o dinozavrih, igrače, majice in pravzaprav vse o dinozavrih. Toda poglejmo si od bliže ›dinozavre‹ kakršne poznamo danes. Seveda, fosilne kosti so resnične, toda resnična dejstva o njih so bile zakopana – in to so nadomestili s teorijami, ki so pozitivno navedene kot ›dejstva‹, toda v resnici so samo to kar so – teorije. Žalostna resnica je, da imajo študije teh orjaških fosilnih kosti že od začetka za podlago domnevo mož, ki so popolnoma zavrgli vsako verovanje v svetopisemske zapise.

Pravzaprav se te divje teorije danes v naših šolah in na univerzah poučujejo kot dejanska stvarnost – strategija katero je zasnoval sam Satan z namenom vzbuditi dvom o Svetem pismu. V Prvi Mojzesovi knjigi je napisano, da ko je Bog ustvaril živali, je zanje kot tudi za celotno Njegovo ustvarjanje rekel ›da je zelo dobro‹, kar označuje Njegovo popolno zadovoljstvo z njimi. (1 Mz 1,20–31.) Pove nam tudi, da je On ustvaril vse živali kot rastlinojede živali, ali kot jedce zelene zelenjave. (v. 30). Toda s časom se je z Njegovo popolno stvaritvijo nekaj zgodilo, ker nam je kmalu povedano, da se je On ›kesal‹ ker je sploh ustvaril moža <u>in živali</u>.

> Gospod je rekel: »Uničil bom človeka, ki sem ga ustvaril, izpred obličja zemlje,« tako človeka kakor žival in plazečo stvar ter perjad neba, kajti to me je pokesalo, da sem jih naredil.«
>
> 1 Mz 6,7

In nazadnje nam je povedano, da je On prav to tudi storil – On je uničil ›vse meso, v katerem *je* dih življenja,‹ razen ljudi in živali v ladji. In v ladji je bilo po 1 par nečistih in po 7 parov čistih živali vseh vrst ›ptic‹, ›živine‹ in ›laznine‹, katere je On ustvaril.

> Oni in vsaka žival po njeni vrsti in vsa živina po njeni vrsti in vsaka plazeča stvar, ki se plazi na zemlji, po njeni vrsti in vsaka perjad po njeni vrsti, vsaka ptica od vsake sorte.
>
> 1 Mz 7,14

Ali so bili na ladji dinozavri?

Ključna beseda v zgornji vrstici je ›vrsta‹ – Sveto pismo pravi, da je Bog ohranil vsaj dve od vsake ›vrste‹ živali katere je ustvaril. Mnogo ljudi besedo ›vrsta‹ enači z besedo ›sorta‹, vendar menimo, da bi bilo to potrebno enačiti z besedo ›rod‹.

Za razumevanje te razvrstitve bomo predstavili preprost primer. ›Mačke‹ se uvrščajo v ›rod‹. ›Mačji rod‹ vsebuje mnogo, mnogo ›sort‹ kot so levi, pume, tigri, leopardi, navadne mačke, itd. Za trenutek sprejmimo, da sta šla na ladjo samo dva člana ›mačjega rodu‹. Po potopu sta ti dve mački in njuno potomstvo pravzaprav povrgli vse različne sorte mačk katere imamo danes na Zemlji. In na Zemlji bi lahko bile pred potopom tudi druge sorte mačk, ki niso bile zastopane v genski banki teh dveh mačk na ladji.

Če bi bilo to res, bi bilo zelo verjetno, da bi obstajali fosili ›mačjega rodu,‹ ki so nam danes neznani, ali ›izumrli‹. In zagotovo je to točno tako. Kosti najdenih živali so enake tistim katere imamo sedaj, toda nekateri so našli nekaj vrst katere dandanes ne obstajajo več.

Vzemimo klasičen primer katerega je citiral Darwin – golob. Ugotovil je, da če bi skoraj neskončno vrst golobov lahko gojili skupaj, bi prišli nazaj na skalnega goloba; zatorej, če je bilo na ladji sedem skalnih golobov, je bilo lahko ohranjenih na tisoče sort. Isto lahko rečemo glede drugih, npr., pes.[3]

Konec koncev, danes nimamo tigrov s sabljastimi zobmi, kajne? To je izumrla ›sorta‹, vendar pa so bili iz ›mačjega rodu‹, ki še danes obstaja. Zaključek tega je preprost – nihče ne ve natančno, katere prvotne sorte je ustvaril Bog in katere so rezultat križanja. Znanstveniki lahko trdijo da vedo, vendar pa obstajajo dokazi, da je človek pred potopom imel veliko znanja o genetiki in so morda lahko križali in proizvajali živali, katere običajno ne bi mogli križati. Popolnoma mogoče je, da na

3 (Journal of the Transactions of the Victoria Institute, Viktorijski inštitut, LXII, 86, M.C. Edwards, citirano iz The Flood (Potop), avtorja … Alfreda Rehwinkela, str. 70).

ladji še zdaleč ni bilo toliko živali kot večina ljudi misli.

Torej, kaj je ›Dinozaver'

Danes smo vsi dobro seznanjeni s skupnim konceptom teh neverjetnih bitij – toda dejstva niso tisto kar bi ljudje želeli, da vi verjamete. Medtem ko so te velikanske kosti znane že dolgo časa, so šele v zadnjih nekaj sto letih moški začeli ›teoretizirati‹ o njih. Pred tem:

›Splošno mnenje je bilo, da so bile te stvari verjetno kosti živali, ki so utonile v velikem potopu – Noetovem potopu.‹[4]

Toda vedno so obstajali tisti, ki so zavračali sprejem Božje resnice. Ti možje so poskušali najti obrazložitve za stvari okoli sebe – pojasnila, katera bi njihovi slabotni umi lahko doumeli. Zavrnili so misel o Stvarniku.

Leta 1869 je Huxley za to vrsto mišljenja skoval ime – poimenoval ga je ›agnosticizem‹ – doktrina, da ni določenega znanja kot je obstoj Boga, prihodnje življenje ali bistvena narava stvari. In kdo so bili glavni privrženci te ›nove vere‹?

Charles Darwin, *Herbert Spencer, Thomas Huxley, in* **drugi pomembni znanstveniki in učenjaki v Angliji in Ameriki … ›**[5]

Vsi se zavedamo, da je zamisel o evoluciji najbolj spodbujal Darwin in vidimo, da je današnji svet pravzaprav ›poučevan‹ od ljudi, ki niso verjeli in ne verjamejo v Boga. Na kratko povedano so … prepričani, da je Zemlja zrasla iz kaosa, da se je ta stvar razvijala v nižjih življenjskih oblikah in tekom milijonov let so nastali dinozavri ter prazgodovinski ljudje in na koncu smo mi.

Evolucija je postala priljubljena ideologija ›učenih‹ ljudi. In eden od njihovih velikih dokazov za to teorijo je dinozaver o katerem nas danes poučujejo, da je živel pred milijoni let. Torej, kaj so resnična dejstva? Pravijo da so ogromne fosilne kosti, ki pripadajo rodu *dinosauria* resnično največje kdajkoli najdene kosti. Večina jih je plazilcev in kuščarjev, ›sort‹ kakršnih danes ni več najti. Toda, pripadajo ›rodu,‹ ki še danes obstaja. V bistvu je večina teh kosti skoraj enaka živalim, ki še danes živijo z izjemo njihove velikosti. Ampak, tega dejstva ne slišite. Preprosto povedano so bili dinozavri večinoma velikanski plazilci in sesalci. Ampak če je temu tako, zakaj jih nimamo danes? Zakaj so bili takrat, toliko let nazaj, tako veliki?

Plazilci rastejo dokler živijo

Sveto pismo pravi, da je pred potopom človek živel 900 in še nekaj let več. Če so ljudje živeli tako dolgo, zakaj ne bi tudi živali? In če so živele tako dolgo, upoštevajte naslednje dejstvo:

„… **plazilec ima potencial rasti skozi vse življenje … ›**[6]

---

4 Človek, Čas in fosili, avtorja Ruth Moore, str. 114.
5 New Larned History, Vol. I, str. 119.
6 Enciklopedija Britannica, 1984, Vol. 15, str. 279.

Za razliko od drugih živali, plazilci nimajo ›zaustavitvenega‹ mehanizma, s katerim se rast ustavi. Torej, tudi če so plazilci živeli le pol toliko časa kolikor so živeli ljudje pred potopom, bi morali pred potopom pričakovati ogromne plazilce. John MacKay mi je nekoč povedal, da krokodili (ali so bili aligatorji?) rastejo s hitrostjo nekako šest metrov na sto let. Če je temu tako bi morali obstajati … velikanski fosili aligatorjev, kajne? Leta 1991 so na bregovih reke Amazonke našli okostje aligatorja – lobanja je bila dolga skoraj en meter in pol. Na podlagi tega so znanstveniki ocenili, da je meril v višino 2,4 metra in njegova dolžina naj bi bila dvanajst metrov.

›Profesor Carl Frailey, iz Overland Parka v Kansasu je dejal, da je bitje najverjetneje tehtalo okoli 12 ton.‹ Tako bi bil lahko približno za eno tono težji od tiranozavra … najmogočnejšega plenilca med dinozaverskimi plenilci,‹ je rekel.‹[7]

Skratka, če bi dandanes plazilci živeli dlje, bi v nekaj sto letih postali ›dinozavri‹.

Drugi orjaški fosili

O čemer pa ne slišimo so vsi drugi najdeni orjaški fosili.

›Po vsem svetu so bili najdeni orjaški fosili živali mnogih različnih vrst. Knjiga z naslovom Orjaki iz preteklosti, katero je izdala National Geographic Society, prikazuje mnoge od teh ogromnih bitij iz preteklosti, ki danes ne obstajajo več. Fosilni ostanki brezrogega nosoroga kažejo, da je bil visok več kot 5,1 metrov. Prašiči so zrasli do velikosti goveda; kamele so bile visoke več kot 3,6 metra, velike ptice so bile višje od 3,3 metra; velikanski bobri so bili veliki kot prašiči; jelenovo rogovje je bilo široko več kot 3,6 metra. Zemeljski lenivci, ki danes zrastejo do velikosti povprečne opice so bili v fosilnih ostankih daljši od 5,4 metra.‹[8]

Kaj ni čudno, kako se nihče ne počuti dolžnega pojasniti ali ti velikani sodijo v ›geološki časovni okvir‹? In ne samo živali, ampak tudi rastlinstvo je bilo veliko večje, kot tudi človek.

'Dinozavrove‹ kosti so bile precej debelejše kot kosti današnjih živali

Galileo je v 17. stoletju prvi poudaril načelo ›velikostnega učinka‹ – dolga tema, vendar jo bomo na kratko opisali. ›Velikostni učinek‹ se nanaša na preprosto razmerje med dolžino, površino, … prostornino in težo. Njegov diagram prikazuje, da bi morali kostem živali, ki je trikrat daljša od današnje živali, povečati gostoto za veliko več kot samo trikrat, da bi zaradi gravitacijske sile lahko podprla težo živali. Napisal je:

„ … nemogoče bi bilo izdelana okostja ljudi, konj ali drugih obstoječih živali, ki opravljajo svoje … naloge, sorazmerno povečati na ogromno višino, razen če bi bile kosti iz mnogo tršega in bolj odpornega materiala kot je običajen, ali pa bi bila zaradi nesorazmernega zgoščevanja tako … deformirana, da bi oblika in videz živali postala

7 Creation ex Nihilo, Vol. 14, št. 2.

8 (Biblija – ključ za razumevanje zgodnje Zemlje, avtorja McLean, Oakland in McLean, str. 59 & 60).

pošastno velika.[9]

Slika 35: Galilejev lastni zgled - narisal je človeško kost in potem je narisal kaj bi se zgodilo, če bi bili ljudje trikrat težji.

Velikanske kosti predpotopnih ljudi in živali izpolnjujejo Galilejeva opažanja. Znanstveniki teh kosti zato ne priznavajo isti ›vrsti‹ živali kot jih imamo danes, ker so njihove kosti izredno masivne.

Zakaj je bilo vse tako večje?

Če se vrnemo nazaj na Svetopisemski opis je tam nekaj informacij, ki so bistvenega pomena za pravilno razumevanje.

> … kajti Gospod Bog na zemljo ni poslal dežja in ni *bilo* človeka, da obdeluje tla. Toda meglica se je dvigala iz zemlje in namakala celotno obličje tal.
>
> *1 Mz* 2,5–6

Pred potopom ni bilo dežja – vlaga je napajala zemljo. To nakazuje, da temperatura nikoli ni nihala za več kot 10 stopinj – kajti če bi, potem bi voda kondenzirala v dež. Vendar ni bila le temperatura zmerna in stalna, temveč nam Sveto pismo ponuja še drugo zanimivo dejstvo:

> Bog je rekel: »Naj bo nebesni svod na sredi vodá in naj razdeli vode od vodá.« SLO Bog je naredil nebesni svod in razdelil vode, ki so bile pod nebesnim svodom od vodá, ki so bile nad nebesnim svodom. In bilo je tako.
>
> 1 Mz 1,6–7

Kaj vse to pomeni? Odgovor je v naslednji vrstici:

> Bog je nebesni svod imenoval Nebo.
>
> 1 Mz 1,8

To ›nebo‹ je imenovano ›podaljšek nebes‹ – ali to pomeni ›nebesa‹, kjer je Božji prestol? Ne, ko je On ustvaril zemljo so prava ›nebesa‹ že obstajala in v njih je bilo Božje prebivališče. Ta ›obok‹ je bilo ozračje okoli zemlje. Glej Psalme 78,26, 104,12, 147,8 v katerih je uporabljena ista hebrejska beseda za ›podaljšek nebes‹. 1 Mz 1,6–8 nam namreč pove, da je Bog razdelil zemeljske vode – nekaj jih je ostalo na Zemlji, nekaj pa jih je postavil nad ozračje. In medtem ko mi ne vemo pravzaprav kako je ta celoten potek scenarija deloval, imamo nekaj osnovnih idej.

9 (Two New Sciences, avtorja Galileo Galilei; prevod Stillman Drake, str. 127-128.)

Vodna kupola, ki obdaja zemljo, pripelje do tega kar je znano kot ›učinek tople grede‹. Celotna zemlja bi imela enako, stalno temperaturo. To ozračje bi prefiltriralo sončno sevanje. Sončna toplota bi se tako enakomerno razpršila na površje Zemlje. Z drugimi besedami bi bilo podnebje popolno in tudi pogoji za rast bi bili popolni, življenjska doba vseh živih bitij bi se zaradi filtriranja škodljivega sevanja drastično povečala. To nam daje boljše razumevanje te vrstice:

> *Potem* bo zemlja obrodila svoj donos *in* Bog, *celó* naš lasten Bog, nas bo blagoslovil.
>
> Psalm 67,6

Ko bo zemlja obnovljena v stanje Edenskega vrta bo prehrana spet popolna, skupaj z drevesom življenja. In človek bo ponovno zrastel do postave kakršno mu je Bog namenil:

> Toda vam, ki se bojite mojega imena, bo vzšlo Sonce pravičnosti, z ozdravljenjem v njegovih perutih, in šli boste naprej in rastli kakor teleta iz hleva.
>
> Malahija 4,2

Kaj nam kažejo fosilni ostanki? Živali in rastline ogromnih velikosti, kot tudi subtropsko rastlinstvo po vsem svetu, vključno z Aljasko in Sibirijo. In dinozavrove kosti. Kakšen učinek bi imelo to okolje na plazilce?

Najboljši dokaz, da je običajna rast plazilcev precej manjša od največje možne, prihaja iz primera, ko so plazilci v kletkah ogreti na svojo najljubšo temperaturo in jim je nenehno na voljo hrana. To se je izkazalo kot edini način za pospešitev stopnje aligatorjeve rasti do največje možne: Ohranjati … jih ogrete cel dan, sedem dni na teden, in še naprej vanje siliti beljakovinsko bogato hrano. Večina znanstvenikov si ne bi mogla privoščiti takšne raziskave, da bi opravili poskus, vendar pa je prišel na pomoč zasebni sektor. Aligatorjeve in krokodilje kože prodajo na donosnem trgu za čevlje in torbice, in ker so okoljevarstveni ukrepi omejili lov na divje živali, so jih podjetni poslovneži pričeli gojiti.[10]

Smešno, kajne, da so ›podjetne‹ krokodilje farme nevede pomagale dokazati učinek predpotopnega okolja na plazilce – s pospešeno rastjo.

Geološki stolpec

avtorica Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v e-pismu št. 8, leta 1994)

Še ena teorija naših ›učenih ljudi‹ je prav tako ustvarila zmedo – teorija geološkega stolpca. Ta ›stolpec‹ je diagram različnih zemeljskih plasti katerim so bila dodeljena leta ko naj bi bile različne plasti nanesene. Obožujem to teorijo, ker se seveda ne šteje kot ›teorija‹, ampak kot dejansko dejstvo. Zakaj jo imam rada? Ker dokazuje, kako je

10 The Dinosaur Heresies, avtor Robert T. Bakker, str. 350

človek resnično lahkoveren.

Naj razložim – geologe so učili, da je starost plasti določena s fosili najdenimi v njej. Dobro, toda kako veš za starost fosilov? Njihov odgovor je: ›po plasti v kateri so najdeni!‹ To je vse samo teorija ›krožnega razmišljanja,‹ ki temelji na prepričanju o evoluciji. In ta teorija je popolnoma preluknjana z luknjami.

Resnično dejstvo o zadevi je, da teorija evolucije zahteva dokaze fosilov prehodnih osebkov – bolje rečeno ›manjkajočih povezav.‹ Vendar pa sploh ne obstajajo nobeni prehodni primerki, ki bi bili kjerkoli najdeni. Najbolj neverjetno je dejstvo, da je že sam Darwin pisal o tej ›kaplji pelina':

Veliko prej preden bo bralec prišel do tega poglavja mojega dela, se bo pred njim pojavila množica težav. Nekatere izmed njih so tako resne, da do danes brez določene stopnje oklevanja komaj razmišljam o njih … Če vrste izvirajo iz drugih vrst, s finimi vmesnimi stopnjami, zakaj potem nikjer ne vidimo nešteto prehodnih oblik? … Zakaj potem ni vsaka geološka formacija in vsaka plast polna takšnih vmesnih povezav? Geologija resnično ne razkriva nobene takšne drobno razčlenjene biološke verige in to je morda najbolj očiten in hud ugovor, ki lahko ugovarja zoper to teorijo … [11]

Ravno tako je potrebno biti pozoren na dejstvo, da trenutni zemeljski sloj nikjer ne ustreza ›geološkemu stolpcu.‹ In razlog je preprost – teorija je popolnoma neveljavna. Edina razlaga za različne plasti in v njih najdene fosile najdemo v Bibliji – potop.

Potop

Opis potopa v Prvi Mojzesovi knjigi je neverjetno kratek, vendar pa pove dovolj, da se je zgodila silna katastrofa:

> istega dne so izbruhnili vsi studenci velike globine in okna neba so bila odprta.
>
> 1 Mz 7,11

Vse vode, ki so bile vsebovane v zemlji so bile ›razpuščene‹ – in vode nad ozračjem so priletele navzdol na zemljo. Če vam vse to ne zveni zelo nasilno, ponovno premislite o tem. Pred potopom je bilo ogromno vode zadržano nad ozračjem v ›oboku‹ in prav tako so bile tudi velike količine vode v vodonosnikih v zemlji. Vsa ta voda, od katerih je sedaj večina vključena v oceanih je, kot to beremo v 1 Mz 7,11 naenkrat prišla od spodaj in od zgoraj.

Silovitost te kataklizme je morala biti mnogo močnejša kot katerakoli jedrska eksplozija, ki si jo lahko človek predstavlja. Potem, ko je bilo tega konec je bil celoten planet popolnoma pokrit z vodo. Pokončano je bilo vse življenje razen teh, ki so bili na ladji. Ogromni tokovi in valovi plime so imeli takšno moč, da se je obličje planeta skazilo in neopisljivo razbrazdalo. Vse snovi razen trdne podlage so bile zajete v tem direndaju.

---

11 Origen of Species, avtorja Charlesa Darwina, str. 246; citirano iz A Scientific Analysis of Genesis, avtorja Edwarda F. Blicka.

Za boljše razumevanje si vzemite steklenico vode in vanjo dajte zemljo, prod, travo, listje, itd. Steklenico pretresite in vidite lahko drobcen primer tega kar se je zgodilo. Toda med potopom je bilo več kot samo prst, prod in trave – bilo je vse vključno z živalmi, ljudmi, ženskami in otroci, hišami – vse kar je bilo na površju planeta. Ko je bilo vsega tega konec, ni bilo nič več isto kot prej.

Zemlja med potopom

Vse na zemeljskem površju je bilo v tekoči suspenziji, nespremenjena je ostala samo trdna podlaga. In v tej ›zemeljski juhi‹ so bila telesa tisočih, morda celo milijonov ›dinozavrov‹ – nekaterih ogromnih in drugih majhnih kot so današnji kuščarji. Kot je kriza popuščala, so se ostanki v vodi pričeli usedati. Najtežji in najgostejši materiali so se naravno najprej usedli na dno.

Toda kriza na celotnem planetu ni bila enaka, tako da so nekatera področja doživela usedanje … pred drugimi. Prav tako, kot so valovi in tokovi nenehno potovali prek zemeljskega obličja, so se po začetnem usedanju nove naplavine izpirale v nekatera področja, kjer se je usedanje že pričelo in s tem proizvedlo številna usedanja ali ›plasti.'

Med najtežje snovi je bil vključen uran kot najtežji element. Ker je bil ta odložen v največji globini in se je še več zemlje in oborin usedlo nanj z veliko silo, so radioaktivni razpadi urana, radija in itd, povzročili ogromno vročino na dnu usedlin. Na teh mestih so bile staljene kamenine. Vode prihajajoč v stik s to ogromno vročino so proizvedle neverjetne količine pare. Ta vulkanska aktivnost je povzročila na zemlji preobrat – velike gorske verige so se dvignile navzgor. Vulkani so izlivali lavo v velikih količinah.

In med to izredno katastrofo so bila nekatera od teh ogromnih teles velikanskih ›dinozavrov‹ skupaj z vsem ostalim zakopana globoko v zemljo. Zaradi njihove gostote jih je bilo mnogo pokopanih v globlje plasti kot lažje živali, vendar ne vedno. Kot so se tokovi in valovi nadaljevali, se je usedlo še več naplavin, zopet v skladu z njihovo težo in gostoto. To je privedlo do ›plastnega‹ učinka – ali slojev.

Končno preberemo da se dež ustavi.

> **…** in Bog je naredil veter, da je šel prek zemlje in vode so se znižale. Vode so se nenehno vračale iznad zemlje
>
> 1 Mz 8,1,3

Kot smo omenili je zgodba o potopu zelo kratka glede na dogodke, ki so se zgodili. In zato moramo vedeti, da je tukaj pomembna vsaka beseda. Dejstvo, da je omenjen ›veter‹ ki je pihal nad zemljo in jo pomagal sušiti, kaže, da to ni bil šibek veter. Da bi ta veter lahko kakor koli vplival na neverjetne količine vode na zemeljskem površju, bi moral biti močnejši od vseh orkanov ali tornadov, ki si jih lahko predstavljamo. Morala je biti absolutno neverjetna sila, dovolj močna, da premakne zemeljske gmote.

In ko je voda odtekla v zemljo se je pričela fosilizacija živali zakopanih globoko v zemljo.

Kako dinozavrove kosti postanejo fosilizirane?

Ste se kdaj spraševali, zakaj danes ne najdemo rastlin in mrtvih živali v procesu okamnjevanja? Če so, kot evolucionisti želijo da jim verjamemo, vsi fosili stari tisoče in milijone let, zakaj potem danes ne vidimo stvari da bi se fosilizirale? Razmislite o tem, ker je to zelo pomembno. Če je res kar nam znanstveniki govorijo – da so vsi fosili v zemeljskih plasteh iz različnih geoloških časov – zakaj se stvari danes ne fosilizirajo?

Odgovor je preprost. Da bi živa bitja postala okamnela morajo obstajati določene okoliščine.

1. Predmet mora biti pokopan zelo hitro, da se prepreči razpadanje prek gnitja in razkrajanja. Če danes žival v pragozdu umre kmalu propade ali pa jo prej pojedo druge živali. Ni možnosti za okamnitev, razen če je ohranjena.
2. Okoli in prek pokopanega predmeta mora nenehno teči voda. Okamnitev je zamenjava vsake molekule živalske kosti (na primer) z mineralnimi snovmi – ko voda, ki teče preko predmeta odplavlja proč molekule. In takoj drobcene mineralne molekule zapolnijo odprtinico katero je pustila proč odprana molekula. Na ta način je včasih tudi celična struktura odlično ohranjena.

Danes bi bilo mogoče ogromno količino fosilov v zemlji ohraniti le z neverjetno količino vode, ki bi tekla prek zelo veliko hitro pokopanih rastlin in živali. Prosite katerega koli paleontologa, da vam pokaže danes okamnele kosti – to se ne dogaja. Oh, obstajata lahko eden ali dva nedavna primera, toda zagotavljam, da so tako redki, kot kokošji zobje.

Ponaredki, laži in fantazija

Celotna ideja evolucije temelji na predpostavki da ni Boga. Berete lahko lastno Darwinovo opazovanje o popolni odsotnosti prehodnih oblik. Naša težava je, da ne izberemo možnosti da bomo sami razmišljali. Postali smo leni – usedemo se in naj nam ›znanstveniki in naučeni ljudje‹ povedo kaj verjeti. ›Naučeni ljudje,‹ ki verjamejo, da se je življenje razvilo iz kaosa in se razvijalo skozi milijone let, pravijo, da so podobnosti v različnih vrstah živali posledica njihovega razvoja iz skupnega prednika, čeprav so v resnici te podobnosti osupljiv dokaz skupnega Stvaritelja.

Dobesedno mi je postalo slabo, ko smo zadnjič odšli v Smithsonov muzej dinozavrov, ko sem mimogrede slišala starše kako svojim otrokom pripovedujejo pred koliko milijoni let je posamezen dinozaver živel. In potem sem postala jezna, ko sem spoznala, kaj se je dogajalo – ti dragi otroci so se naučili, da je Sveto pismo laž. To spoznanje me je zadelo v obraz kot tona opeke. Nikoli nisem bila tako nemočna, kot sem bila tisti dan. Kako lahko pričakujemo, da bodo ljudje imeli vero v našega dragocenega Jezusa, če ne morejo verjeti Božji besedi?

Koliko pa znanost resnično ve?

Ste že kdaj slišali za primer ›Piltdown Man‹?[12] Leta 1912 sta dva moža objavila, da sta našla tako-imenovani manjkajoči člen med opico in človekom. Njun dokaz je bilo nekaj kosov iz lobanje, kos čeljusti, nekaj zob in nekaj drugih delcev. Šele leta 1953 se je izkazalo, da je bila celotna zadeva le izpiljena prevara. Za koščke se je izkazalo, da so deli človeške lobanje, kos čeljusti neke vrste opice, delčki povodnega konja, jelena in bobrov zob ter drugih delcev slonov, mamuta in nosoroga.

To je dolga zgodba, vendar je sedaj splošno znana in dobro dokumentirana prevara. In sedaj, ko je to razkrito se vam zdi to neškodljivo. Toda, ali ste vedeli da je več kot 500 ljudi pridobilo svoje doktorske nazive s pisanjem svoje teze o primeru ›Piltdown Man‹? Upam si trditi, da potem ko je bila prevara razkrita ni nihče vrnil nazaj tistih doktorskih nazivov in ti ljudje so poučevali stotine in tisoče ljudi.

Potem je tu še dokaz dinozavrov. Stavim da večina od vas misli, da so bila najdena celotna okostja vseh dinozavrov – navsezadnje to namreč vidite v muzejih in v znanstvenih knjigah. Vendar to ne drži:

›Mnogo dinozavrov je tako slabo poznanih, da so bili prepoznani le po nekaj odvrženih zobeh, tradicionalne težave z znanstvenimi problemi. Iz samo nekaj koničastih zob Troodona formosusa … ki je bil eden od prvih poimenovanih dinozavrov pred več kot sto leti … Toda v zadnjem stoletju ni o Troodonu znano kaj več kot njegovi zobje.[13]

Zelo bi bili presenečeni in najbrž šokirani, če bi vedeli na kako malo dokazih temeljijo ti dinozavri. Majhen vpogled v nekatere probleme lahko dobite z branjem o zgodnjih lovcih na dinozavre.

Dva izmed najpomembnejših sta bila Cope in Marsh, ki sta iskala velike fosile okoli leta 1800. Kot dva od prvotnih ›ustanovnih očetov‹ te nove znanosti, sta bila oba hudobna tekmeca. Našla in poimenovala sta nič koliko novih vrst dinozavrov, vendar pa je bilo z njunimi raziskavami nekaj težav. Bila sta tako divja tekmeca, da sta drug drugemu na skrivaj zasajala kosti v njuna najdišča.

Če se vam to ne zdi tako pomembno, morate razumeti, da ta okostja dinozavrov ne najdejo … ›sestavljena‹ razen v zelo redkih primerih in to so samo deli okostja, ki je povezano. Ne, dinozavri so rekonstruirani iz kosti najdenih skupaj na nekem območju.

Zato obstaja zelo velika možnost, da so mnogi izmed ›primerkov‹ teh mož s katerimi sta prišla na dan enostavno neveljavnih. Tukaj je dokaz:

›Ko je leta 1877 OC Marsh našel primerek Brontosaurus, ki se sedaj nahaja v Carnegie Museum je originalu manjkala lobanja. Marsh je predpostavil, da je bila lobanja kratka in okrogla, tako kot pri podobnih, vendar manjših Camarasaurus. Celo stoletje so nepopolnemu Brontosaurusovemu okostju, kipom in slikam živali kakršne so domnevno bile za časa njihovega življenja … dajali to … okroglo glavo. Potem se je izkazalo, da je imel Brontosaurus dejansko dolgo in ozko lobanjo kot Diplodicusi. Še

12 http://en.wikipedia.org/wiki/Piltdown_Man

13 Dinosaurs Rediscovered, avtor Don Lessem, str. 29.

leta bo trajalo, da se vsepovsod popravi to napako.[14]

Tukaj je še več dokazov, da sta Cope in Marsh res prevarala javnost z nekaterimi svojimi ›odkritji:'

Rivalstvo je bilo razgreto. Iskalci so se borili z Indijanci, streljali so drug na drugega, skrivali so svoje najdbe in si prilaščali odkritja svojih tekmecev.‹ Skoraj vsaka najdba je bila poimenovana kot nova vrsta. Mnoge od 136 vrst dinozavrov, katere sta Cope in Marsh poimenovala, so v naslednjih dveh desetletjih razveljavili.[15]

Oh, kaj pa to?

Spet drugič, je Marshov delavec, vedoč, da ga Cope zasleduje namenoma zamešal lobanjo enega bitja z zobmi iz druge lobanje in jih pustil, da jih je Cope našel in opisal kot novo vrsto.[16]

Očitno je, da dosedanje ›znanje‹ o dinozavrih ne temelji na najbolj trdnih dokazih. Večino kosti so našli v neurejenih kupih v katerih so bile zastopane številne živali. Kot smo že povedali so skoraj popolni osebki izjemno redki, kar nas prepušča popolni milosti osebe, ki je okostje ›rekonstruirala.‹

Na primer, ko je Gideon Mantell narisal svojo rekonstrukcijo Iguanodonovega okostja je ›koničast‹ delček postavil na nos, podobno rogu nosoroga. Kasneje se je to izkazalo za napačno, toda zmota se je obdržala mnogo let. Od takrat so ta delček prestavili na mesto palca, a kdo ve, tudi to bi se lahko nekega dne spremenilo.

Toda ta problem prekomerno aktivne domišljije se ni zaključil s starimi lovci na dinozavre. Vzemimo primer Jima Jensena, ki se je upokojil šele leta 1985:

Vendar pa obstajajo tudi druge težave z Jensenovim poimenovanjem njegovih velikanov. Čeprav temelji na očarljivih fosilih, so ti fosili le drobci iz premešanega kamnoloma. In so lahko le v kontrastu z drugimi delčki že poimenovanih, vendar še vedno le delno znanih dinozavrov.[17]

Dandanes imajo vsi radi dinozavre. Toda to kar vidimo v muzejih in znanstvenih knjigah ni resničnost. Leta nazaj se Ron spominja naslovnice Life Magazine prikazujoč moškega s fosilnim zobom v roki – naslov je bil nekako takšen:

Iz tega edinega zoba lahko rekonstruiram celotnega dinozavra …

In to je bližje resnici kot bi želeli priznati znanstveniki. Ko greste v muzej in si ogledate okostje ›Triceratops-a‹ je povsem naravno verjeti, da je okostje resnično ali vsaj kopija resničnega okostja, kajne? Ponovno premislite kot smo o njih prebrali ta citat:

V glavnem so znani po lobanji. Nasprotno vzorcu večine dinozavrov je ceratopsijevih lobanj relativno veliko, njihovi posmrtni ostanki pa so redki. ***Najdeno ni niti eno***

---

14 The Day of the Dinosaur, avtor De Camp, str. 121.

15 Dinosaurs Rediscovered, str. 38

16 Day of the Dinosaur, str. 223.

17 Dinosaurs Rediscovered, str. 174.

popolno okostje znanega Triceratopsa.[18]

Sklep je preprosto to – ›dinozavri‹ so obstajali poleg vseh drugih predpotopnih živali. Mnoge izmed njih so bile tudi velikani (ko so odrasle) v primerjavi z danes živečimi živalmi. Toda fosilne kosti dinozavrov dokažejo, da so bile te živali iz istih rodov kakršne imamo danes. Mnogo teh primerkov ni preživelo do danes. Toda edino resnično znanje katerega imamo o njih je pičlo.

Večina tistega kar ste prebrali kot ›dejstva‹ je pravzaprav domneva tistih z živahno domišljijo, ki vedno želijo priti na dan z nečem novim in razburljivim. Vendar so to ravno tisti, ki najglasneje vpijejo, da je biblijska pripoved samo teorija. Resnična dejstva – edina na katera se lahko zanesemo, so ta, da so kosti dinozavrov fosilni ostanki živali izjemnih velikosti in mnoge od njih so bili plazilci, ki so živeli v okolju, ki jim je omogočalo živeti stotine let in tako so nenehno povečevali velikost, vse do njihove smrti. Prisotnost njihovih fosiliziranih kosti v plasteh katere je nanesla voda nosi najbolj neverjeten dokaz njihovega popolnega uničenja v rokah njihovega Stvarnika med velikim potopom.

18 isti vir., str. 277.

SODOMA IN GOMORA

Sodoma in Gomora sta dve od biblijskih mest, ki so bila zaradi svoje pokvarjenosti kaznovana z žveplenim dežjem. Zgodba sega v čas očaka Abrahama. (Preberite si jo v desnem okvirju – osnovni opis!) Ali obstajajo ostanki teh mest?

Slika 36: Današnji napis – gora Sodoma

Obstaja več domnev in hipotez o tem, kje naj bi se nahajala ta mesta. Najpogostejša je tista, da bi naj ta mesta nekoč bila ob (tedanji) južni obali Mrtvega morja, ki naj bi jih morje zalilo in naj bi zdaj bila pod vodo. Najdbe Ronalda Wyatta , kažejo povsem drugačno situacijo. Lokacije, kjer je našel ostanke mest povsem ustrezajo opisom iz Biblije, pa tudi drugi materialni dokazi (zgradba mest, ostanki žvepla, …) govorijo v prid njegovi hipotezi.

Kje bi naj bila ›mesta ravnine‹? Za izhodišče naj služijo navedbe v 1. Mz 10,19, 1. Sam 13,16–18 ter 1. Mz 13,2–12 iz katerih lahko izvemo oz. sklepamo naslednje:

- mesta te ravnine so bila razporejena na večjem področju (ne strnjeno),
- iz okolice kraja Betela, oz. iz pripadajočih hribov je možno videti samo severni del te ravnine (odpade hipoteza o strnjenih mestih na jugu Mrtvega morja)
- Zeboim je še severneje od severnega konca Mrtvega morja

Najdeno …

V najdenih ostankih mest (5), je mogoče prepoznati oblike zgradb, ulice, poteze obzidja, ostanke sfing(e) pred vhodom v mesto. Mesta so svetlejše (belkaste) barve kot puščavska okolica, ostanke zidov pa lahko z lahkoto (v roki) zdrobimo v prah. Takšne lastnosti naj bi bile posledica kratkotrajnega delovanje visoke temperature.

V mestih in bližnji okolici so našli obilo žveplenih kroglic: deloma kot proste kroglice, deloma zapečene (inkapsulirane) v kamnu, ki se je zaradi temperature gorečega žvepla vdal. Kroglice, ki so gorele, so pri ohlajanju na površini kristalizirale.

Kroglice so našli v vseh 5 mestih, laboratorijski testi (povzemam) so namerili izjemno čistost žvepla – čez 95%, kar je posebnost v naravi (običajno: 30-40%). Podobne pojavne oblike žvepla drugod na svetu ne poznajo, niti npr. v vulkansko aktivnih predelih.

Slika 37: Ostanki nekdanjih zgradb, zdaj v prahu.

Slika 38: Kamen se zlahka zdrobi v prah. Navidez trdne zgradbe so v resnici zelo krhke.

Slika 39: Žveplena kapsula v kamnu

Običajno žveplo je v kristalni obliki, to žveplo pa je v obliki kroglic, bele barve, kot kompakten prah. To žveplo gori pri 5000-6000 stopinjah po Fahrenheitu (okoli 3000 stopinj Celzija?!). (Testirali so ga v laboratoriju Galbraith Laboratories, Knoxville, Tennessee, ZDA. Tu pravijo da ne morejo opraviti ›testa BTU‹, ker bi poškodoval testno komoro iz nerjavečega jekla.) Najdene kroglice so obdane s staljenim žveplenim oklepom, torej so nekoč gorele.

PREHOD ČEZ RDEČE MORJE

Izraelci (potomci očaka Jakoba) so v Egipt prišli zaradi lakote v Kanaanski deželi in okolici. Zaradi vloge Jožefa – enega od Jakobovih sinov – so se smeli naseliti na najrodovitnejšem delu Egipta, kjer so živeli kot gostje. Po določenem času pa so postali delovna sila in sužnji.

Bog jih je po Mojzesu izpeljal izpod faraonove diktature: po ›desetih nadlogah‹ in smrti egipčanskih prvorojencev jih je vodil najprej v puščavo in proti Rdečemu morju, kjer jih je iz brezizhodnega položaja izpeljal skozi Rdeče morje.

(2 Mz, 13. in 14. poglavje, povzetek)

Wadi Watir

Tradicionalna pot eksodusa iz Egipta, kot je označena v marsikaterem zgodovinskem atlasu, se ne ujema z biblijskim opisom. Razloga sta verjetno tudi naslednja:

- gora Sinaj, ki je naslednja postaja izraelskega ›nacionalnega‹ potovanja, bi ›morala‹ biti na Sinajskem polotoku,
- predpostavka, da je (biblijski) prehod čez globoko morje nerazložljiv.

Pri raziskovanju poti, po kateri naj bi šli Izraelci po svojem eksodusu iz Egipta, je ameriški amaterski arheolog RonWyatt odkril, da biblijski opis natančno ustreza globoki soteski na vzhodnem delu Sinajskega polotoka. Imenuje se Wadi Watir …

Slika 40: Biblijska pot iz Egipta? Sueški in Akabski zaliv.

Druga Mojzesova knjiga opisuje, kako je Bog vodil Izraelce

> ni vodil *po* poti dežele Filistejcev, čeprav je *bila* ta blizu … ampak je Bog ljudstvo vodil naokoli, *po* poti divjine Rdečega morja
>
> 2. Mz 13,17–18

Tu res najdemo veliko, odprto puščavsko področje. Potem … jim Bog naroča, (v

2. Mz 14,1.2) naj zavijejo z glavne poti na pot, za katero je Wyatt odkril, da vodi v kanjon Wadi Watir.

Biblija poroča o faraonovi reakciji, ko je bil obveščen o tem, da so zavili z glavne poti:

> 'Zapletli *so* se v deželi, divjina jih je zaprla noter‹.
>
> (2. Mz 14,3)

Wadi Watir je dolga, globoka soteska, ki se natančno ujema s tem opisom. Dolga je skoraj 30 km.

Slika 41: Izstop iz kanjona Wadi Watir na obalo Akabskega zaliva

Wadi Watir se po številnih ovinkih končno odpre v veliko obrežno področje na zahodnem delu Akabskega zaliva. To je tudi edino obrežno področje vzdolž celotnega Akabskega zaliva, kjer bi bilo možno namestiti približno dva milijona ljudi s čredami vred.

Tradicionalno prepričanje, da se je prehod čez Rdeče morje zgodil v Sueškem zalivu, se ne ujema z biblijskim poročilom. V Sueškem zalivu namreč ni nobenih gora. Sueški zaliv je popularen tudi zaradi prepričanja, da je gora Sinaj na Sinajskem polotoku. V Bibliji je zapisano drugače: … gora Sinaj v Arabiji … (Gal 4,25).

Past

- Izraelci niso mogli nadaljevati svoje poti proti severu, ker so bile tam postavljene egipčanske vojaške utrdbe. Danes najdemo severno od ustja soteske Wadi Watir starodavne trdnjave, ki bi lahko bile v Bibliji omenjeni Migdol (2. Mz 14,2).
- Na južni strani so ob morju gore in onemogočajo prehod.
- Seveda pa se tudi niso mogli vrniti po poti, po kateri so prišli, saj jih je zasledovala egipčanska vojska. Bog jih je pripeljal do točke, kjer jih je lahko rešil On sam.

Slika 42: Obala Akabskega zaliva – pogled iz kanjona Wadi Watir in iz zraka). Desno: bližnja egipčanska trdnjava (Migdol?).

Mojzes je ljudstvu rekel: »Ne bojte se, mirno stojte in glejte Gospodovo rešitev duš, katero vam bo danes pokazal, kajti Egipčane, katere ste videli danes, jih na veke ne boste več videli. Mojzes je svojo roko iztegnil nad morje in Gospod je storil, da je morje vso tisto noč šlo *nazaj* z močnim vzhodnikom in naredilo morje kopno *zemljo* in vode so bile razdeljene. In Izraelovi otroci so šli v sredo morja po suhih *tleh* in vode so jim *bile* zid na njihovi desnici in na njihovi levici.

2. Mz 14,13.21.22

Stebra

Wyatt je na Sinajski obali našel zvrnjen spominski steber, na saudski strani pa še en, prav tak steber, s še ohranjenim napisom v stari hebrejski pisavi: ›MIZRAIM (Egipt), SALOMON, EDOM, SMRT, FARAON, MOJZES, JAHVE.‹ Postavil naj bi ju (domneva) kralj Salomon v spomin na prehod čez Rdeče morje. Napisi na podrtem stebru so bili izbrisani (erodirani). Pred kratkim so ga tamkajšnje oblasti postavile pokonci.

Slika 43: Eden od spominskih stebrov. Našli so po enega na egiptovski in arabski strani Akabskega zaliva. Na ›arabskem‹ je bil še ohranjen napis v starohebrejski pisavi.

Ostanki

Pri potapljanju na morsko dno leta 1979 je Ron Wyatt s svojima dvema sinovoma našel in fotografiral številne dele (egipčanskih) kočij, obložene s koralnimi oblogami. Nadaljnja potapljanja so prinesla še več novih dokazov. Ena od njegovih najdb je bilo tudi osemkrako kolo kočije, ki ga je Ron predstavil direktorju Egipčanskih Antikvitet (ang. Egyptian Antiquities) v Kairu, dr. Nassifu Mohammedu Hassanu. Ta je po pregledu takoj izjavil, da spada v čas 18. dinastije, s čimer je postavil eksodus iz Egipta v leto 1446 pred Kristusom. Osemkraka kolesa naj bi namreč uporabljali samo v tem obdobju, tj. v času Ramzesa II in Tutmozesa (Mojzesa).

Košare kočij, ostanki konjskih in človeških kočij, štiri, šest in osemkraka kolesa kočij – ležijo še danes kot nema priča o rdečemorskega dogodka.

Morda najbolj presenetljiv od vsega je tako-imenovani podvodni ›most‹ na mestu prehoda čez morje.

Vzdolž celotne dolžine Akabskega zaliva dosegajo globine približno 1600 m (5000 čevljev). Na Egiptovski strani se obala v vodi spušča strmo, pod kotom približno 45 stopinj.

Slika 44: Podmorski gerben med Sinajskim polotokom in Saudovo Arabijo.

Samo tu, na obali Nuweibe, se ta prehod spušča z zmernim nagibom, približno 6-10 stopinj do globine samo približno 500 m .

Če bi Izraelci poskusili preiti čez Rdeče morje kjerkoli drugje v Akabskem zalivu, bi se soočili z izjemno strmino in globino približno 1600 m. Z vsemi svojimi živalmi in vozovi bi jim to bilo nemogoče.

Biblija pravi, da Bog ›ki dela pot v morju in stezo v mogočnih vodah,‹ (Iz 43,16.17). Pot od Nuweibe do Saudske Arabije po tem podvodnem prehodu je dolga približno 13 km in široka približno 900 metrov.

Podvodna slika

Eden od očividcev, Aaron Sen (aaronsen@wyattarchaeology.com), se je na tem mestu še večkrat potapljal. Marca 1998 je fotografiral ostanke štirikrakega kolesa kočije in dvignil na površje tudi nekaj človeških kosti, ki sicer ležijo ›v ducatih raztresene po dnu‹. En tak vzorec so odnesli v Oddelek za osteologijo na Stockholmski univerzi v preiskavo ter dokazali, da gre za človeško kost – moško desno stegnenično kost. Čeprav ni možno natančno določiti starosti, je ta očitno iz starih časov. Moški naj bi bil visok 165 do 170 cm. Aaron je tudi videl strmino na južnem koncu podvodnega ›mostu‹. Videl je tudi stezo, ki so si jo morali Izraelci utreti iz obale v morje, da bi lahko šli čez rdeče morje. Odmakniti so morali kamne in skale, da bi lahko omogočili prehod tudi svojim vozovom.

Slika 45: Še en pogled na Akabski zaliv – z arabske strani.

Trenutno (l. 2000/2001) tečejo prizadevanja po natančnem merjenju podvodnega reliefa na tem področju.

SINAJ – RES NA SINAJSKEM POLOTOKU?

Najprej kratka biblijska kronologija dogodkov v zvezi s Sinajem:

Po prehodu čez Rdeče morje so Izraelci z Mojzesom na čelu prispeli v puščavo.

V Rafidimu so ostali brez vode. Mojzes je po božjem naročilu udaril po skali in iz nje je v obilju pritekla voda. Na istem mestu so jih napadli Amalečani. Ker so Izraelci dobili zmago, je Mojzes postavil oltar Bogu.

Zatem so prišli na področje, ki je bilo vmesni cilj potovanja – okoli Božje gore Horeb oz. Sinaj. Goro so ogradili, saj je bilo ljudstvu prepovedano stopiti nanjo. Mojzes je bil na gori štirideset dni. Tu dobi deset ›zapovedi‹ in Božjo ponudbo zaveze. Vendar začne v tem času ljudstvo malikovati – ulijejo si zlato tele in ga začnejo častiti.

Sinaj in pravi Sinaj?

Sledi popis najzanimivejših najdb v zvezi z opisanimi dogodki. Vse so z istega mesta – iz okolice gore Jebel El Lawz na Arabskem polotoku. Je to biblijska ›gora Sinaj v Arabiji‹ (Gal 4, 25) ?

Po veličastnem eksodusu iz Egipta in prehodu čez Rdeče morje so Izraelci z Mojzesom na čelu prispeli v puščavsko pokrajino na arabski strani Akabskega zaliva. (Glej opis najdb v zvezi s prehodom čez rdeče morje.)

Slika 46: Onstran Akabskega zaliva: Arabska puščava.

Na sliki je približno označeno mesto številnih najdb, ki so opisane v nadaljevanju. Brez dvoma je to resnično mesto velikih dogodkov ›stare zaveze‹. Opisih najdb si zaradi preglednosti sledijo v biblijskem vrstnem redu dogodkov.

Rafidim

Nekaj dni po prehodu čez Rdeče morje je množica prispela v ›Rafidim‹, kjer so trpeli žejo. Mojzes je po Božjem naročilu s palico udaril po ›skali‹ in v obilju je pritekla je voda. (2. Mz 17). Na tem mestu so jih napadli Amalečani, ki so jih Izraelci premagali. Po zmagi je Mojzes v bližini postavil oltar Bogu.

Malo kasneje so prišli tudi do ›Božje gore‹ Horeb oz. Sinaj, nedaleč od Rafidima, kjer so se zvrstili znani dogodki.

V bližini gore, ki je (na podlagi najdenega) zelo verjetno ›Božja gora‹, je tudi kraj, ki v več pogledih ustreza biblijskemu opisu Rafidima:

- Onstran zahodnega dela goratega področja ('božje gore'), nasproti svetega območju, je področje z neverjetno veliko skalo, ki ›čepi‹ na približno 65m visokem griču.
- Skala je po sredi razklana, na njej in v okolici so vidni učinki intenzivne vodne erozije, kakor bi iz nje iztekala voda iz več vrelcev in v različnih smereh.
- Nekaj manj kot 200 m od te skale so ostanki oltarja, podobnega oltarju v svetem območju pod goro (2. Mz 17,15)

Slika 47: Skala na griču. Skala od blizu in primerjava velikosti s človekom.

Slika 48: Oltar – po zmagi nad Amalečani?

Tu je tudi ogromna ravna površina, ki bi lahko bila prizorišče omenjene bitke z Amalečani.

Vsa gora Sinaj pa se je kadila, vsa gora se je silno tresla.

Po treh mesecih potovanja so Izraelci prišli k vznožju Božje gore. Tu so se odvijali veličastni ›sinajski dogodki‹: priprava na srečanje z Bogom, urejanje prostora za življenje, prejem kamnitih plošč z desetimi zapovedmi in prejem drugih predpisov,

sklepanje ('stare') zaveze, malo kasneje pa – ko je bil Mojzes na gori – tudi organizacija malikovanja in posledice …

- Vrh, ki ustreza biblijskemu opisu gore Sinaj, ima dejansko črn vrh, kakor bi bil ožgan ali spremenjen zaradi visoke temperature. Glej sliko spodaj (ni senca ali kaj podobnega, vrh naj bi bil dejansko temen).

Slika 49: Gora s potemnjenim vrhom.

Biblija pravi:

> Gora Sinaj je bila povsem v dimu, ker se je Gospod nanjo spustil v ognju in njen dim se je vzpenjal kakor dim iz talilne peči in celotna gora se je silno tresla. Ko je glas šofarja zategnjeno donel in postajal glasnejši in glasnejši …
>
> 2. Mz 19,18

Prvi ›varnostni‹ ukrep je bil postavljanje meje okoli gore, ›*da ne* greste gor na goro ali se dotaknete njene meje.‹ … (2. Mz19,12)

Slika 50: Zgradba mejnih stebrov.

- ›Sveto področje‹ je ob vznožju gore (še danes) obdano z velikimi stebri, premera približno 18 čevljev (okoli 6,3 m!) Ti stebri so danes skoraj povsem zasuti z odloženim materialom, peskom. Nekaj vrhov pa je vendarle še mogoče videti brez odkopavanja. Stebri so bili zgrajeni v egipčanskem slogu, z dvojno steno. Zunanja stena je narejena iz kamnov, velikih kot opeke. Notranja stena je podobno zgrajena in seveda manjšega premera. Med stenama so naloženi podobni kamni, vendar so postavljeni pokonci.
- Meja, kot jo nakazujejo ti stebri, je potekala takole (glej sliko spodaj): v dokaj ravni črti od severa proti jugu, nato zavije in sledi (suhi) rečni strugi, ki seka njihovo smer. Stebri se nato spet začenjajo ob južnem robu struge (ta se začne visoko v gori, se spušča ob steni ter razširi proti vzhodu – glej 5. Mz

9,21), se nadaljujejo proti vzhodu, nato proti jugu in končno proti zahodu, kjer se raztezajo vso pot ob južni strani gore. Na sliki je nakazana z modro črto.

Slika 51: Prizorišče glavnih dogodkov (pogled s Sinaja približno proti vzhodu).

A – arabska čuvajnica (danes)

B – oltar z risbami krav in telet

C – ostanki dvanajstih stebrov

D – veliki oltar ob vznožju gore

rdeča črta: studenci

modra črta: kamnita ograja (meja okoli gore)

- Reka, ki teče z gore …

V bibliji je opisana ›reka‹, ki teče z gore (5. Mz 9,21). Struga te reke je vidna še danes in povsem ustreza biblijskemu opisu. Možen videz ›oskrbe z vodo‹ (skica) je prikazan na sliki. Nakazani so tudi izkopani ostanki studencev (verjetno).

Slika 52: ›Reka‹ teče z gore. V ozadju gora s počrnjenim vrhom.

- Oltar ob vznožju gore …

Če stojimo zunaj območja stebrov, pred goro, in imamo ›sveto območje‹ na desni strani, najdemo na levi strani, ob vznožju gore, ostanke oltarja, narejenega iz neobdelanih kamnov. Oltar stoji na strmini, tako da je s spodnje strani visok približno

do ramen (odraslega človeka), na zgornji strani pa malo nad kolena. Kot že rečeno, je narejen iz neobdelanih kamnov in brez stopnic. Mojzes je lahko na njem brez težav žrtvoval, če je stal za oltarjem in torej gledal proti množici. (2. Mz 20,25.26)

Slika 53: Ostanki oltarja.

Od tega oltarja se v obliki kota približno 90 stopinj, razteza nekakšno obzidano področje. Morda je služilo za pripravo žrtvenih živali ali kot osnova šotora ali zgradbe.

Slika 54: Ostanki oltarja s ›prizidkom‹ in model.

- in dvanajst stebrov (2. Mz 24,4)

V Bibliji najdemo tudi omembo dvanajstih stebrov. Izraz ›steber‹ lahko v originalnem jeziku pomeni tudi neobdelano skalo primerne oblike. Ob vznožju gore je viden polkrog iz 12 velikih granitnih skal, širine približno 1,8 m in višine 2,7 m (ocena!). Stebri so skoraj povsem zasuti z nanošenim materialom.

- in napravi iz njih zlito tele, in sezida oltar pred njimi

Ko se Mojzes dolgo ni vrnil z gore, je ljudstvo nagovorilo Arona, naj jim ulije zlato tele in sezida oltar. (2. Mz 32,15–20)

Za mestom tabora, kako dober kilometer od vznožja gore, v smeri vzhodno od svetega področja od gore, je postavljen oltar, na katerem so risbe krav in telet, narisane v egipčanskem(!) slogu. Videz in lokacija oltarja ustrezata biblijskemu opisu. Skoraj gotovo je to bilo prizorišče opisanega malikovanja.

Arabske strokovnjake je najdba presenetila, egipčanske risbe so namreč izjemna redkost na tem ozemlju.

Slika 55: Kamniti ›oltar‹ in slike krav in telet v egipčanskem slogu.

- in še bela marmorna lopa

Poleg oltarja ob vznožju gore so ostanki nekakšnega svetišča, zgrajenega iz čistega belega gladkega marmorja. Slog ostankov kaže, da sodijo v dosti poznejše obdobje: ›svetišče‹ je bilo okroglo, s šestimi pari enakomerno razporejenih stebrov. Streha je v obliki gladke kupole. Svetišče in stebri na obali (Glej Prehod čez Rdeče morje) bi lahko bili Salomonovi (tako Wyatt). To bi pomenilo, da so v Salomonovem času poznali to mesto.

Slika 56: Ostanki nekakšnega svetišča, zgrajenega iz čistega belega gladkega marmorja.

Naj naštejem še enkrat točke ujemanja z biblijskim opisom:

- povezava s prehodom čez Rdeče morje,
- skala na griču (Rafidim),
- ravnina in oltar,
- očrnjen vrh gore,
- ostanki meje okoli gore,
- suha struga reke (potoka),
- ostanki studencev,
- oltar ob vznožju gore,
- 12 stebrov,
- oltar z risbami telet in krav …

Na današnjem Sinaju (na Sinajskem polotoku) ni najti praktično ničesar v zvezi s starozaveznimi ›sinajskimi dogodki‹. Celo v biblijskih atlasih je pripisan vprašaj. Saj vendar piše – ›Sinaj v Arabiji … ‹ Že stoletja!

SKRINJA ZAVEZE

Biblija pravi, da so skrinjo zaveze napravili Izraelci v puščavi pri gori Sinaj, v Mojzesovem času. Narejena je bila natančno po Božjih navodilih (mere, material, oblikovanje … Vanjo so shranili kamniti tabli z desetimi zapovedmi. Imela je posebno mesto v svetišču in je predstavljala Božjo prisotnost med njimi.

Slika 57: Model skrinje zaveze.

Navodilo za izdelavo skrinje 2. Mz 25,10–22 pravi, naj bo skrinja:

- iz akacijevega lesa,
- dva in pol komolca dolga,
- poldrugi komolec široka in poldrugi komolec visoka,
- prevlečena s čistim zlatom, odznotraj in odzunaj,
- z zlatim vencem naokrog,
- s štirimi nogami in na njih zlati obodi,
- naj ima dva droga iz akacijevega lesa, okovana z zlatom in postavljena v obode,
- pokrita s pokrovom sprave iz čistega zlata,
- in naj jo zaslanjata dva keruba iz zlata, na vsakem koncu spravnega pokrova eden.

O pomenu skrinje zaveze, pa tudi ›skrinje moči Božje‹, ›skrinje Gospodove‹, ›skrinje Božje‹ – kakor jo na več mestih imenuje Biblija, največ povedo biblijski navedki sami.

Skrinja zaveze je bila otipljiv znak Božje zaveze z Izraelci. Zanjo so vedeli tudi okoliški narodi. Skrinja je bila znak Božje svetosti, moči, zmage. Ko so Izraelci v skladu z Božjo zavezo (tj. ›staro zavezo'), je skrinja pomenila zanesljivo zmago pred sovražniki.

Najdba skrinje zaveze bi zato lahko pomenila nov ogenj na razgretem Bližnjem vzhodu. Vsekakor zelo vroča tema.

Kje je skrinja zaveze danes?

Sledi za skrinjo

Zadnji zgodovinski zapis o skrinji zaveze v Bibliji najdemo v 2. kroniški knjigi – 2 Krn 35,1–3.19, ko kralj Jošíja ukaže prenesti skrinjo v Salomonov tempelj.

> Poleg tega je Jošíja praznoval pasho Gospodu v Jeruzalemu. Na štirinajsti *dan* prvega meseca so zaklali pashalno jagnje. Postavil je duhovnike po njihovih zadolžitvah in jih ohrabril, da služijo v Gospodovi hiši. Lévijevcem, ki so učili ves Izrael, ki so bili sveti Gospodu, je rekel: »Sveto skrinjo postavite v hišo, ki jo je zgradil Salomon, Davidov sin, Izraelov kralj. *Ta naj* ne *bo* breme na *vaših* ramah. Služite torej Gospodu, svojemu Bogu in njegovemu ljudstvu Izraelu … V osemnajstem letu kraljevanja Jošíja so praznovali pasho.
>
> 2 Krn 35,1–3.19

Kasneje skrinja ni več omenjena.

Eno od poglavij burne zgodovine mesta Jeruzalem je tudi babilonsko obleganje in osvojitev mesta, rušenje templja, odvoz ujetnikov in dragocenosti. To se je zgodilo (samo) 35 let po zgoraj opisanem prazničnem dnevu.

Zanimivi so seznami predmetov, ki so jih Babilonci odnesli iz ›kraljeve hiše‹ in iz ›hiše Gospodove‹ ob osvojitvi Jeruzalema. (glej 2 Kr 24,13, 2 Kr 25,13–18 ter Jer 52,17–23). Na teh seznamih so našteti tudi drobni predmeti (na primer žlice), vendar med njimi ni skrinje zaveze! (primer: 2. Kr 25,13–15)

Tudi med predmeti, ki so se kasneje vrnili iz Babilona nazaj v Jeruzalem ('vse posode') – glej Ezra 7,1–11 – ni skrinje. Ker očitno sploh ni bila v Babilonu. Tudi kasneje se v biblijskem zgodovinskem opisu skrinja ne pojavi več. Kje je ostala?

Babilonci okoli Jeruzalema

Naslednji zanimiv podatek pri ›iskanju‹ skrinje zaveze je opis babilonskega obleganja Jeruzalema: najdemo ga v:

> … … V devetem letu njegovega kraljevanja, v desetem mesecu, na deseti *dan* meseca se je pripetilo, da je prišel babilonski kralj Nebukadnezar, on in vsa njegova vojska, zoper Jeruzalem in so se utaborili zoper njega in vsenaokrog so zoper njega zgradili bojne stolpe.
>
> 2 Kr 25,1

Iz opisa izvemo, da je bil okoli mesta postavljen oblegovalni zid, s katerim so mesto najprej izolirali, da bi ga nato osvojili. Zid so postavili dovolj stran od Jeruzalemskega obzidja – vsaj toliko, kolikor je bil domet jeruzalemskih bojnih naprav.

Povzemimo …

- Skrinja je ›izginila iz prizorišča‹ v času med 18. letom kralja Jošíja (ko so jo prinesli v tempelj) in babilonskim uničenjem templja in Jeruzalema (35 let

kasneje),

- Skrinjo so verjetno skrili zaradi preteče nevarnosti uničenja temelja in mesta, saj ni bila odnešena v Babilon.

Slika 58: Jeruzalem danes (del obzidja).

- Če je bilo tako, je morala biti skrita znotraj oblegovalnega zidu, hkrati pa zunaj mesta. Natančneje: zunaj jeruzalemskega obzidja.

Iskanje možne lokacije

Opisanim pogojem ustreza tudi mesto blizu stare gore Morije, v bližini pečine, imenovane ›Pobočje mrtvaške glave‹ – Golgota (lat. Kalvarija), kjer naj bi bil – po prepričanju mnogih kristjanov – križan Jezus. Pogumna hipoteza, sloneča skoraj izključno na prepričanju o verodostojnosti biblijskih zapisov.

Wyattovo trdno prepričanje, da je tu pravo mesto za iskanje skrinje, je 4. januarja 1979 prešlo v dejanje.

Izkopavanje se začne

Mesto, ki je bilo izbrano za začetek izkopavanj, je bilo založeno s smetmi in odloženim odpadnim materialom (več tovornjakov). Po vsakem zrušenju mesta (v burni zgodovini Jeruzalema jih je bilo več) so namreč začeli graditi na novo kar na

Slika 59: Čiščenje materiala.

ruševinah starega mesta.Ko so s ›čiščenjem‹ in odvozom materiala prišli do skalne pečine, se je najprej pokazala školjki podobna polica, vklesana v steno pečine. Nadaljnje odkopavanje je odkrilo še dve takšni skalni polički.

Izkopavanje je potekalo v bližini ›Mesta lobanje‹, znanega mesta za eksekucije, ki je bilo – sodeč po virih, ki pišejo o rimskih križanjih – primerno za javna kaznovanja. Takole piše Quintilijan:

›Ko križamo kriminalce, izberemo zelo obljudene poti, da bi jih čimveč lahko videlo in bi jih bilo strah, saj kaznovanje je bolj kot za povračilo storilcu, namenjeno ostalim za zgled.‹

Tri poličke, vsekane v skalo, naj bi služile za postavitev napisov o krivdi obsojenca v treh aktualnih jezikih – hebrejskem, grškem in latinskem.

Slika 60: Prikaz domnevne postavitve napisov pri križanju.

Kamniti zatič in luknja v skali

Nadaljnje odkopavanje v globino ob steni je pokazalo, da je bila živa skala (nekoč) izklesana v nekakšen kamnit oder. Ta sega približno 2,4 m od stene pečine. Kamniti oder je približno 4,5 m niže od kamnitih polic v steni pečine. Na tem ›odru‹ so našli obdelan oglat kamen z vidnimi vdolbinami za prijemanje s prsti ter kvadratno luknjo, vsekano v skalo približno 60 cm globoko. Iz luknje v tleh je segala razpoka, ki pa je bila videti naravna. Kamen je verjetno služil kot nekakšen čep za kvadratno luknjo. Nadaljnje izkopavanje je 1,2 m niže odkrilo še eno ploščad, v njej pa vsekane še tri podobne luknje kvadratne oblike.

Slika 61: Jonatan Gray in kamniti zatič (levo) in razpoka v skali (desno).

So najdene luknje so služile za postavljanje križev pri rimskih križanjih? Vse (štiri) najdene luknje so kvadratne oblike, široke 30 do 33 cm.

Lokacija sama, pa tudi opisane podrobnosti, navajajo na misel:

Je to lahko bilo mesto najbolj slavnega križanja – Jezusovega?

Tradicionalno prepričanje, da je bil križ postavljen na griču, nima biblijske podlage. Pač pa so ›ljudje hodili mimo‹. Situacija na mestu izkopavanja se s tem opisom povsem ujema.

> Tisti pa, ki so hodili mimo, so se mu posmehovali in zmajevali s svojimi glavami …
>
> Mr 15,29

> Tisti pa, ki so hodili mimo, so ga zasramovali in zmajevali s svojimi glavami …
>
> Mt 27,39

Slika 62: Prizorišče in razporeditev najdenih predmetov.

Slika 63: Križanje (ilustracija dogodka).

In trije napisi? Nad Jezusovim križem? Situacija ustreza biblijskemu opisu.

Zgradba ob steni

Nadaljevanje z izkopavanjem je odkrilo ostanke stare zgradbe, ki je bila zgrajena tik ob steni. Temelji so še ohranjeni, dimenzije zgradbe pa okoli 7 m x 13 m. Kovanci, najdeni na tem mestu (najstarejši z grbom Tiberija, ki je bil cesar v obdobju med 14. in 37. letom po Kr., ter najkasnejši iz leta 135 po Kr.), kažejo, da spada zgradba v prvo stoletje. Iz stene pa je nad ›glavno‹ luknjo štrlela kamnita plošča.

Slika 64: Prizorišče (luknje za križe: 3 + 1, velik okrogel kamen, zgradba) – ilustracija.

Grob

V ›zgradbi‹ so odkrili del velikega zaokroženega kamna, debeline malo manj kot 60 cm. Videz je spominjal na del velike okrogle kamnite mize. Izkaže se, da gre za zelo velik kamen (izmerjen je bil kasneje), premera 395 cm !

Čemu naj bi služil velik okrogli kamen? Služil naj bi kot nagrobni pokrov, za zapiranje groba! V prid tej hipotezi govori veliko odkritih podrobnosti v bližnji okolici.

Toda najprej poglejmo poročilo: Jožef iz Arimateje zaprosi Pilata za Jezusovo truplo, nakar ga skupaj z Nikodemom pokopljeta:

> Torej na kraju, kjer je bil križan, je bil vrt in v vrtu nov mavzolej, v katerega človek še nikoli ni bil položen. Zaradi judovskega *dneva* priprave sta torej Jezusa položila tja, kajti mavzolej je bil blizu.
>
> Jn 19,41–42

V resnici je v isti višini, kakšnih 100 m stran, znani Garden Tomb – ›Grob v vrtu‹, ki ga je pred približno 100 leti odkril general Gordon iz Velike Britanije.

Slika 65: The Garden Tomb v bližini – grob v vrtu.

Grob kaže značilnosti prvega stoletja. Toda – pri grobu ni nagrobnega kamna. Je le kamniti kanal za privalitev okroglega kamna, na levi celo malo nagnjen (kot majhen klanec). Na desni pa je postavljen kamniti blok, ki je preprečeval nagrobnemu kamnu, da se ne bi odkotalil. Širina tega kanala je okoli 60 cm in se natančno ujema z najdenim okroglim kamnom pri Golgoti!

Naslednja zanimiva podrobnost je ostanek nekakšnega kovinskega klina, zabitega v steni groba (v skali, na zunanji strani). Debelina tega klina je približno dva prsta. Klin je bil – po videzu sodeč – odtrgan. Če bi veliki okrogli kamen postavili na svoje mesto, bi se ostanek klina videl tik ob robu kamna, levo od vhoda v grob (na desni pa je kamniti blok). Je bil s pomočjo tega klina pritrjen in zapečaten grob?

Slika 66: Ilustracija velikega nagrobnega kamna in slika ostanka klina v zidu.

Veliki okrogli kamen, kamnito vodilo pred grobom, kamnita zapora in položaj klina tvorijo skladno zaključeno podobo o grobu. Biblijski opis pa pravi takole:

> … in ga položil v svojo novo grobnico, katero je izklesal v skalo, in k vratom mavzoleja zavalil velik kamen ter odšel. Torej naslednji dan, ki je sledil dnevu priprave, so visoki duhovniki in farizeji skupaj prišli k Pilatu, rekoč: »Gospod, spominjamo se, da je ta slepar, medtem ko je bil še živ, rekel: ›Po treh dneh bom ponovno vstal.‹ Ukaži torej, da bo mavzolej zavarovan do tretjega dne, da ne pridejo ponoči njegovi učenci ter ga skrivaj odnesejo in rečejo ljudem: ›Obujen je od mrtvih;‹ tako bo zadnja prevara hujša kakor prva.« Pilat jim je

rekel: »Imate stražo; pojdite svojo pot, naredite to tako varno kakor lahko.« Tako so šli in zapečatili kamen ter postavili stražo in mavzolej naredili varen.

Mt 27,60, 62–66

Opisane najdbe zaokrožajo celoto iz biblijskega opisa

- zelo verjetno mesto križanja (Golgota),
- zgradba iz prvega stoletja,
- grob bogatega človeka v neposredni bližini (ki pa je bil prirejen – nekoliko podaljšan – torej za nekoga drugega),
- okrogli kamen za zapiranje groba, ki je najden nedaleč od ›groba v vrtu‹ in se popolnoma ujema z dimenzijami groba.

Iskanje skrinje zaveze je tako pripeljalo do mesta Jezusovega križanja in do Jezusovega groba. Toda vrnimo se zopet k skrinji zaveze. Iskanje še ni končano …

Vstop

Naslednji pomemben korak pri iskanju skrinje je bil vstop v sistem jam oziroma rovov. V notranjosti pečine je namreč več rovov, cel sistem, vendar v njih ni bilo videti sledov človeške aktivnosti ali prisotnosti.

Slika 67: Začetek velikega odkritja: nov vhod v podzemni hodnik, pred katerim je visel stalaktit, dolg približno 40 cm.

Pri delu jim je pomagal Arabec manjše (ožje) rasti, ki je poročal, kaj je v jamah. Ko je hotel raziskati novo-odkriti rov, se je z izrazom groze vrnil iz jame, nakar je odšel in se nikoli ni več vrnil. Ron ›ni videl nič‹ (posebnega). Kasneje se je še sam zvlekel skozi 45 cm široko odprtino v novo-odkriti rov.

Za vse tisto, kar sledi, ni možno dati prepričljivih dokazov – na zahtevo tamkajšnjih oblasti.

Predmeti iz Salomonovega templja

Najprej se je v svetlobi žepne svetilke pokazal kup kamenja. Pod kamni so bile preperele deske, pod njimi ostanki preperelih živalskih kož. Pod temi kožami pa se je pokazala zlata miza s privzdignjenim vencem ob robu – izmenjujoče se figure zvončkov in granatnih jabolk. To je bila brez dvoma miza hlebov obličja iz Salomonovega templja, dobro znana iz biblijskih opisov.

Slika 68: Predmeti iz Salomonovega templja – ilustracija.

Naslednja stvar v votlini, ki je pritegnila njegovo pozornost, je bila razpoka v stropu z naloženo temno snovjo, ter – v kotu – kamniti zaboj, kakršni so se v starih časih uporabljali za hrambo različnih predmetov. Ploščati kamniti pokrov zaboja je bil le 8 do 10 cm pod stropom votline in – na mestu pod razpoko v stropu – počen, manjši del pokrova pa odmaknjen, tako da je bila vidna odprtina v kamniti zaboj. Ni dvoma – skrinja je tu!

Slika 69: Skica prizora v jami.

Več poskusov, da bi skrinjo in vsebino votline vsaj fotografiral oziroma posnel z video kamero, se je vsakokrat končalo z meglenimi, povsem nejasnimi posnetki.

Ko je tamkajšnji oblasti predstavil odkritje, je ta zahtevala, naj o najdbi javno ne govori (več). Novica o najdbi bi namreč lahko podžgala verske in nacionalne strasti in ogrozila red in varnost prebivalcev. Ob neki kasnejši priliki naj bi oblasti poskusno omenile najdbo. Posledica te informacije naj bi bili krvavi spopadi z več smrtnimi žrtvami (8. oktobra 1990). Po tem dogodku je postala informacija o najdbi še bolj zaupna.

Spravni pokrov

V votlini je šele z uporabo kolonoskopa (medicinski pripomoček za preiskovanje

debelega črevesa) in skozi manjšo odprtino v kamnitem pokrovu poskusil preiskati vsebino zaboja. Čeprav omejen z majhnim vidnim poljem pripomočka, je v zaboju prepoznal ›pokrov sprave‹, ki pokriva skrinjo zaveze. V okrasnem ›vencu‹ na robu je lahko razločil izmenjujoče se podobe zvončkov in granatnih jabolk.

Pokrov sprave je debel 9 cm in se prilega skrinji, v kateri sta kamniti tabli z ›desetimi zapovedmi‹.

Na zadnji strani skrinje je majhna kocka (škatla), v kateri je še vedno Knjiga postave in je domnevno Mojzesov original. Vsebovala naj bi prvih pet knjig stare zaveze. Wyatt meni, da v škatlici ni prve od petih knjig. ›Knjige‹ so napisane na usnjenih zvitkih, ki so presenetljivo sveži in v izvrstnem stanju.

Sama votlina je dolga 6,6 m. Na eni strani je široka 3,6 m. Ena od sten je vzporedna z (zunanjo) steno pečine. Votlina je visoka približno 2,4 m, strop pa je dokaj raven.

Predmeti v votlini, ki jih je moč z veliko gotovostjo identificirati so:

- skrinja zaveze v kamnitem zaboju (glej 2. Mz 25,10),
- miza kruhov obličja (glej 2. Mz 25,23),
- sedemkraki svečnik z majhnimi svetilkami na koncih (glej 2. Mz 25,31),
- zlat kadilni oltar (glej 2. Mz 27,1).

Drugi predmeti v votlini:

- zelo dolg meč (155 cm),
- efod (glej 2. Mz 28,6),
- mitra, na vrhu okrašena z granatnimi jabolki iz slonovine,
- bronasta utež – šekel,
- številne oljne svetilke,
- bronast obroč (morda za obešanje zavese)

Dolgi meč bi lahko bil Goliatov: David ga je po znani borbi položil v svoj šotor, kasneje so ga prenesli v tempelj. V votlini so še drugi, neidentificirani predmeti. Na zahtevo tamkajšnjih oblasti ni dovoljeno objaviti fotografij teh predmetov.

Slika 70: Skica križanja.

Razpoka

Razpoka v stropu votline je natanko nad razpoko v kamnitem zaboju s skrinjo zaveze. Temna snov s stropne razpoke je tudi na kamnitem pokrovu. Vzet je bil

vzorec te snovi. Od kod razpoka? Kaj je temna snov?

Wyatt je v razpoko v stropu vstavil dolg kovinski trak in ga potiskal navzgor. Po šestih metrih potiskanja je trak pokukal na beli dan iz zgoraj omenjene luknje, namenjene za rimsko križanje, luknje z razpoko.

Razpoka s temno snovjo (v votlini) ima torej svoj začetek v luknji , v kateri je neverjetneje stal križ z Jezusom!

In temna snov? Analiza vzorca je pokazala, da gre za človeško kri. Je to lahko bila Jezusova kri?

Kasnejša poročila o rezultatih krvne analize (Wyattova zasebna) pravijo še več – iz kromosomske slike naj bi lahko sklepali, da gre za kri osebe, ki je imela samo enega starša.

Povzetek razlage:

Človekove celice normalno vsebujejo 46 kromosomov. Dejansko je to 23 parov kromosomov, v katerih je po en od očeta in en od matere. Vsak od staršev tako prispeva 23 kromosomov. Od teh je 22 avtosomatskih kromosomov (določajo lastnosti otroka) in en kromosom za spol.

Kromosome, ki določajo spol otroka, označujemo z X in Y. Ženske imajo par XX, zato otroku vedno prispevajo kromosom X in torej na spol otroka ne vplivajo. Moški pa imajo par XY, zato lahko prispevajo bodisi kromosom X, bodisi Y. Otrokov spol je tako določen z očetovim kromosomom: če je to X, bo otrok deklica, če je Y, bo otrok deček.

Presenetljivo odkritje v vzorcu krvi iz votline je to, da namesto 46 kromosomov vsebuje le 24. Od teh 22 avtosomatskih, ter po en kromosom X in Y!

Slika je takšna, kot da manjka prispevek (somatskih kromosomov – lastnosti) enega od staršev.

> … preden sta prišla skupaj, je bila najdena z otrokom od Svetega Duha. … Glej, devica bo z otrokom in rodila bo sina
>
> Mt 1,18–23:

(… kar pomeni, da je Jezus bil spočet na nadnaraven način: Marija je bila njegova mati, Jožef pa ni bil njegov biološki oče.)

Skrinja zaveze in kri – v Stari zavezi …

Morda eno od najbolj neposrednih besed v tej zvezi najdemo v Danijelovi preroški knjigi, ki opisuje konec določenega obdobja, in sicer ko:

> … se naredi konec grehom in se naredi pobotanje za krivičnost in da se vpelje večna pravičnost in se zapečati videnje in prerokovanje in da se mazili Najsvetejše. …
>
> Dan 9,24

Oznaka Najsvetejše se v Bibliji nanaša na najbolj notranji del shodnega šotora in kasneje templja, kjer je bila shranjena skrinja zaveze. Kri se je uporabljala za odpuščanje grehov Izraelskega ljudstva. Enkrat letno je moral veliki duhovnik z njo poškropiti skrinjo zaveze, ki je bila postavljena v najsvetejšem delu shodnega šotora (oziroma kasneje templja). Jezusova kri je bila potemtakem (in v tem kontekstu) spravna kri za grehe (vseh) ljudi, kar je eden od temeljnih naukov Svetega pisma.

Ali je Jezus s svojo krvjo dobesedno ›pomazilil Najsvetejše‹, skrinjo zaveze?

Danes …

Izkaže se, da je originalni vhod v votlino (še danes) zasut. Poskusi, da bi do votline privrtali od zgoraj, s površine, so se končali neuspešno, po nekaj metrih napornega vrtanja.

Trenutno je votlina še vedno nedostopna javnosti, informacije pa omejene s strani oblasti. Na razpolago so praktično le viri, ki so navedeni pod Viri ter občasne dopolnilne informacije v obliki novic (ang. Newsletter). Sicer pa, ali Biblija ni vir?

Viri

- Ark of the Covenant – Zgoščenka z jedrnato predstavitvijo glavnih odkritij. Bogata s slikami, videoposnetki in spremljevalnim besedilo. Predstavitev odkritij je prikazana v virtualnem muzeju, po katerem se lahko sprehodimo in izberemo temo ogleda. Avtorja: Jonathan Gray in Ronald Wyatt. Proizvajalec: MidVision Interactive Pty. Ltd.
- AnchorStone International – lepo urejena in zelo bogata stran. http://www.anchorstone.com/
- Zbirka člankov s praktično največ dostopnimi podatki, https://web.archive.org/web/20100726191507/http://www.wyattnewsletters.com/indexartcls.htm
- Surprising Discoveries – spletna stran Jonathana Graya, (so)avtorja CD-ja The bark of The Covenant in nekaj knjig – glej ponudbo!, http://www.surprisingdiscoveries.com/

BABILONSKI STOLP

Mary Nell Wyatt

Babilonski stolp je zelo pomembna tema, čeprav je v Svetem pismu opisan le v nekaj vrsticah. Odkritja v zadnjih 150 letih so izjemno osvetlila svetopisemski zapis in pokazala, kako zelo natančen je, vendar je edina stvar, ki lahko tako rekoč ›vse skupaj poveže‹, tema, o kateri bomo zdaj razpravljali. Skoraj vsaka civilizacija na svetu ima svojo različico zgodbe o potopu, toda kakšni so dokazi o veliki razpršitvi Noetove družine po vsem svetu? Kakšni so dokazi, da se je velika delitev jezikov – tako rekoč njihovo rojstvo – zgodila v Babilonu? Rona je že dolgo zanimalo iskanje lokacije Babilonskega stolpa, vendar so drugi projekti tako prevladovali nad njegovim časom, da nikoli ni imel priložnosti, da bi se temu posvetil. Pred kratkim pa se je lotil terenskega dela in iskal ostanke zloglasnega stolpa.

Oktobra 1990 sta z Richardom Rivesom prvič obiskala območje južne Turčije nad sirsko mejo, kjer reka Evfrat izstopa iz gorovja Taurus. Richard je želel obiskati Nemrut Da (da« pomeni »gora«), pokopališče selevkidskega kralja Antiohusa Epifana (62-32 pr. n. št.), da bi si ogledal veliko število tamkajšnjih poganskih kipov. Nemrut Da leži na robu gorovja Taurus na območju, kjer je Ron želel poiskati Babilon, zato sta se odpravila na pot. Po pregledu Nemrut Da sta opazila velik ›hrib‹, ki je bil videti kot ›tell‹ (ostanki starodavnega mesta ali vasi, prekritih z zemljo) v daljavi, za katerega sta menila, da bi ga bilo treba raziskati. Vendar sta v časovni stiski odpotovala v Izrael. Odločila sta se, da se bosta čim prej vrnila in podrobneje raziskala.

Avgusta 1991 sta se v spremstvu Dr. Allena Robertsa in Marva Wilsona vrnila v Turčijo, da bi vložila prošnjo za izkopavanje Noetove barke. Po srečanju z uradniki in ustni odobritvi so jima povedali, da bo pisno dovoljenje izdano naslednji ›delovni dan‹, ki je bil zaradi turškega praznika štiri dni pozneje. Takrat so se vsi odločili, da bodo med čakanjem iskali Babilonski stolp. Žal so jih na poti v regijo zajeli teroristi in jih 21 dni zadrževali kot talce. Po tej težki preizkušnji je bilo iskanje Babilonskega stolpa ›odloženo‹.

Štiri leta pozneje je Ron razmišljal o vrnitvi v to še vedno nevarno regijo. Vrnil se je 30. novembra 1995 in predstavili bomo rezultate te zelo vznemirljive prve preiskave. Toda zaradi narave teme o Babilonu jo moramo preučiti v luči vseh razpoložljivih dokazov, začenši s svetopisemskim opisom. Nato moramo zbrati vse dokaze in jih obravnavati v ustreznem kontekstu. Nadaljuj

Svetopisemsko poročilo o Babilonu

Opis gradnje Babilona in njegovega stolpa je zapisan v 1. Mojzesovi knjigi 11. Začne se z izjavo, da so vsi ljudje govorili isti jezik. Nato nam pripoveduje o »eksodusu« skupine ljudi z območja, ki so ga po potopu najprej naselili Noe in njegovi potomci:

> Celotna zemlja pa je bila enojezična in enega govora. Pripetilo se je, ko so potovali od vzhoda, da so našli ravnino v šinárski deželi in tam so prebivali.
>
> 1 Mz 11,1

Ron je sprejel svetopisemsko pripoved kot končno avtoriteto in ta odlomek mu je povedal, da so ljudje, ki so zapustili območje barke, potovali proti zahodu. Zdrava pamet dodaja dodatno informacijo, da so potovali vzdolž reke – oskrba z vodo za ljudi ter njihove črede in živino bi bila nujno potrebna. Zato je Ron sklepal, da so svojo pot začeli na začetku enega od gorskih potokov, ki je bil pritok reke Evfrat v bližini območja barke, in mu sledili proti zahodu, dokler niso prišli na ravnino.

Pri preučevanju topografskih in letalskih zemljevidov regije je videl, kje se reka Evfrat izliva iz goratega območja – približno 400 km od območja, kjer je bila barka. Tam, kjer se je končalo gorovje, pa je bila ogromna ravnina! Po daljšem preučevanju je našel drugo pot, za katero je menil, da bi jo prav tako lahko ubrali in ki bi jih pripeljala do iste ravnine, vendar po lažji in bolj neposredni poti. Ta druga pot bi jih vodila v jugozahodni smeri približno 225 km, dokler ne bi dosegli zahodne strani jezera Van. Od tam bi potovali vzdolž reke približno 80 milj skozi gorski prelaz, nato pa bi izstopili na prostrano ravnino, kjer bi potovali proti zahodu, dokler ne bi dosegli Evfrata. To sta edini dve naravni poti vzhod-zahod čez Anatolijo (PH, str. 7). Katero pot so ubrali, morda ne bomo nikoli izvedeli. Vendar bi obe poti skupino pripeljali na isto splošno območje.

Če bi se postavil na njihovo mesto, bi Ron sklepal, da po tem, ko so našli to ogromno ravnino, ne bi potovali več, če bi bili na tem območju vsi naravni viri, ki bi jih potrebovali, kar so bili. (O njih bomo govorili pozneje). Tu je bila po njegovem mnenju ›ravnina v deželi Šinar‹, kjer so ›prebivali‹. Na zemljevidu lahko vidite lokacijo gore Ararat (območje, kjer je bila barka), zgoraj na sredini pa je črna pika – ta označuje mesto, kjer se končajo gore in začne ravnina, kjer je bil po Ronovem mnenju Babilon.

Slika 71: Možna lokacija Babilona, označena z debelejšo temno piko

»Ravnina v deželi Šinar«

Izraz ›dežela Šinar‹ se razlaga tako, da pomeni le območje daleč na jugu Ronovega mesta – območje Babilona. Vendar dejansko nimamo trdnih dokazov o mejah te ›dežele Šinar‹. Akadska besedila s klinopisom omenjajo ›Šanhara‹ v severni Mezopotamiji, zahodno od Niniv, na istem goratem območju, ki se danes imenuje ›Singar‹. Tudi v egipčanskih pismih iz Amarne je omenjena dežela, imenovana ›Šanhara‹, ki je prav tako v severni Siriji. Ti primeri so na istem splošnem območju kot Ronova lokacija. Pravzaprav se to ime morda še danes odraža na prometnem znaku mesta v neposredni bližini lokacije, ki jo je preučeval Ron. (V turščini se ›Ç‹ izgovarja kot ›Ch‹).

Naslednja svetopisemska omemba Šinarja je precej poznejša:

> Gospod je Judovega kralja Jojakíma izročil v njegovo roko, z delom posod iz Božje hiše, ki jih je odnesel v deželo Šinár, k hiši svojega Boga in posode je prinesel v zakladno hišo svojega boga.
>
> Dan 1,2

Ker se zgornja vrstica nanaša na Babilon iz Nabukadnezarjevega časa, vemo, kje se nahaja, to je daleč na jugu te regije. Zato lahko razmislimo o več možnostih – morda

se je ›Šinar‹, tako kot ›Mezopotamija‹, nanašal na deželo med rekama Tigris in Evfrat. Ker se Tigris začne vzhodno od Ronovega kraja, bi ga torej vključili vanj; ali pa se morda v Danijelu 1,2 nanaša na regijo (Babilonijo), ki so jo v njegovem času obvladovali ljudje (Kaldejci), ki so prišli iz severneje ležeče regije. Drugo??? Sveto pismo dodaja dodatne informacije, o katerih bomo razpravljali pozneje, ko bomo preučevali Asurjeva mesta.

Pečene opeke in ›sluz‹

> Rekli so drug drugemu: »Pojdimo, delajmo opeko in jih temeljito žgimo.« In opeko so imeli za kamen, blato pa so imeli za malto.
>
> GEN 11,3

Mesto in babilonski stolp so gradili s pečeno opeko, za malto pa so uporabili ›blato‹. Pred nekaj tedni, ko je Ron ponovno obiskal to regijo in pregledal zelo velik tell[19], je vzel vzorce žgane opeke in malte. Zelo črna malta je bila sestavljena iz mešanice peska in katrana (bitumna/asfalta), ki se ob sušenju strdi. Ker gre za naftni proizvod, se moramo vprašati, ali je bilo na območju, ki ga je izbral Ron, na voljo zaloga? Enciklopedija Britannica iz leta 1985 navaja, da sta edini nahajališči nafte v Turčiji v mestih Ramana (zahodno od tega kraja) in Gaziantep (vzhodno od tega kraja), ki sta oddaljeni manj kot 160 km. Zadnja revizija letalskega zemljevida prikazuje naftne vrtine na neposrednem območju, naftovod med Gaziantepom in Ramano pa poteka neposredno pod tem območjem. Ko sta Ron in Richard leta 1990 obiskala to območje, sta v neposredni bližini videla delujoče naftne vrtine. Prisotnost nafte tukaj, približno 4000 let po času Babilona, kaže, da so graditelji tega zloglasnega mesta in stolpa najverjetneje lahko pridobili izdatno zalogo bitumna. Pravzaprav je bil to lahko glavni razlog za izbiro območja, saj je bila to zelo potrebna dobrina.

»Zgradimo si mesto in si ustvarimo ime!‹

> Rekli so: »Pojdimo, zgradimo si mesto in stolp, čigar vrh *bo lahko segal* do neba in naredimo si ime, da ne bomo razkropljeni po obličju celotne zemlje.«
>
> 1 Mz 11,4

Ukaz je bil dan Noetovi družini:

> »Bodite rodovitni in se množite ter na novo napolnite zemljo.
>
> 1 Mz 9,1

Toda v odlomku o Babilonu izvemo, da so se, ko je napočil čas, ko se je množica ljudi odpravila iz regije Ararat, vsi zbrali, da bi zgradili ENO mesto, da bi se izognili razpršitvi ›po vsej zemlji‹. Želeli so si tudi ›ustvariti svoje ime‹. Vsi dokazi starodavne

19 Umetna topografska značilnost; vrsta arheološke gomile, ki je nastala zaradi več stoletij ponavljajočih se obdobij naselitve in opustitve istega naselitvenega mesta. Klasični tel ima obliko prisekanega stožca s položnimi pobočji. Izraz se uporablja predvsem na Bližnjem vzhodu, kjer pogosto tvori prvi del krajevnega imena.

zgodovine kažejo na dejstvo, da so ti najzgodnejši ljudje večinoma zavrnili pravega Boga, Stvarnika. V Abrahamovem času, le nekaj več kot 400 let po potopu, izvemo, da celo NJEGOVA družina ni bila povsem zvesta Bogu in je svoje čaščenje Boga združevala s čaščenjem malikov:

> Józue je vsemu ljudstvu rekel: »Tako govori Gospod, Izraelov Bog: ›Vaši očetje so v starih časih prebivali na drugi strani vèleréke, *torej* Terah, Abrahamov oče in Nahórjev oče in služili drugim bogovom.
>
> Joz 24,2

Da, ljudstvo je želelo svoje lastno ime in ga je tudi dobilo, kot bomo kmalu videli. Toda upam si trditi, da to ni bilo tisto, kar so imeli v mislih.

> Gospod pa je prišel dol, da vidi mesto in stolp, ki so ga gradili človeški otroci. Gospod je rekel: »Glej, ljudstvo *je* eno in vsi imajo en jezik in to so pričeli delati in zdaj ne bo nič zadržano pred njimi, kar so si domislili storiti.
>
> 1 Mz 115-6

To je zelo spodbuden odlomek, o katerem moramo razmisliti. Jasno govori o dejstvu, da je Bog rekel: ›Zdaj ne bo nič zadržano pred njimi, kar so si domislili storiti‹. Noe in njegovi sinovi so bili iz sveta pred potopom, sveta, katerega ljudje so zagotovo imeli znanje in tehnologijo, enakovredno današnji. To znanje, vsaj nekaj od tega, so prav gotovo prenesli na svoje neposredne potomce. Edina stvar, ki je po mojem mnenju preprečila, da bi kmalu izbruhnila zelo napredna civilizacija, je bilo pomanjkanje osebja in dejstvo, da so se morali še mnogo, mnogo let po potopu osredotočati na vzrejo živali in pridelavo poljščin, da bi ohranili svoje življenje. Ko je napočil čas, ko so bile te stvari uveljavljene, so se ljudje lahko posvetili drugim stvarem. In ko so bili vsi veliki umi na zemlji skupaj v soglasju in so govorili en jezik, si ne moremo predstavljati, kaj vse bi lahko naredili. ›Oprali‹ so nam možgane z idejo, da je bil zgodnji človek primitiven in podoben živalim, vendar dokazi tega NE kažejo.

Ko preučujemo arheološke revije in poročila, moramo paziti, da ločimo fizične dokaze od mnenj izkopavalcev ali piscev poročil. Vsi predpostavljajo, da se je najprej pojavil jamski človek, nato ogenj, itd. In na podlagi teh predpostavk določajo datume arheoloških najdišč. Toda, če bi se ›raketni znanstvenik‹ nenadoma znašel v svetu, na katerem ni ničesar drugega kot neplodni planet z obnavljajočim se rastlinskim in živalskim življenjem, bi pričakovali, da bo našel ali zgradil izstrelišča? Če bi ZDA prekrila zemlja in bi jo arheologi nekega dne izkopali, ali bi datirali današnje razkošne, sodobne hiše v isto obdobje kot tiste v Apalačih, ki nimajo vodovoda ali elektrike? Domnevam, da bi jih ločili za več sto let, morda celo več tisoč. Bistvo je, da je človeštvo, ko je zapustilo svoj prvi dom v bližini Noeta in barke, imelo znanje. Niso pa imeli sredstev. Kasneje bomo razpravljali o dokumentiranih dokazih o naprednem znanju na tem območju, za katere znanstveniki in zgodovinarji priznavajo, da jih ne znajo pojasniti!

Zato je ponovno posredoval Bog. On ima časovni razpored svetovnih dogodkov, ki jih nadzoruje. Ko je človeštvo doseglo točko skoraj popolnega odpadništva, je poslal

potop. Ko se je človeštvo ponovno podalo na pot, ki je bila v nasprotju z njegovim načrtom, je posredoval tako, da je izpolnilo njegovo zapoved ›napolniti zemljo‹.

Zmešnjava jezika

> »Pojdimo, gremo dol in jim tam zmešajmo njihov jezik, da ne bodo mogli razumeti govora drug drugega.« Tako jih je Gospod od tam razkropil naokoli po obličju celotne zemlje in prenehali so graditi mesto. Zato je ime tega mesta imenovano Babilon, ker je tam Gospod zmešal jezik vse zemlje, in od tam jih je Gospod razkropil naokoli po obličju vse zemlje.
>
> 1 Mz 11,7-9

Ime prvega mesta, ki so ga zgradili, se je imenovalo ›Babilon‹, kar pomeni preprosto ›zmeda‹ ali ›zmešnjava‹ (beseda ‹babel‹ je v Svetem pismu 37-krat prevedena kot ›zmešnjava‹). Ljudje so si želeli ›ustvariti svoje ime‹ in to so tudi storili. Predstavljajte si prizor – to mesto z gotovo tisočimi ljudmi, ki so delali drug ob drugem in gradili ne le svoje mesto, ampak tudi ta ogromen stolp, prvi, ki je bil zgrajen po potopu in katerega zasnova je bila, da bi segal do samih oblakov ›neba‹. (Dejstvo, da so izbrali takšno obliko, lahko pomeni, da so poznali podobne strukture pred potopom.) Delavci na vrhu so klicali po materialu tiste spodaj, ti pa so klicali tiste pod njimi itd., itd., dokler prošnja ni prišla do dna. Nato so se materiali prenašali navzgor, dokler niso prišli do delavcev na vrhu. Potem pa se je zgodilo nekaj, česar nihče ni pričakoval – delavci se niso več razumeli. Morda so se tisti, ki so bili drug ob drugem, še razumeli, toda tisti pod njimi so ob naslednjem pozivu k oddaji materiala slišali le še blebetanje. Na prizorišču je moral vladati kaos. Nemogoče si je predstavljati, kako je moralo biti. Vse, kar nam je povedano, je, da so v nekem trenutku po tej ›zmedi‹ jezikov prenehali z delom na mestu in se razkropili ›po vsej zemlji‹. Kasneje bomo preučili povsem prepričljive dokaze, ki kažejo, da so različni jeziki dejansko nastali prav na tem območju.

Nimrod, mogočni lovec

V 10. poglavju Prve Mojzesove knjige je predstavljena ›tabela narodov‹, ki govori o vseh potomcih Noetovih sinov in o tem, kako so bili razpršeni po vsem svetu. V tem poglavju je opisan eden od Hamovih vnukov – Nimrod, Kušev sin:

> Kuš je zaplodil Nimróda. Ta je začenjal biti mogočen na zemlji. Bil je mogočen lovec pred Gospodom, zakaj rečeno je: »Celo kakor Nimród, mogočen lovec pred Gospodom.«
>
> 1 Mz 10,8-9

O Nimrodu obstajajo številna izročila, naše edino potrjeno znanje o njem pa je tisto, kar smo prebrali zgoraj, in tisto, kar je razbrati iz najstarejših ›zgodb‹ in izročil. Dokler niso zgradili Babilona, so ljudje živeli na istem območju kot Noe, ki bi bil zagotovo osrednja avtoriteta (bili so v patriarhalnem sistemu). Nimrod je prva oseba, ki je po zgodbi o potopu izpostavljena v svetopisemskem poročilu, in preučiti

moramo, kdo je bil.

Bil je ›mogočnik na zemlji‹, kar kaže, da je bil človek z vplivom in močjo. Nato izvemo, da je bil Nimrod ›mogočen lovec‹, kar po mnenju mnogih pomeni, da je bil osvajalec. Toda premislimo le za trenutek. Noetova družina je zapustila območje barke in se lotila gradnje ENEGA mesta, da ne bi bili razkropljeni. To po mojem mnenju kaže na to, da so bili vsi med seboj usklajeni. Nikogar ne bi bilo treba osvojiti. Sveto pismo pravi, da je bil Nimrod LOVEC in ne osvajalec. Zakaj lovec? Po potopu je bilo treba ponovno vzpostaviti celotno živalsko kraljestvo. Sčasoma so živali dosegle zadostno število, da so se lahko prepustile svobodi in se razširile po vsej zemlji. Plenilske živali, kot so levi in tigri, se razmnožujejo (v leglih) hitreje kot ljudje ali udomačene živali, kot so govedo, ovce in koze, ki običajno rodijo le eno ali dve (največ) živali naenkrat. Predstavljajte si te divje živali, ki hitro naraščajo v številu in se prosto gibljejo. Zdi se logično, da je bil to največji strah ljudi. Spominja me na stare filme, ki se dogajajo v afriški džungli, kjer divje živali napadajo in ubijajo ljudi v njihovih šotorih in med potovanjem skozi gosto rastlinje. Verjamem, da se je Nimrod uveljavil kot veliki ›zaščitnik‹ ljudi, ko je lovil in ubijal te divje živali. To mu je dalo velik vpliv in moč med ljudmi.

Ali si je Nimrod ta sloves velikega lovca pridobil še v Noetovi pokrajini ali ne, ne vemo. Če pa je bil, je smiselno, da bi se velika skupina ljudi počutila bolj udobno, če bi se podala v neznani svet z nekom, kot je bil Nimrod, ki bi jih varoval, in to bi ga postavilo na položaj velike avtoritete. Dodaten dokaz o njegovem velikem ugledu je, da je v spomenikih in napisih kraljev in vladarjev poznejših civilizacij prevladoval motiv kralja kot ›mogočnega lovca‹, za katerega se zdi, da se je začel z Nimrodom. Kot velik lovec in zaščitnik je bil tudi vodja, ki je na koncu močno vplival na življenja milijard ljudi v naslednjih generacijah, ki so sledili poganskim religijam, za katere se zdi, da so se vse začele z Nimrodom. Pravzaprav so se nekateri koncepti, ki so nastali z njim, ohranili skozi stoletja in njihov vpliv je mogoče najti v skoraj vseh današnjih religijah.

Rodi se poganstvo

Arheološki dokazi na celotnem območju Bližnjega vzhoda kažejo, da so ljudje že od najzgodnejših obdobij, še preden se je razvila pisava, imeli malike. Ti idoli so kazali na več vrst ›bogov‹, ki so se kmalu združili v ›panteone‹ bogov znotraj vsake od poganskih religij. Nikoli ne smemo pozabiti, da je bil Satan vedno zaposlen s tem, da je poskušal Božje ljudstvo odvrniti od resnice. In ko so se ločili od Noeta, so bili, kot kaže, lahka tarča. Kot skuša Ron nenehno opozarjati ljudi, je bil Satan dovolj zvit, da je ›zalučal‹ 1/3 nebeških angelov ter Adama in Evo, najbolj popolna človeka, ki sta bila kdaj ustvarjena, zato ostali nimamo možnosti proti njegovim zvijačam, če ne ohranjamo tesnega odnosa z resničnim Bogom. In kot nam je bilo rečeno:

> … in pod soncem ni nobene nove *stvari*. Ali je *katerakoli* stvar, o čemer bi bilo lahko rečeno: »Glej, to *je* novo? To je bilo že od starih časov, ki so bili pred nami.«

Satan je pri ›ustvarjanju‹ svoje ›nove‹ religije lahko le pokvaril tisto, ki je bila prava religija. Kot nekdanji prebivalec nebes je poznal načrt odrešenja; vedel je za žrtveni sistem in kaj je predstavljal; vedel je za Božjega Sina, ki bo nekega dne prišel na zemljo v človeški podobi; vedel je za Božje glasnike (duhove služabnike), angele in njihovo delo; vedel je tudi, kako delujejo njegove zle legije padlih angelov – in to znanje je uporabil, da je pravo religijo pokvaril v pogansko religijo. In vedel je, kako uporabiti ljudi in njihove sebične vzgibe, da bi uresničil svoje zle načrte.

Ena od zgodnjih vrst malikov, ki jih najdemo po vsem območju, je ›boginja mati plodnosti‹. Po potopu je bilo med ljudmi na prvem mestu po pomembnosti razmnoževanje – rojevanje otrok, pa tudi hitro razmnoževanje živali in pridelkov. Obstajajo tudi zgodnji dokazi o čaščenju narave, kot sta sonce in luna. Vse je bilo življenjsko odvisno od sonca. Na luno so morda gledali kot na nekaj, kar se nanaša na letne čase za sajenje, itd. Tega ne razumemo popolnoma.

Poleg tega je bilo v zgodnjih panteonih osem ›bogov‹ – enako število ljudi, ki so prišli skozi potop v barki. Tem osmim ›bogovom‹ so bile dodeljene ločene lastnosti pravega Boga in od tod so se stvari razširile. Tako se je koncept čaščenja prednikov vključil v poganski sistem. To je izredno zapletena tema, toda ENO je gotovo – ko se je človek začel širiti po zemeljski obli, je šlo z njim tudi popolnoma razvito ›čaščenje sonca‹. To kaže, da je bil ta koncept v religiji – čaščenje ›narave‹, ki se kaže tudi kot čaščenje ›prednikov‹ – razvit PRED pomešanjem jezikov.

Kako so se ljudje lahko tako hitro odvrnili od pravega Boga?

Razpoložljivi dokazi o tej temi nam kažejo, da je bil Nimrod oseba, ki je razvila koncept boga sonca in se je pravzaprav sama razglašala za boga. Kako se je to lahko zgodilo? Za trenutek premislimo o njihovem položaju. Človeštvo je tako rekoč ›začelo znova‹. Ko so ljudje ostali ob Noetu, so bili izpostavljeni spoznanju o resničnem Bogu. Toda življenje je bilo težko. Ko je bilo človeštvo prvič postavljeno na zemljo, je bilo popolno. Zdaj, po kataklizmi potopa, je bilo celotno obličje zemlje surovo in neugodno. Rastline je bilo treba gojiti, živali je bilo treba vzgajati in skrbeti zanje. Vse je bilo treba ponovno vzpostaviti v najtežjih razmerah.

Ob poslušanju zgodbe o potopu in hudobiji človeštva, ki je povzročila potop, se zdi, da se je večina ljudi sčasoma želela odmakniti od Noeta in njegovega Boga ter si ›narediti NAŠE ime‹. Zdi se, da so si želeli tudi ›novega boga‹ ali religijo ali pa so jo vsaj precej zlahka sprejeli. Noetovega Boga ni bilo mogoče videti – toda Satanovi nadomestki so bili vidni, četudi le v kamnitem kipu ali vidni v fizični prisotnosti sonca itd. (V veliki meri je enako tudi danes.)

Poganska vera v nesmrtnost

Narava njihove ›nove‹ religije (iz arheoloških dokazov) kaže, da je temeljila tudi na sprejetju prve laži, ki jo je Satan povedal Evi, ko jo je prepričal, da je jedla sadež z

drevesa spoznanja dobrega in zla:

> Bog ve, da se bodo na dan, ko bosta od njega jedla, vajine oči potem odprle in bosta kakor bogovi, poznavajoč dobro in zlo.«
>
> 1 Mz 3,5

Prva laž je bila, da človek ne umre – da je nesmrten. Laž, ki se je ohranila v še vedno priljubljenem konceptu ›življenja po smrti‹, čeprav Božja beseda jasno pravi, da:

> ›toda mrtvi ne vedo ničesar … ‹ (Prg 9,5)
>
> ›Njegov dih gre dalje, vrača se k svoji zemlji; na ta isti dan propadejo njegove misli.‹ Ps 146,4)

Samo eden je, ki je nesmrten:

> … blagoslovljen in edini Vladar, Kralj kraljev in Gospod gospodov; ki ima edini nesmrtnost in prebiva v svetlobi …
>
> 1Tim 6,15.

Obljuba o večnem življenju pravičnim je obljuba o PRIHODNJI nagradi ob vstajenju:

> … v trenutku, kot bi trenil z očesom, ob zadnji trobenti, kajti trobenta bo zadonela in mrtvi bodo vstali netrohneči in mi bomo spremenjeni.‹ Kajti ta trohljivost si mora nadeti netrohljivost in to umrljivo *si mora* nadeti nesmrtnost. Torej ko si bo ta trohljivost nadela netrohljivost in si bo to umrljivo nadelo nesmrtnost, tedaj se bo izpolnila beseda, ki je zapisana: ›Smrt je požrta v zmagi.
>
> 1 Kor 15,52-54

Starodavni zapisi razkrivajo neverjetno razsežnost verovanja zgodnjih ljudstev v ›posmrtno življenje‹, ki se začne v trenutku smrti, in potrebo po ugajanju ›bogovom‹, da bi si zagotovili srečo v tem in prihodnjem življenju. Arheološki dokazi kažejo, da je vsaka skupina, ki je zapustila bližnjo okolico barke, verjela v neko vrsto malikovanja, saj so njihovi pokopi vsebovali ›drobnarije‹, ki naj bi jih oseba imela v ›naslednjem življenju‹. Zdi se, da najzgodnejši maliki kažejo, da so ljudje začeli častiti boginjo, imenovano ›boginja mati rodovitnosti‹. Potem so tu še maliki živali, zlasti bikov. Navsezadnje je bilo govedo zaradi proizvodnje mleka in kot hrana bistvenega pomena za zgodnji obstoj. V velikih civilizacijah, kot so Egipt in mesta ob Tigrisu in Evfratu, pa se pojavi vrsta bogov in boginj na čelu z glavnim bogom, ki je veljal za stvarnika, in njegovim priljubljenim sinom, ki je bil nazadnje bog ›sonca‹. V te popolnoma izoblikovane ›religije‹ so bile med drugim vključene zgodnje ›boginje matere‹ in ›bogovi biki‹. Najpomembnejše je, da so kralji in voditelji teh zgodnjih civilizacij trdili, da so zemeljski predstavniki boga sonca ALI v nekaterih primerih so trdili celo, da so bog, ki se je reinkarniral v človeško podobo.

Tistim, ki želijo to temo preučiti bolj poglobljeno, predlagam, da si preberejo knjigo ›The Two Babylons‹ Alexandra Hislopa. Na kratko pa lahko zadevo

povzamemo z odlomkom iz omenjene Hislopove knjige, katere namen je razkriti ostanke teh poganskih religij, ki se še danes kažejo v vseh religijah. (Žal) tudi v krščanstvu: ›Cilj [te poganske religije] je bil povezati vse človeštvo v slepo in popolno podrejenost hierarhiji, ki bi bila popolnoma odvisna od vladarjev Babilona‹.

Mogočni voditelji, začenši z Nimrodom, so lahko prisilili ljudi, da so naredili vse, kar so želeli, tako da so jih prepričali, da so oni (voditelji) ›bog v telesu‹ ali vsaj izbrani predstavnik ›boga‹ na zemlji in da morajo ubogati tega ›boga‹ (ali ›predstavnika boga‹), sicer bodo po ›smrti‹ trpeli strašne muke v črnini podzemlja, kjer jih bodo mučile pošasti in strašna bitja. Prav tako so prepričali ljudi, da je uspeh njihovih pridelkov, čred ali več otrok odvisen od ugajanja ›bogu‹, ki je svoje želje sporočal prek svojega ›zemeljskega predstavnika‹. Posredništvo Kristusa, Božjega Sina, je nadomestil človek – bodisi kralj ali duhovnik, ki je ›nezmotljivo‹ govoril v imenu ›boga‹, bodisi kralj, ki je trdil, da je dejanska reinkarnacija ›boga‹, in s svojega prestola vladal človeštvu, saj je bila vsaka beseda iz njegovih ust nezmotljiva. To pojmovanje se je ohranilo skozi stoletja vse do današnjih dni, ko ljudje zaman častijo Gospoda in ›učijo za nauke človeške zapovedi‹ (Mt 15,19) ter ›hudičeve nauke‹. (1 Tim 4,1)

Razpršenost ljudi po svetu

V 10. poglavju Prve Mojzesove knjige na splošno izvemo, kam so se razpršile različne skupine ljudi. V 10. vrstici pa je vključenih še nekaj podatkov o Nimrodu in njegovem kraljestvu:

> Začetek njegovega kraljestva pa je bil Babilon, Ereh, Akád in Kalne v šinárski deželi. 1 Mz 10,10

Dejstvo, da je navedeno, da je imel ›kraljestvo‹, nam pove, da je imel privržence – dejansko dovolj velike, da je ustanovil vsaj štiri mesta. Kje so bila ta mesta? Nimrod je bil sin Kuša, ki je bil Hamov sin. Kušiti so bili tisti, ki so se naselili v Egiptu, Arabiji in Etiopiji. Toda Nimrodova mesta, ki so bila ›začetek njegovega kraljestva‹, so bila v ›deželi Šinar‹, o kateri smo govorili prej. V naslednjem delu Svetega pisma izvemo, da je iz tega območja, na katerem so bila Nimrodova mesta, odšel Ašur, Semov sin, da bi ustanovil svoja mesta:

> Iz tiste dežele je odšel proti Asúrju in zgradil Ninive ter mesta Rehobót, Kelah in Resen med Ninivami in Kelahom; isto *je* veliko mesto.
> 1 Mz 10,11

Kronologija Svetega pisma kaže smer potovanja: PRVIČ od prvotnega doma v bližini barke do ravnine v Šinaru; POTEM je s tega območja (kjer se je ›začelo‹ Nimrodovo kraljestvo) Asur odšel VEN in ustanovil svoja mesta. To kaže, da so bila Nimrodova prva mesta med Babilonom (ali v njegovi bližini) in tam, kjer so bila Ašhurjeva mesta. Na zemljevidu lahko vidite, da je Ronova lokacija Babilona v ravnini na bregovih Evfrata, nekaj kilometrov od začetka Tigrisa. Zdi se, da je Asur preprosto začel slediti reki Tigris, zapustil neposredno območje Babilona v južni osrednji Turčiji

in svoja mesta ustanovil na vzhodu.

Naš sklep je, da nobeno od Nimrodovih mest ni bilo natančno določeno. Ljudstva, ki so kasneje (dobrih 1000 let!) naselila mesto Babilon in območje južneje, NISO bili Kušiti, kot je bil Nimrod. In ker so se Kušiti naselili v Egiptu, Arabiji in Etiopiji, se zdi najverjetneje, da niso potovali NE navzdol ob Evfratu, temveč ob sredozemski obali skozi Kanaan, ki je najbolj neposredna pot do teh krajev. Poleg tega so Kanaan naseljevali Kanaanci, prav tako potomci Hama, zato je bolj smiselno, da bi se pripadniki iste družine navadno selili skupaj, tudi če ne bi govorili istega jezika. In ker je bil Nimrod ›vodja‹, je smiselno, da so mu Kušiti vsaj nekaj časa sledili; potem so se na poti, ko so v Kanaanu našli zemljo, ki jim je bila všeč, naselili, medtem ko so drugi potovali proti jugu. Ker so Kušiti končali v Egiptu, Arabiji in Etiopiji, se zdi verjetno, da je tudi on končal na tem območju – navsezadnje mesta, ki so navedena kot njegova, naj bi bila ›ZAČETEK njegovega kraljestva – kje je torej ostalo? Starodavna civilizacija, ki je pokazala najmočnejše dokaze o Nimrodu, njegovi ženi in njegovem sinu Tammuzu, je Egipt, kjer so ga častili kot Ozirisa (boga mučenca) in Horusa (reinkarnacijo Ozirisa).

Toda bistvo je, da nimamo pozitivnih dokazov o lokaciji njegovih mest preprosto zato, ker se zdi verjetno, da v tistem času ni bilo pisnega sistema za zapisovanje dejstev.

Asur je zapustil prvo Nimrodovo kraljestvo in ustanovil svoje kraljestvo

Asur naj bi ustanovil Ninive, Rehobot, Kalah in Resen. Na reki Tigris, jugovzhodno od kraja, kjer naj bi bil po našem mnenju Babilon, so ostanki izredno velikega starodavnega mesta, označenega kot Ninive. Pisni dokazi kažejo, da je bilo to ime, in zdi se verjetno, da je to pravilno. Ali je mesto, opredeljeno kot Kalah, pravilno, ni mogoče dokazati. Upoštevati moramo nekaj, o čemer smo že razpravljali. Vemo, da so kolonisti ob prvem prihodu v države, ki so postale Združene države Amerike, svoja nova mesta in reke poimenovali po tistih, ki so jih poznali v Angliji. Vemo, da sta Noe in njegova družina dve reki v svoji bližini poimenovala po dveh rekah, ki sta ju poznala iz sveta pred potopom: Tigris in Evfrat. Starodavna mesta so bila velikokrat poimenovana po osebi ali glavi družine, ki se je tam prva naselila. Pozneje so jih včasih poimenovali po mestnih bogovih, ki so bili ›pobožanstveni‹ predniki. Če je torej nekdo ustanovil mesto in ga nato zapustil ter odšel drugam, je mogoče, da je tisti, ki se je preselil v to mesto, dal mestu novo ime. Vse to so možnosti, ki jih je treba upoštevati. In zato ostajajo negotovi glede Ašurjevih mest, z izjemo Niniv. Vendar pa obstajajo dokazi, o katerih bomo razpravljali v nadaljevanju, ki kažejo, da je mesta na območju, ki se je pozneje imenovalo ›Babilonija‹, ustanovil Ašur (›Asir‹) ali vsaj njegovi potomci.

Babilon NI bil Nimrodovo mesto

Nato moramo opozoriti, da mesto ›Babilon‹ (več kot 1000 let po razpršitvi v

Babilonu) in njegova regija ›dežela Kaldejcev‹, omenjena v Stari zavezi (od druge knjige Kraljev 17,24 do konca Stare zaveze), NI isto mesto ali kraljestvo, ki ga je ustanovil Nimrod. To mesto in regijo, ki se je pozneje imenovala Babilonija, so dejansko ustanovili Asirci:

> Glej, dežela Kaldejcev; tega ljudstva ni bilo, *dokler* ga ni Asirec osnoval za tiste, ki prebivajo v divjini. Postavili so njegove stolpe, vzdignili so njegove palače; *in* privedel ga je do ruševin.
>
> Isa 23,13

Najstarejši napis, ki se nanaša na Babilon, se pojavi na sargonskem besedilu Sar-kal-Sarri in razkriva, da je hebrejska beseda semitska izgovorjava hirske besede Papil/Papal. (NI, str. 245.) V sumerskih zapisih je njegovo najstarejše ime Ka-dingir, kar je v sumerščini pomenilo ›božja vrata‹. Iz starih napisov nato izvemo, da Babilon na svojem začetku NI bil prestolnica mogočnega naroda, temveč provincialno središče pod tako imenovano 3. dinastijo Ura (ki je bila daleč na jugu, blizu Perzijskega zaliva.) Nato je postal jedro majhnega amoritskega kraljestva, imenovanega ›dinastija Martu‹ – slavni Hammurabi je bil šesti kralj te dinastije. Od tam so Babilon vedno znova osvajala različna ljudstva. (Za podrobnejše informacije glej AH.) Pogosta praksa poznejših osvajalcev je bila, da so uničili vse omembe prejšnjih ›bogov‹ in kraljev itd. ter na novo napisali zgodovino v čast sebi in svojim bogovom.

Zgornji del Svetega pisma o ›kaldejski deželi‹ pravi, da jo je ›Asir ustanovil za tiste, ki prebivajo v puščavi‹. Čeprav so zgodnje naselbine Amorejcev vzdrževale politične in diplomatske stike z drugimi mesti, je bil njihov način življenja izrazito nomadski. Mit o njihovem bogu Martu in njegovi poroki odraža nomadski vzorec življenja, ki je značilen za amorejskega planinca, ki ne pozna ne kmetijstva ne mestnega življenja. Ta opis se ujema z zgornjo navedbo v Svetem pismu, da so Asirci ustanovili ›deželo Kaldejcev‹ za ›tiste, ki prebivajo v puščavi‹, ali Amorejcee.

Babilonija – ustanovili so jo Asirci, nato so jo osvojili drugi

Če povemo naravnost, so deželo, pozneje imenovano Babilonija, ustanovili potomci Ašurja (‹Asirca‹), ki so z območja Babilona potovali proti jugovzhodu ob reki Tigris ter zgradili Ninive in druga mesta, omenjena v 1 Mz 10,10.

»Babilonija‹ se je imenovala ›dežela Kaldejcev‹, ko je Nebukadnezarjev oče Nabopolasar (Kaldejec) premagal Asirce v bitki za Babilon in tam okoli leta 626 pred našim štetjem zasedel prestol. (AH, str. 124.) Natančni podatki o tem, ›kdo natančno‹ je bil ta Nabopolasar, niso zanesljivi, v svojih lastnih kronikah pa se imenuje ›sin nikogar‹, ki ga je Marduk izbral zaradi njegove pobožnosti. (NI, str. 326). To morda nakazuje, da je izhajal iz ljudstva, ki ga pred njim ni poenotil noben vladar; ali pa je prevzel vladarstvo. Ne glede na to se je z njim začela prevlada ›kaldejskega‹ cesarstva, ki je zavladalo Babilonu.

Od kod so bili ti Kaldejci? Dokazi kažejo, da je njihova domovina obsegala območje južne osrednje Turčije, saj so bili najdeni napisi, ki pripovedujejo, da sta tako

Nabukadnezar (2. kralj kaldejskega imperija) kot Nabonid (zadnji kralj imperija, čigar sin Belcazar je bil sokralj v Babilonu) v HARRANU, približno 130 do 160 km južno od Ronovega mesta za Babilon, zgradila templje ›Sin‹, bogu lune. Tudi napisi kažejo, da sta bila Nabonid in njegova mati iz Harrana. (beseda ›Kaldejci‹ izvira od Urartuanov ali tistih z območja velikega Ararata, ki so svojo zbirko bogov imenovali ›khaldis‹, svojega vrhovnega boga pa Khaldi).

Razlog za domnevo, da je bil Nebukadnezarjev Babilon prvotni Babilon, je v tem, da ›ko so Jude odpeljali v ujetništvo v Babilonijo, jih je presenetila velika velikost in poseben značaj nekaterih babilonskih templjev, v enem ali drugem so mislili prepoznati sam [Babilonski] stolp. (SB, str. 68 pod naslovom ›Babilonski stolp‹.)

Delitev zemlje v Pelegovih dneh

Da bi ugotovili, kdaj sta se zgodila Babilon in zmeda jezikov, moramo imeti nekaj časovnih referenčnih točk. Svetopisemski zapisi kažejo, da je do potopa prišlo okoli leta 2348 pred našim štetjem. Leta 2247, 101 leto pozneje, beremo, da se je rodil PELEG, v čigar ›dneh se je zemlja razdelila‹. Beseda ›peleg‹ po Young's Analytical Concordance to the Bible pomeni dobesedno ›umetni vodotok‹. Hebrejska beseda ›peleg‹ se v Svetem pismu pojavi 16-krat – 7-krat kot ime ›Peleg‹. Devetkrat se pojavi tudi v drugih besedah, ki so vse prevedene kot ›reka‹. Menimo, da je to ključ do razumevanja, KAKO je bila zemlja ›razdeljena‹.

V Ronovi knjigi ›Noetova barka najdena‹ je zapisal, da je po njegovem mnenju vode potopa zamrznil na polih (ki se raztezajo navzven in pokrivajo približno polovico zemeljske površine) močan veter, ki je izsušil vode na mestu, kjer je počivala barka. Vemo, da so nekateri ledeniki segali do približno 40 stopinj severne širine. V nekem trenutku je prišlo do obsežne vulkanske dejavnosti, ki je povzročila taljenje nekaterih ledenikov, pri čemer so nastala ›celinska morja‹, ki so nenadoma izbruhnila, dvignila gladino morja in ločila celine. Menimo, da se je to zgodilo PO zmedi jezikov, ko so ljudje zapustili Babilon in potovali po različnih delih sveta. To bi povzročilo izolacijo različnih skupin ljudi in tudi živali na celinah in otokih, s čimer bi pojasnili čudne živali v krajih, kot sta Avstralija in Galapagos, ki jih ne najdemo nikjer drugje na Zemlji. To bi pojasnilo tudi ločevanje in izolacijo številnih ras.

V Çatal Hüyüku, kraju zelo zgodnje naselbine ljudi (v zahodni osrednji Turčiji), ki je verjetno nastala po Babilonu, vendar še vedno zelo zgodaj, so izkopavalci našli ›stensko poslikavo, na kateri so na ozadju izbruha vulkana prikazane bodisi enote, ki sestavljajo mesto, bodisi posamezne stavbe, ki tvorijo eno enoto‹. (PH, str. 19). V bližini jezera Van je ugasli vulkan, imenovan Nemrut Da (ni isti kot tisti, ki sta ga Ron in Richard obiskala leta 1990 in je na zahodu ob Evfratu), ki je bil glavni vir obsidiana na tem območju. Ker obsidian iz Nemrut Da vsebuje edinstvene elemente v sledovih, je bilo mogoče ugotoviti, da je obsidian, najden v številnih najstarejših naselbinah, izviral s tega najdišča, kar potrjuje, da je bil ta ugasli vulkan aktiven že zelo zgodaj. Obstajajo še številni drugi dokazi o zelo zgodnji vulkanski dejavnosti, ki so se vsi pojavili po potopu, kar še dodatno potrjuje Ronovo razlago o ›delitvi zemlje‹.

Kdaj se je to zgodilo? Sveto pismo ne pravi, da se je to zgodilo, ko se je rodil Peleg, ampak da se je to zgodilo ›v njegovih dneh‹. Umrl je pri 239 letih (340 let po potopu), zato bi se to lahko zgodilo kadar koli med letoma 2247 pr. Kr. in 2008 pr. Kr. Kako bi lahko bilo dovolj ljudi, da bi se to zgodilo že po nekaj sto letih? No, Peleg se je rodil 101 leto po potopu in je bil Noetov pra, pra, pra vnuk (Peleg – Eberjev sin, Salov sin, Arfaksadov sin, Semov sin, Noetov sin). To nam pove, da so se v prvih 101 letih po potopu rodile štiri generacije. In ker je bil Božji namen ›razdelitve zemlje‹ zagotovo zagotoviti, da bi se prebivalstvo še naprej širilo po zemlji, namesto da se seli nazaj na eno osrednjo lokacijo, je smiselno, da se to ne bi zgodilo, dokler se na različnih lokacijah ne bi razširilo zadostno število ljudstev.

Ponovno naseljevanje Zemlje – koliko časa je trajalo?

Da bi si ustvaril predstavo o tem, koliko časa je trajalo, da se je prebivalstvo povečalo, sem računala. Vemo, da je imel Sem 5 sinov, Ham 4 sinove in Jafet 7 sinov. Morali so imeti vsaj toliko hčera, da so sinovom zagotovili žene. Če je imel vsak par v povprečju 10 otrok pri povprečni starosti 25 let in če je bilo enako število fantov in deklet za poroke, sem prišel do naslednjega rezultata.

Generacija po Noetu	**/ Optimalno predvideno prebivalstvo**
1.	Ob koncu prvih 25 let bi živelo **38** ljudi – Noe, njegova žena, Sem, Ham, Jafet, njihove žene in njihovih 30 otrok.
2.	Ob koncu naslednjih 25 let (50 let po potopu) bi se teh 30 otrok poročilo in rodilo 150 otrok. Prvotnih 8 + njihovih 30 otrok + njihovih 150 otrok bi bilo **188** ljudi.
3.	Ko se ta niz nadaljuje, bi bilo ob koncu 75 let skupaj **938** ljudi.
4.	Ob koncu 100 let bi bilo **4.688** ljudi, če nihče ne bi umrl.
5.	Po 125 letih bi bilo **23.438** ljudi;
6.	ob koncu 150 let bi bilo **117.188** ljudi;
7.	po 175 letih bi jih bilo **585.938**;
8.	ob koncu 200 let pa bi jih bilo 2.929688!
9.	Seveda je bila takrat življenjska doba nekoliko daljša, vendar se je začela hitro zmanjševati. Zato predpostavimo, da je do konca 200 let umrlo 1.000.000 (skoraj tretjina prebivalstva). Ostane torej **1.929.688 ljudi**.
10.	Ob koncu 225 let, ko bi se število prebivalcev povečevalo z enako hitrostjo, bi jih bilo **13.648.438**.
11.	Če bi umrlo še 2.000.000 ljudi, bi jih bilo ob koncu 250 let **70.242.188**!
12.	Po 275 letih bi bilo skupno število **363.210.938**.
13.	Do 300. leta, tj. do leta 2048 pred našim štetjem, jih bo morda umrlo 10 milijonov. Kljub temu je skupno število prebivalcev še vedno skoraj DVE MILIJARDE – **1.818.054.688**! Abraham pa se ne bi rodil še 52 let!

Dejstvo, da je oseba umrla, ne da bi imela otroke, je bilo takrat tako redko, da Sveto pismo omenja takšno osebo v 1Kr 2,10. Zdi se, da so bili takrat zemlja, živali in ljudje blagoslovljeni s posebno rodovitnostjo, da bi omogočili obnovitev življenja na

planetu. Seveda ne trdim, da so moje številke točne, vendar dajejo predstavo o tem, kako počasi bi se ponovno naseljevanje zemlje začelo in kako nenadoma se je nato začelo povečevati. In čeprav se to ne sliši kot dolgo obdobje, se lahko v samo tristo ali štiristo letih zgodi zelo veliko. Če so moje številke za 50 % previsoke, bi bilo to še vedno ZELO veliko ljudi v ZELO KRATKEM času!

Ko je Abraham odšel v Kanaan, le 427 let po potopu, vemo, da so se različni narodi že naselili v svojih deželah. Egipt je bil cesarstvo in je imel svoje faraone; znani so bili Hetovi sinovi (Hetiti); obstajali so kralji Šinarja, Ellasarja, Elama in eden, ki so ga imenovali ›kralj narodov‹. Obstajali so Refaimi, Zuzimi, Emimi, Horiti, Amalekiti, Amoriti, itd. 427 let v splošnem načrtu stvari ni tako dolgo obdobje. Če pa bi kdo mislil, da je nemogoče, da bi se vse zgodilo v tako dolgem času, si oglejte, kako je rasla naša država in skozi katere različne faze je šla samo v zadnjih 200 do 300 letih.

Kdaj sta se zgodila Babilon in delitev zemlje?

Kdaj se je torej zgodil Babilon? Domnevam, da je bilo to približno 150 do 175 let po potopu (2198-2148 pr. n. št.) – vendar je to le domneva, ki temelji na tem, koliko časa bi po mojem mnenju trajalo, da bi se nabralo dovolj ljudi. Morda se je to zgodilo veliko prej ali veliko pozneje. Domnevam tudi, da so bili ljudje v Babilonu več let, preden je prišlo do zmede jezikov, in da se je ›delitev zemlje‹ zgodila več let po tem (ker je Peleg umrl okoli leta 2008 pred našim štetjem – 340 let po potopu - se je morala zgoditi najpozneje do takrat). Vendar ne pozabite, da so to le moje grobe ocene, ki temeljijo na domnevah, in da je edino absolutno število let od potopa, ki ga Sveto pismo navaja v zvezi s temi dogodki, število let Pelegove smrti.

Do več let po potopu ni dokazov o gori Ararat

Ko poskušamo datirati in najti dogodke in kraje iz časa kmalu po potopu, večkrat težko najdemo ›neposredne‹ dokaze zaradi velikega števila let, ki so od takrat minila. Toda s pomočjo ›posrednih‹ dokazov lahko pridemo do zaključkov, ki so ›onkraj razumnega dvoma‹. Čeprav bomo o arheoloških dokazih podrobneje razpravljali pozneje, se zdi, da je to primerno mesto, da omenimo, da so izkopavalci v regiji našli dokaze, ki kažejo, da je gora Ararat – ›tradicionalni‹ cilj lovcev na barko – nastala šele veliko, veliko let po potopu. Pri izkopavanjih zgodnjih naselbin na območju vzhodne in osrednje Turčije ter zahodnega Irana in ZSSR (območje, ki se je nekoč imenovalo ›Ararat ali Urartu‹) so našli številna orodja in druge predmete, ki so bili izdelani iz obsidiana, ki se nahaja v vulkanih in ob njih. Zaradi edinstvenih slednih elementov, ki jih najdemo v obsidianu, je mogoče primerjati primerke, najdene v naselbinah, z viri, katerih obsidian ima enake sledne elemente. Te analize kažejo, da so najzgodnejše naselbine v tej regiji dobivale obsidian iz Nemrut Da, vulkana na severni strani jezera Van, približno 113 km južno od gore Ararat. Pri izkopavanjih naselij v Asiriji, kot je Tell es-Sawwan blizu Niniv, so odkrili obsidian, za katerega so povsem prepričani, da je bil uvožen z gore Ararat. Jasno kaže, da najzgodnejše naselbine (v neposredni bližini sedanje lokacije gore Ararat) ne bi potovale tako daleč po obsidian za orodje,

če bi bil na voljo na njihovem dvorišču, zato je gora Ararat nastala šele več sto let pozneje, saj se prvi dokazi o orodjih, izdelanih iz njenega obsidiana, pojavljajo na območjih (kot je Asirija), ki so bila naseljena več let po tem, ko so ljudje zapustili Babilon.

Dokazi – prvi dom človeka v Turčiji

Vse se je začelo v Turčiji – tu se je človeštvo tako rekoč prerodilo. Tu še vedno najdemo ostanke številnih in različnih narodov, ki so se ›rodili‹, ko so se razdelili zaradi pomešanja jezikov: ›Turčija ima toliko arheoloških najdišč, da jih še nihče ni mogel prešteti. Po izkustveni oceni jih je približno 40 000, od raztresenih pokopov do veličastnih ostankov razkošnih mest. Kot kopenski most med Azijo in Evropo je bila Anatolija [Turčija] priča edinstvenemu sprevodu ljudstev in civilizacij. V tej raznoliki pokrajini najdemo neolitska naselja in mesta iz bronaste dobe, v neprekinjeni kronologiji pa so se pomešali artefakti Hetitov, Asircev, Frigijcev, Lidijcev, jonskih Grkov, Perzijcev, Armencev, helenističnih Grkov, Rimljanov, Bizantincev, Arabcev, Seldžukov, frankovskih križarjev in otomanskih Turkov. Velika večina najdišč je na neurejenih podeželskih območjih, od katerih so se mnoga šele pred kratkim odprla z gradnjo cest.‹ (PP, str. 56.)

Rodovitnost ›Araratske ravnine‹

Območje, na katerem se je barka ustavila, je bilo v gorski verigi le nekaj kilometrov južno od doline Arakses ali Araratske ravnine (PH, str. 35). Skozi to dolino teče reka Aras (Araxes), ki se začne v Erzurumu v Turčiji (zahodno od Noetovega doma) in potuje proti vzhodu, nato pa je del turško-ruske in turško-iranske meje. V tej ravnini sta nastali dve vulkanski gori Ararat, ki ju je mogoče videti s kraja, kjer stoji barka, saj se nenadoma dvigata iz zelene, rodovitne doline. To območje ima ›posebno rodovitnost‹ (PH, str. 35), ki kaže na posebne določbe, ki jih je Bog pripravil za prvo družino pri ponovni vzpostavitvi življenja na planetu. Leta 1989 je Ron fotografiral obcestno stojnico z zelenjavo na območju blizu barke, kjer je lokalni kmet prodajal svoje zelje – največje, kar smo jih kadarkoli videli!

Rastlinska hrana iz semen, prinesenih na barko

Preden so Noe in njegova družina vstopili v barko, potem ko mu je Bog naročil, naj vzame po dve od vsake nečiste živali in sedem parov od vsake čiste živali, je dobil še dodatna navodila:

Slika 72: Ogromne zeljnate glave.

K sebi vzemi od vse hrane, ki se jé in *jo* boš zbral k sebi, in ta bo za hrano zate in zanje.«

To pomeni, da je bila vsa hrana za ljudi in živali rastlinskega izvora; živila, ki jih je bilo mogoče nabrati in bi se obdržala ves čas bivanja v barki. In iz te hrane bi imeli semena, tudi če jih ne bi prinesli s seboj (kar domnevam, da so jih prinesli). Ko so zapustili barko, so začeli sejati semena, iz katerih bi se rodila hrana. Arheološka izkopavanja razkrivajo dokaze, ki popolnoma ustrezajo temu scenariju. Nisem si mogel pomagati, da se ne bi zasmejal, ko sem prebral naslednje v zvezi z dokazi, najdenimi v vzhodni in osrednji Turčiji: ›Paleobotanika je zagotovila dokaze, ki osvetljujejo najzgodnejše faze gojenja pšenice emmer in einkorn ter dvorednega ječmena, pri čemer so poznejše mutacije privedle do izboljšanih sevov; vendar še vedno čaka na rešitev problem končnih geografskih virov divjih žit, najdenih v najzgodnejših izkopanih naselbinah … ‹ (PH, str. 4). ›Še pomembnejše od različnih vrst lesa, ki so bile na voljo za gradnjo, so bile vrste užitnih rastlin. Med njimi so seveda najpomembnejša žita, ki pa so zaradi nerešenih vprašanj o izvoru tudi najbolj problematična.‹ (PH, str. 10). Prav v Anatoliji (Turčiji) so se ›prerodile‹ številne rastline – Noe in njegova družina so jih tam posadili iz semen, ki so jih tja prinesli pred potopom, – od tam pa so jih raznesli v različne dele sveta: ›Anatolija leži na stičišču treh glavnih območij razširjenosti rastlin: to so tako imenovano evrosibirsko območje (Evropa, Rusija in Sibirija), iransko-turansko območje (stepe osrednje Azije, Iran in osrednja Anatolija) in sredozemsko območje … Nedavno opravljeno delo je pokazalo velik delež rastlin, ki so endemične, tj. omejene na Turčijo: to velja zlasti za gorovje Taurus, kjer se stikata iransko-turansko in sredozemsko botanično območje.‹ (PH, str. 9, 10). Zadnji citat je še posebej vznemirljiv, saj nam pove, da je na splošnem območju južne osrednje Turčije veliko število rastlin, ki jih najdemo SAMO tam! Kaj to pomeni? To pomeni, da nekatere od prvotnih rastlin, ki jih je Noe prinesel iz sveta pred potopom, niso nikoli prišle čez območje Babilona. Ko so skupine zapustile to območje, je videti, da so s seboj odnesle le glavna žita in osnovna rastlinska živila, za seboj pa so pustile različne rastline, katerih začetki segajo v svet pred potopom.

Noe je celo posadil sadje, ki danes še vedno raste v hladnem podnebju

Noe in njegova družina nista imela le žitne hrane – imela sta tudi sadje, kar je glede na podnebje severovzhodnega dela Turčije precej neverjetno. V Turčiji je še danes sadje, ki uspeva kljub hladnemu podnebju: ›Jabolka, slive, marelice, breskve in murve so pogoste v vzhodnem višavju, vključno z okrožji okoli jezera Van, kjer so dovolj odporne, da preživijo hude zime‹ (PH, str. 10). Se spomnite Noetovega vinograda?

In Noe je pričel *biti* poljedelec ter zasadil vinograd 1 Mz 9,20

Toda,: ›Vinska trta je odporna rastlina, ki je doma v večjem delu Anatolije, Zakavkazja in v porečju Urmije, pri čemer je vinska trta vitis vinifera … ‹ (PH, str. 11). Če povzamemo dokaze, najzgodnejše najdene primerke in oblike mnogih, mnogih prehranskih rastlin, jih najdemo v starodavnih naselbinah, ki

se raztezajo navzven od območja barke in Ronovega najdišča za Babilon v južni osrednji Turčiji. V Turčiji so še danes nekatere rastline, ki jih ne najdemo nikjer drugje na svetu. Kako lahko te stvari razložimo? Razlage ni, razen opisa v Genezi.

Napredno tehnično znanje Noeta in njegove družine

Prvi ljudje, ki so po potopu naselili zemljo, Noe in njegova ožja družina, NISO bili primitivni – imeli so obsežno znanje sveta pred potopom. Vendar je bil svet tik po potopu neploden. Edini material, s katerim bi lahko sprva delali, so bile stvari, ki so jih prinesli s seboj na barko. Morda so celo ›kanabalizirali‹ dele barke, dokler drevesa niso dovolj zrasla, da bi jih lahko uporabili za les, in dokler niso našli naravnih virov kovin in snovi za izdelavo orodja, kot je obsidian.

Eno od najbolj vznemirljivih odkritij Rona, ko je delal na Noetovi barki, je bila velika količina kovine, ki jo je našel v ostankih ladje. (Za podrobne informacije in analize si oglejte naš videoposnetek ›Odkritje – Noetova barka‹). Prepričan je, da je bil material, uporabljen za balast, ki je vrsta žlindre ali odpadni proizvod proizvodnje kovin, žlindra, ki je nastala pri proizvodnji kovinskega okovja barke. Ker je bila priročna in težka, je bilo smiselno, da so jo uporabili za balast. Toda Ron meni, da je obstajal še en razlog, zakaj so jo uporabili. Po potopu bi Noe in njegova družina potrebovali kovino za izdelavo pripomočkov za kmetovanje in orodja. A dokler niso našli naravnih virov različnih kovin, je Ron verjel, da so za izdelavo orodij uporabili kovine iz balastnega materiala in morda celo nekatere kovinske napeljave in predmete na barki. Seveda bi bila ta teorija upoštevanja vredna le, če bi na tem območju našli dokaze o izdelovanju kovin …

Najstarejše najdišče obdelave kovin – le nekaj kilometrov od Noetovega doma!

Nekaj kilometrov od kraja, kjer je bila barka, se v dolini Arakses nahaja obsežen kompleks izredno starih kamnitih ograj, ki se širijo iz starodavne kamnite hiše. Za tem kompleksom (na severu) je na grebenu med dvema hriboma zelo star kamniti oltar. Pred to hišo je Ron našel 2 nagrobna kamna, ki sta označevala grobova Noeta in njegove žene, zato menimo, da je bil to Noetov dom. Tik čez prašno cesto (na jugu) je vas, v kateri stoji veliko število sidrnih kamnov z vklesanimi križi. Na severni strani grebena hribovja, na katerem je oltar, je reka Arakses, na drugi strani reke pa je mesto Metsamor. Tukaj, le nekaj kilometrov od Noetovega doma, je najdišče, ki je bilo označeno kot ›eno‹, če ne celo ›NAJSTAREJŠE‹ metalurško najdišče, kar jih je bilo kdaj koli najdenih! Analize bakra, ki so ga tam našli, so pokazale 14 različnih zlitin, vključno s kositrom, svincem, antimonom in cinkom. (PH, str. 70). Prefinjenost tega kovinskopredelovalnega središča je navdušila arheologe, saj je to najdišče označeno kot ›resnično edinstveno po svoji kompleksnosti in dolgi življenjski dobi‹. (PH, str. 68.) Ta metalurški center je precej prefinjen. ›Najdene so bile tudi glinene cevi, vstavljene v peči za uporabo z mehi. Prav tako so iz te prve faze v Metsamorju

tudi fosforjeve opeke: … Fosfor se je uporabljal pri taljenju kasiterita za pridobivanje kositra.‹ (PH, str. 68.)

Najstarejše izdelovanje brona in stekla

Arheološka najdišča se izkopavajo, da bi odkrili zaporedje materialov – tisti, ki jih najdemo neposredno nad deviško zemljo in pod njimi ni ničesar, predstavljajo najzgodnejšo stopnjo poselitve. V Metsamorju so v najzgodnejši fazi našli bronasto žlindro, (PH, str. 68) odkritje, ki arheologe še vedno spravlja v zadrego, saj menijo, da je človek zelo počasi napredoval skozi različne stopnje znanja – najprej je odkril ogenj, nato izumil kolo, nato prideloval poljščine in udomačil živali ter šele veliko pozneje spoznal kovine in metalurgijo. Vendar pa so tu dokazi, da se je človek pojavil ›na prizorišču‹ z izjemnim tehnološkim znanjem in izdelal zlitino (bron), za katero je potreben kositer in včasih tudi cink za večjo trdoto.

In ne le, da so tu izdelovali prefinjene kovine, izdelovali so tudi STEKLO! ›V Metsamorju je cvetela tudi proizvodnja stekla, na kar kaže šest vrst metalurškega materiala, vključno s cinkom in manganom, zlitega na različne načine za izdelavo različnih barv.‹ (PH, str. 110). Se spomnite Ronove teorije o balastu in kovinskih predmetih iz barke? Več velikih vzorcev balasta iz trupa barke, ki jih je Ron testiral, je pokazalo več kot 85 % mangana!

Najzgodnejše zakovice

Slika 73: Zakovice.

Ron je dokumentiral uporabo zelo velikih zakovic na barki. Zdi se razumno pričakovati, da so Noe in njegovi sinovi prenesli uporabo zakovic na svoje potomce, in prav to kažejo dokazi. Na pokopališču Amiranis-Gora, severno od območja barke, so odkrili keramiko z ›gumbnicami na vrhu ramen … (ki) so videti kot kovice‹. (PH, str. 67).

Če pa bi bil še kakršen koli dvom, je v letih 1974 in 1975 prišla na dan še ena zelo skrivnostna skupina artefaktov. Turški trgovec s starinami je predmete prinesel v muzej v Adani (Turčija) in najprej podal eno, nato drugo razlago o njihovem izvoru. Čeprav njihov natančen izvor ni znan, je znano, da jih je pridobil v regiji in da so datirani v zelo blizu tretjega ali na začetek drugega tisočletja pred našim štetjem. V to skupino artefaktov so vključeni številni bakreni noži, meči, dleta in sekire. Zanimivo je, da sta dva od mečev dolga skoraj palcev, › … kar bi bilo težko obvladati z eno roko‹ (AS, zv. xli, str. 185). Toda značilnost, ki nas zdaj zanima, je dejstvo, da so jih arheologi datirali v zelo zgodnji čas, za pritrditev ročaja pa so uporabljali KOVICE! Pravzaprav so kovice uporabljali vsi noži.

Ko je Noetova družina rasla, je širila svoja naselja po dolini Arakses (Araratska ravnina)

Kot smo že razpravljali, moramo pri iskanju dokazov upoštevati nekatere stvari. Ko je Noetova družina rasla (vendar še preden je odšla v Babilon) in ko je naraščala živalska populacija, se je pojavila potreba po širjenju in ustanavljanju naselij na določeni medsebojni razdalji. Abraham in Lot sta se morala ločiti, ker zemlja ni mogla sprejeti vseh njunih čred:

> Bil pa je prepir med čredniki Abramove živine in čredniki Lotove živine, in takrat so v deželi prebivali Kánaanci in Perizéjci. Abram je rekel Lotu: »Naj ne bo prepira, prosim te, med menoj in teboj in med mojimi čredniki in med tvojimi čredniki, kajti mi *smo* bratje. *Mar* ni vsa dežela pred teboj? Prosim te, loči se od mene. Če *boš vzel* levico, potem bom odšel na desno, ali če *ti odideš* na desnico, potem bom jaz odšel na levo.«
>
> 1 Mz 13,7-9

Ta odlomek govori le o dveh družinah, ki sta se morali oddaljiti druga od druge, da bi zagotovili dovolj paše za svoje živali. Zagotovo bi se tudi Noetova družina, ko bi se povečala, znašla v enakem položaju in bi se morala razširiti. Za ponazoritev pomena in življenjske potrebe po zemlji za ta najzgodnejša ljudstva je tu še primer Arijcev, ki so veliko pozneje vdrli v Indijo – › … Želeli so zemljo in pašnike za svojo živino; njihova beseda za vojno ni govorila o narodni časti, ampak je preprosto pomenila `željo po več kravah´.‹ (OH, str. 397.)

Kot smo že pojasnili, je Araratska ravnina ali dolina Arakses dolga približno 130 do 145 km. Začne se malo zahodno od gore Ararat in se prek današnjega Irana razteza v ZSSR. Po skrbnem preučevanju menimo, da dokazi kažejo, da je bila ta dolina splošno območje, po katerem se je Noetova družina širila, in ker je barka (območje Noetovega bivališča) na območju zahodnega dela te ravnine, bi bila smer splošnega širjenja proti vzhodu.

Abrahamova družina je živela na območju južno od Babilona

V razmislek: Sveto pismo piše, da so se uporniki proti Bogu selili proti zahodu. Kaj so storili tisti, ki so ostali zvesti? Ali so se preselili na vzhod? Ali pa so ostali na tem območju? Naslednji svetopisemski dogodek v Prvi Mojzesovi knjigi je izbira Abrama (Abrahama) za očeta izbranega ljudstva, pri čemer izvemo, da je živel v kaldejskem Uru (danes imenovanem ›Urfa‹), ki se nahaja 160 km od Babilona. Ker ga je poklical, naj gre v Kanaan, se z družino odpravi na pot in se ustavi v Haranu (Harran), približno 56 km južno od Ura, kjer umre Terah. Dokazi prepričljivo kažejo, da se je Abrahamova družina naselila na območju nekoliko južneje od Ronove lokacije za Babilon, na območju ›zanke‹ Evfrata in pritoka, reke Balikh. Sarûgi (Serug, ime Abrahamovega pradedka), ki se danes imenuje Sürüç, leži na pol poti med Evfratom in Harranom. Mesto z imenom Nahuru (Nahor, ime Abrahamovega dedka in tudi brata) je znano tako iz kapadoških ploščic kot iz Mari besedil na istem območju. Ime

Abrahamovega očeta Teraha je ohranjeno v Til-sa-Turahu, ›Terahovih ruševinah‹ v dolini Balikh. ›Presenetljivo je, da vsa ta zemljepisna imena najdemo v okrožju Haran – po svetopisemskih izročilih je prav na tem območju bivala Abrahamova družina.‹ (EH, str. 195-6.) Kam so odšli preostali pravični, če so sploh odšli, ne moremo vedeti. Toda ta dokaz o Abrahamovi družini v tej regiji nakazuje, da so ostali tukaj, ko so se drugi preselili v različne druge regije. Morali so biti zelo ugledna družina, saj so mesta poimenovana po članih njegove družine, kar kaže na to, da so bili ustanovitelji teh mest ali da so se naselili v obstoječih mestih, ki so bila zapuščena (to bomo podrobneje obravnavali pozneje), in jih preimenovali.

Nahičevan v sovjetski Armeniji – ustanovil ga je Noe?

Blizu vzhodnega konca te doline je mesto, imenovano Nakhichevan (vzhodno od iranske meje v armenski ZSSR). Številna armenska izročila pripisujejo ustanovitev mesta Nakhichevan Noetu (EN, zvezek VII, str. 172). Dokazi, ki jih je našel Ron, kažejo, da sta bila Noe in njegova žena pokopana v starodavnem kompleksu, o katerem smo govorili prej, v bližini kraja zadnjega počitka barke. Predpostavili smo, da sta zato Noe in njegova žena tu najverjetneje še naprej vzdrževala svoj prvotni dom do smrti. Vendar se zdi zelo logično, da bi Noe kot patriarh družine potoval z mlajšimi družinskimi člani, ki so raziskovali regijo in iskali primerna območja za ustanovitev novih naselij, nato pa se vrnil na svoj dom. Zato bi lahko izročilo, ki navaja, da je ustanovil Nahičevan, temeljilo na resničnih dejstvih.

Francoz Willem van Ruysbroeck, ki je v tem mestu preživel božič leta 1254, je za francoskega kralja pisal o svojih potovanjih po tej regiji in pripovedoval naslednje: ›V bližini tega mesta [Nakhichevan] so gore, za katere pravijo, da v njih počiva Noetova barka; in tam sta dve gori, ena večja od druge; ob njunem vznožju teče reka Arakses; tam je mesto z imenom Cemanum, kar v prevodu pomeni ›osem‹, in pravijo, da se tako imenuje zaradi osmih oseb, ki so prišle iz barke in ki so jo zgradile na večji gori.‹ (QN, str. 85-86). To poročilo je zanimivo, saj vsebuje nekaj zelo pomembnih izjav, ki kažejo na to, da so ljudje BILI seznanjeni z resničnim krajem počivališča barke. Opazite, da pravi, da barka počiva na‹ gorah‹ (množina), in ne NA ›večji‹ gori. Njegova pripoved je najbolj natančna med vsemi zgodbami o barki, ki smo jih prebrali, zlasti če upoštevamo, da pripoveduje o dogodkih, ki so se zgodili več kot 3500 let prej. Podaja dve osnovni trditvi – da je v bližini Nahičevana nekaj gora, na katerih so ostanki barke. Nato omeni ›večjo in manjšo‹ goro (Veliki in Mali Ararat), ki se nahajata ob reki Arakses, in da je mesto, imenovano ›osem‹, ›na večji gori‹. Njegov opis je natančen z eno izjemo – mesto, imenovano ›osem‹ (Kazan, kjer sta bila pokopana Noe in njegova žena in kjer je večina sidrnih kamnov), ni NA gori, ampak nekaj kilometrov od njenega vznožja.

Izročila, ki povezujejo Noeta s tem vzhodnim koncem doline Arakses, kot kaže, potrjujejo dejstvo, da se je Noetova družina razširila v tej smeri. Do odhoda ljudi v Babilon je bilo to najbolj logično območje za širitev, saj je bilo lahko dostopno in ravno, sledilo je reki Aras (Arakses) in je izredno rodovitno. To daje tudi boljši

vpogled v to, zakaj je svetopisemsko poročilo tako natančno navedlo, da so tisti, ki so ustanovili Babilon, potovali ›z vzhoda‹ – Noetova družina se je razširila v vzhodni smeri od prvotnega kraja pristanka barke in Noetovega doma. Ko se je ta skupina združila in odšla v ›neznane kraje‹, so lahko potovali le v smeri proti zahodu (ali ›z vzhoda‹), saj so bile na severu gore, na vzhodu Kaspijsko morje, na jugu pa ni bilo večje reke, po kateri bi lahko potovali.

V dolini Arakses še eno starodavno središče za obdelavo kovin!

Še en dokaz, ki potrjuje zamisel, da se je Noetova družina širila proti vzhodu ob reki Aras (Arakses), je dejstvo, da je bilo drugo zelo zgodnje metalurško središče v Nahičevanu! (PH, str. 54) Nobenega dvoma ni, da bi bili Noetovi neposredni potomci tisti, ki so imeli najzgodnejše znanje o metalurgiji in so jo uporabljali od samega začetka.

Kje pa so vsi zgodnji kovinski predmeti?

Slika 74: Starodavni valj iz žgane gline iz Iraka, ki se je izkazal za baterijo.

Ponovno moramo razumeti nekatera dejstva, da bi lahko pravilno gledali na dokaze. Ko izkopavajo starodavna naselja, arheologi mislijo, da samo zato, ker ne najdejo kovinskih predmetov, pomeni, da ljudje, ki so tam živeli, niso imeli kovin. Toda kovine so bile zelo dolgo časa dragocena dobrina, nekatere še danes. Ko so se ljudje selili, so svojo keramiko pustili za seboj, saj je bilo po prihodu na novo lokacijo enostavno izdelati novo serijo, poleg tega pa je bila prevelika, da bi jo poskušali nositi na dolgih potovanjih. To ne pomeni, da so pustili vsak kos – morda so kakšen uporabili za prenašanje zalog, vendar so za seboj večinoma pustili lončenino in druge pripomočke iz bogatih materialov, kot so živalske kosti in obsidian. In te stvari so bile na starodavnih najdiščih najdene v izobilju. Kovinski pripomočki pa so veljali za zelo dragocene, zato so jih ljudje ob selitvah nosili s seboj. Zato ne moremo pričakovati, da bomo na teh zgodnjih najdiščih našli kovinske predmete. Tudi če se orodje ali pripomoček šteje za zastarelega ali če si želimo novega, bi lahko kovino iz starih predmetov preoblikovali v nove predmete. Zato je odsotnost kovinskih predmetov na izkopanem najdišču – še posebej na teh zgodnjih najdiščih, ki so bila očitno zapuščena in jih napadalci niso uničili – pričakovana. Dobrih 1000 let pozneje, ko je Nebukadnezar leta 586 pr. Kr. osvojil Jeruzalem, je vse kovinske predmete pobral kot vojni plen. (2 Kr 25,13-17).

Učenjaki so nagnjeni k temu, da poskušajo dokaze razložiti v luči lastnih teorij (ki večinoma NE vključujejo svetopisemskega opisa). Nenehno poskušajo razložiti ›napredne kulture‹, kot so ljudje, ki so upravljali metalurško najdišče v Metsamorju, kot da so prišli na neko območje z drugega območja. Vendar morajo priznati nekatere stvari, ki absolutno kažejo na dejstvo, da ljudje na območju vzhodne in severovzhodne Anatolije niso prišli od nikoder drugje; NIKOLI niso dobili svojega naprednega znanja pod nobenim tujim vplivom! (PH, str. 47). No, pravzaprav so nekateri od njih PRIŠLI

od drugod, vendar bi bil to lahko tudi drug planet,???? saj je bil svet pred potopom, ki je bil njihov prvotni dom, popolnoma uničen. Človeštvo je tam znova začelo. Noetovi potomci so se tam RODILI; njihovo napredno znanje je prišlo od Noeta in njegovih sinov, ki so ga prinesli iz sveta pred potopom. Iz tega območja se je človeštvo razširilo po vsem svetu. Dokazi kažejo, da je ta dolina Arakses ›prvotni dom, iz katerega se je ta kultura pozneje razširila v vse smeri‹. (PH, str. 44.)

Hitro naraščajoča populacija plenilskih živali

Zakaj so ljudje ostali v dolini Arakses, namesto da bi se takoj odpravili v druge regije? Prvič, prebivalstvo je moralo rasti. Ne smemo pozabiti, da ni bilo zemljevidov – ves svet jim je bil neznan. Včasih je morda kakšna skupina raziskovala bližnjo okolico in iskala naravne vire itd. Vendar je bilo treba upoštevati tudi druge stvari – o eni od njih bomo zdaj razpravljali. Da bi v celoti razumeli položaj tistih, ki so živeli tik po potopu, se lahko le poskusimo vživeti v njihov položaj. Težava je v tem, da si ne moremo niti predstavljati, kakšen je bil svet okoli barke, ko se je živalsko kraljestvo ponovno naselilo v svoj dom, planet Zemljo. Včasih je moralo biti grozljivo, še posebej po določenem času, ko se je število živali povečalo.

Po potopu sta se Noe in njegova družina soočila s popolnoma uničenim svetom. V tem ›novem, raztrganem in pustem svetu‹ so imeli nalogo vzgojiti živali iz barke in vzgojiti prve pridelke. Ko so njihove družine rasle, so morali ustanoviti ločene domove v skupnostih, kjer so lahko sebe in svoje udomačene črede in črede zaščitili pred hitro naraščajočim številom plenilskih živali. Ti plenilci, kot so levi in tigri, se razmnožujejo v leglih, ki imajo po šest ali več mladičev naenkrat in imajo zelo kratke dobe brejosti, v nasprotju z ljudmi in udomačenimi živalmi, kot so govedo, ovce in koze, ki imajo na splošno le enega ali dva potomca naenkrat in veliko daljše dobe nosečnosti oziroma brejosti.

Ob tako raznolikih živalih, ki so se prosto razmnoževale na tem območju, od katerih so bile mnoge plenilske in precej nevarne za ljudi in druge živali, je bilo za družine in skupnosti izredno pomembno, da so ostale skupaj, da zagotovijp zaščito druga za drugo ter za svoje črede in črede. Na starodavnih najdiščih v Turčiji so odkrili velike kamnite zidove, ki so bili ob odsotnosti kakršnih koli dokazov o napadalcih lahko namenjeni le zaščiti pred divjimi živalmi. Prav tako so bila odkrita številna starodavna bivališča, ki niso imela vrat, ampak se je vanje vstopalo skozi streho po lestvah, ki so prav tako lahko služile istemu namenu. Nekatera so bila zgrajena druga ob drugi, skoraj kot ena sama enota, z vrati, ki so vodila na osrednje dvorišče z enim samim izhodom navzven. (Mnogi so svoje mrtve pokopavali pod kamnito ploščo pod tlemi svojih hiš, kar bi jih lahko varovalo pred tem, da bi jih izkopale in pojedle živali. Človek se je že dolgo zavedal, da je treba živalim preprečiti, da bi si privoščile okus po človeškem mesu. Dober primer tega so ›tigri, ki jedo ljudi‹, o katerih občasno slišimo.

Zaradi hitre rasti plenilcev je moralo biti življenje Noetove družine zelo nevarno. Razmere so bile enake tudi v času, ko so Izraelovi otroci vstopali v obljubljeno deželo:

Izpred tebe jih ne bom pognal [Hivejce, Hetejce in Kanaance] v enem letu, da ne bi zemlja postala zapuščena in bi se zoper tebe namnožile poljske zveri.

2 Mz 23,29

Slika 75: Noj, viden na hetitski steli iz Turčije

Na žalost je ta situacija pripravila teren za Nimrodov zahtevek po slavi in veliki moči, ki je bila posledica njegove spretnosti kot lovca. V regiji je veliko dokazov o živalih, ki jih tam ni več, na primer o noj viden na hetitski steli iz Turčije. (IS, str. 100.) Našli so tudi › … zobe in druge odlomke okostij hipopotama, elephas antiquus [izumrla vrsta slona], konja, jamskega medveda in hijene‹. (MA, str. 14). To niso bili fosili – to so bile živali po poplavi. Morali so se spopadati z veliko več težavami, kot si lahko predstavljamo.

Nimrodov vpliv se čuti tudi v tem stoletju

Nekatere stvari naredijo na ljudi tako monumentalen vtis, da se običajno prenašajo skozi mnogo, mnogo generacij. Ena takih stvari je bil čas, ko so po potopu človeštvo in številne hitro razmnožujoče se živali začele ponovno naseljevati to zemljo v tesni medsebojni povezanosti. Morda ob branju zgodbe o Babilonu o tem nismo niti pomislili, vendar dokazi govorijo o zgodbi, o kateri moramo razmisliti. Na figuricah in keramičnih izdelkih najstarejših ljudi so bile živali vedno glavna tema. Po eni strani so bili ljudje zelo odvisni od goveda, koz in ovac, saj so imeli veliko potrebščin. Po drugi strani pa so morali živeti v velikem strahu in nevarnosti zaradi vseh plenilcev, ki so zdaj tekmovali za hrano. Nimrod, veliki lovec, je prva oseba, ki se po potopu omenja poleg imen, navedenih v rodovnikih. Vemo, da je bil velik mož in da je zgradil Babilon ter tri druga mesta (in verjetno še več, saj naj bi bil to začetek njegovega kraljestva). Vendar je bil po mojem mnenju velik predvsem zaradi svojega slovesa ›velikega lovca‹.

Eden od avtorjev, ki je leta 1948 prepotoval velik del Bližnjega vzhoda, piše o zgodbi, ki mu jo je povedal sir Leonard Woolley, slavni izkopavalec Ura.

›[On] mi je nekoč povedal, da je dedek njegovega zaupnega nadzornika ubil leva … Tu in tam v predgorju severne Sirije so levi preživeli še v drugi polovici devetnajstega stoletja. Če si je moški želel pridobiti slavo in bogastvo (pa tudi če je bil močan in nekoliko nespameten!), je napovedal, da bo na določen datum izzval leva na enojni boj … Izzivalca so zavezovala nekatera tradicionalna pravila. Ni smel imeti nobenega orožja razen enega samega meča. Lahko pa je imel levo roko in dlan, s katerima se je branil. To je storil tako, da ju je ovil v ogromne količine preje iz črne kozje dlake (iz katere so tkani črni beduinski šotori). Lev je napredoval in na koncu skočil … Levi med grizenjem samodejno dvignejo svoje velike sprednje šape, da lažje zadržijo in

poškodujejo plen. Toda tu so tako kljun kot kremplji porabili svojo moč za zapletanje volne. To je bil trenutek, ki ga je moški moral izkoristiti. Medtem ko so bila usta in sprednje noge tako zasedene, je moral z enim samim udarcem meča ukleščiti levo zadnjo levjo nogo. Potem je le še stvar spretnosti in okretnosti, da se izogne dosegu čeljusti, medtem ko žival zabode do smrti. Rekel sem ›samo‹, vendar sta bili spretnost in okretnost očitno zelo zahtevni, tako da je bil človek še vedno lahko pokončan. Zato je nadzornikov dedek varno ubil svojega leva. Odtlej se mu je k imenu dodal naziv ubijalec levov in nikoli več mu ni bilo treba delati, saj so bili ubijalci levov do konca življenja zabavani na državne stroške.‹ (FA, str. 168-170.)

Morda nam bo to pomagalo razumeti, zakaj je bil Nimrodov sloves odličnega lovca dovolj pomemben, da je bil omenjen v svetopisemskem poročilu. Spopadanje z divjimi živalmi ni bilo in še vedno ni lahka naloga. Toda preden smo imeli orožje, je bila ta naloga še veliko bolj zastrašujoča. In očitno so na tiste, ki so bili dovolj pogumni, da so se spopadli s temi divjimi zvermi, gledali kot na bogove; še posebej če upoštevamo dejstvo, da je Nimrod vse prepričal, da JE bil bog. In tako so 4000 let pozneje na nekem oddaljenem območju severne Sirije (blizu Babilona) tisti, ki so ubili leve, dobili velik naziv ›ubijalec levov‹ in jim nikoli več v življenju ni bilo treba delati. Tudi velik sloves kralja Davida je vključeval njegove sposobnosti ubijanja nevarnih živali. Ubil je leva in medveda (Iz 17,34-36).

Dokazi – Babilon

›Odpravili so se graditi mesto in stolp‹

Za Noetovo družino je sčasoma prišel čas, ko se je velika skupina odločila zapustiti dolino Arakse. Potovali so proti zahodu, dokler niso prišli na ravnino, ki so jo sklenili imenovati dom. Ne vemo, koliko in kdo je bil vključen v to skupino, ki je zgradila Babilon, razen tega, da vemo, da je bil med njimi Nimrod, ki je veljal za ›mogočnega‹ moža in ›velikega lovca‹, zato menimo, da je bil vodja skupine, – ali od začetka ali po prihodu, ne vemo.

Babilon – več kot le stolp

Zdi se, da svetopisemsko poročilo kaže na nekaj več kot le na gradnjo stolpa in mesta:

> Gospod pa je prišel dol, da vidi mesto in stolp, ki so ga gradili človeški otroci. Gospod je rekel: »Glej, ljudstvo *je* eno in vsi imajo en jezik in to so pričeli delati in zdaj ne bo nič zadržano pred njimi, kar so si domislili storiti.
>
> 2 Mz 11,5

Iz tega sledi, da so ljudje v Babilonu imeli ogromno znanja. Upam si trditi, da zigurati[20] in mesta v Babilonu in Uru ne odražajo ničesar od tega, česar so bili ti ljudje

20 Zigurat (pomeni ›graditi na dvignjenem območju‹) je bila ogromna struktura, ki so jih

sposobni. Celo egiptovske piramide, ki so še danes velik inženirski dosežek, se verjetno ne morejo primerjati s tem, kar so začeli graditi v Babilonu. Navsezadnje je Bog, potem ko je videl mesto in stolp, dejal, da ›in zdaj ne bo nič zadržano pred njimi, kar so si domislili storiti.‹.

Kaj bi to lahko pomenilo? Kaj so bili sposobni storiti? Ne vem. Toda obstajajo dokazi, da je imel človek po potopu ogromno znanja. Domnevam, da bi – in to je le moje mnenje – če bi ljudje ostali enotni in govorili en jezik, z znanjem, ki so ga imeli pred potopom, v le nekaj letih dosegli raven tehnološkega napredka, ki je enaka tisti, ki smo jo mi dosegli šele v zadnjih približno 100 letih. Kmalu bomo videli, da dokazi kažejo, da so imela najstarejša ljudstva na tem območju na začudenje arheologov in znanstvenikov zelo napredno tehnično znanje.

Kako je bil videti babilonski stolp?

Anchor stone with ziggurat carved into its face. It's located bottom center.

Slika 76: Sidrni kamen z vklesanim ziguratijem, spodaj na sredini.

A modern-day prayer tower in Mesopotamia.

Slika 77: Sodoben molitveni stolp v Mezopotamiji.

Ko je Ron v vasi na območju barke našel sidrne kamne, ga je eden izmed njih še posebej zanimal. Pod enim od velikih križev je vklesana groba slika strukture, ki naj bi očitno predstavljala stolp. Surovost risbe kaže, da ni bila vklesana v času, ko so bili križi postavljeni na kamen, zato je domneval, da gre morda za upodobitev babilonskega stolpa. V Turčiji ni bil najden še noben zigurat, zato je bila najdba tega kamna precej presenetljiva.

Čeprav je Ron na podlagi teorije sklepal, da je bil morda babilonski stolp zgrajen s to zasnovo – namesto stopnic, ki bi se vzpenjale navzgor, je imel rampo, ki se je spiralno vijugala okoli strukture navzgor. To bi omogočilo veliko lažji transport materiala, ko bi se višina povečevala. Prav tako bi omogočila, da bi se struktura dvignila na večjo višino – če bi bile uporabljene stopnice, bi se moral kot stranic

gradili v stari mezopotamski dolini in na zahodni iranski planoti in ima obliko stopničaste piramide.

nagniti pod večjim kotom, da bi se prilagodil širini vsake stopnice od spredaj do zadaj. To lahko bolje razumemo, če si ogledamo obliko piramide v nasprotju z veliko bolj strmimi stranicami konstrukcije, ki jo vidimo na fotografiji. Piramida z osnovo, ki je tako velika kot ta, bi bila lahko visoka največ polovico manj. To je treba upoštevati, saj vemo, da so imela številna starodavna mesta zigurate in piramide.

Kolikor vemo, je to edini dokaz v Turčiji, ki vsaj nakazuje na starodavni stolp ali zigurat. Kdo ga je narisal, ne moremo vedeti. Prav tako ne vemo, kdaj je bil narisan. Vendar je to edina zasnova, ki lahko doseže velike višine, navedene v svetopisemskem opisu, in zanimivo je, da jo najdemo na enem od starodavnih kamnov v vasi Kazan (kraj osem). Dejansko se zdi, da je bil kamen, na katerem je, eden od sidrnih kamnov – zgornji del z luknjo je odlomljen – vendar se zdi, da je prisoten gladek, zaobljen del na sredini zgornjega dela, ki je ostanek luknje za vrv.

Splošna lokacija Babilona – mora biti primerna

Večini od nas se zdi izbira lokacije za mesto lahka naloga. Vendar pomislimo na nekaj stvari. Prvič, takrat ni bilo supermarketov – ko so izbrali lokacijo, so morali še PRED začetkom gradnje najprej poskrbeti za hrano. To je pomenilo, da so morali posaditi pridelke, ki so jih lahko pobrali takoj, ko so porabili zaloge, ki so jih prinesli s seboj. Prav tako so morali takoj poiskati pašnike za svoje živali in jih s pastirji naseliti na zemljišču. Zgraditi so morali zavetišča, da bi se zaščitili pred vremenskimi vplivi in plenilskimi živalmi. Predstavljam si, da je to trajalo nekaj časa, morda mesec dni, morda več. Zdaj torej vemo, da je moralo biti na lokaciji Babilona veliko pašnikov, veliko zemlje za gojenje poljščin in seveda vodni vir.

POTEM so se lahko lotili gradnje mesta. Za to so morali najti naravne vire. Govorili smo že o tem, da je bila v regiji zagotovo zaloga asfalta (bitumna), iz katerega je bilo mogoče izdelati malto. Poiskati so morali tudi vire kovin in ustanoviti metalurški center. Načrtovati so morali lokacijo za svoje mesto in poskrbeti, da je imelo ustrezno oskrbo z vodo.

Ali je Ronova lokacija za Babilon ›primerna‹ lokacija?

Da, v vseh pogledih. Še danes je to zelo rodovitno območje, na katerem se prideluje zelje enake velikosti, kot ga najdemo v bližini Noetove barke. Tam je ogromno zemlje, primerne za pašo živali – je ravna in dobro namočena. Nahaja se v bližini reke Evfrat. Še vedno vsebuje naftne derivate 4000 let po Babilonu, kar kaže, da je bilo na voljo veliko ›blata‹ za malto. In to je ravnina – ravna. Popolna za gradnjo mesta, razen ene stvari. Če bi mesto zgradili na naplavinah ravnine ob reki, ne da bi se za temelje spustili do kamninske podlage, bi se strukture lahko premaknile in potopile, kar bi povzročilo veliko škodo in nestabilnost. Mislil bi, da jim je bilo to znanje posredovano, vendar morda ni bilo. Ena od legend pravi, da je po tem, ko so bili jeziki pomešani in so ljudje zapustili Babilon, Bog poslal strelo, ki je odlomila zgornjo tretjino stolpa, medtem ko se je spodnja tretjina potopila v ravnino, srednja tretjina pa

je ostala nedotaknjena in nad tlemi. Seveda je to legenda. Na tem območju pa je zagotovo primerno zemljišče za gradnjo mesta in stolpa.

Dokazi o rojstvu vseh jezikov

Da bi razumeli dogodke iz preteklosti, se moramo postaviti v njihove ›čevlje‹. Za trenutek pomislimo na mesto, v katerem se nenadoma začne govoriti veliko, veliko različnih jezikov. Kaj bi v tej zmedi storili? Najprej bi vsakdo poiskal tiste, ki govorijo njegov jezik. Nato bi se morali odločiti, kaj storiti naprej. Če ste bili kdaj v tuji državi, kjer ne govorite jezika, boste spoznali, da bi bilo skoraj nemogoče živeti drug ob drugem in nadaljevati z gradnjo, sajenjem, žetvijo itd. s tistimi, s katerimi se ne morete sporazumevati. Še posebej takrat, ko še ni bilo prevajalcev.

Prva naloga bi najverjetneje bila, da si poiščete ločen kraj za življenje. Potrebovali bi prostor za pridelavo pridelkov: polja za črede in prostor, kjer bi lahko začeli graditi stalno naselje. Nekatere jezikovne skupine bi se lahko odpravile na pot in se naselile 40 km od prvotnega mesta, druge pa bi morale prepotovati 160 ali celo več km, preden bi našle primerno lokacijo. Sčasoma bi bila bližnja zemljišča že zasedena in nove skupine bi morale potovati vedno dlje, da bi našle primerno lokacijo. Nekatere bi bile morda bolj ambiciozne in bi potovale veliko, veliko dlje – morda 1600 km daleč. Toda kot pri vseh stvareh bi na tem območju ostali ostanki mnogih, mnogih prvotnih jezikovnih skupin.

In danes nikjer drugje na svetu ni mogoče najti toliko različnih jezikov, ki bi jih govorili na tako majhnem območju: ›Številne starodavne rase in plemena še vedno živijo na Kavkazu [gorovje nad Noetovo barko, ki tvori severno pregrado ravnice Arakse] in armenski planoti v vzhodni Anatoliji. Na tem obsežnem in deloma nedostopnem območju govorijo kar petdeset različnih jezikov in narečij.‹ (LW, str. 137). ›Strabon nas obvešča (knjiga XI, 5), da se je v deželi, ki so jo že takrat imenovali Gora jezikov, govorilo nič manj kot sedemdeset dialektov.‹ (LH, kol. VIII, str. 6743.) Dlje ko potujemo od tega območja, manj jezikov se govori na nekem območju (razen v primerih priseljevanja, kot so ZDA.) Že ta dokaz zadostuje, da pokaže, kje so se jeziki začeli.

Kaj pa ›pisava‹?

Dokazi kažejo tudi, da so se popolnoma izoblikovani sistemi pisave razvili več let pozneje, zato se edini pisni zapisi začnejo nekaj sto let po potopu. Najzgodnejši sistemi so bili preprosto slike, najlažji način sporazumevanja s skoraj vsemi, celo z otroki. Zaradi velike raznolikosti jezikov se je najverjetneje zgodilo, da se člani tako tesno povezanih družin, kot so bratranci in sestrične, niso mogli sporazumeti s svojimi sorodniki. Kako bi se počutili mi, če bi bili na njihovem mestu? Bi se preprosto ločili od tistih, ki smo jih imeli radi in so nam bili blizu? Domnevam, da ne. Smiselno se mi zdi, da bi se nekateri vsaj poskušali morda ustaliti v sosednjih skupnostih. Če se ne bi mogli sporazumevati z besedami, bi slike in simboli predstavljali grob način

sporazumevanja, ki bi bil boljši kot nič. Prepričan sem, da so se sčasoma nekateri ljudje naučili govoriti različne jezike in komunikacija med nekaterimi skupnostmi je bila mogoča na ta način. Vendar je za to potreben čas. Danes se lahko učimo tujih jezikov, saj obstajajo tisti, ki nas jih lahko naučijo. Ti ljudje so se morali tega naučiti sami. Vendar sem prepričan, da so bili precej sposobni, saj bomo v nadaljevanju spoznali, da so bili ti ljudje precej inteligentni – veliko bolj kot mi danes po več kot 4.000 letih slabšanja od njihovega časa.

Ko so odkrili prave pisne sisteme, so ti velikokrat vsebovali dvojezične napise ali isto gradivo, zapisano drug ob drugem v dveh ali več jezikih, kar kaže na prisotnost številnih jezikov na tem območju.‹ Vsaj v Anatoliji je bila etnična in jezikovna situacija, kot kaže, izjemno zapletena … Čeprav je za to območje pred vzponom hetitskega cesarstva okoli leta 1800 na voljo le malo napisov, če sploh kakšni, … je na razmeroma majhnem območju zagotovo delovalo veliko različnih jezikov in kultur. Tablice iz hetitskega arhiva v Boghaz Keui so napisane v vsaj 17 različnih jezikih, od katerih jih več ni mogoče povezati z nobenim znanim jezikovnim fondom.‹. (TC, str. 314.) In tu imamo dokaz, da so v nekaj sto letih obstajali ljudje, sposobni prevajati ›vsaj 17 različnih jezikov‹!

Starodavno poročilo o ›zmešnjavi‹ jezikov

Tako kot so bila najdena starodavna besedila s ›poganiziranimi‹ opisi stvarjenja in potopa, so bila najdena tudi besedila, ki govorijo o času, ko so vsi ljudje govorili en jezik. Naslednji odlomek iz knjige ›Enmerkar and the Lord of Aratta‹ je iz starodavnega Sumera, najstarejše civilizacije v južni Mezopotamiji blizu Perzijskega zaliva:

Nekoč sta bili deželi Šubur in Hamazi,

Mnogo (?) jezični Sumer, velika dežela knežjega kraljestva

božanskih zakonov,

Uri, dežela, ki ima vse, kar je primerno,

dežela Martu, ki počiva v varnosti,

Celotno vesolje, ljudje v soglasju,

Enlilu v enem jeziku izreklo hvalo. (SU, str. 284-5).

Medtem ko je bil ›Enlil‹ ›bog‹, ki mu je ›celotno vesolje‹ izreklo hvalo, iz odlomka drugega starodavnega sumerskega besedila izvemo, da je bil ›Enki‹, včasih imenovan ›Enliljev sin‹ (WM, str. 58), odgovoren za ›zmešnjavo jezikov‹:

Enki,,, spremenil govor v njihovih ustih/

vanj vnesel(?) prepir/

v govorico človeka, ki je bila (do tedaj) enotna. (PC, str. 144.)

Metalurgija v bližini Babilona

Na zemljevidu (stran 115) si oglejte črno piko z napisom ›Babilon‹ – to je splošna lokacija, kjer je bil po Ronovem mnenju Babilon. Vemo, da so v bližini Noetovega doma izvajali zelo izpopolnjeno obdelavo kovin. Toda ko je skupina odšla v Babilon, bi pričakovali, da so tudi oni takoj ›postavili trgovino‹. In dokazi popolnoma potrjujejo, da se je zgodilo prav to. Nekaj kilometrov vzhodno od črne pike na zemljevidu, ki prikazuje Ronovo lokacijo za Babilon, se na bregu reke Tigris nahaja Diyarbakir. In tu je bilo najdeno še eno zelo staro metalurško središče! ›Zgodnja

Slika 78: Najdšča bakra na območju Diyarbakirja.

obdelava kovin na območju Diyarbakirja (`Medena dežela´) … je res sugestivna in jo je treba raziskati.‹ (EC, str. 120). Izjemno pomembno je, da gre ponovno za daleč najzgodnejši primer metalurgije v regiji. Ni naključje, da ta najzgodnejša najdišča najdemo v bližini Noetovega doma in v bližini Babilona.

Viri bakra

Zgodnja metalurgija v celotni regiji je zelo impresiven dokaz o tehnološko naprednih ljudeh, ki so se kar naenkrat pojavili na prizorišču. Kje so dobili baker? V AA, zvezek XXVIII, str. 99, v članku ›Metal Sources in Ancient Anatolia‹ so na zemljevidu navedeni vsi znani starodavni viri bakra. Na desni je prikazan delček tega zemljevida, na katerem je razvidno, da se na neposrednem območju Ronovega najdišča za Babilon nahaja veliko število rudnikov bakra. Tolikšno število rudnikov, ki so jih izkoriščali na enem območju, je dober dokaz, da je bilo na tem območju nekoč zelo veliko prebivalcev. Čas, ko so obratovali ti zgodnji rudniki, je bil lahko le čas Babilona, saj so po razpršitvi od tam naselja na tem območju premajhna in preveč razpršena, da bi lahko podpirala tako obsežne rudarske dejavnosti.

Odpravljena je ena od ovir zgodbe o Babilonu

Eden od konceptov, ki ga vedno znova najdemo v revijah in knjigah o turški arheologiji, je, da so tamkajšnji prebivalci že od najzgodnejših časov MORALI imeti stike z nekimi drugimi ljudstvi iz druge regije zaradi uporabe kositra za izdelavo brona. Težava je bila v tem, da v Turčiji niso poznali nobenega vira kositra. Njihov sklep je bil, da so v istem času obstajali tudi drugi narodi, kar pa ne bi bilo res, če bi bila zgodba o Babilonu resnična. Z Ronom sva se spraševala, ali je Noe na barko prinesel izredno veliko zalogo kositra, vendar je bila težava v tem, da so ga našli na tako razširjenem območju in v tako velikih količinah, da to ne bi bila izvedljiva

razlaga. To je ostalo težava in preiskala sva vse revije in raziskala, kolikor sva le mogla. Vedno znova se je pojavljalo vprašanje: ›Glede vira kositra, ki se je uporabljal v Anatoliji, še nihče ni prepričan, od kod … je anatolski kositer v antiki, ki je za nas doslej ostal uganka.‹ (AA, zvezek XXVIII, str. 101). Če v Turčiji ni bilo kositra, bi bila edina verjetna razlaga, da so ljudje res imeli zunanje stike z nekom iz druge regije – vendar ne bi bilo nikogar drugega, če je svetopisemski zapis resničen, kajne?

Dva članka Orientalskega inštituta Univerze v Chicagu iz leta 1994 govorita o nedavnem odkritju zelo, zelo velikega starodavnega rudnika kositra v Kestelu, približno 96 km severno od Tarsa. ›Podzemni rudarski sistem v Kestelu meri več kot 3 km … V rudniku je bilo v 1000 letih delovanja verjetno proizvedenih približno 5000 ton rude … ‹. Nahaja se v južnem delu osrednje Turčije. Tako je odstranjena še ena ovira. Ljudje so imeli kositer in ga ni bilo treba dobiti nikjer drugje.

Kam so po Babilonu odšli vsi ljudje?

Ko smo raziskovali in prebirali arheološke revije, smo v zvezi z najstarejšimi najdišči vedno znova naleteli na en pojem. Gre za presenetljiv (za njih, ne za nas!) obseg tehničnega znanja, ki so ga imela ta ljudstva. Spomnite se, da danes učijo, da se je človek začel kot opičje bitje, ki je po udaru strele naletelo na ogenj; nato je napredoval v človeka, vendar je bil izjemno primitiven, lovil je s surovim kamnitim orodjem, jedel meso s kosti, ker ni imel keramike ali posode; nato pa je nekega dne nenadoma začel saditi poljščine in gojiti črede. To imejte v mislih, ko boste brali arheološka poročila in popolnoma zanemarili datume in območja, ki jih pripisujejo različnim najdiščem. Osredotočiti se moramo SAMO na dokaze in na to, kar razkrivajo le ti.

Na primer, izkopali so najdišča v osrednji in vzhodni Turčiji, ki ne kažejo popolnoma nobenih dokazov o razvoju iz primitivne civilizacije skozi različne faze do civilizacije ljudi, ki so imeli napredno tehnično znanje. ›V teh središčih do zdaj niso odkrili nobene sledi starejše civilizacije … Velik problem ostaja nerešen. Kako naj pojasnimo dejstvo, da v teh regijah te [prejšnje civilizacije, za katere menimo, da bi tam morale obstajati] niso pustile nobenih sledi?‹ (MA, str. 52).

Po Babilonu so očitno obstajale skupine, ki so regijo v celoti zapustile, nekatere pa so se naselile v neposredni in bližnji okolici. Ob upoštevanju dejstva, da bi bile sposobnosti tistih znotraj posameznih skupin zdaj omejene – nekatere skupine bi imele izkušene v metalurgiji, druge v lončarstvu, tretje v umetnosti, četrte v gradbeništvu, itd – moramo pričakovati, da bomo v najzgodnejših naselbinah našli vsaj nekaj raznolikosti. In prav to je bilo ugotovljeno. Vendar je to povzročilo zmedo pri arheologih, ki še naprej poskušajo datirati vsako najdišče na podlagi predpostavke, da se je človek enakomerno razvijal skozi različne stopnje. Na enem od najdišč, Çatal Hüyük, približno 240 do 320 kilometrov zahodno od območja Babilon, so ljudje zgradili svoje domove brez vrat – vstopali so po lestvah. Je bila to morda zaščita pred divjimi živalmi?

Na drugih najdiščih so odkrili hiše z zelo debelimi stenami, v katere se je vstopalo skozi vrata. In tu vidimo raznolikost, ki je nenadoma nastala, ko je ljudi razdelila jezikovna ovira. Kot pravi Ron, ima vsakdo ›svojo teorijo‹, kako naj bi se po njegovem mnenju vse naredilo. In vsaka skupina zdaj ni imela druge izbire, kot da dela na edini način, ki ga je poznala, saj ni imela več dostopa do tistega velikega ›bazena znanja‹, ki ga je imel človek nekoč, ko so vsi govorili isti jezik. In ti domovi niso bili primitivni. Običajne gradbene prakse so vključevale lesene okvirje z blatnimi opekami, ki so bile nato ometane z apnom. Velikokrat kažejo znake, da so bili večkrat, velikokrat prepleskani, podobno kot mi barvamo svoje domove, ko se začnejo luščiti.

Keramika, ki se uporablja kot osnova za datiranje, je prav tako vrgla ključ v delo, je prav tako zmedena, saj ta zgodnja najdišča kažejo veliko različnosti v svojih slogih in dekoraciji. Na enem od najdišč, ko so dosegli najzgodnejšo stopnjo, niso našli skoraj nobene keramike, zaradi česar so menili, da so bili ti ljudje primitivni in niso uporabljali nobenih jedilnih pripomočkov. Nato pa so odkrili karbonizirane lesene posode in posodice ter košarice. Stili keramike se od najdišča do najdišča precej razlikujejo. Nekatere so narejene brez slame, druge pa s slamo. Nekatere so ene barve, druge pa druge. Nekatere imajo čudovite večbarvne vzorce, druge pa jih nimajo, ali pa imajo preprosto geometrijske vzorce, narisane v glino brez kakršne koli barve. Če bi imeli arheologi prav, bi to pomenilo, da je vsako najdišče predstavljalo drugačno časovno obdobje v razvoju človeštva. Vendar so si ta najdišča zelo podobna, kar kaže na to, da so obstajala v istem časovnem obdobju. Na primer, skoraj vsa, razen nekaterih majhnih vasi, kažejo dokaze o metalurgiji, kar je za arheologe prav tako precej presenetljivo. Na nekem najdišču v južni Turčiji je navedena izjava: ›Drugače je bilo z vrtanjem nekaterih kamnitih kroglic, vključno s tistimi iz obsidiana, ki imajo predrobne luknjice za sodobno jekleno iglo. Kako je bilo to doseženo, je precej negotovo: … ‹ (PH, str. 21).

Bistvo je naslednje – v regijah, ki se raztezajo od južne osrednje Turčije (Ronova lokacija za Babilon), arheološki dokazi razkrivajo zelo zgodnje vasi in mesta, katerih najzgodnejša raven (na deviški zemlji) predstavlja konkretne dokaze ljudi, ki so imeli zelo napredno tehnično znanje. › … nedavne revolucionarne najdbe ne puščajo nobenega dvoma, da je neolitska civilizacija največji napredek dosegla prav v južnih predelih osrednje Anatolije.‹ (MA, str. 18).

Veliki ›bazen‹ znanja – razdeljen med ljudi

Arheologi so oblikovali svoj mali sistem za datiranje starosti najdišč, ki jih izkopavajo. Ti sistemi temeljijo na predpostavki evolucije in ideji, da je človek postopoma napredoval od opice do primitivnega lovca, surovega poljedelca, nato do kmeta, ki je udomačil živali, itd. Toda dokazi tega NE kažejo! Pravzaprav, ko preproste, dejanske dokaze odstranimo iz teorij, ki so z njimi predstavljene kot dejstva, se pokaže zelo jasna slika. Dokazi kažejo, da se je človek, ko se je prvič pojavil v severovzhodni Turčiji, pojavil z zelo naprednim znanjem, o čemer pričajo prefinjena metalurgija regije ter popolnoma razvite zidarske in gradbene tehnike.

Vendar moramo za trenutek upoštevati še en vidik zamenjave jezikov. Čeprav je imelo prebivalstvo kot celota veliko različnih znanj in sposobnosti, ko je bilo nenadoma zaradi jezikovne ovire odrezano drugo od drugega, ni imelo več dostopa do velikega ›bazena‹ znanja pred potopom. Vsaka jezikovna skupina je imela le znanje in sposobnosti tistih znotraj svoje skupine. Zato bi lahko pričakovali, da bi bili nekateri odlični v metalurgiji, drugi pa v živinoreji ali poljedelstvu. Nekatere skupine bi imele ljudi, ki so bili nadarjeni umetniki, medtem ko bi druge imele tiste, ki so bili vešči inženirstva in gradbeništva. Od tu naprej bi pričakovali večjo raznolikost zgodnjih naselbin – tudi tistih, ki so si relativno blizu. Sekularni arheologi in paleontologi, ki ne verjamejo v svetopisemsko pripoved, temveč v evolucijo, razvrščajo te različne skupine ljudi, ki lahko izstopajo v enem vidiku, v drugem pa so popolnoma odsotni. Tiste, ki so se večinoma ukvarjali z lovom (uporabljali so kremenasta kopja in puščične osti itd.), vendar so se le malo ali nič ukvarjali s poljedelstvom, uvrščajo v ›paleolitik‹ ali kameno dobo. Dvajset kilometrov stran je drugo naselje, ki je kmetovalo in imelo udomačene živali, uvrščeno v ›neolitik‹, ki je več tisoč let poznejši od druge skupine. Ena skupina, katere lončenina je bila poslikana lepše in z več barvami kot pri sosedih na drugi strani ceste, katerih izdelovalec keramike ni bil umetnik in katerih vzorci so bili surovi, je bila datirana morda 1000 let narazen. In tako dalje, in tako dalje. Toda dejansko so vsi ti ljudje živeli v istem času.

Takšne razmere so jasno vidne na območju okoli Ronovega najdišča, na območju jugovzhodne Turčije. Nekatera naselja so imela okrogle hiše, druga pa pravokotne. Njihova keramika je bila različna – nekatere so imele velik umetniški talent, druge pa so bile smiselne in uporabne, vendar ne umetnine.

Umetnost in religija

Te zgodnje naselbine kažejo nekaj zelo zanimivih značilnosti. Prvič, ni dokazov o napadalcih. Zdi se, da so tu živeli nekaj časa, nato pa preprosto izginili, se spakirali in odšli. Vendar pa nekateri dokazi nakazujejo, kam so odšli vsaj nekateri od njih. Na vseh zgodnjih najdiščih so bile najdene nenavadne, groteskne ženske figure, nekatere stoječe, druge sedeče, nekatere z živalmi, druge z otroki, itd. Pokazalo se je, da predstavlja ›boginjo mater rodovitnosti‹. Ta koncept v drugih zgodnjih religijah predstavljajo egipčanska Izida, asirsko-babilonska Ištar, feničanska Astarta, iranska Aši, grška Afrodita in rimska Venera, če jih naštejemo le nekaj. Toda ko se je pojavil koncept boginje plodnosti, pa naj gre za otroke, živali ali pridelke, so se ti šele pojavili v organiziranem sistemu bogov in boginj. Ta zgodnja boginja (na sliki, najdeni v Çatal Hüyük, desno), najdena v Turčiji, je izvirna boginja, iz katere so se ›razvile‹ druge (nerad uporabljam to besedo, vendar je včasih primerna).

Ko se je Noetova družina začela odmikati od čaščenja pravega Boga in je zapadla v poganstvo, je smiselno, da je bila ena od njihovih največjih skrbi in osrednjih točk plodnost. Ne pozabite, da so začeli na zemlji brez vsega – živali, pridelkov in ljudi. Njihovo preživetje je bilo odvisno od pridelkov in živali, zato so si seveda želeli veliko družino. Več kot je bilo otrok, več jih je bilo za pomoč pri delu in stvareh, ki jih je

bilo treba opraviti. In dejstvo, da te figure najdemo v vseh zgodnjih naselbinah, kaže, da je bila ›ona‹ med ljudmi pred Babilonom običajna ›boginja‹. Domovi in keramika se lahko razlikujejo, vendar je dobro staro ›boginjo‹ vedno mogoče prepoznati.

Vemo, da so se zgodnja ljudstva po odhodu iz Turčije sčasoma razpršila po vsem svetu. Toda nekatere stvari je mogoče natančneje določiti. Na primer, te ›matere boginje‹ ne najdemo le v Sredozemlju, temveč tudi v vzhodni Evropi ter delih Španije in Francije. Zgornja fotografija prikazuje kip, najden v Avstriji. Presenetljivo pa je, da je naveden datum nastanka pred 30.000 leti! (LE, str. 150). Figura na desni strani prihaja s Češkoslovaške in je bila poimenovana ›Venera iz Vstonice‹. (EB, vol. vii, str. 691).

Tu lahko vidimo neposreden vpliv tistih, ki so živeli na jugu osrednje Turčije. Ker arheološki dokazi kažejo, da teh zgodnjih naselij ni uničilo ali osvojilo tuje ljudstvo, je logična razlaga, da so se vsaj nekateri od njih odpravili na zahod v Evropo in s seboj vzeli svoje ›matere boginje‹.

Današnji učenjaki so nagnjeni k temu, da takšne dokaze vzamejo in jih obravnavajo v luči svojih teorij, ne pa v luči Svetega pisma. Želijo reči, da so na primer Hebrejci zgodbo o potopu dobili od starih Babiloncev, in podobne neumnosti. To trdijo zato, ker se zdi, da so bila nekatera babilonska pisna poročila napisana, preden je bilo napisano svetopisemsko poročilo. Prve knjige Svetega pisma so bile napisane šele v času Mojzesa (ki jih je napisal), približno 900 let po potopu. Če upoštevamo te stvari, razumemo, da so bile civilizacije, ki so pisale, v času, ko se je pojavilo pisanje, popolnoma poganizirane. Kljub temu njihova poročila vsebujejo nekatere elemente resnice, čeprav popolnoma napačno interpretirane. Zato imejmo to v mislih. V veliki nevidni bitki je Bog Satanu dal vso prednost, da bi poskušal dokazati svoj prav. Dana mu je bila priložnost, da izkrivlja resnico in predstavlja svoje laži. Toda zdaj je čas, ko lahko pričakujemo, da bo Božja resnica upravičena. Vsi koščki se postavljajo na svoje mesto. Jasnost in natančnost tega, kar je zapisal Mojzes, kaže, da so si pomembne elemente začetka in razvoja življenja na zemlji skrbno zapomnili in jih posredovali po rodu tistih, ki so bili zvesti Stvarniku. Seveda jim je pri tem pomagal ›popoln spomin‹ Boga.

Povzetek Ronovih dokazov

Vsa iskanja se morajo začeti z načrtom in Ronov načrt je bil preprost – samo najti območje, kjer se reka Evfrat križa z južnim robom gorovja Taurus v južni osrednji Turčiji, saj je opazil ogromno ravnico, ki je bila na tem mestu. Od tam je začel iskati zelo velika ›znamenja‹, ki so se nahajala v bližini reke. Njegovo iskanje se je začelo, ko se je njegov let v Diyarbakir začel spuščati, ko je priletel nad gore. Fotografiral je izjemno velik ›tell‹, ki se je nahajal ob suhi strugi reke Evfrat (ta sčasoma spreminja svojo strugo, tako kot vse reke).

Kot smo že omenili, ima Turčija osupljivo število arheoloških najdišč (približno 40.000), od katerih jih večina ostaja neraziskanih. Ko so Ron, Ronny in Bob prispeli

in dobili taksi, ki jih je vozil po regiji, so povsod, kamor so pogledali, videli, da je ta popolnoma ravna ravnina polna ›zgodb‹, ›zgodb‹ in še več ›zgodb‹. Okoli mesta Diyarbakir je kmetijska regija, redko poseljena in še vedno politično nestabilna. Ron je vedel, da morajo svoje preiskave zaradi varnosti omejiti na dnevno svetlobo. Tako kot v nekaterih naših kmetijskih državah je bilo tudi tu malo glavnih cest in veliko polj, zato so bili pri približevanju zanimivim krajem do neke mere omejeni.

Po cesti iz Diyarbakirja, ki se je vijugala, dokler se ni znašla na območju, kamor je Ron želel iti, je videl ›tell‹, ki je bil veliko večji od drugih, ki so jih videli. To ni bil tisti, ki ga je videl iz zraka, a ta se mu je zdel vsekakor vreden raziskave. Večina zelo starih izročil o stolpu v Babilonu pripoveduje, da je v del stolpa udarila strela in je padel na tla. Če je bilo to res, je menil, da bi moral obstajati ›tell‹, ki bi to dokazoval. In ta ›tell‹ je imel dva segmenta – eden je bil videti strukturiran in razmeroma simetričen, kot mesto; bil je veliko višji od drugih ›tellov‹ na tem območju; drugi segment pa je bil tik ob prvem in se je od glavnega dela stopnjeval navzdol kot kup blokov, ki so padali navzven in bili pokriti z zemljo. Ko so se povzpeli na ta ›tell‹, so odkrili mesto, kjer je bilo (ne pred kratkim) opravljeno manjše izkopavanje, ki jim je omogočilo videti nekaj notranje strukture. Ker je bilo to na najvišjem delu ›tella‹, je bila to bodisi najvišja raven številnih ravni, zgrajenih na istem mestu, bodisi je šlo za zelo staro mesto, ki je imelo v sebi zelo, zelo visoke strukture.

Temeljito prežgana opeka za kamen in mulj za malto

Prva stvar, ki jo je Ron našel, je bil del izjemno starega zidu iz žgane opeke. Razburljivo pa je bilo dejstvo, da je bila opeka dolga 70 cm. X 70 cm in debela nekaj več kot 14 cm. Kolikor nam je uspelo ugotoviti, so največje do zdaj najdene žgane opeke velike približno 50 x 50 cm, torej 20 cm manjše od teh. Malta med opekami je črn asfalt ali katran, pomešan z nečim, kar se zdi, da je pesek. Do zdaj so se te stvari strinjale s tem, kar nam je bilo povedano o gradnji Babilona. Ta del strukture je nagnjen navzgor in ne raven kot navpična stena. Za primerjavo je na tem območju pridobil vzorce dela opeke, nekaj malte in nekaj gline. Oglejte si barvne fotografije.???

Artefakti

Našel je tudi več artefaktov, ki v primerjavi z drugimi najdišči v regiji kažejo na čas poselitve najdišča. Našel je več ›oblikovanih‹ kamnitih predmetov, za katere se zdi, da so nekakšna orodja. Enega z luknjo v njem arheologi imenujejo ›paleta‹, čeprav nismo prepričani, za kaj je bil uporabljen. V njej je oblikovana luknja in Ron meni, da je morda služila za kurjenje ognja – z vrtenjem kremena ali drugega predmeta se je prižgala iskra, vnetljivi materiali, kot so vejice ali suha trava, ki so bili položeni pod luknjo, medtem ko so se odtujene iskre preprečile, da bi odletele navzven. To je le teorija – nismo je še preizkusili, ker je bilo tam tako vlažno.

Slika 79: Okrogel delček, ki ga je našel Ron, za katerega verjame, da je tkalski čolniček.

Drugi najdeni predmeti so bili izdelani iz keramičnega materiala in eden, za katerega mislimo, da je bil čolniček, ki se je uporabljal pri tkanju. Če je bil položen v majhno vrečko, pritrjeno na nit, bi jo lahko potegnil skozi navpične pramene. Drug predmet je videti kot majhno kolo, kakršna so bila najdena na istem območju, pritrjena na majhne vozove, ki so jih verjetno vlekli voli. Ronov primerek se po barvi in velikosti ujema z več popolnimi vozički, najdenimi v isti splošni regiji (v polmeru približno 110 km). Vse te značilnosti v AA, zvezek XXXVI, str. 165-171, so narejene iz svetle, bele buffaste gline s kolesi od 7,5 cm do 8,5 cm.- Ronov voz je narejen iz istega materiala svetlo rdečkastega buffa in meri 7,75 cm. Zaradi števila teh najdb so domnevali, da so ti zgodnji ljudje verjeli podobno kot v voo-doo; da imajo z oblikovanjem majhnih modelov predmetov določeno moč nad resničnim predmetom, ki ga figurica predstavlja. (EB, zv. VII, str. 691). To je morda veljalo do neke mere, ki je ne razumemo, saj vemo, da so Egipčani verjeli, da je po smrti osebe njen ›duh‹ potreboval določene predmete, kamor se je lahko vrnil po ›letenju naokoli‹, kot so bili kipci umrle osebe. Verjeli so tudi, da je ime osebe, zapisano na steni njene grobnice, zavarovanje pred tem, da bi jo vrgli v pozabo. Kadar so ljudje želeli nekoga, ki je že umrl, ›prekleti‹ v tovrstno pogubo, so njegovo ime izklesali z dletom. Prav tako so kipom umrlih odtrgali nosove, saj so verjeli, da njihov ›duh‹ vstopa v kip skozi nos. Morda so torej ti modeli vozov predstavljali neko pogansko verovanje v zvezi s stvarmi, povezanimi s trgovino ali kmetovanjem.

Vendar pa kolo(?) spominja tudi na čolničke, ki se uporabljajo za predenje. Neki avtor, ko piše o istih predmetih, najdenih na istem območju, navaja: ›Vretena iz kamna, žgane gline in kosti ter odtisi tekstila na keramiki so najdeni na številnih najdiščih … Vretena so res pogosta na starodavnih najdiščih po vsem Bližnjem vzhodu; ena od pogostih vrst je oblikovana kot miniaturno kolo in narejena iz keramike … Funkcija teh majhnih koles ni vedno gotova; imajo dvostranska pesta, kar jim daje videz, da pripadajo modelom vozičkov. Takšni vozički so znani s številnih najdišč v zgodnjezakavkaškem območju ali v njegovi bližini, diski s pestom pa so še bolj razširjeni in se pojavljajo na najdiščih v [sovjetski] Gruziji, Armeniji, regiji Nakhičevan in vzhodni Anatoliji … Vendar že samo število diskov zmanjšuje njihovo nespremenljivo razlago kot delov modelnih vozičkov ali vpreg … Zdi se neverjetno, da so ti ljudje toliko časa porabili za izdelavo igrač. Čeprav nekateri od teh diskov pripadajo modelom vozil, bi lahko večina od njih povsem dobro služila kot ena od vrst, čeprav ne edina, vreteno-rog.‹ (PH, str. 74). Pri tem je sporno, ali so bili ti

modelarski vozički igrače ali pa so bili namenjeni za kultne namene.

Najpomembnejše dejstvo, ki ga tu izvemo, je, da so te oblike najbolj razširjene na območju, kjer je prvotno živela Noetova družina. To kaže, da je bil ta predmet, bodisi vreteno, bodisi kolo voza, prinesen na območje Babilona iz prvotnega bivališča Noetove družine. S ›prinesli‹ mislim, da je bilo sem prineseno ›znanje in uporaba‹, ne pa dejanski predmet.

Noga ›boginje‹

Drugi predmet, ki ga je našel, je bil smešen podolgovat predmet, viden na fotografiji desno, o katerem smo malo razmišljali. Izgledal je kot noga, vendar nismo bili prepričani. Potem sva odkrila, da je v arheoloških knjigah o izkopavanjih v vzhodni in južni osrednji Turčiji veliko, veliko primerov tega istega predmeta. To je noga ene od znanih figuric ›matere boginje‹, ki so tako pogoste za to najzgodnejše obdobje. Na spodnjih skicah so podobne noge, najdene v Hacilarju (AA, zvezek VIII, str. 147). Na stotine jih je bilo najdenih ne le v Turčiji, temveč v takšni ali drugačni obliki v vseh zgodnjih civilizacijah.

Slika 80: Levo: Noga,ki jo je našel Ron. desno: Skici dveh podobnh nog najdenih pri Haliraju na istem območju.

ŽELEZO

Najpomembnejši predmet, ki ga je našel, je bil majhen kos kovine, za katerega se ob pregledu vidi, da sta to dva ploščata kosa kovine, varjena skupaj. To je železo. Kasneje ga bomo pregledali z elektronskim mikroskopom in o rezultatih bomo poročali v eni od prihodnjih številk.

To je bila njegova prva raziskava na tem območju in za zdaj nimamo nobenih zaključkov, razen tega, da to najdišče ponuja nekaj zelo zanimivih dokazov, ki ga datirajo v najzgodnejše časovno obdobje. Orodja so podobna tistim, ki jih najdemo na vseh zgodnjih najdiščih v regiji, ki jih imenujemo ›neolitska‹. Boginja mati je zagotovo ena od najzgodnejših vrst najdenih figuric ali idolov. Vendar je žgana opeka veliko večja od tiste, ki so jo našli na drugih najdiščih, tudi tistih, ki so datirana z veliko poznejšim datumom. To kaže na gradnjo v večjem obsegu ali na ljudi, ki so bili navajeni rokovati z večjimi predmeti, kot je 91 cm rezilo meča, ki smo ga prej omenili in ki bi ga današnji ljudje skoraj ne mogli držati z eno roko. Prisotnost železa, pri

čemer sploh ne upoštevamo dejstva, da se zdi, da je meč varjen, bi ga po mnenju laičnih arheologov datirala na več kot 1000 do 1300 let pozneje. To kaže, da je bilo znanje metalurgije ›napredno‹ in je med nekaterimi ljudstvi upadlo, ko so jih jezikovne ovire izolirale v skupine. V kombinaciji z dokazi o metalurgiji v bližini Noetovega doma in doline Arakses (Araratska ravnina) ni mogoče zanikati tehničnih sposobnosti teh najzgodnejših ljudstev na zemlji po potopu.

Načrti za nadaljnje raziskovanje na območju Babilona

Čeprav je raziskovano najdišče precej veliko, Ron meni, da je ›tell‹, ki ga je fotografiral z letala, zaradi svoje ogromne velikosti boljši kandidat za Babilon. Iskanje in raziskovanje tega posebnega najdišča bo naslednja naloga, o napredku pa vas bomo obveščali. Toda ne glede na to, ali bo stolp kdaj mogoče identificirati, dejstva, ki so jih že dokazale arheološke raziskave drugih, zadostujejo za to, da je svetopisemsko poročilo točno. Predpostavka znanstvenikov in arheologov je bila, da je človek po vsem svetu enakomerno napredoval skozi različne stopnje, čeprav priznavajo, da na nekaterih območjih sveta še danes živijo ljudje, ki jih označujejo kot ›paleolitske‹ ali ›neolitske‹. Vendar pa so v Turčiji in regijah, ki se raztezajo okoli nje, dokazi o ljudeh, ki so se pojavili ›na prizorišču‹ z znanjem in sposobnostmi, primerljivimi z znanji in sposobnostmi tisočletja pozneje. Vse to v deželi, kjer živijo ljudje, ki govorijo več kot 50 različnih jezikov in narečij.

Glavne civilizacije po Babilonu

The locations of the 3 earliest civilizations after Babel can be seen as the blackened areas on the above map.

Slika 81: Lokacija treh najzgodnješih civilizacij po Babilonu na potemnjenih delih zemljevida.

Vsi, tudi neverniki, zagotovo poznajo bajne starodavne ostanke, najdene v Egiptu in Mezopotamiji, zlasti v Sumeru, kjer so našli starodavno mesto Ur (NE Abrahamov Ur). Toda le malo je slišati o neverjetno napredni civilizaciji, ki je nastala v dolini reke Ind v današnjem Pakistanu in nato preprosto izginila. Prav dokazi, najdeni v teh treh regijah, v celoti dokazujejo napredno tehnično znanje človeštva v njegovih najzgodnejših časih. Pri raziskovanju teh tem smo ugotovili, da so bile najdene stvari, ki jih ni mogoče razložiti drugače kot s svetopisemskim opisom, praktično pozabljene – izločene iz večine publikacij, razen morda izvirnih poročil o izkopavanjih ali drugih

obskurnih knjig in člankov. Verjamem, da vas bo nekaj od tega, kar boste prebrali, morda presenetilo.

Eno večje središče – uničeno v nekaj trenutkih

Vemo, da so se ljudje po Babilonu začeli seliti v različne predele sveta. V zadnjih približno sto letih so bila odkrita odkritja, ki so pokazala, da so bile najzgodnejše in najnaprednejše civilizacije ob rodovitnih rekah Bližnjega in Srednjega vzhoda – na območjih, ki so bila nekoč bujna in lepa, danes pa so puste, neplodne puščave. Ena od zelo naprednih zgodnjih civilizacij nam ni zapustila nobenih dokazov, razen pepela in oblik. Kanaanska mesta v dolini reke Jordan, Sodoma in Gomora ter mesta na ravnini, so bila nedvomno najpomembnejše središče starodavnega sveta, saj so jih napadli 4 kralji celih narodov s svojimi vojskami. Zdaj, ko vemo, kje so se nahajala in kakšna je bila njihova velikost, vemo, da so v vseh pogledih tekmovala z zgodnjimi velikimi mesti v Egiptu in Mezopotamiji. Žal si ne moremo ogledati njihovih domov in templjev, razen če si ogledamo njihove pepelnate oblike.

Arheologija je razkrila tri velike civilizacije, ki so tako rekoč nastale ›od nikoder‹ – bile so visoko civilizirane in so imele vlade, posedovale so obsežno tehnologijo (čeprav različno na različnih področjih) in vsaka je ustvarila pisavo (vse tri so imele slikovno pisavo, nato sta dve razvili sistem pisave). Menim, da ni dvoma, da so bile to tri najzgodnejše velike civilizacije, ki so nastale takoj po Babilonu. In to, kar smo odkrili v njihovih starodavnih ostankih, je dokaz, da so bili ti ljudje zelo inteligentni in veliko naprednejši od civilizacij, ki so jim sledile več sto let kasneje. Evolucionisti verjamejo, da se stvari razvijajo v ›višja‹ ali boljša stanja. Vendar zakoni narave (Božji zakoni) kažejo, da se vse razvija v kaotično stanje. Obstaja rek, da začnemo umirati v trenutku, ko se rodimo. Tako je z vsemi stvarmi. Človeštvo je začelo izgubljati znanje v trenutku, ko se je ›rodilo‹ po potopu. In degradirali bi v popolno izgubo tehničnega znanja in sposobnosti, če ne bi bilo Božje pomoči, zagotovljene v izpolnitvi prerokbe:

> Toda ti, o Daniel, zakleni besede in zapečati knjigo, *celó* do časa konca. Mnogi bodo tekali sem ter tja in spoznanje se bo povečalo.«
>
> Dan 12,4

Prepričani smo, da se je čas konca začel leta 1798, in če preučimo zgodovino človeštva, vidimo, da je bila velika večina dosežkov na področju tehnologije vseh vrst dosežena od tega časa naprej. Toda tisti, ki preučujejo in poznajo Božjo besedo, lahko vidijo in razumejo, da ima ta porast znanja Božji namen – saj ne le, da imamo to veliko znanje, temveč tudi dostop do informacij in razumevanja, ki močno osvetljujejo veljavnost svetopisemskega poročila in razumevanje njegovih prerokb. Razočaranje je v tem, da se Satan nenehno bori, da bi te stvari izkrivil in napačno razlagal, da bi človeka še bolj zmedel glede Božje resnice. Za tiste, ki želijo Njegovo Resnico, ni mogoče zanikati tega, kar kažejo dokazi – vse se je zgodilo natanko tako, kot je zapisano v Svetem pismu.

Civilizacija doline Indus

Slika 82: Civilizacija doline Indus.

Ko so številne skupine zapustile Babilon, so morale tako kot takrat, ko so zapustile svoje prvotne domove v bližini Noeta, čim bolj slediti reki ali obali. Po Evfratu ali Tigrisu do delte v bližini Perzijskega zaliva, nato pa po obali proti vzhodu skozi današnji Iran v današnji Pakistan, najdemo reko Ind. Vzdolž te doline so bili najdeni dokazi o zelo napredni in edinstveni civilizaciji, ki je nastala nenadoma in obstajala hkrati z najzgodnejšim Sumerom – edinstveno civilizacijo, ki so jo zgradili tisti, ki so zapustili Babilon.

Dolina reke Ind danes leži v Pakistanu, ki je nastal ob delitvi britanske Indije leta 1947. Vendar pa je v vseh praktičnih namenih del Indije. Fizično je Indija (skupaj s Pakistanom) od večjega dela Azije ločena s Himalajo na severu. Danes to območje reke Ind ni prijeten kraj. Razen ozkega pasu zelenja ob reki, kjer so bili zgrajeni umetni namakalni sistemi, je to prepovedana peščena puščava, v kateri je poleti 49 stopinj v senci. To je eden zadnjih krajev na svetu, kjer bi pričakovali ostanke mest. Vendar se je vzdolž te reke raztezala civilizacija, dolga 1600 km, ki je pokrivala več kot dvakrat večje območje kot starodavni Egipt ali Sumer.

Na dan prihaja povsem neznana civilizacija

Zgodnja civilizacija Indus je bila popolnoma neznana vse do začetka tega stoletja,

ko so gradili železnico in so delavci, ko so opazili opeke, odkrili ruševine. Pri izkopavanju so odkrili mesta, ki so bila tehnološko tako napredna, da so tekmovala z nekaterimi današnjimi.

The incredibly well-preserved ruins of Mohenjo-Daro.

Slika 83: Zelo dobro ohranjene ruševine Mohenjo Daro.

›Ta odkritja dokazujejo obstoj … v četrtem in tretjem tisočletju pred našim štetjem zelo razvitega mestnega življenja; prisotnost vodnjakov in kopalnic v številnih hišah ter zapletenega drenažnega sistema pa kaže na socialni položaj državljanov, ki je bil vsaj enak tistemu v Sumeru in boljši od tistega, ki je prevladoval v sodobnem Babilonu in Egiptu … Celo v Uru hiše po svoji konstrukciji nikakor niso enake tistim v Mohenjo-Daru.‹ (OH, str. 394-5).

Za večino naših primerov bomo uporabili najbolj znano od teh mest, Mohenjo Daro, saj je bilo najbolj temeljito izkopano in je tako dobro ohranjeno. Odkritja, ki so bila tu narejena, so popolnoma zmedla posvetne znanstvenike, kot se je to zgodilo s tem odkritjem v dolini reke Ind:

›Ena od motečih stvari pri arheologiji je, da vedno ruši ustaljeni red stvari. Vsakič, ko se znanstvenik loti pisanja zgodovinskega dela, ga mora mučiti tesnobni strah: morda bo kakšna nova arheološka najdba razbila njegov celoten pogled na zgodovino, še preden bo knjiga prišla v tiskarno. Njegovo delo bo zastaralo, še preden bo izšlo! Zgodovina starodavne Indije je dober primer … Čez noč se je porušil celoten vzorec zgodnje indijske zgodovine.‹ (ED, str. 91-3).

Ta mesta niso samo zgrajena iz opeke, ampak so zgrajena iz žgane opeke. Te žgane ali v pečeh pečene opeke, kot se različno imenujejo, so dragi materiali. Za razliko od preproste blatne opeke, ki se je sušila na soncu, pa so za te žgane opeke potrebovali cele gozdove lesa, da so lahko z njimi oskrbovali peči. Prednost žgane opeke pred sončno suho je v tem, da ostane nedotaknjena v dežju, blatu ali čem drugem, in ta njihova odločitev je edini razlog, da so se njihova mesta ohranila vse do danes. Morda pa je tudi razlog za izginotje njihove civilizacije:

›Tisoč let so peči gorele in dreves je bilo vse manj. Vendar gozd diha; oddaja vodno paro, ki se zbira v ozračju in se vrača v obliki dežja. Če odstranimo drevesa, se cikel prekine. Harappani [ime, ki so ga tej civilizaciji dali arheologi] so v svoji želji po peki opeke morda spremenili svojo dolino v puščavo … Nekoč je bila v tej dolini mogočna civilizacija. Danes je tam puščava.‹ (ED, str. 99). Podobna usoda je doletela večino

zgodnjih civilizacij.

Najstarejše ›vnaprej načrtovano mesto, ki je bilo kdaj koli najdeno

Ko so se ljudje odpravili na pot iz Babilona, so bili opremljeni z velikim znanjem. Od Noeta in njegovih sinov so se naučili o mestih in tehnologiji. Ko so ustanovili svoje civilizacije, so to znanje uporabili za načrtovanje svojih mest: …

Slika 84: Tloris mesta Mohenjo Daro.

Mohenjo-Daro je najzgodnejše načrtovano mesto, ki je bilo najdeno kjer koli na svetu. Kot večina indijskih mest je sestavljeno iz velikega stanovanjskega območja na najnižji ravni, na katerega z zahoda gleda visoka citadela, utrjenega in veliko manjšega območja. Pod citadelo je bilo mesto skrbno načrtovano za približno 40 000 ljudi v mrežnem vzorcu, ki ga očitno sestavlja 12 glavnih z zemljo tlakovanih ulic, od katerih je vsaka široka približno 9-13 metrov. Ta ulična mreža je zapirala dokaj enakomerno velike bloke, vsak blok pa je bil sestavljen iz več sto hiš, ki so bile zelo blizu skupaj in so se odpirale z ozkimi uličicami. Pasovi so široki od približno 1,2 do 3 metrov in so zgrajeni s pogostimi pravokotnimi ovinki – verjetno kot zaščita pred vetrovi. Večina izkopanih hiš je bila precej prostornih, z več prostori okoli osrednjega dvorišča, vodnjakom in stopnicami v zgornje nadstropje.‹ (LO, str. 75). Njihove meje so obsegale več kot 5 kilometrov, kar nikakor ni majhno mesto.

Številni opisi teh mest omenjajo dejstvo, da na glavnih ulicah ni vrat ali oken, in kot beremo v zgornjem opisu, to radi pripisujejo nekakšni ›kontroli vetra‹ ali drugim podobnim razlagam. Vendar menim, da je ta zasnova spet namenjena zaščiti pred divjimi živalmi, ki se razmnožujejo veliko hitreje kot človeška populacija.

Napredna gradnja – drenažni sistemi, vodovod, kopalnice v vsaki hiši

Najbolj osupljiva pa je napredna zasnova in gradnja teh mest: ›Nekatere hiše so tako dobro ohranjene, da bi v njih lahko živeli še danes, pri čemer bi lahko uporabljali kopalnico ter namakalne in drenažne storitve … Za primitivno mesto, pravzaprav za mesto Ind, ni manjkalo ne veličine ne udobja. Glavne avenije so bile včasih široke več kot 35 metrov in nekatere od njih so prečkale mesto od enega konca do drugega … njihov drenažni sistem se je čudežno ohranil in je po mnenju arheologov najbolj

Arched drain at Mohenjo-Daro. Still waterproof!

Grain storage facility at Harappa.

Slika 85: Levo: Obokana drenaža, še vedno vodoodporna. Desno: Objekt za shranjevanje drenaže pri Harappi.

domiseln in popoln sistem, kar jih pozna antika. Zidani kanali, ki so bili speljani pod ulicami, so sprejemali odtok iz cevi, nameščenih v vsaki hiši, in so bili povezani s kamnito kanalizacijo. V teh kanalih so bile na določenih mestih nameščene greznice, ki jih je bilo enostavno čistiti, medtem ko je bilo treba za čiščenje majhnih odtokov na ulicah premakniti le nekaj opek, če so se ti zamašili … Zgradili so celoten sistem vodovodov, ki so zbirali vodo iz dežja, padajočega zunaj mesta, in jo po domiselnih opečnih ceveh vodili do vodnjakov v vsaki hiši … Ti vodovodi so napajali kopalnice. Vsaka hiša je imela svojo – in bile so zelo podobne tistim, ki se v Indiji uporabljajo še danes … Ceste so bile prekrite z nekakšnim makadamom, izdelanim iz drobcev keramike in koščkov zdrobljene opeke, namočenih in zbasanih, verjetno zato, da bi se izognili prahu in blatu, ki sta nadloga mest na Daljnem vzhodu.‹ (WA, zv. 1, str. 97-8).

›Omembe vredne in ponavljajoče se značilnosti,‹ piše Mortimer Wheeler, ›so vztrajanje pri oskrbi z vodo, kopanju in odvajanju … V nekaterih hišah je na tleh ali v prvi nadstropni etaži vgrajen sedež-latrina zahodnega tipa s poševnim in včasih stopničastim kanalom skozi steno do lončenega zbiralnika ali opečnega odtoka zunaj. Ti opečni odtoki so izjemno dobro izdelani in premišljeno zasnovani. Nikjer drugje v antičnem svetu – razen v palači kralja Minosa na Kreti, v Knossu – ni takšnega sodobnega pristopa k odstranjevanju odpadkov.« (ED, str. 108). Sumim, da je to napredno znanje o odstranjevanju odpadkov itd. podal nekdo, ki je imel strokovno znanje o tej temi, potem ko je več kot leto dni živel s sedmimi drugimi ljudmi na ladji,

polni živali vseh vrst.

Neverjetno velik zabojnik za žito

V dobro utrjeni citadeli Mohenjo-Daro je zelo velika stavba, dolga 150 metrov, široka 75 metrov in z 20 metrov visokimi stenami. To je pozitivno prepoznano kot njihovo žitno skladišče, saj so v drugih mestih v Indu našli še druga podobne velikosti in zasnove. Služile naj bi isti funkciji kot sodobna banka ali zakladnica, od tod tudi njihov položaj v mestu.

›Od državne kašče je danes ostalo le porušeno podnožje stavbe – pšenica in riž sta bila shranjena v vrsti visokih prostorov, verjetno lesene konstrukcije, nad tem podnožjem. Vidni pa so tudi dovoz za vozove, ki so pripeljali žito z oddaljenih kmetij, razkladalna ploščad in sistem talnih zračnih kanalov, ki so ohranjali žito suho.‹ (LO, str. 77).

Statue of a priest from Mohenjo-Daro
There is no evidence that they had a king.

Toy humped-back cow with movable neck like toys of today.
From Mohenjo-Daro.

Slika 86: Levo: Kip duhovnika iz Mohenjo Daro. Ni dokaza, da bi imeli kralja. Desno: igračka krave s premičnim vratom,kot današnje igrače.

Hranilnica v Mohenjo-Daru je imela 27 blokov z vdolbeno razkladalno ploščadjo za vozove, ki so pripeljali žito. Hranilnica v Harappi, drugem mestu v dolini reke Ind iz istega obdobja, je bila zgrajena v dveh vrstah po šest, ki jih je delila ulica. Na hrbtni strani kašč so bili trikotni prezračevalni jaški. Zunaj je bilo 17 okroglih ploščadi, na katerih so delavci predelovali ali mlatili žito v moko.

Kocke, šahisti, šminke, parfumi in senčila za oči – … celo psi in mačke!

Prebivalci te civilizacije ob reki Ind niso poznali le načrtovanja in gradnje mest, temveč so gojili tudi pšenico, melone, ječmen, dateljne in bombaž. Z mrežami so lovili ribe v reki. Redili so govedo, ovce, prašiče in perutnino. Njihovi obrtniki so izdelovali tako kakovostne kipce in figurice, da bi človek mislil, da so prišli iz Grčije več kot 1000 let pozneje. Izdelovali so zapleten nakit iz zlata, srebra, bakra, školjk in kamna. Imeli so vrtalnike, pa tudi › … gospodinjske pripomočke in toaletno opremo; poslikano in navadno keramiko, ročno struženo in točeno na kolesu; terakote, kocke in šahovske figure; kovance, starejše od vseh doslej znanih; … ‹. izdelki iz glazirane keramike odlične kakovosti; kamnoseštvo, boljše od sumerskega; bakreno orožje in orodje ter bakreni model dvokolesnega voza (eden naših najstarejših primerov vozila na kolesih); zlate in srebrne zapestnice, naglavni okraski, ogrlice in drug nakit, ›tako dobro obdelan in tako rahlo poliran‹, pravi Marshall, ›da bi ga prej kot iz

prazgodovinske hiše izpred 5000 let lahko dobili v zlatarni na Bond Street danes‹. (OH, str. 395). Imeli so celo šminko, ličila za oči, ki se uporabljajo še danes (kohl), in parfume: ›V bližini tega je bila najdena prva šminka, znana v antiki, v obliki pravokotnega koščka rdeče okre, ki so jo elegantne ženske v tem oddaljenem času že uporabljale za izboljšanje naravne barve ustnic in ličnic. Ta paličica, katere en konec je obrabljen – na čigar ustnice je bila nazadnje nanesena pred pet tisoč leti – je ležala na majhni nizki mizici poleg vazic s kolom, stekleničk s parfumi, sponk za lase in bronastih britvic.‹ (WA, zv. 1, str. 113) V svojih mestih so imeli celo mačke in pse, kar kaže, da so bili udomačeni. To dokazuje opeka, najdena v mestu Chanhu-Daro, na kateri je odtis mačjega stopala, ki ga rahlo prekriva pasje. Ko je bila opeka položena na suho, preden so jo dali v peč, je morala mačka z veliko hitrostjo švigati po opeki, za njo pa pes, o čemer pričajo globoki vtisi njunih stopal.

Vse to daje povsem nov pomen stavku ›nič novega pod soncem … ‹.

Pisanje slikanic in čudne živali

Njihova pisava izvira predvsem iz graviranih pečatov, najdemo pa jo tudi na fragmentih keramike in tablicah. Gre za slikovno pisavo, v kateri je bilo prepoznanih približno 400 različnih znakov, vendar je še niso razvozlali, ker ni znan noben drug jezik, s katerim bi jo lahko primerjali. Ne vem, kaj bi to lahko pomenilo, vendar so podobno pisavo našli le še na Velikonočnem otoku, kjer so ogromne črne izklesane glave. Medtem ko sta Sumer in Egipt začela s slikovno pisavo ali hieroglifi in nato razvila dejanski sistem pisave, ni nobenega dokaza, da bi se ti ljudje kdajkoli razvili dlje od slikovne pisave. Morda zato, ker se je njihova civilizacija prehitro končala.

Njihovi čudoviti izrezljani pečati, ki jih je bilo veliko, nam pripovedujejo o tamkajšnjih živalih – vidimo opice, zajce, golobe, tigre, medvede, nosoroge, papige, jelene in veliko grbato govedo. Ker danes v tej puščavi ne živi nobena opica ali papiga, je to dober dokaz, da je bila ta dolina nekoč dežela džungle. Na nekaterih pa so prikazana tudi zelo nenavadna bitja, na primer žival s tremi glavami, volom podobno bitje z enim samim rogom in dvoglavi kači podobno bitje.

Glavna razlika med to civilizacijo in drugima dvema velikima civilizacijama, Egiptom in Sumerom, je odsotnost templjev, ki so običajno prva stvar, ki jo najdemo ob izkopavanju starodavnega najdišča. Brez dešifriranih pisav in templjev je težko kar koli vedeti o njihovi religiji. Razen – na nekaterih pečatih so čudna bitja, ki lahko predstavljajo le mitska božanska bitja. Nekatera od njih spominjajo na poznejše bogove hindujske religije, ki so podobni tistim, ki jih najdemo v drugih delih sveta.

Povezave do njihovega izvora – in Nimrod

Eden od pečatov izdaja dejstvo, da so imeli ljudje kljub edinstvenosti te družbe skupen izvor z drugima dvema velikima civilizacijama – pečat (fotografija na levi)??? z ›ubijalcem levov‹ (Nimrod, veliki lovec), ki na vsaki strani drži dva leva ali morda tigra v naročju. Drugi dokaz, ki ga imajo skupnega s prvimi ljudstvi v Anatoliji, je

prisotnost ›boginje matere‹: ›V to obdobje izvira tudi zanimiv kipec matere-boginje … ‹ (WA, zv. 1., str. 112).

Dokazi o komunikaciji z drugimi zgodnjimi civilizacijami južne Mezopotamije

Ko so ljudje zapustili Babilon, so tisti, ki so potovali po isti osnovni poti do različnih ciljev, vedeli, kje se nahajajo tisti, ki so se naselili ob tej poti. Prebivalci doline Indus so zagotovo vedeli za tiste, ki so se naselili v Sumeru, ki je bil ob osnovni poti iz Babilona v dolino Indus. ›Harappani‹ [civilizacija doline Ind] so bili v stiku z drugimi civiliziranimi narodi starodavnega sveta. Tudi to vemo iz arheoloških dokazov. Okoli leta 2300 pred našim štetjem, ko je v Mezopotamiji vladal Sargon Akadski, je med Sumerom in Harappo potekala trgovina. To vemo, ker so bili v sumerskih mestih iz Sargonovega časa najdeni gravirani pečati izdelave v Harappi.‹ (ED, str. 111-2). Na otoku Bahrajn na vzhodni obali Saudske Arabije (ki naj bi bil ›Dilmun‹ iz starih zapisov) so poleg pečatov iz doline Inda našli tudi pečate sumerskih vzorcev, zaradi česar sta ti dve najzgodnejši civilizaciji sodobni.

Kaj se je zgodilo z ljudmi te zgodnje civilizacije v dolini reke Ind?

Prisotnost starodavnih jezov kaže, da so bile poplave problem, tako kot so bile v starem Sumeru, kar dokazuje tako imenovana ›poplavna plast‹, za katero je Woolley napačno menil, da predstavlja poplavo v Noetovem času. (Verjel je v teorijo ›lokalne poplave‹ in ne v univerzalno poplavo iz Svetega pisma). Vsa območja delt so podvržena poplavam, nekatera bolj kot druga – to je odvisno od izvira zadevne reke. Ind se začne v Himalaji, kjer lahko spomladi taljenje snega povzroči hude poplave. Dokazi, ki jih kaže obnova po vsaki poplavi, kažejo na najverjetnejši vzrok njihovega izginotja. › … zdi se verjetno, da so ljudje preprosto izčrpali razpoložljivi les iz velikih gozdov, ki so jih nekoč obdajali. Pred tem je Mohendžo-Daro poplavilo vsaj trikrat in vsakič so mesto preprosto obnovili na blatu, ki so ga pustile vode. Njihov gradbeni material sta bila les in žgana opeka, za žganje ogromnih količin opeke, ki so jo uporabljali v mestu, pa so potrebovali še več lesa. Brez lesa na primerni razdalji so bila popravila in obnova zanemarjena. Poznejša stanovanja so bila zgrajena iz slabih materialov, prostorne hiše iz velikega obdobja pa so bile pogosto razdeljene.‹ (LO, str. 79).

Dokazi o stikih med dolino Inda in Sumerom nenadoma izginejo, kar kaže na to, da se je nekaj zgodilo s samo civilizacijo. Poznejše stopnje poseljenosti obnovljenih mest kažejo, da so regijo preprosto zapustili, ko so izkoristili naravne vire in jo spremenili v puščavo.

Kuneiformski zapisi, najdeni v Sumeru, omenjajo deželo, imenovano ›Meluhha‹, iz katere so izvirali zlato, slonovina, karneol in lapis-lazuli.[21] Ti izdelki so bili dolgo časa izvozni artikli Indije in vemo, da so bili v starodavnem Sumeru najdeni biseri iz zlata in slonovine iz doline reke Ind. Ali je ta ›Meluha‹ lahko dolina Ind? V eni od vedskih (indijskih) himen se ›Meluha‹ omenja kot ljudstvo, ki so ga osvojili Arijci, ki so to regijo zavzeli veliko pozneje. To lahko dodatno potrdi tudi odkritje, ki je bilo v

Slika 87: Asirska tablica s klinopisom.

Mohendžodaru odkrito na zadnji stopnji poselitve: ›V letih 1925 in 1926 se je Vatu in Hargreavesu posrečilo ekshumirati več trupel iz ruševin neke hiše. Krčeviti in boleči položaji, v katerih so jih našli, so kazali, da so umrla nasilne smrti. V eni sobi je bila skupina štirinajstih okostij, na cesti pa druga skupina šestih, od katerih so nekatera obglavljena. Najbolj ganljiv je nedvomno tisti ženske, ki je z glavo padla po stopnicah, ki so vodile v vodnjak pod cesto. Gospod Wheeler je v ruševinah citadele našel skupino okostij moških, žensk in otrok, ekshumiranih leta 1946, ki so verjetno pripadali isti družini. To je bila verjetno družina kiparjev iz slonovine, saj so v bližini trupel odkrili dva slonja okla. Moški ju je odnesel med begom, … Po padcu citadele so napadalci ubežnikom odvzeli vse premoženje in jih ubili, vendar so oklje pustili za seboj.‹ (WA, zv. 1, str. 116). Dejstvo, da je bilo med tem napadom v mestu tako malo ljudi, je dodatna potrditev, da je večina prebivalstva že zdavnaj zapustila to območje. Vsi dokazi o trgovanju so se ustavili. Nato so območje zavzeli Arijci. Zdi se, da je bilo ob njihovem napadu v mestih takrat le še zelo malo ljudi, kar dokazuje majhno število okostij, najdenih na tej zadnji stopnji poselitve.

Rešena skrivnost

Arheologi in znanstveniki sami pripovedujejo zgodbo o tej civilizaciji, ki je na videz ›prišla od nikoder‹: ›Tako kompleksna civilizacija, kot je bila v dolini Inda, ne nastane iz ničesar. Vendar se zdi, da se je prav to zgodilo v Mohenjo-Daru in Harappi. To sta mesti, zgrajeni iz nič. Arheologi prihodnosti bodo morali pojasniti ta skrivnostni neverjetni preboj civilizacije v dolini reke Ind okoli leta 2500 pred našim štetjem.‹ (ED, str. 107). No, odgovor na to skrivnost je preprost in pravzaprav EDINI odgovor. Koščki sestavljanke človeštva se ne bodo nikoli ujemali, razen v kontekstu svetopisemskega opisa.

21 Lapis lazuli ali na kratko lapis je globoko modra metamorfna kamnina, ki se uporablja kot poldragi kamen, ki je bil že od antike cenjen zaradi svoje intenzivne barve.

Egipčanska in mezopotamska civilizacija

O teh civilizacijah ni treba podrobneje govoriti, kot smo to storili pri civilizaciji doline Inda, iz preprostega razloga, ker jih pozna skoraj vsakdo. Pravzaprav ne bomo razpravljali o dokazih iz Sumera, ki so tako dobro znani. Svet je zadnjih 150 do 200 let navdušen nad starim Egiptom in zaradi obilice artefaktov je o teh zgodnjih ljudeh veliko znanega. Vendar so bili dokazi, kot običajno, večinoma ›razloženi‹ v luči človeških teorij namesto v luči svetopisemskega opisa in prava slika je bila izkrivljena. Ko so bili najdeni ›seznami kraljev‹, so jih razumeli kot neprekinjen seznam – eden za drugim – medtem ko je v resnici znano, da so v različnih delih Egipta istočasno vladali različni kralji. Zaradi te napake učenjaki razglašajo, da Egipčani segajo v čas pred potopom.

Prav najzgodnejše obdobje Egipta je najmanj poznano, vendar prav iz teh dokazov izvemo podatke, ki se nanašajo na to, ›od kod so ti ljudje prišli‹. Večina dokazov o tem najzgodnejšem obdobju izvira iz pokopov, ki so razkrili, da so bili tudi prvi prebivalci Egipta zelo civilizirani in so imeli tehnično znanje. Čeprav se njihova najstarejša mesta niso ohranila, da bi lahko pripovedovala svoje zgodbe, kot so se ohranila mesta v dolini reke Ind, smo iz njihovih najstarejših pokopov izvedeli, da so imeli čolne, nosili zapleten nakit, se ličili, nosili oblačila iz tkane tkanine, jedli z žlicami iz slonovine ter obdelovali zlato, srebro in svinec, če jih omenimo le nekaj, zelo, zelo malo. Najstarejši predmet iz vezanega lesa (razen lesene palube iz Noetove barke) je bil najden v zgodnjem Egiptu – ›krsta, katere stranice so bile narejene iz šestih tankih plasti lesa, ki so se izmenjevale, kot pri sodobnem vezanem lesu‹. (‹Saqqara‹, str. 99, Jean-Philippe Lauer).

Ponovno je mogoče najti njihovo skupno izvorno točko. Spodaj je prikazana keramika iz preddinastičnega egipčanskega pokopa. Na vazi na levi strani opazite kozoroga??? (koza z dolgimi, ukrivljenimi rogovi). Ista oblika je vidna tudi na zgodnji vazi iz Suse v starodavnem Elamu (glej fotografijo zgoraj desno)???. Ti dve civilizaciji sta bili med seboj zelo oddaljeni in nista imeli nobenih dokazov o zgodnji trgovini ali komunikaciji. Kljub temu je oblika tako podobna. Oglejte si še sliko spodaj desno (zgoraj)???, ki je risba kozoroga iz jam Palanh v bližini Adyamana (malo zahodno od Babilona). Njuna skupna izvorna točka? Območje Babilona.

Še eno podobnost lahko opazimo tudi, če primerjamo egipčansko keramiko z vzorcem, ki ga najdemo na keramiki v Arpačiji, severno od Niniv in vzhodno od Tigrisa. Na risbi (desno)??? si oglejte vzorec štorkelj ali čapelj. Ponavljanje in uporaba živali v vzorcih sta skupni značilnosti, ki se med temi zelo ločenimi zgodnjimi civilizacijami nista ›razvili‹ neodvisno. To so bili vzorci, teme in motivi, ki so se uporabljali, ko so bili ljudje enotni, združeni v jeziku in namenu. Ko so po Babilonu odšli na svoje poti, so s seboj odnesli načine in motive oblikovanja, ki so jih uporabljale njihove družine, ko so živele na svojem prvotnem domu v Anatoliji.

Še ena bolj impresivna podobnost je vidna pri nožih, ki so prikazani na levi strani. Prvi nož, najden v preddinastičnem egipčanskem pokopu, je izdelan iz kremena z

ročajem iz zlate pločevine. Pomemben pa je vzorec ›kače‹ na ročaju. Isti motiv zelo podobnega ›kačjega‹ vzorca je viden na drugi risbi noža, prav tako iz pokopa, ki je prav tako izdelan iz kremena, vendar z ročajem iz kosti. Od kod izvira ta drugi nož? Izvira iz južne osrednje Turčije, iz moškega pokopa v Çatal Hüyük- blizu Babilona.

Junak, ›ubijalec levov‹, PONOVNO

In seveda najdemo motiv ›ubijalca levov‹ v najzgodnejših časih preddinastičnega Egipta. Na tej risbi??? iz preddinastične grobnice vidimo značilno držo junaka z dvema levoma na vsaki strani ali v vsaki roki. (Glej spodnji levi del fotografije na levi strani).

Pri preučevanju motivov in vzorcev na najzgodnejših predmetih in artefaktih je tako zelo jasno, da so se določeni dogodki zgodili PRED razpršitvijo ljudi z območja Babilona – in te stvari najdemo v umetniških delih (kipih, risbah na stenah in stenah jam, vzorcih keramike itd.) vsake od najzgodnejših civilizacij. Od tod lahko nato vidimo, kako so se vse zgodnje poganske religije in najstarejši miti začeli z istimi koncepti, kot sta ›lev ubijalec‹ in ›zemlja‹ ›matere boginje‹. Od tam pa začnejo razvijati svoje posebnosti in razlike – kar je posledica tega, da jih je ločila jezikovna pregrada.

Znanje, ki so ga imeli najstarejši ljudje

Optične leče in očala

Če pogledamo v enciklopedijo ali zgodovinske knjige, preberemo, da so leče, bodisi v teleskopih, mikroskopih ali očalih, izum zadnjih 400 do 500 let. Vendar pa obstajajo dokazi, da je imel te naprave že davno, davno nazaj prvi človek. V knjigi arheologa Layarda ›Ninive in Babilon‹, poglavje viii, str. 16-7, piše o najdbi steklene ›leče velike moči‹ skupaj z dvema steklenima skledama v komori ruševine, imenovane Nimroud. Leča je ploskovno konveksna, premera palca in pol in debeline 9/10 palca, z goriščem 4,5 palca od ravne strani.

Glede na zapleteno in izredno natančno astronomsko znanje najstarejših ljudstev se zdi skoraj nujno, da so imeli neko napravo, s katero so lahko bolje videli nebesna telesa. Plinij, ki se je rodil okoli leta 23 našega štetja, je zapisal, da so v njegovem času ›articiferji uporabljali smaragde za pomoč očesu in da so bili ti konkavni, da so bolje zbirali vidne žarke‹. (Hist. Natur., lib. XXXVII, C. V.) Dodal je celo, da je Neron uporabljal takšna očala, ko je gledal gladiatorske boje. Jamblih, ki je pisal o Pitagorovem življenju, je zapisal, da ji je Pitagora ›prizadeval izdelati instrumente, ki bi pomagali sluhu tako učinkovito, kot optična očala in drugi pripomočki pomagajo vidu.‹ (PN, str. 179.)

Pitagora je živel v 6. stoletju PRED Kristusom. Plutarh govori o matematičnih instrumentih, ki jih je uporabljal Arhimed, ›da bi očem pokazal velikost sonca‹. Arhimed je živel v času Aleksandra. To je le nekaj izmed številnih omemb optičnih leč. Pravzaprav se zdi, da so bile te tako običajne in vsakdanje, da se je le malo

razmišljalo o tem, kako pomembno je pisati o njih. Toda sčasoma je bilo znanja o teh napravah vse manj, dokler se ni izgubilo, dokler ni človek več kot 1000 let po zadnji zgodovinski omembi ›na novo‹ izumil te zamisli.

Na robu libanonskih gora, več kot 2.300 metrov nad morjem, se nahaja Baalbek. O tem kraju ni nič znanega pred prihodom Rimljanov, ki so nad obstoječimi ostanki zgradili veličastne stavbe. Vendar so prav obstoječi ostanki najbolj osupljivi, kar jih je bilo kdaj koli najdenih. Na spodnji fotografiji je največji klesani kamen na svetu. Meri 20,7 m x 4,2 m (opazujte moškega, ki stoji ob njem, in tistega, ki leži na njem). Danes, z našimi izpopolnjenimi inženirskimi metodami, je dvomljivo, da bi lahko sploh dvignili tako velike kamne.

Slika 88: Največji klesani kamen na svetu. 20,7 m x 4,2 m.

Slika 89: Starodavni temelj stavbe v Baalbeku.

Toda ti zgodnji graditelji niso le izklesali teh ›ogromnih‹ blokov, ampak so jih tudi premikali! Na desni strani je starodavni temelj stavbe v Baalbeku, ki so ga Rimljani pozneje nadgradili. Opazujte velikost moškega, ki stoji na levi strani, približno tretjino od spodaj navzgor. Trije veliki kamni v tem temelju merijo 19 m x 4,2 metra x 3,6 ma ter vsak tehta okoli 750–800 ton. Postavljeni so bili nad podkonstrukcijo, ki meri 7 m. Kdorkoli je zgradil to strukturo, je imel inženirske sposobnosti, ki presegajo naše najbolj divje sanje. To je primer znanja pred potopom, ki so ga Noe in njegovi sinovi prenesli na svoje potomce po potopu. Sčasoma pa je človek veliko tega znanja in sposobnosti izgubil.

Obeliski v starem Egiptu

Čeprav nekaj sto let pozneje, so ogromni skalni stolpi, ki so jih postavili stari Egipčani, še vedno dosežek, ki je dolgo časa begal današnje inženirje. Na levi strani je viden obelisk v Asuanu, ki zaradi napak v granitu blizu njegovega središča ni bil nikoli dokončan. Čeprav so jih našli v številnih velikostih, ta meri v višino 41,7 m in bi tehtal približno 1.170 ton. O tem, kako so ti ›primitivni‹ ljudje lahko dosegli tako osupljive inženirske dosežke, kot sta gradnja in postavitev teh obeliskov in piramid, so bile postavljene številne teorije, vendar je dejstvo, da so jih.

Slika 90: Nedokončani obelisk v Asuanu. Desno: 30 zobnikov v nmehanizmu.

Zobniki

Če znanja o skrivnostnih odkritjih, ki jih ni mogoče razložiti, niso preprosto postavljena na stran in pozabljena, kot je zgoraj obravnavano, potem veljajo za čudaška odkritja in jih najdemo le v senzacionalističnih knjigah, ki so zanimive za tabloidne časopise. ›Resni‹ znanstveniki in učenjaki o njih molčijo, saj ne znajo pojasniti njihovega obstoja.

Tak primer je najdba iz leta 1900. Tistega leta je potapljač, ki je iskal spužve, našel razbitino grške ladje, natovorjene s kipi in drugimi predmeti. Eden od nenavadnih predmetov je bil bronast instrument, ki je bil prekrit z apnenčastimi usedlinami . Ko se je posušil in je zunanji leseni ovoj razpadel, je razpadel na 4 ravne dele, ki so razkrili dele zobatih koles. Čeprav ni mogoče natančno ugotoviti, za kaj je bila ta naprava uporabljena, so rentgenski žarki razkrili več kot 30 zobnikov različnih velikosti, ki so se ujemali v vzporednih ravninah.

V starih zapisih je omenjena ena naprava, ki bi lahko bila podobna. Ciceron in

Ovidij sta pisala o domiselnem planetariju, ki ga je zasnoval Arhimed in je simuliral gibanje sonca, lune in petih planetov. Verjetno ne bomo nikoli izvedeli, kakšna je bila ta naprava in kdo jo je izdelal. Toda še enkrat vidimo, da je znanje, za katerega mislimo, da pripada našemu času, le del tistega, ki je bilo že zdavnaj pozabljeno. (MP, str. 157; IU, str. 42.)

Starodavne baterije s suhimi celicami

Slika 91: Starodavni valj iz žgane gline iz Iraka, ki se je izkazal za baterijo.

Odkritih je bilo veliko predmetov, za katere je bilo opisano, da so videti kot baterije s suhimi celicami. Primer je najdba nemškega arheologa Wilhelma Königa. Med raziskovanjem starodavnega najdišča v današnjem Iraku je odkril vazo iz terakote, v kateri je bila železna palica, vstavljena v bakren valj. Zamisel, da je to podobna baterija, se je okrepila z odkritjem palic, ki jih je domnevno razjedla kislina (morda kis ali vino). Kljub temu menimo, da je bila baterija izumljena okoli leta 1800 našega štetja. (IU, str. 43.)

Veliko je bilo odkritij predmetov napredne tehnologije, ki jih ni bilo mogoče pojasniti in so bili zato pozabljeni. Vendar je potreben le eden, da ›zamaje voziček‹. Danes lahko ›briljantni‹ znanstveniki in učenjaki svetu govorijo, da so našli ›črne luknje‹ in druga odkritja, ki jih ni mogoče dokazati, vendar bi morali molčati, dokler ne bi znali pojasniti preprostih dokazov, ki kažejo, da je imel zgodnji človek obsežno znanje in sposobnosti, ki smo jih šele nedavno ›ponovno odkrili‹. Dokazi o človeški zgodovini so jasni tistim, ki želijo videti.

Babilon

2. del

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 15 aprila 1996)

Kam sodi ›ledena doba‹?

Da je bila ›ledena doba‹, ne moremo zanikati. Toda kako se je pojavila? In KDAJ? Zame osebno je bilo to eno najbolj ključnih vprašanj pri preučevanju zgodbe o potopu in kronologije Svetega pisma. Obstajajo prepričljivi dokazi, da so nekoč v preteklosti ledeniki pokrivali ogromen del planeta (poleg tistega, ki ga pokrivajo še danes). Pokrival je večino severne Severne Amerike do Velikih jezer in ameriško-kanadske

meje na zahodu. Britansko otočje, Skandinavija in severna evropska Rusija so bili pokriti z ledenimi pokrovi, ki so segali do Nemčije in Poljske. Tudi v Južni Ameriki je južno gorovje Andov prekrivala ozka ledena odeja, ki se je razdelila na več ledenikov, ki so segali vse do Karibov. Pokrit je bil tudi južni otok Nove Zelandije. To je le delni seznam območij, ki jih je nekoč prekrival led.

›Bog je naredil VETER, da je šel čez zemljo‹

Verjamemo, da so ti ledeniki nastali v času potopa, in v luči svetopisemskega opisa ni druge razlage. Ključ do odgovora se po mojem mnenju skriva v naslednjih vrsticah:

> … in Bog je naredil veter, da je šel prek zemlje in vode so se znižale. Tudi studenci globin in okna neba so bila ustavljena in dež z neba je bil zadržan.
>
> 1 Mz 8,1

Ali je mogoče, da je Bog z božansko uporabo ›zakonov‹, ki jih je določil, nekako povzročil, da je močan veter nakopičil ogromne količine vode na območjih ledenikov, nato pa povzročil, da so ti v trenutku zamrznili, kar je učinkovito zaprlo velik del voda na zemeljski obli v te ogromne ledenike? ›Zamrzovanje v mirujočem zraku je najslabša metoda; kroženje hladnega zraka močno pospeši zamrzovanje.‹ (EB, zv. 7, str. 490, 1985.)

Sila vetra

Da bi ta veter tako vplival na neverjetno količino vode na površju Zemlje, bi moral imeti neverjetno moč, večjo od katerega koli orkana ali tornada, ki si ga lahko predstavljamo. Nekaj vode se je vrnilo nazaj v zemljo (podzemni vodonosniki), nekaj je izhlapelo, velika količina je zamrznila in ustvarila ogromne ledenike, vendar je večina vode odtekla v neverjetno globoka brezna, v katerih so zdaj oceani.

Ključnega pomena za razumevanje ›ledene dobe‹ in nadaljnjega dogajanja je preučitev dogodkov med potopom in neverjetnih procesov, ki so se odvijali. Za kratko predstavitev našega prepričanja o tem, kaj se je zgodilo na podlagi dokazov, ki jih imamo danes, vključujem del iz glasila št. 5 (oktober 1993), ki ga najdete tudi na str. 39 našega zvezka Discoveries Volume:

Kataklizma potopa

Opis potopa v Prvi Mojzesovi knjigi je neverjetno kratek, vendar pove dovolj, da vemo, kako velika katastrofa se je zgodila:

> … istega dne so izbruhnili vsi studenci velike globine in okna neba so bila odprta.
>
> 1 Mz 7,11

[V Prvi Mojzesovi knjigi je zapisano, kako je Bog poskrbel, da se je pojavila suha zemlja:

> Bog je naredil nebesni svod in razdelil vode, ki *so bile* pod nebesnim svodom od vodá, ki *so bile* nad nebesnim svodom. In bilo je tako. Bog je nebesni svod imenoval Nebo. In večer in jutro sta bila drugi dan. Bog je rekel: »Naj bodo vode pod nebom zbrane skupaj na en kraj in naj se pojavi kopna *zemlja*.« In bilo je tako.
>
> 1 Mz 1,7

Kar je storil, da se je pojavila suha zemlja, je odstranil razlog potopa.] Vsa voda, ki jo je vsebovala zemlja, je ›izbruhnila‹ – in vode nad ozračjem so se zgrnile na zemljo. Če se vam vse to ne zdi posebej nasilno, premislite še enkrat. Pred potopom je bila nad ozračjem v ›kupoli‹ ogromna količina vode, velike količine pa so bile tudi v vodonosnikih v zemlji. Vsa ta voda, ki je zdaj večinoma v oceanih, je hkrati eksplodirala od spodaj gor in navzdol, kot beremo v 1 Mz 7,11. Moč te kataklizme je morala biti veliko večja od katere koli jedrske eksplozije, o kateri bi človek lahko sanjal. Ko je bilo vsega konec, je bil ves planet popolnoma prekrit z vodo. Vse življenje je ugasnilo, razen tistega na barki. Ogromni tokovi in plimski valovi so bili tako močni, da je bilo obličje planeta nepopisno zaznamovano in razbrazdano.

Vsa snov, razen podlage, je morala biti zajeta v vihar. Za boljše razumevanje lahko vzamemo steklenico z vodo, vanjo damo zemljo, kamenčke, travo, listje itd. in jo stresemo, da bi v majhnem merilu videli, kaj se je moralo zgoditi. Toda med potopom je bilo več kot zemlja, kamenčki in trava – bilo je vse, tudi živali, moški, ženske in otroci, domovi – vse na zemlji. Ko je bilo vsega konec, ni bilo nič več tako, kot je bilo.

Zemlja med potopom

Vse na zemeljski površini je bilo v tekočem stanju, stabilna je ostala le kamninska podlaga. V tej ›zemeljski juhi‹ so bila telesa tisočih, morda celo milijonov ›dinozavrov‹ – nekateri so bili velikanski, drugi pa tako majhni kot današnji kuščarji. Ko se je nemir zmanjšal, so se ostanki v vodi začeli usedati. Najtežji in najgostejši materiali so se seveda najprej usedli na dno. Vendar nemir ni bil enakomeren na celotnem planetu, zato so se nekatera območja usedla prej kot druga. Ker so valovi in tokovi nenehno potovali po površju Zemlje, je na nekatera območja po začetnem usedanju odplaknilo nove ostanke, kar je povzročilo večkratno usedanje ali ›plasti‹.

Zemeljska os se je večkrat premaknila

Da se je Zemlja v zelo kratkem času večkrat premaknila okoli svoje osi, dokazujejo kamnine, kot je magnetit. Med nastajanjem teh kamnin so se v njih pojavile črte, ki so se poravnale z magnetnim severom. Najdeni so bili primerki magnetita, na katerih je vidnih kar 10 ali več različnih poravnav, kar dokazuje, da je Zemlja v času ohlajanja kamnine vsaj desetkrat spremenila svoje magnetne pole.

Med to izjemno kataklizmo so bila nekatera ogromna telesa orjaških ›dinozavrov‹ skupaj z vsem ostalim pokopana globoko v zemljo. Zaradi njihove gostote so bili

mnogi pokopani v globlji plasti kot lažje živali, vendar ne vedno. Z nadaljevanjem tokov in valov se je odlagalo še več ostankov, ki so se spet usedali glede na svojo težo in gostoto, kar je povzročilo številne plasti ali ›sloje‹.

Taljenje ledenikov

Tako kot so ob potopu nastali ledeniki, se je zgodilo še nekaj. Za razumevanje tega je pomemben del, ki je poudarjen v zgornjem razdelku. Po prenehanju potopa so bili najtežji elementi zdaj globoko v zemlji – tisti, katerih izotopi so radioaktivni. Razpadajoči izotopi težkih elementov so se začeli segrevati, topiti okoliške kamnine in tvoriti magmo. Magma se širi počasi (tekočine se pri segrevanju širijo) in sama po sebi ne povzroči dovolj hitrega povečanja tlaka, da bi povzročila silovite izbruhe, ki jih povezujemo z vulkani. Nekateri vulkani počasi rastejo do ogromne višine, nato pa ostanejo stabilni. Vendar pa nekateri izbruhnejo z izjemno silovito močjo. Kljub temu se je zgodilo nekaj, kar je povzročilo hitro vulkansko aktivnost v velikem obsegu – nekaj, kar je povzročilo obsežno taljenje ledenikov v razmeroma kratkem času.

Vulkani in magma/ ledeniki in voda

Ena od geoloških enciklopedij na vprašanji ›Kaj povzroči, da se lava dvigne in prelije iz kraterja?‹ in ›Kaj povzroči, da nekateri vulkani občasno izbruhnejo z eksplozivno silo?‹ daje naslednji odgovor: ›Odgovor na obe vprašanji je voda v obliki pare.‹ (EA, str. 153). Vsi vemo, kaj se zgodi, ko zavremo lonec z vodo in ga pokrijemo.

Ko se je kamnina pod ledeniki topila, je počasi segrevala zemljo; led na tem mestu se je začel topiti in pronicati v zemljo. Ko je voda prišla v stik s staljeno kamnino, je nastala para. Ta je pod površjem povzročila ogromen pritisk in potisnila zemljo še bolj navzgor. Cikel se je nadaljeval, dokler ni bilo dovolj pritiska, da so se plini, lava in zemlja na najšibkejši točki izločili.

Vzpostavil se je cikel – eden je ›hranil‹ drugega: magma je počasi segrevala ledenik in stopila nekaj vode; voda je pronicala v zemljo in prišla v stik z magmo, ki je proizvajala paro. Tako nastali pritisk je magmo potisnil bližje k površju, s čimer se je stopilo še več ledeniškega ledu, ta pa je pronical v zemljo in prišel v stik z magmo. To se je nadaljevalo. Ogromni ledeniki so se topili hitro in ne v dolgih obdobjih, ki so trajala na stotine in tisoče let.

›Količina vode, ki se sprosti med izbruhom, je neverjetna. Na vrhuncu svoje dejavnosti je Paracutin dnevno proizvedel 16.000 ton vode in 100.000 ton lave.‹ (EA, str. 153). Primer, v veliko manjšem obsegu, kaj se je dogajalo v času poledenitve: ›Neposredna opazovanja jasno kažejo učinek zunanje vode na vulkanski izbruh. Taljenje snega v kraterju vulkana ali močno deževje nad območjem vrha v obdobju aktivnosti zadostujeta za sprožitev novih izbruhov. Ta proces je bil opazovan leta 1915 na Lassen Peaku v Kaliforniji in na Vezuvih leta 1926.‹ (EA, str. 153 154.)

Zemlja je ›razdeljena‹

Po Božji roki se je taljenje dela ledenikov zgodilo ob točno določenem času, ki ga je določil Bog: Eberju sta se rodila dva sinova: enemu je bilo ime Peleg, kajti v njegovih dneh se je zemlja razdelila;

Peleg se je rodil 99 let po potopu in umrl 239 let pozneje ali 339 let po potopu. Vemo le, da je bila zemlja v nekem obdobju njegovega življenja razdeljena. Večina ljudi se nagiba k mnenju, da je svoje ime Peleg, ki pomeni ›delitev ali razdelitev‹, dobil zaradi ›delitve‹. A to bi pomenilo, da se je ta dogodek moral zgoditi, še preden je dobil svoje ime. Ker otroci dobijo imena ob rojstvu ali kmalu po njem, bi to pomenilo, da se je dogodek že zgodil IN da so ga starši poznali v času, ko je dobil svoje ime. Vendar Sveto pismo pravi, da je bila zemlja razdeljena ›v njegovih dneh‹ ali nekje v času njegovega življenja. To ne pomeni, da je bil ON poimenovan po dogodku, ampak da je bil DOGODEK poimenovan po njegovem imenu. Kaj je bil ta dogodek?

V času, ko so bili ledeniki, je bila gladina morja veliko nižja in veliko več zemlje je bilo suhe. S časom je globoko v zemlji še naprej nastajala toplota zaradi razpadajočih izotopov najtežjih elementov, kot je uran. Staljene kamnine so se začele širiti in se prebijati na površje. Te ›vroče točke‹ so povzročile taljenje ledenikov, pri čemer so v nekaterih masivnih ledenikih nastala jezera. Ko so se ti ledeniki vedno bolj talili, so zunanje stene ledu, ki so zadrževale stopljeno vodo, pod velikansko silo stopljene vode popustile in poplavile območje pod njimi. Sčasoma se je stopilo dovolj ledenikov, da se je morska gladina dvignila za več sto metrov.

Obstajajo dokazi o več obdobjih nihajoče aktivnosti ledenikov, ki so jih evolucionisti označili za več različnih ledenih dob, ki so bile med seboj oddaljene več tisoč let. Menimo, da se je v obdobju Pelegovega življenja stopilo dovolj ledeniške vode, da se je morska gladina dvignila toliko, da so se celine ločile. Ledeniki so napredovali in se umikali ter se končno ustalili, ko so se umaknili do današnjega približnega obsega.

Vendar še vedno živimo v ›ledeni dobi‹, saj 10 % Zemlje še vedno pokrivajo ledeniki. Ti ledeniki še vedno napredujejo in se umikajo – ›na Grenlandiji so zabeležili fenomenalno hitrost skoraj 100 metrov na dan pri obalnih ledenih jezikih.‹ (EA, str. 138.) ›Nedavno, 9. junija 1983, so zabeležili, da se je spodnji del ledenika Variegated na Aljaski premaknil za 210 metrov na dan‹. (PE, str. 120). ›Leta 1820 je tri vodnike iz Chamonixa zasul plaz in jih vrgel v razpoko blizu vrha Mont Blanca. Njihovi ostanki so se ponovno pojavili leta 1861 ob vznožju ledenika Bossons, približno 2 milji nižje. Ledenik je potoval s povprečno hitrostjo 276 metrov na leto.‹ (EA, str. 138.) Potencialna moč teh ogromnih ledenikov je neverjetna in včasih še vedno povzročijo katastrofalno uničenje – ›10. januarja 1962 se je ledenik na perujski gori Huascaran dvignil, najnižji del ledu pa se je odlomil in zasul dolino pod njim, kjer je umrlo 4 000 ljudi v devetih vaseh.‹ (PE, str. 120.)

Vreme se lahko hitro spremeni

Čeprav si ne moremo predstavljati, kakšne podnebne sile so delovale v času ›delitve‹ Zemlje, si jih lahko včasih ogledamo. Eden od svetovnih rekordov za HITRO spremembo temperature na primer drži mesto Spearfish v Južni Dakoti. Ob 7.30 zjutraj, 22. januarja 1943, je bila temperatura -20 °C. Dve minuti pozneje je bila 7 stopinj F! (PE, str. 100). Nato je nastopila tako imenovana ›mala ledena doba‹, ki se je začela v 13. stoletju in dosegla vrhunec okoli leta 1750 našega štetja, ko so bili ledeniki bolj razširjeni, kot so bili od prvotne ›ledene dobe‹ v času Pelega. Zanimivo je, da so kritiki dolgo časa menili, da so številni nizozemski slikarji 17. stoletja, kot je Rembrandt, uporabili več kot le malo ›domišljije‹ pri nekaterih svojih znamenitih zimskih pokrajinah, na katerih so bili ogromni snežni meteži in popolnoma zamrznjeni kanali z drsalci, ki so bili povsod na ledu. Danes njihove zime niso tako zelo mrzle in ostre. Toda ko so našli in preučili zapise o kanalih iz leta 1633, so ugotovili, da so bili v tem obdobju kanali večkrat zamrznjeni in neprehodni tudi tri mesece. ›Hans Brinker je imel veliko časa za treninge za srebrne drsalke!‹ (PE, str. 112.) Nihče ne ve, kaj je povzročilo ta in druge znane podnebne ekstreme, vendar nam danes dokazujejo, kako hitro in kako ekstremno se lahko vreme spreminja in kakšne so lahko katastrofalne posledice. Za nastanek ali taljenje ledenikov, njihovo pretakanje na velike razdalje itn. ni potrebnih deset tisoč let.

Verjamemo, da so ledeniki in ledeni pokrovi, ki pokrivajo skoraj tretjino Zemlje, nastali ob potopu pred približno 4300 leti. 339 let pozneje, po štirih ali petih velikih svetovnih ledeniških napredovanjih in umikih, se je stopilo dovolj ledenikov, da se je gladina morja dvignila do te mere, da sta se Severna Amerika in Avstralija kot celini izolirali. Poti, po katerih so hodili ljudje in živali, so bile zdaj pod vodo. Živali, ki so prišle v Avstralijo, so bile odrezane od preostalega sveta in iz njih pa so nastale vrste, ki so edinstvene za ves planet. Nekaj ljudi, ki so prispeli na severnoameriško celino, je bilo zdaj izoliranih in njihovi potomci bodo postali indijanska plemena Severne Amerike, Inki, Maji in najstarejša ljudstva Južne Amerike. V Avstraliji je živela skupina ljudi, ki jih danes poznamo kot aborigine.

Božji ›arzenal‹ je bil pripravljen med potopom

Kot smo pojasnili zgoraj, so se med potopom težji elementi odložili v najglobljih plasteh. Pri razpadu teh izotopov je začela nastajati toplota. Peter je razložil, kako je Bog ›stari svet‹ (svet pred potopom) uničil z vodo, svet, ki je ›zdaj‹ (svet po potopu), pa bo uničen z ognjem:

> Kajti oni tega nočejo spoznati, da je bil po Božji besedi nebesni svod od davnine in [da] zemlja sestoji iz vode in v vodi. S čimer je bil svet, ki je bil takrat, preplavljen z vodo, uničen; toda nebesni svod in zemlja, ki sta sedaj, sta po isti besedi držana v rezervi, prihranjena ognju za dan sodbe in pogube brezbožnih ljudi.
>
> 2 Pet 3,6

Njegov ›arzenal‹ je bil med potopom pripravljen za dokončno uničenje sedanjega obličja zemlje. Toda preden je prišel ta dan, je ta isti arzenal odigral veliko vlogo pri opravljanju drugega dela, ki ga je določil – dela, ki je imelo svoj učinek v Pelegovem času. Človek se je v Babilonu, v nasprotju z Božjo zapovedjo, želel združiti v ›eno ljudstvo‹. Ker niso hoteli ubogati, je zamenjal njihove jezike, zato so se morali ločiti in se razpršiti po zemlji. Ko so to storili, je Bog, da bi zagotovil njihovo ločitev, stalil dovolj ledenikov, da se je gladina morja dvignila toliko, da so se celine ločile.

Morska gladina je bila po potopu nižja, kot nam pravijo

Današnji znanstveniki trdijo, da je bila gladina morja na vrhuncu ›ledene dobe‹ od 330 do 460 metrov nižja; vendar drugi dokazi kažejo, da je bila veliko nižja. Eden najboljših dokazov, ki kaže, da je bila morska gladina veliko nižja, je v nekaterih koralnih grebenih.

Dokazi iz koralnih grebenov

Koralni greben je podvodni greben ali nasip, sestavljen iz okostij koral, apnenca in drugih organizmov, kot so koralne alge, ki povezujejo različne sestavine. Najdemo jih v tropskih morjih in se oblikujejo le v plitvi vodi, saj je prodor sončne svetlobe potreben za fotosintezo alg, ki žive korale oskrbujejo s hranili in kisikom. Ker svetloba lahko prodre v vodo le do določene globine, korale tudi globlje vrste le redko najdemo v globini, večji od 45 m do 60 m. Poleg tega najbolje uspevajo pri toplejših temperaturah od 25 °C do 30 °C, nekatere pa lahko rastejo že pri temperaturi 19 °C. Poznamo štiri osnovne vrste koralnih grebenov: ›obrobni grebeni‹, ki mejijo na obalo; ›pregradni grebeni‹, ki so nekoliko oddaljeni od obale in vzporedni z obalo; ›atoli‹, ki so okrogli in obkrožajo vodno laguno; in ›namizni grebeni‹, ki so približno okrogli, ležijo tik pod morsko gladino in so trdni.

Zanimivo je, da je veliko število grebenov, med katerimi je veliko ›atolov‹, ki so mnogo, MNOGO metrov pod morsko gladino, nekateri tudi več kot 300 metrov. ›Atoli‹ so okrogli grebeni, ki se oblikujejo okoli podvodnih vulkanov in jih privlači taka rahla toplota, ki jo ustvarja vulkan. Vendar pa se koralni grebeni tudi s to dodatno toploto ne bi mogli oblikovati brez sončne svetlobe, potrebne za fotosintezo alg, ki je tako pomembna za obstoj koral. Zato z gotovostjo vemo, da ti atoli niso nastali v tej globoki, globoki vodi. Odgovor je preprost – številčnost teh koralnih grebenov, ki jih najdemo v globinah daleč pod tisto, v kateri so sposobni živeti, je absolutni dokaz, da se je morska gladina od njihovega nastanka močno dvignila. Ti grebeni so začeli nastajati, ko je bilo morje veliko plitvejše. Ko so vode staljenih ledenikov dvignile gladino morja, so bili ti grebeni, ki so bili nekoč globoki morda 100 metrov, zdaj globoki 150, 250 ali celo 300 metrov. Čeprav današnji znanstveniki zlahka priznajo, da je taljenje ledenikov dvignilo morsko gladino od 100 do 140 metrov, dokazi o koralah kažejo na še večji dvig.

Amerika – popolnoma izolirana

›Evolucijski‹ znanstveniki se strinjajo, da je bila nekoč morska gladina dovolj nizka, da je bila Beringova ožina suha, kar je človeku omogočilo potovanje v Severno Ameriko. Nihče ne ve, koliko ljudi je prvotno prišlo sem pred ›delitvijo‹ Zemlje ali izolacijo celin, vendar obstajajo dokazi, da so imeli prvi prebivalci veliko višjo raven tehnološkega znanja, kot je splošno znano – znanje, ki se z ›razvojem‹ človeka (v skladu s teorijo evolucije) ni povečalo. Temu pojavu smo bili priča prav v najzgodnejših civilizacijah Mezopotamije, Egipta in doline reke Ind, čeprav so bile to civilizacije veliko večjega obsega.

Avstralija – popolnoma izolirana

Znanstveniki in raziskovalci priznavajo, da je bilo morje med Azijo in Avstralijo nekoč veliko nižje in je tvorilo obsežne kopenske mase. ›Do pred 12.000 leti, ko se je zaradi taljenja ledenih pokrovov v ledeni dobi gladina svetovnih oceanov dvignila za več sto metrov, sta jugovzhodna Azija in Indonezija tvorili eno samo ogromno podcelino, znano kot polica Sundra.‹ (MP, str. 223) Polica Sahul je na vzhodu in jugu obsegala Tasmanijo, Novo Gvinejo, Melanezijske otoke in Avstralijo. ›Pomen polic Sundra in Sahul je jasen. V nobenem delu sveta razen v jugovzhodni Aziji, Indoneziji in Avstraliji morja niso tako plitva, da bi lahko nastale obsežne medsebojno povezane kopenske gmote, ko so ledeni pokrovi polarnih območij zadržali dovolj vode, da se je morska gladina v mnogih delih sveta znižala za 70 m pod sedanjo obalo. Sundra in Sahul sta edina prava ›izgubljena kontinenta‹.‹ (OR, str. 45-6.) Toda trdijo tudi, da sta ti dve ›polici‹ ločeni s približno 96 do 120 km vode. Kot smo videli iz dokazov koral, je bila gladina morja po potopu veliko nižja, kot priznavajo današnji znanstveniki – dejansko je bila dovolj nizka, da je človeku omogočila potovanje na avstralsko celino po suhem.

In celina, ki je ostala najdlje izolirana in nedotaknjena od zunanjih vplivov, je Avstralija. Ko so Britanci leta 1788 začeli kolonizirati Novi Južni Wales, je bila Avstralija še vedno brez vpliva zunanjega sveta. Prebivalstvo Avstralije so vse do tretjega tisočletja po potopu sestavljali tako imenovani aborigini. Če so bili ti ljudje res potomci tistih, ki so prvi prišli po Babilonu, in ves ta čas niso imeli stikov z zunanjim svetom, bi bilo zanimivo spoznati te ljudi. Če sta se človek in žival, kot učijo danes, ›razvila‹ iz nižjih oblik življenja, ne bi smeli najti podobnosti med tistimi, ki so se razvili v izolaciji, s tistimi, ki so se razvili na drugih območjih. Če so, kot verjamemo MI, vsi izhajali iz ljudi in živali, ki so jih prinesli skozi potop na barki, bi morali najti dokaze o tem.

Najprej živali

Svetopisemsko poročilo nam pove, da so vse živali na današnjem planetu potomci tistih, ki so bile na barki. Danes je splošno razširjena predstava, da sta bili na barki dve od vsake ›vrste‹ – vendar to ne drži. V barki ne bi moglo biti toliko živali.

Vzemimo na primer bivola. To je sesalec iz družine Bovidae, red Artiodactyla. Artiodactyla, red sesalcev, ima nekatere edinstvene značilnosti, kot je na primer parno število kopitnih prstov na vsakem zadnjem stopalu. V ta ›red‹ spadajo govedo, jelenjad in prašiči. Nekatera prežvekujejo, druga ne. Nekatera imajo rogove, druga ne. Seveda so te delitve in razvrstitve živali ustvarjene na podlagi našega sedanjega znanja. Toda v Avstraliji obstajajo dokazi, da so mnoge različne vrste zelo verjetno potomci le DVEH skupnih prednikov, ki so bili na barki, kar bo pojasnilo, zakaj z Noetom ni moralo biti niti približno toliko živali, kot se običajno misli.

›Vrečarji‹

Vsi poznamo zelo edinstvene živali, ki jih najdemo v Avstraliji in jih ne najdemo nikjer drugje na svetu – večino teh živali imenujemo ›vrečarji‹, za katere je značilno prezgodnje rojstvo in nadaljnji razvoj, medtem ko so pritrjeni na bradavice na spodnjem delu trebuha matere. Večina jih ima znano ›vrečo‹ ali ›marsupium‹, po kateri so dobili ime. Med njimi so kenguruji, valabiji, vombati, koale in številne glodavcem podobne oblike. V Avstraliji in na okoliških otokih (na območjih, ki so bila pred dvigom morske gladine nad vodo) živi približno 170 vrst vrečarjev. Vrečarje najdemo le še v Južni, Srednji in Severni Ameriki. Sestavljata jih dve družini s približno 65 do 70 vrstami, vse razen ene pa najdemo od Mehike do Argentine. Nad Mehiko do južne Kanade najdemo le ›Didelphis vrečarjie‹, našega znanega oposuma. Vendar so fosilne ostanke vrečarjev našli po vsem svetu – v Evropi, Afriki, Aziji itd.

Ne vemo, kakšne so bile prvotne živali na barki, vemo pa, da so vsebovale genski sklad vseh živali, ki so pozneje obstajale na Zemlji. Nekaj živali, ki so prišle v Avstralijo, preden je bila ta izolirana, je bilo med njimi tudi vrečarjev, prav tako kot tiste, ki so prišle v Ameriko. Ob prihodu Evropejcev so bili v Avstraliji le še dingo (divji pes), podgana in netopir. Kaj nam vse to pove? Da je zelo malo živali prepotovalo dolgo pot iz Turčije do Avstralije, preden se je dvignila morska gladina in izolirala celino. Prav tako nam pove, da so vse raznolike vrste vrečarjev, ki jih tam najdemo, izšle iz zelo malo skupnih prednikov. Nesmiselno bi bilo misliti, da je na stotine različnih vrst močeradov prispelo v Avstralijo, medtem ko je to uspelo le nekaj drugim živalim.

Razvrščanje živali na podlagi ›evolucije‹

Izraz ›vrsta‹, ›rod‹, ›družina‹ itd. so izrazi, ki jih je skoval človek, da bi razvrstil živali po sistemu (na katerega vpliva teorija evolucije). Toda celoten sistem razvrščanja živali so zasnovali ›ljudje‹ in ne Bog, zato ni zanesljiv.

Kako Bog razvršča živali? V Svetem pismu beremo:

> Od vsake žive stvari, od vsega mesa, boš s seboj na ladjo privedel [po] dva od vsake *vrste*, da *jih* obvaruješ žive; naj bodo samec in samica. Od perjadi po njihovi vrsti in od živine [behemah] po njihovi vrsti, od vsake zemeljske plazeče stvari po njeni vrsti, [po] dva od vsake *sorte* bosta prišla k tebi, da *ju*

obvaruješ živa.

1 Mz 6,19-10

Ta odlomek nam kaže, da je Bog navedel le tri glavne dele ›vsega živega mesa‹ (živali), ki naj bi prišli na barko – ptice (ptiči), ›behemah‹ (NE strogo goveda, ampak natančneje ›živali‹) in ›plazilce‹.

Vse, kar nam Bog pove, je, da so njegove tri delitve ›živih bitij iz vsega mesa‹ ptice, zveri in plazeče se živali. V vsaki kategoriji je Noetu naročil, naj vzame po dve živali ›po svoji vrsti‹. To je vse. To je vse, kar nam je bilo povedano. Preprosto ne vemo, kakšne so bile prvotne ›vrste‹, ne glede na to, kaj nam lahko danes povedo genetiki in drugi znanstveniki. Domnevam, da bi bili vsi zelo presenečeni, če bi izvedeli, kakšne so bile prvotne živali na barki.

Naše znanje o genetiki je zelo omejeno

Takoj po potopu, da bi se človeštvo povečalo, ljudje niso imeli druge izbire, kot da so se poročali s sorodniki – samo med njimi so lahko izbirali! Vendar se danes zgrozimo ob misli na to, da bi se med seboj poročili ljudje, ki so v krvnem sorodstvu. Zakaj?

Danes z novim znanjem (ki je še vedno zelo omejeno) vemo, da vsak od staršev prispeva ›genetski‹ material, ki daje potomcem njihove značilnosti. Zdi se, da smo v tem poznem obdobju ›življenja‹ človeštva in tudi živalskega kraljestva dosegli ›mrtvo točko‹ genskega bazena; z drugimi besedami, možne genetske kombinacije, ki se lahko izrazijo v tem, kar imenujemo ›vrsta‹, so skoraj izčrpane. Vendar je treba razmisliti še o čem, preden začnemo misliti, da vemo vse.

Če je Bog, za katerega verjamemo, da je, potem VEMO, da je zagotovo lahko zagotovil, da je imela Noetova družina genski bazen brez napak ali vsaj relativno brezhiben, sicer človeški rod ne bi preživel. Ko so se razmnoževali, se je ta genski bazen redčil, tako da imamo danes vse barve kože, oči, las, vse oblike telesa, od visokih do nizkih – skratka, vse značilnosti današnje človeške rase so se začele v Noetovi družini.

Nekako so se pojavili okvarjeni ali mutirani geni. Današnja znanost je pokazala, da geni mutirajo zaradi okoljskih dejavnikov, sevanja, določene hrane in drugih razlogov, ki jih ne poznamo. Genetika je zelo zapletena tema – vendar moramo za razumevanje razumeti le to, da je znano dejstvo, da če se poročita dva človeka, eden z okvarjenim genom, ki povzroča določeno okvaro ali bolezen, in drugi z neokvarjenim genom, imajo njuni potomci možnost, da te okvare NE podedujejo (to je splošna izjava, namenjena le ponazoritvi, ki ne upošteva ›recesivnih‹ in ›dominantnih‹ genov ter drugih bolj zapletenih dejavnikov). Vendar pa se lahko okvarjeni gen prenese na otroka, ki sicer nima okvare, vendar postane ›nosilec‹ tega gena in ga lahko prenese na svoje potomce. Če se poročita dve osebi, ki sta v tesnem sorodstvu in izhajata iz družine z okvarjenim genom, in sta oba prenašalca, obstaja verjetnost, da bodo njuni potomci imeli to okvaro. Tako ›in-breeding‹ ali poroka v lastni družini znatno poveča

možnosti za rojstvo otrok z genetskimi okvarami in boleznimi. Albinizem, norost, gluhoslepota in razcepljeno nebo so bili pogosto ugotovljeni v družinah, ki so se dolgo časa križale. Nenazadnje sta sterilnost in umrljivost dojenčkov v teh zvezah veliko višji kot v drugih.

Okej, zakaj se vse to ni zgodilo Noetovi družini? Zakaj vsi niso imeli napak zaradi križanja? Edini odgovor je, da so začeli brez okvarjenih genov. Da bi lahko človeštvo učinkovito ponovno naselilo zemljo, je Bog poskrbel, da so lahko ustvarili zdrave potomce, in jim za začetek zagotovil ›čiste gene‹. Toda po neznanem obdobju, če bi se ljudje še naprej poročali z bližnjimi sorodniki, bi ti okvarjeni geni začeli hromiti populacijo. Vemo, da je Bog po Mojzesu ljudem dal posebna navodila, ki so prepovedovala ›sorodstvene‹ poroke, vendar dokazi kažejo, da je ljudem pred razselitvijo iz Babilona dal vedeti tudi, da je pomembno, da se človek poroči čim dlje od svoje krvne linije. Kako to vemo? Ker so imele vse najzgodnejše civilizacije, tiste kmalu po Babilonu, stroge zakone o incestu in porokah znotraj lastne družine. Več o tem pozneje.

Toda kaj ima to opraviti z živalmi? To nam pove, da je Bog določil omejitve ali meje, da bi zagotovil raznolikost svojega stvarstva in tudi ohranil čistost tistega, kar je ustvaril. Prav tako nam pove, da je v času potopa določil nekatere ›genetske izjeme in določbe‹, ki danes ne veljajo več. Očitno se je zelo potrudil, da je zagotovil, da bo človeštvo ob ponovnem rojstvu po potopu imelo najboljši genetski material, s katerim bo lahko začelo. Samo človek je bil ustvarjen po njegovi podobi. Od začetka, z Noetovo družino, se ›red‹ ali ›družina‹ človeka ne bi razvejala v nove vrste. Čeprav bi človek kazal različne odtenke barve kože, barve in strukture las, barve oči in velikosti, bi vedno ostal takšen, kot ga je ustvaril Bog. In čeprav je pri tesno sorodnih ljudeh obstajala nevarnost, da bi se rodilo pomanjkljivo potomstvo, je Bog po potopu poskrbel za posebne določbe, da bi se prilagodil razmeram.

Katere živali so bile na barki?

Toda živali so se med seboj razlikovale in bile raznolike na mnogo, mnogo načinov. Ker je raznolikost človeka skozi stoletja našla svoj izraz v različnih vrstah obarvanosti itd., pri živalih, obstajajo dokazi, da so bile mnoge ›vrste‹ (kot jim pravimo) izraz genetske združitve drugih živali, ki niso pripadale isti vrsti. Med najdenimi fosili živali iz obdobja pred potopom je veliko takih, ki pripadajo istim ›družinam‹ kot danes, vendar gre za različne ›vrste‹ – te imenujemo ›izumrle‹. Mnogi so veliko, veliko večji od današnjih, nekateri pa so manjši. Vemo, da imajo nekatere živali sposobnost prilagajanja različnim podnebnim razmeram in terenu, zato se zdi, da so se po potopu, ko si je živalsko kraljestvo začelo utirati pot po vsej Zemlji, pojavile določene ›vrste‹ (iz zveze prvotnih živali na barki), ki so bile posebej prilagojene vsaki regiji, v katero so vstopile. To je pomenilo, da ni nujno, da bi bile po vsem svetu iste ›vrste‹, čeprav so izhajale iz istih prvotnih staršev.

Podobnosti pri placentarnih (maternica) in marsupialnih (vrečarji) sesalcih

Obstaja ogromno dokazov, ki kažejo na to, da so današnje živali v resnici rezultat zgodnjega parjenja živali, ki jih morda ne štejemo v isto družino. Dober primer za to so avstralski vrečarji. To dejstvo ni ostalo neopaženo v znanstveni skupnosti: ›vrečarji so zanimivi za zoologe iz več razlogov: … njihova podobnost s placentarnimi sesalci v mnogih pogledih, … ‹ (EB, letnik 11, str. 537, 1985.) Nekateri so videti povsem enako kot placentarni ščurki, krti, miši, veverice, ›tilacin‹ pa je imenovan avstralski ›volk‹. Kljub temu imajo povsem drugačen razmnoževalni sistem, skupaj z drugimi lastnostmi, zaradi katerih so edinstveni. Ali je mogoče, da so imeli placentarni in močeradni sesalci v nekaterih primerih skupnega prednika, kar pojasnjuje njihovo podobnost?

Zdi se, da je živalski svet postajal vse bolj raznolik, saj se je pojavljalo vedno več ›vrst‹, zato so dosegli meje, ki jih je Bog postavil, da bi zagotovil njihovo raznolikost in ohranil njihovo čistost. Ker ni bilo več možnosti za uspešne kombinacije med živalmi, ki so se med seboj razlikovale, vendar so bile iste ›vrste‹, so se razlike prenehale pojavljati (razen pri stvareh, kot so barva, velikost itd.). ›Celične nezdružljivosti‹ so živalim preprečevale uspešno razmnoževanje z drugimi podobnimi živalmi, pri čemer so se nekatere lahko zdele skoraj enake. Pri nekaterih živalih, ki se zdijo tako zelo podobne, na primer pri ›miših in podganah‹, ni nikoli nastal niti sterilni križanec. Prevladala je skrivnost ›instinkta‹ in živali so samodejno vedele, s kom se bodo parile. Obstaja nekaj živali, ki jih je človek umetno križal, na primer lev in tiger (tigron) ter kobila in osel (mula), vendar je bil rezultat v večini primerov ta, da so bili potomci (imenovani ›hibridi‹) sterilni. Skratka, zdi se, da je živalsko kraljestvo v veliki meri doseglo mejo genetskih kombinacij.

Nove vrste iz starih vrst?

Prisotnost velikih in raznolikih močeradov na izolirani avstralski celini je prepričljiv dokaz, da se je razvil genski bazen majhnega števila prvotnih živali, ki so tja prišle po potopu. Če se vam to ne zdi preveč za lase privlečeno, si oglejte trobentice doktorja Sixa. Zgodba sega v čas odkritja Amerike, ki je edino mesto, kjer so takrat našli trobentice. Kasnejši raziskovalci so jih nekaj odnesli s seboj domov, v osemdesetih letih 19. stoletja pa jih je Dr. Six nekaj posadil na svoji okrasni cvetlični gredi. Kmalu so prerasle cvetlično gredico in se razširile na njegovo krompirjevo njivo. Kmalu so se razširile na več kot hektar zemlje. Leta 1886 je Hugo de Vries, profesor botanike v Amsterdamu, s kritičnim očesom opazoval polje čudovitih rož. Nenadoma je vzkliknil od začudenja. Med trobenticami sta bili dve popolnoma novi vrsti, z drugačnimi listi in cvetovi drugačne oblike. Ker sta bili tako tesno vpeti med množico običajnih vrst, sta bili gotovo neposredni potomki tistih, ki so ju obkrožale. De Vries je vzel potaknjence teh trobentic in jih posadil v botaničnem vrtu v Amsterdamu. V 13 letih je iz teh prvotnih rastlin zraslo 7 povsem novih vrst, vključno z nekaterimi velikanskimi in pritlikavimi oblikami. To niso bile sorodne vrste ali sorte, ampak prave nove vrste, ki so nespremenjene prenesle svoje značilnosti.

›Miti o Ameriki

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 15 aprila 1996)

Ameriki (severna, osrednja in južna) sta ostali izolirani od preostalega sveta vse do prihoda Špancev leta 1500. Vendar so mitologija, verska prepričanja in legende, ki so se prenašale skozi stoletja (zlasti tiste o stvarjenju človeka in velikem potopu), popolnoma fascinantne in predstavljajo dokaze, ki jih je nemogoče razložiti drugače kot v kontekstu svetopisemske zgodbe.

›Izročilo o raju in padcu je bilo v takšni ali drugačni obliki razširjeno med praktično vsemi rasami na zemlji že od nekdaj. Ne smemo pozabiti, da je ideja o evoluciji le stvar včerajšnjega dne, nepovezana z mislimi in besednim izročilom preteklih ljudstev in obdobij ter diametralno nasprotna idejam primitivnih ras, ki živijo še danes.‹ (MGM, str. 70).

Spoznanje o resničnem Stvarniku

Kmalu po prihodu v Plymouth Rock je bil Edward Winslow 22. marca 1621 pooblaščen, da se pogaja z indijanskim ›kraljem‹ Massassoitom in sklene pogodbo. V poznejših pogovorih z Indijanci: ›Ko je Winslow domorodcem povedal o Bogu kristjanov, so mu odgovorili, da je to zelo dobro, saj so enako verjeli o svojem bogu Kiehtanu. Kiehtan … je bil stvarnik vseh stvari in je živel daleč na zahodnem nebu. Ustvaril je tudi enega moškega in eno žensko, prek njiju pa celotno človeštvo, vendar ni bilo znano, kako se je človeštvo tako razpršilo.‹ (MGM, str. 94).

O veri domorodcev v Ameriki so izvedeli več in ta verovanja so bila zapisana PREDEN so prišli misijonarji, da bi ›razsvetlili‹ ›uboge divjake‹. Alakalufi, ki so naseljevali otoke na južnem koncu Južne Amerike, ›so verjeli v vrhovno bitje, ki so ga imenovali Xolas ali Kolas. Beseda Xolas pomeni ›zvezda‹ … Vrhovno bitje Alacalufov je čisti duh. Bog, ki nikoli ni imel telesa, je obstajal pred stvarjenjem sveta, rastlin, živali in ljudi ter je neodvisen, samozadosten duh. Alacalufi so verjeli v večnost tega najvišjega bitja in v njegovo temeljno prijaznost.‹ (isti vir., str. 115).

Selknami (Južna Amerika) so o svojem vrhovnem bogu Temauklu govorili z globoko iskrenostjo in velikim prepričanjem. Imenujejo ga tudi ›Tisti v nebesih‹ ali ›Tisti tam zgoraj‹, ki kot duh ne potrebuje hrane, pijače, spanja itd. Živi nad nebesnim obokom, onkraj zvezd in nikoli ne pride na zemljo, vendar ve za vse, kar se dogaja. ›On je ustvaril zemljo in prazno praznino, različne oblike bivanja pa je ustvaril prvi človek, K'enos‹ (Adam). (Zdi se, kot da je Adam nekje dobil zasluge za to, da je dejansko ›ustvaril‹, čeprav je v resnici vse, kar je naredil, le ›poimenoval‹.) Poleg tega verjamejo, da je njihov bog ›dal svojemu ljudstvu zakone, zapovedi in ukaze, ki jim jih je posredoval K'enos‹. In da je ›vse pozneje pridobljeno znanje in sposobnosti ljudi prenesel K'enos‹. (MGM, str. 118, 1190).

›Med domorodnimi ljudstvi ameriške celine je trdno zasidrano verovanje v vrhovno

bitje prisotno predvsem med plemeni, katerih kultura je ohranila svojo starodavno zasedbo.‹ (isti vir, str. 87) ›Božanstvo Pawnejev je Atius Tirawa (očetovski duh). Je nedoumljiv duh, vsemogočen in dobrohoten. Prežema vesolje in je njegov vrhovni vladar. Od njegove volje je odvisno vse, kar se zgodi. Lahko prinese srečo ali nesrečo; lahko zagotovi uspeh ali neuspeh. Vse je odvisno od njega. Naravna posledica takšnega pojmovanja božanstva je, da so Pavni zelo verni ljudje. Ničesar se ne lotijo brez molitve k Očetu za pomoč. (George Bird Grinnell, ›Pawnee Mythology‹, Journal of American Folk-Lore, VI, 1893, str. 114.)

V mitih Wiyotov je najvišje bitje Gudatrigakwitl (Nad starcem) stvarnik, ki za stvaritev človeka ›ni potreboval peska, zemlje, gline ali palic. Bog je samo pomislil, in človek je bil tu.‹ Bog je zanj ›mislil‹ tudi žensko. Verjamejo tudi, da so bili prvi ljudje slabi in so morali umreti. ›Bog živi še danes,‹ pravijo. Je nesmrten. (MGM, str. 88).

Vzhodni Pomo iz severne Kalifornije so vrhovno bitje imenovali Marumda. Živel je sam v hiši iz oblakov na severu in ustvaril vse stvari. Toda prvi ljudje so bili zlobni in so si pridobili preveč moči – ›znali so leteti‹. Zato je Marumda priklical velike vode in le nekaj družin se je izognilo uničenju, Bog pa jih je opomnil, naj ›v prihodnje ravnajo bolje‹. (isti vir. , str. 89).

Indijanci Thompson, Lillooet in Shuswap globoko verjamejo v vrhovnega boga, ki ga imenujejo ›Stari‹ ali ›Starec‹. Imenovali so ga tudi ›Veliki poglavar‹ ali ›Skrivnost‹. Njihova verovanja gredo še korak dlje (tako kot mnoga druga) in vključujejo ›posrednika‹, imenovanega ›Kojot‹.

Seznamu staroselcev, od Eskimov na skrajnem severu do domorodcev na južnem koncu Južne Amerike, katerih prvotna verovanja so govorila o bogu, ki je lahko le pravi Bog, Stvarnik, dobesedno ni konca. Vendar ti ljudje niso imeli stikov s preostalim svetom, ko so ta prepričanja prvič odkrili Evropejci.

Potop in babilonski stolp

Narod Aztekov, ki se nahaja v južni Mehiki, je trdil, da je živel nekje v severozahodni Mehiki ali jugozahodnih ZDA več kot 1000 let, preden se je nekje v 1000 ali 1100 letih našega štetja preselil na jug. Večino našega znanja o tem ljudstvu izvira iz azteških svetih knjig, imenovanih kodeksi, ki so jih hranili v svojih templjih in ki so jih azteški zgodovinarji uporabljali pri pisanju svojih kronik. V prvi polovici leta 1500 je azteški poglavar Ixtlilxochitl napisal ›Ixtlilxochitl Relaciones‹, zgodovino, ki se nanaša na arhive njegove družine in starodavne spise azteškega naroda. Trdi, da so bili potomci Toltekov, ki so prenesli naslednjo zgodbo. Ixtlilxochitl v tej pripovedi predstavlja najpopolnejšo in najnatančnejšo pripoved o potopu in dogodkih v Babilonu, ki je bila kadar koli najdena v katerikoli starodavni civilizaciji, razen v biblijski pripovedi:

›V zgodovini Toltekov najdemo, da je ta doba in prvi svet, kot ga imenujejo, trajala 1716 let; da so ljudi uničili ogromni nalivi in strele z neba ter da so celo vso zemljo brez izjeme in najvišje gore prekrili in potopili v vodo ›caxtolmolatli‹ (v prevodu

›petnajst komolcev‹); in tu so dodali še druge bajke o tem, kako so se ljudje začeli množiti iz redkih, ki so se rešili tega uničenja v ›toptlipetlocali‹; da ta beseda skoraj pomeni tesno barko; in kako so, potem ko so se ljudje razmnožili, postavili zelo visok ›zacuali‹, ki je danes stolp velike višine, da bi se vanj zatekli, če bi bil drugi svet (doba) uničen. Kmalu so se njihovi jeziki pomešali, in ker se niso mogli razumeti, so odšli na različne dele zemlje …

Tolteki, ki jih je sestavljalo sedem prijateljev z ženami, ki so razumeli isti jezik, so prišli v te dele, potem ko so najprej prešli veliko kopno in morja, živeli v jamah in pretrpeli velike težave, da so prišli do te zemlje; … 104 leta so tavali po različnih delih sveta, preden so dosegli Hue Hue Tlapalan, ki je bil v Ce Tecpatlu, 520 let po potopu.‹ (IR, zvezek Ix, str. 321, 322.)

To je VEČ kot le neverjetno poročilo! Ne le, da se spominja potopa, barke in stolpa v Babilonu, tudi število povezanih let je izjemno blizu! Svetopisemsko poročilo postavlja potop v 1656 let po tednu stvarjenja, medtem ko ga to poročilo postavlja v 1716 let v ›prvo dobo‹, torej le +60 let stran. Nato ta zapis navaja, da je 7 prijateljev potrebovalo 104 leta, da so prišli na novo lokacijo, pri čemer ne navaja, od kod so odšli, ampak da so začeli svojo pot, ko so se jeziki zmešali. Nato navaja, da so prispeli 520 let po potopu. Ker so potovali 104 leta, to pomeni, da so začeli potovati 416 let po potopu. Zdaj teh datumov ne moremo primerjati IZKLJUČNO v kontekstu izjave o tem, da je bila zemlja ›razdeljena‹ v ›dneh‹ Pelega. Svetopisemski zapis navaja, da je Peleg umrl 338 let po potopu, kar pomeni, da je čas njihovega odhoda oddaljen le približno +78 let. In ker je njihov datum potopa zamujen za +60 let, če popravimo datum njihovega odhoda za +60 let, ugotovimo, da je zamujen le za +18 let. Popolnoma neverjetno! Opis, napisan leta 1500, ki se nanaša na podatke iz azteških zapisov o dogodkih pred več kot 3500 leti, pomešanih z vsemi drugimi poganskimi miti in legendami njihove religije, je najbolj natančen opis, ki ga najdemo kjer koli drugje na svetu, kar sem jih uspel najti.

Zgodba Indijancev Papago o babilonskem stolpu

Hubert Howe Bancroft je v letih 1875 in 1876 napisal petdelno enciklopedijo o ameriškem zahodu, največjo zbirko informacij o tej temi, z naslovom ›The Native Races of the Pacific States of North America‹. V njej opisuje še enega od redkih primerov, ko spomin na Babilonski stolp živi v legendah starodavnega ljudstva, Indijancev Papago iz Arizone: ›Divji Apači, `divji od svoje rojstne ure´, imajo legendo, da so bili `prejšnji dnevi sveta srečni in mirni dnevi´; potem je prišla velika poplava, zaradi katere je Montezuma postal takrat zelo hudoben in je poskušal zgraditi hišo, ki bi segala do neba, vendar jo je Veliki duh uničil z gromovniki.‹ (Native Races … vol. iii, str. 76.) V tej legendi je omenjeno tudi dejstvo, da je bila zemlja v ›tistih dneh‹ (pred potopom) toplejša; da so imeli vsi ljudje in tudi živali skupen jezik ter da sta se Montezuma in njegov prijatelj Kojot rešila pred utopitvijo v čolnu.

Zgodba o mavrici po potopu

Mavrica je vključena v legendo o poplavi Indijancev Chibcha v Južni Ameriki. ›Bochica‹ je prišel z vzhoda, potoval po zemlji, ustvaril vse stvari in uvedel zakone. Nato je izginil na zahodu in pustila svoj odtis na skali. Za njo je prišel ›Chie‹, katerega nauk je bil v nasprotju z njegovim naukom in ki je ljudi pozival, naj se veselijo in zabavajo. ›Bochica‹ je za kazen spremenil zlobnega ›Chie‹ v sovo. V povračilo pa je ›Chie‹ pomagal ›Chibchachumu‹ povzročiti veliko poplavo. Ko je prišla poplava, so mnogi ljudje molili in ›Bochia‹ je prišel in odprl luknjo v zemlji, da bi se vode lahko umaknile. Ko se je pojavil, je sedel na mavrici. (WM, str. 486.)

Po poplavi mrzla in snežna dežela

Obstaja tudi legenda, ki daje trdne dokaze o snegu in mrazu po potopu. Constantine Samuel Rafinesque je leta 1836 napisal delo o Indijancih ›Lenni-Lenapi‹ ali Delaware in njihovih legendah. Imenuje se ›Ameriški narodi‹ in ga danes najdemo v knjigi ›The Lenaapae and Their Legends‹, ki jo je prevedel Daniel Garrison Brinton in je izšla pri založbi Scholarly Press leta 1972. Ta posebna legenda se začne s pripovedjo o času, ›ko ni bilo ničesar razen morske vode na vrhu kopnega‹, čemur je sledilo stvarjenje sonca, lune, zvezd in človeka. Nato je nastopila ›zlata doba‹, ki ji je sledil ›padec‹: ›Vsi so bili zadovoljni, vsi so bili lahkomiselni in vsi so bili srečni. Toda čez nekaj časa kačji duhovnik Powako na Zemljo na skrivaj prinese čaščenje kač (Initako) boga kač, Wakona. Tako so se pojavili hudobija, zločin in nesreča. Prišlo je slabo vreme, prišla je kuga in prišla je smrt. Vse to se je zgodilo zelo davno v prvi deželi Netamaki, onkraj velikega oceana Kitahikau.‹

Sledi ›Pesem o potopu‹, katere odlomek je naslednji … ›Veliko vode se vali, veliko gre na hribe, veliko prodira, veliko uničuje.‹ Po pripovedi o ›Nana-bush‹, ki ›postane prednik bitij in ljudi‹, naslednja pesem pripoveduje o stanju človeka po poplavi: ›Tam je zmrzovalo, tam je snežilo, tam je bilo mrzlo.‹ Odidejo v milejšo pokrajino in se razdelijo na poljedelce in lovce. Povsem smiselno je, da najdemo omembo snega, zmrzali in ledu pri teh ljudeh – potovali so po njem, medtem ko se tisti, ki so bili bližje Babilonu, morda sploh niso zavedali njegovega obstoja.

Vera v ›vstajenje‹

William Penn je v pismu z dne 16. avgusta 1683 o algonkinskih plemenih zapisal: ›Verjamejo v Boga in nesmrtnost, saj pravijo, da obstaja kralj, ki jih je ustvaril in živi v slavni deželi južno od njih ter da duše dobrih odidejo tja, kjer bodo ponovno zaživele. (MGM, str. 94).

Eden od indijanskih mitov o Thompsonu pripoveduje naslednje: Starec reče Kojotu: ›Kmalu bom zapustil zemljo. Ti se ne boš več vrnil, dokler tega ne storim sam. Takrat me boš spremljal in spremenila bova stvari na svetu ter vrnila mrtve v deželo živih.‹ (isti vir, str. 91.)

Sir James George Frazer je leta 1922 pisal o izkušnji, ki jo je imel z Inki v Peruju

– zapisal je, da so: ›Inki so se trudili, da bi ohranili nohtne obloge in lase, ki so jih ostrigli ali iztrgali z glavnikom, in jih dajali v luknje ali niše v stenah; če so izpadli, jih je vsak Indijanec, ki jih je videl, pobral in jih spet položil na to mesto. Zelo pogosto sem v različnih obdobjih spraševal različne Indijance, zakaj to počnejo, da bi videl, kaj bodo odgovorili, in vsi so odgovarjali z istimi besedami: ›Vedite, da se morajo vsi rojeni ljudje vrniti v življenje‹ (nimajo besede, ki bi izražala vstajenje), ›in duše morajo vstati iz grobov z vsem, kar je pripadalo njihovim telesom.‹

V istem odstavku piše o skoraj identičnem prepričanju, ki ga imajo ljudje, ki danes živijo na istem območju, kjer so živeli Noe in njegova družina: ›Podobno tudi Turki nikoli ne završejo odrezkov žebljev, ampak jih skrbno shranijo v razpoke v stenah ali deskah v prepričanju, da jih bodo potrebovali ob vstajenju. Armenci ne završejo svojih postriženih las in nohtov ter izruvanih zob, ampak jih skrijejo na mesta, ki veljajo za sveta, kot so razpoka v cerkvenem zidu, hišni steber ali votlo drevo. Menijo, da bodo vse te odrezane dele sebe potrebovali ob vstajenju in da jih bo moral tisti, ki jih ni shranil na varnem mestu, na veliki dan loviti.‹ (GB, str. 236).

Tudi v Ameriki najdemo v večini starodavnih mitov in legend ogromno nesmislov, polnih mitskih pošasti in bogov v obliki živali. Toda iz njihovih legend se lahko veliko naučimo o njihovih prvotnih prepričanjih o tem, od kod so prišli, o potopu, stvarjenju itd. Kot je rekel Salomon: ›Nič novega ni pod soncem.‹ – le variacije na eno temo. S preučevanjem starodavnih verovanj obeh Amerik lahko jasno vidimo, da so se začela z znanjem, ki so ga imeli predniki teh ljudi, ki izvirajo iz Noeta in njegovih potomcev.

›Pod soncem ni nič novega‹

Salomon je zapisal:

> Stvar, ki je bila, to *je ta*, ki bo in to, kar je storjeno, *je* to, kar bo storjeno, in pod soncem ni nobene nove *stvari*. Ali je *katerakoli* stvar, o čemer bi bilo lahko rečeno: »Glej, to *je* novo? To je bilo že od starih časov, ki so bili pred nami.«
>
> Prd 1,22

Vse znanje, ki ga ima človeštvo, prihaja iz dveh virov – iz tistega, ki je od Boga, in iz pokvarjenega pravega znanja, ki ga Satan posreduje tistim, ki ga želijo poslušati.

> Glej, samo to sem našel, da je Bog človeka naredil poštenega, toda oni so iskali mnoge domiselnosti.
>
> Prd 7,29

Zakaj človek ›išče‹ svoje ›številne domislenosti‹? Moški (in ženske), ›napihnjeni‹ s ponosom in prepričanjem, da imajo ›veliko modrost in znanje‹, so pripeljali velike množice ljudi v večno pogubo.

> Kajti voditelji tega ljudstva *jim* povzročajo, da se motijo in *tisti, ki so* vodeni od njih, *so* uničeni.
>
> Iz 9,16

In še danes, tako kot skozi stoletja, človek še vedno pričakuje ›učene ljudi‹, da bi mu povedali, ›kaj je resnica‹.

Satan je hotel biti kot Bog – tako tudi ljudje

Korenina Satanovega padca je bila v tem, da je hotel biti podoben Bogu:

> Kako si padel z neba, o Lucifer, sin jutra! *Kako* si posekan na tla, ki si narode slabil! Ker si rekel v svojem srcu: ›Vzpel se bom v nebesa, svoj prestol bom povzdignil nad Božje zvezde. Tudi na gori skupnosti bom sedel, na obronkih severa, nad višine oblakov se bom dvignil, podoben bom Najvišjemu.‹
>
> Iz 14,12-14

Satan je želel in še vedno želi, da bi ga častili kot Boga; in ›navdihuje‹ ljudi, da želijo isto. Skozi stoletja, od samega začetka, so se pojavljali tisti, ki, čeprav so trdili, da so Božji privrženci, niso bili zadovoljni z njegovo resnico in so jo skušali ›spremeniti‹ v nekaj, kar bi jim bilo všeč:

> Toda zaman me obožujejo, učeč nauke človeških zapovedi.«
>
> Mt 15,9

In ko človek enkrat opusti ljubezen do resnice, si Božji Duh ne prizadeva več z njim in ni več sposoben razlikovati Njegove Resnice od Satanovih laži:

> In celó kot v *svojem* spoznanju niso želeli obdržati Boga, jih je Bog izročil pokvarjenemu umu, da počenjajo te stvari, ki niso primerne …
>
> Rim 1,28

Satan v misli tistih, ki ›ne ljubijo resnice‹, vstavi, kar hoče, in uboge duše mislijo, da so briljantne in modre. In vedno se najde množica, ki jim je pripravljena slediti:

> Varujte se lažnih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, toda navznoter so požrešni volkovi. Mt 7,15

Satanova želja, da bi bil ›kot Bog‹, podžiga njegovo sovraštvo do vsega človeštva, celo do tistih, ki jih je uspešno prevaral. Ko razumemo njegovo motivacijo, lahko vidimo ›celotno sliko‹ – pokvarjeni starodavni miti odražajo Satanovo besno prizadevanje, da bi z zemlje popolnoma izkoreninil vse znanje o resničnem Bogu. Prikazujejo tudi človekovo iskreno sodelovanje pri tem hudobnem delu, pri čemer je ves čas prepričan v svojo superiorno ›inteligenco‹, kot pojasnjuje Pavel:

> zato ker ko so spoznali Boga, *ga* niso slavili kakor Boga niti niso bili hvaležni; temveč so v svojih zamislih postali prazni in njihovo nespametno srce je otemnelo. Ker so o sebi izpovedovali, da so modri, so postali bedaki in slavo netrohljivega Boga spremenili v podobo, narejeno slično trohljivemu človeku in pticam in štirinožnim živalim in plazečim stvarem.
>
> Rim 1,21

Menim, da nič ne dokazuje tega tako dobro kot študij zgodovinskih knjig – ›učenjaki‹ naše sedanje ›razsvetljene dobe‹ se s svojim ›vrhunskim znanjem‹ zelo trudijo, da bi razložili starodavne civilizacije, ›analizirajo‹ psihologijo v ozadju njihovih ›mitov‹ o stvarjenju, velikem potopu, babilonskem stolpu in tako naprej. Salomon je zapisal tudi nekaj drugega:

Mrtve muhe lekarnarjevemu mazilu povzročijo, da od sebe širi smrdljiv vonj; *tako* je majhna neumnost tistemu, ki ima sloves zaradi modrosti *in* časti. Prd 10,1

JOŽEF V STAROEGIPČANSKI ZGODOVINI

Mary Nell Wyatt

(Prvotno objavljeno v glasilu Newsletter št. 7, april 1994)

Prav neverjetno je, kako je zgodovinarjem in arheologom uspelo ›razložiti‹ dokaze, ki potrjujejo svetopisemsko poročilo. Mite in legende, ki izhajajo iz dejanskih dogodkov iz svetopisemskih časov, najdemo povsod po svetu, na primer številne zgodbe o ›poplavah‹, vendar za nevernika le ›dokazujejo‹, da so ti miti vplivali na Sveto pismo. Dejstvo je, da so ti miti Satanovo izkrivljanje resnice – Satan jih je zasnoval, da bi človeka prepričal, da je v svoji bistroumnosti pametnejši od Boga. In na koncu takšno razmišljanje človeka pripelje do tega, da popolnoma zanika obstoj Boga in resnico Svetega pisma.

Vendar se nikomur ne zdi čudno, da je vsaka znana civilizacija imela neke vrste verski sistem. Če Boga ni, od kod potem ideja o ›religiji in bogovih‹? Prišla je iz prvotnih resnic, ki jih je poznala prvotna Noetova družina po potopu. In dejstva so, da najdeni dokazi potrjujejo svetopisemsko pripoved, ne pa mitov in legend. Toda vedno bodo obstajali tisti, ki tega preprosto ne bodo videli.

Nekateri od teh velikih dokazov se nanašajo na zgodbo o Jožefu v starem Egiptu. Napisi na spomeniku Horemheba, faraona nekaj let po eksodusu, so dokaz za zgodbo o Jožefovem povabilu faraonu Jakobovi družini, naj pride v Egipt in tam živi. Govori o skupnosti pastirjev s ›severa‹, ki so Egipt prosili, naj jim dovoli, da pasejo svojo živino, ›kot je bila od začetka navada očeta njihovih očetov‹.

V grobnici Tehuti-hetep v Beršehu je tudi slika črede sirske živine, ki vstopa v Egipt, z napisom: ›Nekoč ste teptali sirski pesek. Zdaj se boste tu, v Egiptu, pasli na zelenih pašnikih. (Svetloba iz starodavne preteklosti, Jack Finegan.)

V tem številki glasila se osredotočamo na dokaze, ki podrobneje spremljajo Jožefovo zgodbo. Toda najprej moramo pripraviti prizorišče. Glede na našo kronologijo, ki smo jo povzeli iz svetopisemskih zapisov, je bila poplava okoli leta 2348 pred našim štetjem. Abraham je zapustil Haran okoli leta 1921 pred našim štetjem, torej približno 427 let pozneje.

Kmalu zatem (ne vemo natančno, kako kmalu) sta s Saro zaradi lakote v Kanaanu odšla v Egipt. Svetopisemski zapis je zelo kratek glede Abrahamovega obiska v Egiptu (1 Mz 12,10-20), izvemo pa, da je Abraham zavedel faraona glede tega, kdo je Sara – rekel mu je, da je njegova sestra. To je bilo delno res, saj je bila njegova polsestra, vendar je bila tudi njegova žena.

Faraon jo je zaradi njene lepote odpeljal v svojo palačo. (1 Mz 12,12-15). Kralj je Abrahamu dobro plačal za Saro (16. vrstica), vendar je posredoval Bog in povzročil, da je na faraona padlo nekaj vrst kug. (vrstica 17). Ko je faraon ugotovil vzrok za te kuge, je poklical Abrahama na odgovornost in ga vprašal, zakaj mu je lagal glede Sare (vrstici 18 in 19). Nato je svojim možem ukazal, naj Abrahama in njegovo spremstvo

pospremijo iz Egipta. (verz 20). Egipt je bil v tem času že bogata država, saj je Abraham v tem času obogatel z živino, zlatom in srebrom, ki so mu jih dali kot plačilo za Saro (1 Mz 13,1.2).

In obstajajo dobri dokazi, da je bil prav v tem času uveden predpis, ki je Egipčanom prepovedoval jesti, piti ali se družiti s tujimi pastirji. (1 Mz 46,34). Jožefus pripoveduje, da je bil Abraham odgovoren za to, da je Egipčanom prinesel znanje aritmetike in astronomije, kar je morda tudi res. Menimo, da je bil čas Abrahamovega obiska v Egiptu na začetku 1. dinastije. Približno 200 let pozneje pa se Jožef povzpel na svoj visoki položaj v Egiptu, drugi za faraonom. V 3. dinastiji pa se na prizorišču pojavi najbolj neverjeten posameznik v starodavnih zapisih – mož z imenom ›Imhotep‹.

IMHOTEP

Dolga leta so egiptologi dvomili, da je bil Imhotep resnična oseba – precej težko so verjeli različnim dosežkom, ki so mu jih pripisovali v zapisih, napisanih več kot tisoč let po tem, ko naj bi živel.

Imhotepa so včasih imenovali ›Leonardo da Vinci‹ starega Egipta, vendar je bil v resnici več kot to. Da Vinci si je pridobil sloves genija, Imhotep pa je bil sčasoma povzdignjen v boga.

Na dolgem seznamu egiptovskih ›bogov‹ jih je bilo zelo malo, ki so nekoč živeli med njimi. Imhotep je bil. Manetho je zapisal, da je ›v času njegovega [Djoserja iz 3. dinastije] vladanja živel Imouthes [tj. Imhotep], ki ima zaradi svojih zdravniških sposobnosti med Egipčani sloves Asklepija [grškega boga medicine] in ki je bil izumitelj umetnosti gradnje s klesanim kamnom‹. Prav ta izjava je strokovnjakom povzročila dvom o obstoju resničnega človeka z imenom Imhotep. Toda leta 1926 je bilo vprašanje enkrat za vselej rešeno – Imhotep je bil resničen človek.

Slika 92: Desno: Imhotep; Sredina: Djoser; Desno; temelj kipa z imenom Imhotep.

Pri izkopavanjih na stopniščni piramidi v Sakkari so našli dele kipa faraona Djoserja. Na podstavku sta bili napisani imeni Djoserja in ›Imhotepa, kanclerja kralja Spodnjega Egipta, načelnika pod kraljem, upravitelja velike palače, dednega gospoda, vrhovnega duhovnika Heliopolisa, Imhotepa gradbenika, kiparja, izdelovalca kamnitih vaz … ‹.

Ali se to ujema s tem, kar vemo o Jožefu? Sveto pismo povsem jasno govori o njegovem visokem položaju pod faraonom:

Ti boš nad mojo hišo in glede na tvojo besedo bo vladano vsemu mojemu ljudstvu, samo v prestolu bom večji kakor ti.« Faraon je rekel Jožefu: »Glej, postavil sem te nad vso egiptovsko deželo.« Faraon je iz svoje roke snel svoj prstan, ga dal na Jožefovo roko, ga oblekel v suknje iz tankega lanenega platna in okoli njegovega vratu obesil zlato verižico, in pripravil ga je, da se pelje v drugem bojnem vozu, katerega je imel in pred njim so klicali: »Upognite koleno.« In postavil ga je za *vladarja* nad vso egiptovsko deželo.

1 Mz 41,40

Pravzaprav se zdi, kot da je bil Jožef prva oseba, ki ji je faraon izkazal takšno čast, kar potrjujejo tudi dokazi v Egiptu. Če je bil ta človek, Imhotep, Jožef, zagotovo mora obstajati kakšen dokaz, ki ga povezuje s svetopisemskim opisom. Poglejmo …

Napis o sedemletni lakoti

Jožefov glavni položaj je bil položaj ministrskega predsednika, Imhotep pa se zdi prvi, ki se je v starem Egiptu lahko pohvalil s tako širokimi pooblastili. V egipčanski zgodovini obstajajo zapisi o številnih vezirjih, vendar je prvi dokaz, ki Imhotepa povezuje z Jožefom, neverjeten napis, ki so ga našli vklesanega na veliki skali na otoku Sihiel tik pod prvim kataraktom Nila.

Slika 93: Napis o sedemletni lakoti.

Ta napis trdi, da je kopija dokumenta, ki ga je napisal Djoser v 18. letu svoje vladavine – ta kopija je bila napisana več kot 1000 let po dogodkih, ki naj bi jih opisoval. V nadaljevanju je opisana sedemletna lakota in sedemletno obilje. Oglejmo si nekaj odlomkov iz tega napisa in jih primerjajmo s svetopisemskim opisom, pri čemer ne smemo pozabiti, da je bil napisan tisočletje po dogodkih, ki naj bi jih opisoval:

1. Začne se z veliko stisko faraona: ›Bil sem v stiski na velikem prestolu … ‹

Pripetilo se je zjutraj, da je bil njegov duh vznemirjen

1 Mz 41,8

2. V napisu je faraon zaskrbljen zaradi lakote in vpraša Imhotepa, kdo je bog Nila, da bi se lahko obrnil nanj zaradi suše: Imhotep, Ptahov sin … › … Vprašal sem ga, kdo je komornik, … Imhotep, Ptahov sin … `Kateri je rojstni kraj Nila? Kdo je tamkajšnji bog? Kdo je bog?‹ Imhotep odgovori: ›Imhotep je bil v tem mestu:

›Potrebujem vodstvo tistega, ki upravlja mrežo za ptice … ‹

Jožef je faraonu odgovoril, rekoč: »*To* ni v meni. Bog bo dal faraonu odgovor v pomiritev.« 1 Mz 41,16

V egipčanskem besedilu je Imhotep imenovan ›sin Ptaha‹, ki je bil egipčanski bog, znan kot ›stvarnik‹ vsega drugega, tudi drugih bogov.

3. V napisu Imhotep faraonu odgovori o bogu Nila in mu pove, kje živi. V Svetem pismu Jožef razlaga faraonove sanje. Naslednja stvar v napisu pa pove, da se mu je, ko je kralj spal, v sanjah razkril bog Nila Khnum in obljubil, da bo Nil izlil svoje vode in da bo dežela po sedemletni suši sedem let obilno rodila. Ta odlomek odraža dejstvo, da je faraon sanjal o 7 letih izobilja in 7 letih lakote, čeprav v obratni smeri.

4. V nadaljevanju napis navaja Djoserjevo obljubo bogu Nila Khnumu, po kateri naj bi bilo ljudstvo obdavčeno z 1/10 vsega, razen duhovnikov ›hiše boga‹, ki naj bi bili oproščeni.

> Jožef je to naredil v egiptovski deželi [za] zakon do današnjega dne, *da* bo imel faraon peti *del*, razen dežele duhovnikov, *ki* ni postala faraonova.
>
> 1 Mz 47,26

Jožef je nad egiptovsko deželo do danes uvedel zakon, da faraonu pripada petina, razen dežele samo za duhovnike, ki ni postala faraonova.

Tu imamo torej napis, ki pripoveduje o faraonu Djoserju, ki je prosil svojega vezirja Imhotepa, naj mu pomaga pri reševanju problema velike sedemletne lakote. Imhotep mu odgovori, da se mora posvetovati z bogom, ker odgovora ne najde v njem. Nato faraon dobi sanje, ki napovedujejo dogodek.

Sledi 7 let izobilja, kar je obratno od svetopisemskega opisa.

Faraon uvede 10-odstotni davek za vse prebivalce, razen za duhovščino. Svetopisemski zapis govori o 1/5 ali 20-odstotnem davku, pri čemer je duhovščina izvzeta. Na tem napisu so prisotne vse sestavine svetopisemske zgodbe, le da so zgodbo ›egipčanizirali‹, da bi ustrezala njihovim verskim prepričanjem.

Menijo, da so ta napis v 2. stoletju pr. Kr. napisali Khnumovi duhovniki, da bi upravičili svojo zahtevo po nekaterih zemljiških privilegijih. Del napisa navaja, da je faraon bogu posvetil del zemlje in davkov.

Vendar to ni edini napis s to ›zgodbo‹ – podoben napis je tudi na otoku Filae, le da na njem Izidini duhovniki navajajo, da je Djoser z istim namenom podaril njihovemu bogu. Tako kot zgodbo o potopu najdemo v skoraj vseh starodavnih kulturah, vendar je izkrivljena, da ustreza njihovim namenom in bogovom, tudi tu najdemo zgodbo o Jožefu, le da je izkrivljena, da ustreza potrebam duhovnikov različnih bogov pri utemeljevanju njihovih zahtev do določene zemlje.

›Imhotep, glas boga Im (JAZ SEM)‹

Ime Imhotep v staroegipčanščini v prevodu pomeni ›Imov glas (ali usta)‹, vendar v

Egiptu ni zapisov o bogu, ki bi se imenoval ›Im‹. Vendar pa vsi poznamo boga ›JAZ SEM‹:

> Bog je Mojzesu rekel: »JAZ SEM, KI SEM.« Rekel je: »Tako boš govoril Izraelovim otrokom: ›JAZ SEM me je poslal k vam.‹«
>
> 2 Mz 3,14

> Jezus jim je rekel: »Resnično, resnično, povem vam: ›Preden je bil Abraham, jaz sem.‹«
>
> Jn 8,58

Bog je rekel Mojzesu, naj faraonu pove, da ga je poslal ›JAZ SEM‹, saj je bil ›JAZ SEM‹ ime, po katerem so Egipčani poznali Jožefovega Boga. Ali bi lahko bil ›Im‹ ›JAZ SEM‹?

Ime, ki ga je po Svetem pismu faraon dal Jožefu, ›Zaphenath-paneah‹, nekateri prevajajo kot ›Bog živi, Bog govori‹. Ker ne razumemo v celoti pomena egipčanskega ›hotep‹, je povsem mogoče, da je prevod Imhotep (›glas JAZ SEM‹) identičen svetopisemskemu imenu Jožef (›Bog živi; Bog govori‹).

Imhotep, zdravnik

Imhotep je najzgodnejši zdravnik, o katerem so se ohranili zgodovinski zapisi, in čeprav Jožef ni omenjen kot zdravnik, Sveto pismo o tem daje eno zelo pomembno informacijo:

> Jožef je zapovedal svojim služabnikom zdravnikom, naj balzamirajo njegovega očeta in zdravniki so balzamirali Izraela.
>
> 1 Mz 50,2

Tu je izrecno navedeno, da so bili zdravniki podrejeni Jožefu.

Pozneje, ko se je Imhotep uveljavil kot ›bog zdravljenja‹, pa ga način zdravljenja neposredno povezuje z Jožefom. Starogrški spisi omenjajo veliko svetišče v Memfisu, kamor so ljudje prihajali od vsepovsod, da bi pri Imhotepu iskali zdravila. Molili so k njemu, mu prinašali daritve in nato prespali v tem svetišču, ki je bilo nekakšen Lurd starega Egipta. Med spanjem naj bi bog Imhotep prihajal k ljudem v sanjah in jih zdravil. Ali obstaja povezava med Jožefom in sanjami?

> Njegovi bratje so mu rekli: »Ali boš zares kraljeval nad nami? Ali boš zares imel gospostvo nad nami?« In še bolj so ga zasovražili zaradi njegovih sanj in zaradi njegovih besed.
>
> 1 Mz 37,8

Spomnite se, da so bile prav Jožefove sanje o tem, kako so z brati vezala snope – vaši snopje so stali naokoli in se globoko priklanjali mojemu snopu – eden od vzrokov njihovega velikega ljubosumja nanj.

Pridimo torej, ubijmo ga in ga vrzimo v neko jamo in bomo rekli: ›Neka zla žival ga je požrla‹ in bomo videli kaj bo nastalo iz njegovih sanj.« 1 Mz 37,20

Imhotepova modrost

Svetopisemsko poročilo govori tudi o Jožefovi modrosti:

> Faraon je rekel Jožefu: »Ker ti je Bog pokazal vse to, ne *obstaja* nihče tako razumen in moder kakor *si* ti.
>
> 1 Mz 41,39

Dokazi spet kažejo na Imhotepa. Imhotep je bil prav tako spoštovan zaradi svoje modrosti. V več napisih iz precej poznejših časov se omenjajo ›Imhotepove besede‹. Na primer, v ›Pesmi iz grobnice kralja Intefa‹ beremo: ›Slišal sem besede Imhotepa in Hardedefa … ‹, in v nadaljevanju pojasnjuje, da so njegove ›besede‹ recitirali v njegovem času. Do danes ni bilo najdenih nič Imhotepovih del, obstaja pa več del ›modrih reči‹, pripisanih nekemu ›Ptahotepu‹, ki je znan le kot vezir kralja iz 5. dinastije.

Vendar je znanih pet ›Ptahotepov‹, vsi vezirji faraonov iz 5. dinastije, vsi duhovniki iz Heliopolisa ali ›On‹. Dokazi kažejo, da se je po Imhotepu trend med vezirji začel zgledovati po njem, pri čemer so si ti poznejši vezirji pripisovali zasluge za Imhotepova dejanska dejanja in njegove spise – praksa, po kateri so bili Egipčani med drugim razvpiti.

Zdaj pa za trenutek malo domnevajmo – predpostavimo, da je Jožef napisal zbirko modrih izrekov, ki jih je seveda navdihnil Bog. Zaradi njegove velike naklonjenosti pri kralju so jih začeli spoštovati pismouki in ljudje. Njegov sloves modreca se je razširil po vsem Egiptu in postal merilo modrosti. Vemo, da je njegova modrost prišla od resničnega Abrahamovega Boga. Ali ne bi bilo pričakovati, da bo Jožef svojo modrost od Boga posredoval ljudem okoli sebe? Dejansko Sveto pismo pravi, da je to storil:

> Pred njimi je poslal človeka, celó Jožefa, *ki* je bil prodan za služabnika, … Kralj je poslal in ga izpustil, *celó* vladar ljudstva in ga osvobodil. Postavil ga je [za] gospodarja svoje hiše in vladarja vsega svojega imetja, da … njegove senatorje uči modrosti.
>
> Ps 105,17.20-22

Po Jožefovi smrti so drugi prepisovali njegove modre reči in si pripisovali zasluge zanje, morda so dodali nekaj svojega in stvari spremenili po svoji meri. Ker so se ti izreki prenašali skozi več generacij, so jih namesto Imhotepu pripisali Ptahotepu, ›glasu‹ egipčanskega stvarnika Ptaha. Tisoče let pozneje so našli več papirusov, ki naj bi bili kopije ›Ptahotepovih navodil‹. Ali se je ta scenarij lahko zgodil?

V Ptahotepovih spisih sta dve posebni izjavi, ki kažeta, da se je zgodilo prav to. Na koncu teh rokopisov pisec navaja, da je blizu smrti, saj je živel 110 let, in da je od kralja prejel časti, ki presegajo časti prednikov, – z drugimi besedami, prejel je največje časti, ki jih je faraon kdajkoli izročil človeku. Vemo, da je Jožef umrl pri 110 letih.

Ko preučimo besedilo teh rokopisov, postane še bolj znano. Začenjajo se tako kot

Salomonovi Pregovori, kot navodila njegovemu sinu, s svarilom, da so ›koristni tistemu, ki jih hoče poslušati‹, a ›gorje tistemu, ki bi jih zanemaril‹. Ne pozabite, da je bil izvor Jožefove modrosti tudi izvor Salomonove modrosti, in vzporednice med njima so nesporne. Sveto pismo nam pravi, da je Salomon poznal veliko, veliko pregovorov:

> Salomonova modrost je presegala modrost vseh otrok vzhodne dežele in vso modrost Egipta. Kajti bil je modrejši od vseh ljudi; od Ezráhovca Etána in Mahólovih sinov, Hemána, Kalkóla in Dardá in njegov sloves je bil v vseh narodih naokrog.
>
> 1 Kr 4,32

Ta trditev kaže, da so starodavna ljudstva poznala pojem ›pregovor‹. Ni nam povedano, ali je bil Salomon avtor vseh teh pregovorov ali pa so mu jih posredovali njegovi predniki. Primere pregovorov najdemo v mnogih starodavnih civilizacijah, vendar so edini, ki jih je po navdihu zapisal Salomon in se danes pojavljajo v Svetem pismu, zelo podobni staroegipčanski ›modrostni literaturi‹, ki jo lahko zasledimo že pri Imhotepu. To ne pomeni, da je Salomon prepisoval od starih Egipčanov – pomeni, da je Bog njegovih očetov njegovim prednikom, med katerimi je bil tudi Jožef, dal isto modrost, kot jo je dal Salomonu.

Nekaj odlomkov iz Ptahotepovih spisov bomo primerjali z Biblijo:

1) ›Ne bodi ponosen na svoje znanje‹

> Ne bodi moder v svojih lastnih očeh. Boj se Gospoda in odidi od zla.
>
> Prg 3,7

2) ›Človek načrtuje jutrišnji dan, a ne ve, kaj bo‹.

> Ne bahaj se z naslednjim dnem; kajti ne veš kakšen dan se lahko rodi.
>
> Prg 27,1

3) ›Če preiskuješ značaj prijatelja, ne poizveduj, ampak se mu približaj, se z njim ukvarjaj sam, … ‹

> *Sam* razpravljaj svojo zadevo s svojim sosedom in skrivnosti ne izdaj drugemu,
>
> Prg 25,9

4) ›Če si človek zaupanja, ki ga je poslal en velikan k drugemu, se drži narave tistega, ki te je poslal, podaj njegovo sporočilo, kakor ga je izrekel.‹

> Kakor hlad snega v času žetve, *tako je* zvest poslanec tistim, ki so ga poslali, kajti osvežuje dušo svojih gospodarjev.
>
> Prg 25,13

5) ›Naučite velikega, kar je zanj koristno.‹

Daj *poučevanje* modremu *človeku* in bo še modrejši, pouči pravičnega *človeka* in pomnožil se bo v znanju. Prg 9,9

Vzporednice najdemo tudi v drugih knjigah, na primer v Psalmih in Pridigarju:

6) ›Če se bodo držali vsake besede, ne bodo propadli v deželi.‹

> Kajti osnoval je pričevanje v Jakobu in določil postavo v Izraelu, ki jo je zapovedal našim očetom, da bi jo lahko naredili znano svojim otrokom, da bi *jih* prihajajoči rod lahko spoznal, *celó* otroci, *ki* naj bi bili rojeni, *ki* naj bi vstali in *jih* oznanili svojim otrokom,
>
> Ps 78,5

7) ›Varujte se vrline pohlepa, ki je huda bolezen, ki se ne da ozdraviti. Za njo ni zdravljenja.

Človek, kateremu je Bog dal bogastva, premoženje in čast, tako da za svojo dušo ne potrebuje ničesar od tega, kar si želi, pa mu vendar Bog ne daje moči, da od tega jé, temveč to jé tujec. To *je* ničevost in to *je* zla bolezen. Prd 6,2

8) ›Če si vreden človek, ki sedi v svetu svojega gospodarja, se osredotoči na odličnost, tvoja tišina je boljša od govorjenja … pridobi si spoštovanje z znanjem … ‹

Besede modrih *ljudi se* bolj slišijo v tišini kakor vpitje tistega, ki vlada med bedaki. Prd 9,17

9) ›Modrega poznajo po njegovi modrosti, velikega po njegovih dobrih dejanjih; njegovo srce se ujema z njegovim jezikom … ‹

> Smrt in življenje *sta* v oblasti jezika in tisti, ki ga ljubijo, bodo jedli od njegovega sadu.
>
> Prg 18,21

10) ›Če si med gosti pri mizi večjega od tebe, vzemi, kar ti da, kakor je postavljeno pred teboj.‹

> Kadar sedeš, da ješ z vladarjem, marljivo preudari, kaj *je* pred teboj
>
> Prg 23,1

Bog je Jožefa uporabil, da je v Egiptu vzpostavil varno zatočišče za rast in razvoj ›Abrahamovega semena‹, dokler niso bili pripravljeni na izročitev v deželo, ki jim jo je Bog obljubil. In čeprav je bil Egipt obdan s poganstvom, Bog svojega ljudstva in Egipčanov ni pustil brez dostopa do svoje resnice. V Svetem pismu je zapisano, da je Jožef učil celo faraonove ›senatorje‹.

In čeprav so Egipčani to modrost spoštovali in so jo njihovi modreci, ki so prepisovali nekatere njegove zapise, prenašali skozi stoletja (in jo imeli za svojo), so nekatere od teh istih ›modrih reči‹ zapisali nekateri Jožefovi potomci več kot 700 let pozneje in jih na koncu ohranili za nas v knjigah Pregovorov, Pridigarjev in Psalmov. Toda Jožefova modrost ni izvirala od njega – bila je božansko navdihnjena, tako kot Salomonova modrost, Davidova modrost in modrost vsega Božjega ljudstva.

Imhotep imenovan pozneje v Djoserjevi vladavini

V zvezi z Imhotepom obstaja še nekaj drugih elementov, ki se še naprej ujemajo s svetopisemskim opisom. Vemo, da je bil Jožefov faraon kralj že neznano obdobje, ko

so Jožefa končno pripeljali k njemu, da bi mu razložil sanje.

In dokazi kažejo, da Imhotep ni bil Djoserjev vezir na začetku njegove vladavine – na Djoserjevih zgodnejših spomenikih Imhotep sploh ni omenjen. Imhotep ni bil arhitekt Djoserjeve grobnice, zgrajene v Beit Khallafu, ki je bila verjetno zgrajena kmalu po tem, ko je postal kralj. V tej zgodnejši grobnici, ki je podobna predhodnim dinastijam kot Sakkara, so glineni pečati na posodah, v katerih je zapisano Djoserjevo ime, ime njegove matere in imena številnih drugih uradnikov njegove vladavine – vendar ne Imhotepovih, kar kaže, da še ni bil imenovan na svoj položaj. Standardna praksa je bila, da je faraon vedno imenoval ljudi na položaj takoj, ko je zasedel prestol, pri čemer so bili družinski člani najvišje rangirani.

Vsi razpoložljivi podatki o Imhotepu še naprej kažejo na njegovo istovetenje z Jožefom. V nekaterih napisih na primer njegovi nazivi kažejo, da ni bil član kraljeve družine, temveč ›samosvoj človek‹. To je bilo edinstveno, saj je bil faraonov sin običajno vezir.

Imhotep je bil tudi ›duhovnik iz Heliopolisa‹, svetopisemskega mesta On. V Jožefovi zgodbi izvemo, da je bil v času Jožefove poroke njegov svak ›duhovnik On‹:

Faraon je Jožefu dal ime Zaphnathpaaneah in mu dal za ženo Asenáto, hčer Potifêra, duhovnika iz Ona. Jožef je šel po vsej egiptovski deželi.

Ker je bila Asenáta v tem času dovolj stara, da se je lahko poročila z Jožefom, iz tega sledi, da je bil njen oče verjetno star vsaj štirideset let. V starem Egiptu pa ljudje niso živeli veliko dlje od približno petdesetih let. Iz tega sledi, da bi ob njegovi smrti ali invalidnosti njegov položaj dobil njegov zet, še posebej, če bi bil ta zet pri faraonu tako visoko cenjen, kot je bil Jožef.

Če je Jožef postal ›Onov duhovnik‹, ali je bil nezvest pravemu Bogu? Nikakor ne – faraon je spoznal moč Jožefovega Boga, in čeprav so Egipčani ostali malikovalci, jih je Jožef seznanil s svojim Bogom in mu bil neomajno zvest. ›Onov duhovnik‹ ni bil imenovan duhovnik določenega boga – namesto tega se zdi, da naziv kaže na položaj visoke časti in politične pomembnosti.

Imhotep, arhitekt prve piramide

Imhotep je bil tisti, ki je zasnoval prvo piramido in začel graditi s klesanim kamnom namesto z blatno opeko. Če pogledamo staro egipčansko zgodovino, lahko vidimo dokaze, ki kažejo, da je Egipt v Djoserjevem času postal resnično velik narod – navsezadnje je zbral bogastvo vseh okoliških narodov, saj jim je v času lakote prodajal žito.

V sedmih letih izobilja pa so ljudje pod Jožefovim modrim vodstvom začeli organizirati veliko upravno središče, ki bi skrbelo za prodajo žita vsem okoliškim narodom.

Zgrajen je bil velik kompleks, v katerem je bilo bodoče faraonovo pokopališče, vključeval pa je tudi obzidano središče, v katerem so bili ogromni zabojniki za žito. V

to središče je bil samo en vhod in zunanji vhod v sistem skladiščnih zabojnikov. Kompleks stopničaste piramide v Sakkari je kompleks, ki ga bomo zdaj obravnavali.

Slika 94: Kompleks stopničaste piramide v Sakkari in

Hranilniki za žito

Stopničasto piramido, prvo zgrajeno piramido, in njen kompleks obdaja zelo lepo in zapleteno obzidje.

Pri glavnem vhodu na vzhodni steni, na južnem koncu, vstopimo v dolgo dvorano s 40 stebri – 20 na vsaki strani. Vsak steber je z glavnim zidom povezan s pravokotno steno, tako da med posameznimi stebri nastajajo majhne ›sobe‹.

Ko izstopite iz tega stebrišča in greste naravnost naprej, pridete do vrste zelo velikih jam, ki segajo globoko v zemljo. Te jame so izredno velike – veliko večje od vseh pokopaliških komor; vse so centralno dostopne po povezovalnem predoru, segajo precej nad raven tal, ena pa ima stopnišče, ki se razteza do dna. Zato vemo, da niso bile zgrajene kot grobnice – če bi bile, bi bile zgrajene pod zemljo in zagotovo ne bi bile tako neverjetno velike.

Te masivne strukture segajo precej nad raven tal, kar kaže na to, da niso bile skrite kot grobnice. Ker so stari Egipčani svoje mrtve pokopavali s toliko dragocenega materiala in zalog za ›posmrtno življenje‹, so se vedno najbolj bali ropanja grobnic. Zato vemo, da so imele te ogromne jame še en namen.

Poleg tega so v vseh drugih starodavnih mestih, kadar koli so odkrili velike posode, kot so te, prepoznali, da gre za ›shrambe‹, v Egiptu pa učenjaki vse, kar najdejo, po navadi imenujejo ›grobnica‹.

V faraonovem pogrebnem kompleksu pod piramido pa najdemo ustrezne posode za posmrtno življenje kralja in njegove družine – in v teh posodah so našli žito in druga živila.

V svetopisemskem poročilu izvemo, da je Jožef po vsej egiptovski deželi imenoval može, ki so nadzorovali zbiranje in skladiščenje žita v vseh mestih:

> Naj faraon *to* stori in naj določi častnike nad deželo in naj v sedmih obilnih letih poberejo petino v egiptovski deželi. Naj zberejo vso hrano tistih dobrih let, ki pridejo in žito prihranijo pod faraonovo roko in naj hrano čuvajo v mestih.
>
> 1 Mz 41,34

Jožef je ta načrt dal faraonu, preden je bil imenovan za vezirja ali predsednika vlade, in ker bi bilo zanj nemogoče, da bi nadzoroval zbiranje in shranjevanje za celotno državo, vemo, da je ta načrt izvedel. Vemo tudi, da je bilo Egipčanom, ko se je začela lakota in so začeli klicati po hrani, rečeno, naj gredo k Jožefu in naredijo vse, kar jim bo rekel, kar kaže na to, da je on dajal ukaze za razdelitev žita:

> Ko je bila vsa egiptovska dežela izstradana, je ljudstvo vpilo k faraonu za kruh, faraon pa je vsem Egipčanom rekel: »Pojdite k Jožefu; kar vam reče, storite.« Lakota je bila nad vsem obličjem zemlje in Jožef je odprl vsa skladišča in prodajal Egipčanom in lakota je v egiptovski deželi hudo naraščala.
>
> 1 Mz 41:55

Ko so tuja ljudstva prišla po žito, pa smo izvedeli, da so šla neposredno k Jožefu:

> Jožef pa *je bil* guverner nad deželo *in* on *je bil* tisti, ki je prodajal vsemu ljudstvu dežele. In prišli so Jožefovi bratje in se sklonili pred njim *s* svojimi obrazi k zemlji.
>
> 1 Mz 42.6

Jožefovi bratje so osebno prišli neposredno k Jožefu. Verjamemo, da so prišli v Sakkari – kjer so ohranjeni ostanki tega fantastičnega kompleksa. In prav tu je Djoser dal zgraditi 11 izjemno velikih jam, ki so lahko le shrambe za žito.

Vsako mesto je hranilo žito iz svoje regije, v tem kompleksu v Sakri pa imamo te ogromne jame, v katerih je bila shranjena neverjetna količina žita – več, kot bi potrebovalo posamezno mesto. Na vhodu v ta kompleks je, kot smo že opisali, 40 majhnih boksov, vsak ravno prav velik za eno osebo, ki bi lahko upravljala prejemanje plačil od ljudi, ki so prišli po žito. Lahko bi bilo več ›blagajnikov‹ iz vsake jezikovne skupine, ki bi opravljali nakupe tistih, ki so govorili različne jezike. Seveda egiptologi menijo, da so bile vse te majhne kabine za kipe, vendar med ostanki niso našli podstavkov, kar je zelo pomembno, saj so bili ti kipi vedno postavljeni na podstavkih. Kipi lahko izginejo, podstavki pa ostanejo.

Zasnova enajstih jam je impresivna. Teh je enajst, le v eni je zelo zapleteno stopnišče, ki se razteza vse do dna. Vse jame so med seboj povezane s podzemnim predorom – jame so bile zapolnjene, vrhovi pa zatesnjeni z lesenimi tramovi in kamnom. Vsa žita so bila dostopna iz enega vhoda – in v jame je en vhod z zunanje strani zidne ograje kompleksa. Nazadnje, v tleh teh jam so našli žito, ki so ga egiptologi razložili kot hrano, ki je bila pokopana s pokojniki, ki so bili tam pokopani – vendar v teh jamah nikoli niso našli dokazov o pokopu.

Ali se to ujema s svetopisemskim opisom? Ko so Jožefovi bratje prišli k njemu po žito, so se z njim pogovorili in plačali za žito. Ko so prejeli žito, je bilo že v vrečah:

> Potem je Jožef zapovedal, da naj njihove vreče napolnijo z žitom in denar vsakega povrnejo v njegovo vrečo in jim dajo preskrbo z živežem za na pot. In tako so jim storili. Svoje osle so natovorili z žitom in odpotovali od tam. Ko pa je eden izmed njih odprl svojo vrečo, da da svojemu oslu krmo v gostišču, je

odkril svoj denar, kajti, glej, ta *je bil* v ustju njegove vreče.

1 Mz 42,25-27

Slika 95: Položaj Sakkare v Egiptu.

Kompleks v Sakkari je edinstven – nič podobnega še ni bilo najdeno. William Hayes ga je opisal kot ›pravo mesto samo po sebi, načrtovano in izvedeno kot ena enota ter zgrajeno iz lepega belega apnenca z bližnjih hribov Mukattam‹. (The Scepter of Egypt, 1. zvezek, str. 60.) Egiptologi vse, kar najdejo, običajno označujejo kot kraljevo ›grobnico‹, tako so poimenovali tudi ta kompleks.

Toda v resnici ima vse značilnosti, ki kažejo na to, da je bil središče velike dejavnosti, kar se spet ujema z Jožefovo zgodbo. Ko so Jožefovi bratje prišli po žito, so se srečali z Jožefom, ki je nadzoroval razdeljevanje. Kam so šli po žito? Šli so tja, kjer je bilo shranjeno žito, in tam je bil Jožef.

Za skladiščenje tako velike količine žita je bilo potrebno veliko skladišče, kot so izjemno velike jame, ki jih najdemo v tem kompleksu. Prav tako je smiselno pričakovati, da bi skladiščne jame našli v ograjenem prostoru, kot je ta kompleks, s prostorom za plačilo žita. To je bil ›posel‹ in je zahteval upravno središče.

O tem kompleksu je bilo veliko napisanega in večina omenja njegovo edinstvenost – nekaj, česar ne morejo pojasniti. Pravzaprav, ko Egipčane vprašate, čemu so bile namenjene ogromne jame, priznajo, da preprosto ne vedo.

Nekateri stari zgodovinarji so pisali o tem, da naj bi bile piramide nekoč ›Jožefove shrambe‹ za žito, in morda ima ta zgodba korenine v dejstvu, da je Jožef zasnoval prvo piramido v istem kompleksu, v katerem je bilo shranjeno žito. Toda ne glede na to, kaj hočejo ›strokovnjaki‹ verjeti o kompleksu stopničastih piramid, se posredni dokazi popolnoma ujemajo z Jožefovo zgodbo. Poleg tega je to eno od najbolje ohranjenih najdišč v Egiptu – zagotovo med zelo starimi strukturami – in to je v skladu z Božjim ohranjanjem pomembnih dokazov, ki potrjujejo popolno točnost njegove besede.

Iskanje Imhotepovega groba

Iz Svetega pisma vemo, da je Jožef umrl v Egiptu, bil balzamiran in položen v krsto.

Tako je Jožef umrl, star sto deset let in balzamirali so ga in položen je bil v krsto v Egiptu.

1 Mz 50,26

Ko pa so Izraelci med eksodusom odšli, so njegove kosti vzeli s seboj:

Mojzes je vzel Jožefove kosti s seboj, ker je Izraelcem strogo prisegel:

»Bog vas bo zagotovo obiskal; in vi boste s seboj odnesli moje kosti proč od tod.«

2 Mz 13,19

To nas napeljuje na misel, da bi Jožef v Egiptu lahko imel kraljevo grobnico, vendar jo je morda prevzel in uporabljal kdo drug, le da tega v resnici ne vemo. Ena od velikih skrivnosti za egiptologe pa je bila Imhotepova grobnica – preprosto je ne morejo najti, čeprav vedo, da bi morala biti nekje v Sakkari. Imhotep je za egiptologijo tako pomemben, da je v Vodniku po Sakkari, ki ga je napisala Jill Kamil, ›Imhotepova grobnica‹ navedena kot tematski naslov, le da je pojasnjeno, da je niso našli.

V naši razpravi o ›Imhotepu, zdravniku‹ smo omenili, da starogrška besedila govorijo o kraju blizu Memfisa, kamor so ljudje prihajali častit ›Imhotepa‹ in bili ozdravljeni. Ko so izkopavalci nadaljevali z iskanjem Imhotepove grobnice v neposredni bližini stopničaste piramide, so našli neverjeten labirint podzemnih rovov, poln mumificiranih ibisov (ptic) in bikov (v ločenih galerijah). Tu najdeni napisi in kovanci kažejo, da so se ljudje prihajali sem zdravit! Našli so ›Imhotepovo svetišče‹, o katerem so pisali Grki.

Po poboženju Imhotepa kot ›boga medicine‹ je dobil naziv ›poglavar Ibisov‹ – in to je bila povezava tega labirinta z Imhotepom. Na stotisoče ibisov je bilo mumificiranih in pripeljanih sem kot poklon Imhotepu, saj so napolnili te predore.

Kasneje so odkrili, da so te galerije povezane z jamo, ki sega do pogrebne komore, v kateri je prazna krsta. Odkrili so tudi, da je ta komora pripadala zelo veliki grobnici mastaba,[22] ki je vsebovala drugo komoro, polno razbitih kamnitih posod. V skladiščih grobnice pa so bili kozarci, na katerih glinenih zamaških je bil odtis Djoserjevega pečata! Tu je popoln dokaz, da je bila to grobnica od zelo pomembne osebe Djoserjeve vladavine. Na stenah niso našli nobenih napisov, sarkofag pa je bil prazen. Še pomembneje pa je, da je ta mastaba usmerjena proti severu in ne proti vzhodu, kot so druge piramide in mastabe. To je bila pomembna grobnica nekoga iz Djoserjevega časa, vendar je bil sarkofag prazen.

Našli so celo napis anonimnega Grka, ki je prišel sem in povedal, kako je bil

22 Mastaba (pomeni »hiša za večnost«) je vrsta starodavne egipčanske grobnice v obliki pravokotne strukture z navznoter nagnjenimi stranicami in ravno zgornjo površino, zgrajeno iz blatne opeke (iz reke Nil) ali kamna nad površino terena in grobnimi prostori pod zemljo. Mastabe so zaznamovale pokop mnogih uglednih Egipčanov. V starem kraljestvu so kralji začeli graditi piramide namesto mastab, navadni ljudje pa so jih uporabljali še več kot tisoč let.

ozdravljen – in to v sanjah! Dokazi še enkrat glasno govorijo o čudoviti zgodbi iz Svetega pisma – zgodbi o Jožefu.

GORA SINAJ

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 6 januarja 1994)

Lokacija gore Sinaj v Midjánu.

Če se ozremo na Sveto pismo, lokacije gore Sinaj ni tako težko ugotoviti. Ko je Bog prvič spregovoril Mojzesu o velikem delu, da bi ljudstvo popeljal iz egipčanskega suženjstva, mu je rekel:

> Ko boš ljudstvo privedel iz Egipta, boste na tej gori služili Bogu.«
>
> 2 Mz 3:12

Da bi ugotovili, kje natančno je bil Mojzes, ko je potekal ta pogovor, moramo iti na začetek tretjega poglavja:

> Torej Mojzes je varoval trop svojega tasta Jitra, midjánskega duhovnika in vodil trop k zadnjemu delu puščave in prišel h gori Boga, k Horebu. Gospodov angel se mu je prikazal v ognjenem plamenu iz srede grma in pogledal je in glej, grm je gorel z ognjem, pa grm ni *bil* použit.
>
> 2 Mz 3,1-2

Ta pogovor je potekal ob vznožju ›Božje gore‹. Mojzesu je bilo celo rečeno, naj si sezuje čevlje, saj je stal na ›sveti zemlji‹ (5. vrstica). Tako zdaj vemo, da je bil Mojzes v Midjanu, na ›zadnji strani puščave‹, kar po našem mnenju pomeni območje nasproti glavnega dela puščave ali na drugi strani gore, ki je predstavljala mejo puščave. To domnevo smo naredili preprosto zato, ker mora biti za ›hrbtno stran puščave‹ nekaj, kar označuje ločitev ›sprednje strani‹ in ›hrbtne strani‹.

Ko je Ron preučeval svetopisemsko poročilo, je opazil te navedbe – da je bila gora, na katero naj bi Mojzes vodil ljudstvo, v Midjanu in da je kraj, kjer je Mojzes govoril z Bogom v gorečem grmu, izrecno naveden na ›hrbtni strani puščave‹. S temi informacijami in odkritji delov voza v zalivu Akaba je poiskal goro na vzhodni strani zaliva, ki bi ustrezala temu opisu. Po njegovem mnenju je bila le ena kandidatka, in sicer Jebel el Lawz. Njegovi letalski zemljevidi so pokazali, da je ta gora skoraj polkrožna, okoli nje pa je obsežno puščavsko območje in več kot dovolj prostora za taborišče morda nekaj milijonov ljudi skupaj z njihovimi čredami in čuvaji. Ne samo to, v oddaljenosti 16 do 24 km je bila ena sama velika oaza – območje, ki bi lahko bilo dom njegovega tasta Jitra – in to je bilo mesto Al-Bad. Videl je, da je okoli Jebel el Lawz, med Al-Badom in najvišjim vrhom tega gorovja, puščavsko območje – in da so v gorovju doline, skozi katere bi Mojzes lahko vodil svoje črede in tako prišel na ›zadnjo stran puščave‹. Ron je bil prepričan, da mora biti ta gora tista prava.

Leta 1978 je to teorijo delil z avtorjem Renejem Noorbergenom, ki je leta 1982 v

svoji knjigi Treasures of the Lost Races, str. 163-165, zapisal naslednje:

›Teorija, na kateri je Ron Wyatt utemeljeval svoje raziskovalno potovanje na Bližnji vzhod, je temeljila na dveh zelo očitnih točkah, ki ju je navedel Flavij Jožef in sta zapisani v Svetem pismu. Oba omenjata, da so hebrejski otroci šli iz Egipta proti jugu, skozi puščavo, in končali na obali Rdečega morja na območju, kjer so se `gore zaprle z morjem´. Da je Rdeče morje v tistem času segalo – vsaj po imenu – do Eilata na vrhu zaliva Akaba, je razvidno iz Prve knjige kraljev, kjer piše, da je:

Kralj Salomon je naredil floto ladij v Ecjón Geberju, ki *je* poleg Elota,
1 Kr 9,26

Wyatt je zato utemeljeval, da so Izraelci prečkali Sinaj od zahoda proti vzhodu in končno dosegli območje na vzhodni obali (zaliv Akaba), kjer se gorska veriga stika z morjem. Glede na zapisano so Egipčani zavzeli gorske vrhove v bližini tega območja, da bi Hebrejcem preprečili pobeg. Omenjeno je tudi, da jih je Mojzes, potem ko so prečkali Rdeče morje, odpeljal na goro Sinaj, da bi žrtvovali Bogu.

Ob skrbnem pregledu vzhodne obale Sinajskega polotoka je mogoče najti le en kraj, kjer bi se lahko zbrala dva milijona ljudi in njihove črede. To je široko prostranstvo plaže blizu Nuwebe, katere južni konec zapirajo strme gore! V bližini je široka in divja gorska soteska, znana kot Wadi Watir, starodavna izsušena rečna struga, ki predstavlja naravno cesto v Sinajsko puščavo, medtem ko Sveto pismo in Josephus navajata, da je Mojzes popeljal Hebrejce na goro Sinaj, potem ko so prečkali Rdeče morje v današnjo Saudsko Arabijo. Zanimivo je, da je nedaleč od nasprotne obale gora Jebal El Lawz, strm in prepovedan vrh. Ali je mogoče, da je to gora Sinaj, o kateri govori Mojzes?

Obstaja veliko različnih teorij o možni lokaciji prave gore Sinaj, lokacija Rona Wyatta pa ni bila tako daleč … ‹

Tradicionalna gora Sinaj na Sinajskem polotoku

Tradicionalna lokacija na Sinajskem polotoku se je ›pojavila‹ šele skoraj 2000 let po eksodusu iz Egipta.

›Izvor sedanjega samostana svete Katarine na severozahodnem pobočju Jebel Musa sega v leto 527, ko ga je cesar Justinijan ustanovil na mestu, kjer je Helena, mati Konstantina Velikega, dve stoletji prej postavila majhno cerkev.‹ (The Interpreter's Dictionary of the Bible, 1962, str. 376.)

›O geografski lokaciji gore Sinaj ni judovskega izročila; zdi se, da je bila njena natančna lokacija nejasna že v času monarhije … Krščanski puščavniki in menihi, večinoma iz Egipta, ki so se od drugega stoletja po Kristusu. naselili na južnem Sinaju, so si večkrat prizadevali, da bi kraj eksodusa poistovetili z dejanskimi kraji, do katerih bi se verniki lahko odpravili kot romarji. Identifikacijo gore Sinaj z Jebel Sirbal ob oazi Firan … ali z Jebel Musa je mogoče zaslediti že v četrtem stoletju pred našim štetjem.‹ (Judovska enciklopedija, zvezek 14, str. 1599.)

V letih 1761-1767 je von Haven, član danske odprave na tradicionalno lokacijo, zapisal, kot je navedeno v knjigi ›Arabia Felix: The Danish Expedition of 1971-1767, avtor Thorkild Hansen:

›Že prej sem opazil, da nikakor ne moremo biti na gori Sinaj. Samostan [svete Katarine] je bil v ozki dolini, ki ni bila dovolj velika niti za srednje veliko vojsko, da bi se v njej lahko utaborila, kaj šele za 600.000 mož, ki jih je imel Mojzes s seboj, skupaj z njihovimi ženami in otroki pa jih je moralo biti več kot 3.000.000.‹

Sinajski polotok = egiptovsko ozemlje

Jasno je dejstvo, da je Sinajski polotok vedno veljal za egiptovsko ozemlje. Obstajajo številni dokazi, da so Egipčani v času eksodusa nadzirali Sinajski polotok, saj so tam izvajali rudarske dejavnosti. Ti arheološki dokazi so prisotni in vidni še danes. Na polotoku danes sploh ni prebivalcev, razen tistih, ki živijo okoli redkih oaz. V mnogih od njih so danes bencinske črpalke za popotnike – popotnike, ki se odpravljajo bodisi na obalo zaliva Akaba na potapljanje, bodisi za obiskovalce, ki se odpravljajo na tradicionalno goro Sinaj.

V knjigi Arabia and the Bible (Arabija in Sveto pismo), ki jo je napisal James Montgomery, beremo na str. 31:

› … dežela zahodno od črte od egiptovskega Wadyja do Elanitskega zaliva [zaliv Akaba] je vedno pripadala egiptovski politični sferi in pravzaprav je to sedanja meja Egipta … Južni Arabci so isto območje imenovali Msr, tj. Micrájim, Egipt.

Svetopisemski opis gore Sinaj in vulkanske dejavnosti

> Gora Sinaj je bila povsem v dimu, ker se je Gospod nanjo spustil v ognju in njen dim se je vzpenjal kakor dim iz talilne peči in celotna gora se je silno tresla.
>
> 2 Mz 19,18

> In vse ljudstvo je videlo grmenja in bliske in zvok šofarja in kadečo goro. Ko je ljudstvo *to* videlo, so se odstranili in stali daleč stran.
>
> 2 Mz 20,18

> Gore so se topile pred Gospodom, *celó* tisti Sinaj pred Gospodom, Izraelovim Bogom.
>
> Sod 5,5

> … se je zemlja tresla, tudi nebesni obok je kapljal ob prisotnosti Boga. *Celó* sam Sinaj *je bil premaknjen* ob prisotnosti Boga, Izraelovega Boga.
>
> Ps 68,8

Zgoraj smo prebrali, kako Sveto pismo jasno govori o tem, da je Božja navzočnost na gori Sinaj povzročila, da se je zemlja tresla in kadila, podobno kot pri vulkanski dejavnosti. In to dejstvo je v preteklosti prepoznalo več ljudi. Charles Beke je bil v

prejšnjem stoletju prepričan, da je morala biti gora Sinaj vulkan. Odpotoval je na Sinajski polotok v upanju, da bo z iskanjem gore, ki je kazala vulkanske znake, našel točno to goro. Vendar je odšel razočaran, saj je ugotovil, da ne le tradicionalno najdišče ni bilo vulkansko, tudi druge gore na Sinaju niso bile vulkanske!

Nato je odpotoval v severozahodno Arabijo, kjer je odkril, da so po vsej zahodni strani ›harras‹ ali obsežna polja lave in pepela. Ali je bilo območje gore Sinaj/Horeb vulkansko ali pa je Božja navzočnost povzročila vulkanski dejavnosti podobno dejavnost, ni pomembno. Svetopisemski opis govori o dogodkih, zaradi katerih naj bi območje doživelo te stvari – in ›požrešni ogenj‹ Božje navzočnosti naj bi na gori pustil neizbrisen pečat.

Lokalna izročila o Mojzesu in Jetru v severozahodni Arabiji

Pomembno je tudi to, da so redki raziskovalci te regije ugotovili, da je na SZ območju Arabije (Midján) obstajala široka paleta lokalnih izročil o Mojzesu in Jitru na tem območju, kot piše H. St. John Philby o svojem obsežnem raziskovanju tega območja v knjigi ›The Land of Midian‹, str. 222:

›Od tu sva se z mojim vodnikom povzpela na pečino in obiskala `Jitrove kroge´ na vrhu grebena Musalla, s katerega sva se precej zlahka spustila do našega tabora na drugi strani … Kotliček označuje mesto, kjer naj bi Jitro molil, okoli njega pa so številni krogi, … ‹

Charles Doughtery je prepotoval celotno območje in v svoji kroniki potovanja ›Travels in Arabia Deserta‹ (Potovanja po Arabiji v puščavi) piše:

› … izročilo med njihovimi [prebivalci tega severozahodnega dela Arabije] predniki, da so `davno zasedali vso to deželo okoli Maana, kjer je tudi Mojzes pasel črede preroka Jitra´.‹

Philbyjeva raziskava Jebel el Lawza

Če nadaljujemo s Philbyjevim opisom, ki smo ga prekinili zgoraj, piše: ›Od tod [z grebena, na katerem so bili `Jitrovi krogi´] sem imel čudovit razgled na celotno midjánsko gorsko verigo z Lauzom [Lawzom] in njegovimi sestrskimi vrhovi na severovzhodu ter Maqla'a zelo malo severno od vzhoda, z dolino al-Numair, ki slednjo ločuje od nizkega grebena All Marra, ki se razteza od vzhoda proti jugovzhodu, kjer sta vrhova Hurab izstopala pred velikim grebenom Zuhd, ki se spušča do točke nedaleč od morja na naši južni strani. … Mesto, ki je pritegnilo mojo domišljijo, je bil gladek, dvoglavi granitni vrh Hurab, očiten kandidat za identifikacijo z goro Horeb iz 2. Mz, … edini kandidat za to čast, ki lahko trdi, da je ohranil ime … Po Hasballu se ime Hurab nanaša predvsem na wadi [kanjon], medtem ko samo goro imenuje Al Manifa (kar preprosto pomeni vzvišen).‹

Če pogledamo zemljevid, lahko vidimo, da se ta vadi Hurab razteza neposredno do vznožja samega Jebel el Lawz, najvišje gore v celotni regiji!

Nadaljujmo s Philbyjevo pripovedjo: › … Glavni vrh Lauz, delno v oblaku, se je dvigal jugovzhodno od našega položaja … Zgornji del doline je bil širok od 500 do 1500 metrov, z občasnimi širšimi kotlinami, ki so omogočale čudovite poglede na velike gore, vključno z vrhom Lauz, na katerem se je zdelo, da je snežna zaplata. Vodnik je potrdil, da je bil to sneg, in če je bil, je bilo to prvič in edinkrat, ko sem v Saudski Arabiji videl sneg … Burton ni nikoli preučil žlebov Lauza ali drugih gora v midjánski verigi; in ni malo verjetno, da lahko vsebujejo različne minerale. Bazaltna piramida Maqla' se je zdela primerna za vzpon, vendar bi za osvajanje granitnih vrhov Lauza potrebovali več časa in energije, kot sem ju imel zdaj na voljo. Kolikor vem, se nanje še nikoli ni povzpel noben človek.‹

Svetopisemski komentarji za ›Midján‹ in ›Sinaj‹

Vsi ti citati samo potrjujejo, da so bili v prejšnjem stoletju ljudje napeljani k raziskovanju dokazov o resničnem kraju gore Sinaj, saj tradicionalni kraj preprosto ni ustrezal svetopisemskemu opisu. Iz nekega razloga so mnogi svetopisemski učenjaki preprosto prezrli svetopisemsko dejstvo, da je bila gora Sinaj v Midjánu. Hitro preverjanje v več svetopisemskih komentarjih je pokazalo, da je lokacija Midjana v veliki meri sprejeta kot lokacija v Saudski Arabiji: ›Midján, sin Abrahama in Keture (1 Mz 25,2; 1 Krn 1,32); potomec Midijancev ali Arabcev, ki so živeli predvsem v puščavi severno od polotoka Arabije. Proti jugu so se razširili vzdolž vzhodne obale zaliva Eyleh [zaliv Akaba] … ‹ ›Smith's Bible Dictionary‹, pod ›Midian‹. Vendar pa v isti knjigi pod ›gora Sinaj‹ najdemo navedeno tradicionalno lokacijo na Sinajskem polotoku.

Ali je kdo opazil Pavlovo omembo gore Sinaj?

> Kajti ta Hagára je gora Sinaj v Arabiji in ustreza [prestolnici] Jeruzalem, ki je sedaj in je v suženjstvu s svojimi otroci.
>
> Gal 4,25

›Peake's Commentary on the Bible‹ je to opazil, saj je tu razložen celoten Pavlov odlomek: ›Njihove matere prav tako predstavljajo obe razporeditvi. Hagara [Agar] predstavlja tisto, ki je bila dana na gori Sinaj, in Pavel mimogrede opozori na ustreznost dejstva, da je gora Sinaj v Arabiji, deželi, v katero je Hagara odpeljala svojega sina.‹

Na voljo imamo številne komentarje, ki Midján umeščajo v Saudsko Arabijo, a le malo takih, ki Sinaj umeščajo tja. Zakaj? Po našem mnenju je Bog dopustil, da je resnična lokacija ostala neznana, dokler se mu ni zdelo primerno, da jo razkrije. Če natančno preučimo svetopisemske dokaze, ki jih je razkrila arheologija, bomo videli, da je velika večina teh dokazov prišla na dan od 19. stoletja dalje – v času zemeljske zgodovine, ko je bilo te stvari mogoče predstaviti svetu v publikacijah in knjigah. Če bi jih poznali dlje časa, ne bi bilo več nobenih dokazov.

›Zdi se, da svetopisemske navedbe, ki Sinaj povezujejo z goro Seir, Edom in deželo Midján, jasno kažejo na to območje vzhodno od Aelanitskega zaliva (gl. Akabe), na

kar so opozorili Beke (1834), Walhausen (1886), Sayce (1894), Moore (1895), Shede (1897), Gall (1898), Gunkel (1903), Edward Meyer (1906), Schmidt (1908), Gressmann (1913), Haupt (1914) in Alois Musil v knjigi `Severni Hegaz´ (1911).‹ ›On the Track of the Exodus‹, C. C. Robertson, str. 87.

MT SINAJ/HOREB-V ARABIJI

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 6 januarja 1994)

Ko je Ron leta 1978 v zalivu Akaba tik ob egiptovski obali našel dele voza, je vedel, da mora biti gora Sinaj na nasprotni obali. Ker svetopisemsko poročilo pripoveduje, kako so ljudje prišli na goro Sinaj, potem ko so prečkali Rdeče morje, in ker zaliv Akaba ločuje Sinajski polotok (Egipt) in Saudsko Arabijo, ni bilo dvoma, da je gora Sinaj v Arabiji. Toda kje v Arabiji? Ron je preučil svetopisemsko poročilo in na letalskih zemljevidih območja videl, da je na severozahodnem območju Saudske Arabije gorovje, za katero je menil, da bi lahko bila gora Sinaj. Sveto pismo, ki ga je Ron prebral, se je glasilo:

> »Gospod, naš Bog, nam je spregovoril na Horebu, rekoč: ›Dovolj dolgo ste prebivali na tej gori.
>
> 5 Mz 1,6

Ta opis je Ronu nakazoval, da so bili ljudje ›na‹ gori – zaščiteni znotraj njenih meja. Zato je bil Jebel el Lawz popoln kandidat. Na zemljevidu je bil Jebel el Lawz najvišji vrh (2,580 m) v celotni severozahodni Saudski Arabiji, poleg tega pa je bil v gorovju s številnimi širokimi wadi ali kanjoni znotraj njega, kar bi zagotovilo dovolj površine, da bi lahko ogromno število ljudi skupaj s svojimi čredami in čredami taborilo ›znotraj‹ območja in imelo zaščito gora okoli sebe. Od goratega območja, ki je bilo vzporedno z Rdečim morjem, ga je ločevala tudi puščava ali ravnina, ki bi lahko bila puščava Sin(ai).

Če je bila ta gora res prava gora Sinaj, je Ron menil, da bi morali obstajati arheološki dokazi, ki bi to nedvomno potrdili. Zato je na Saudskem veleposlaništvu zaprosil za vizum za obisk tega območja, vendar od njih ni dobil niti odgovora. Po štirih letih in pol takšnega početja se je odločil, da bo treba poskusiti vstopiti v državo brez vizuma. Pozanimal se je in odgovorili so mu, da če koga najdejo v Saudski Arabiji brez vizuma, ga preprosto pospremijo na mejo in ›izženejo‹ – če se zgodi še kaj hujšega, ga zadržijo največ 21 dni. Pretehtal je te informacije in se odločil, da je vsekakor vredno tvegati. Ni vedel, kaj čaka njega in njegova sinova Dannyja in Ronnyja.

Ron, Danny in Ronny so nezakonito vstopili v Saudsko Arabijo

24. januarja 1984 so Ron in njegovi sinovi prispeli v Jordanijo – za jordanski vizum so zaprosili in ga dobili, preden so zapustili ZDA. Nekaj časa so si ogledovali

Jordanijo, nato pa parkirali najeti avtomobil blizu meje in neopaženo vstopili v Saudsko Arabijo. S štopanjem in najemanjem taksijev so prispeli v bližino Jabel el Lawz, kjer je Ron videl bele stebre, ki so ležali na tleh, sonce pa se je odbijalo od belega kamna. Prepričan je bil, da mora biti to kraj gore Sinaj, in videl je, da je celoten vrh gore črn, kot bi bil zoglenel. Opazil je nekaj značilnosti kraja, ki so določale območje – na enem vrhu je bilo osamljeno drevo, tik pod njim pa jama.

> Vstal je [Elija], … hodil … do Božje gore Horeb. In prišel tja v votlino ter tam prenočil.
>
> 1Kr 19,8

Ko si je Ron ogledoval območje okoli gore, je videl, da je tu območje, ki popolnoma ustreza opisu gore Sinaj (Horeb) – bilo je na tisoče hektarjev zemlje, obdane z gorskim grebenom, ki je obdajal to območje. Prepričan je bil, da je to to! Ko pa sta se približala vznožju gore, je pripeljal majhen tovornjak Datsun in moški v njem je Ronu in vozniku fantov grobo rekel, da ju odpelje nazaj, kjer ju je čakal taksi, kar je tudi storil. Nato so se vrnili v taksi in se odpravili proti jordanski meji.

›Wyattovi so izraelski vohuni‹

Ko so prispeli na mejo, pa se stvari niso odvijale najbolje. Ko sta poskušala zapustiti državo, so ju nenadoma aretirali in odpeljali v zapor v Haglu blizu meje. Obtoženi so bili vohunstva. Šele ko so ju izpustili, sta izvedela, da je človek, ki mu je Ron povedal o svojih načrtih za nezakonit vstop v Saudsko Arabijo, poklical na Saudsko veleposlaništvo in jim povedal, da sta Wyattova v resnici izraelska vohuna. Saudijci so Ronu povedali ime tega moškega, ko so ju izpustili.

Ker je Ron vedel, da njun načrt vstopa v Saudsko Arabijo ni brez nevarnosti, je dvema zaupanja vrednima prijateljema povedal, kaj namerava storiti – svoji družini je preprosto povedal, da bo z dečki odšel v Jordanijo. Eden od tistih, ki jim je Ron zaupal, je bil polkovnik Jim Irwin, drugi pa človek, ki je poklical na Saudsko veleposlaništvo z zgodbo, zaradi katere so jih aretirali. Ko so Saudijci ugotovili, da Ron in dečki niso vohuni, so bili zelo jezni zaradi lažne obtožbe, saj so se zavedali, da bi to lahko imelo resne politične posledice, če bi Rona in dečke usmrtili. Ronu so želeli pomagati pri pregonu tega človeka, vendar je Ron njihovo ponudbo zavrnil in se zadovoljno vrnil domov.

Kuga se ustavi

Ko so Ron in fantje prvič prispeli v Hagl, so se Saudijci v celotnem kompleksu, v katerem so jih zadrževali, spopadali s strašno kugo, zaradi katere so umrli številni moški. Ron je zlahka ugotovil, kaj se mu je zdelo, da je težava – območje je bilo okuženo s komarji. Ron je svojim ugrabiteljem razložil, da je anesteziolog, kar so lahko razumeli le, ko je to poimenoval ›zdravnik za spanje‹. Rekel jim je, da jim lahko pomaga, če mu bodo prisluhnili, in ker so moški umirali, so mu prisluhnili. Ron je za vse obolele najprej napisal recepte za antibiotike, ki jih je lekarna v Haglu

spoštovala in izpolnila. Nato jim je dal aspirin, da so se počutili nelagodno in da je njihova temperatura (vročina) ostala pod smrtno nevarno ravnjo. Nazadnje je prosil za ogromne količine oljčnega olja, ki ga je vlil v njihova stranišča – v njihovem arhaičnem vodovodnem sistemu so komarji dobro uspevali. Olje so nalili tudi v vse stoječe vode na tem območju in kuga se je takoj ustavila. Olje na površini vode je zadušilo in uničilo vse ličinke komarjev. Niso se pojavili novi primeri in tisti, ki so ob njegovem prihodu zboleli, so ozdraveli. Ni treba posebej poudarjati, da so si s tem on in fantje pridobili vsaj malo naklonjenosti lokalnih oblasti.

Vsakodnevna zaslišanja

Skupina, imenovana skupina za zasliševanje, je Rona in fante dan za dnem ločeno zasliševala. Vsak je povedal svojo zgodbo – o svojem prepričanju in razlogih zanj, da je gora Sinaj Džabel el Lawz. Eden od Saudskih uradnikov, Abu Collet, je na goro poslal može, da bi ugotovili, ali so na njej dejansko kakšni dokazi, vendar so se vrnili z negativnim poročilom, ki so ga poslali kralju.

Vendar so bili med zasliševalci tudi taki, ki so verjeli Ronu. Nekega dne so trije Saudijci Rona s helikopterjem odpeljali na izlet do obale Akabskega zaliva, kjer je Ron trdil, da je velika množica prečkala morje – Ronovo zgodbo so temeljito preverjali, saj je obtožba vohunjenja ›smrtno‹ resna obtožba.

Kolona na plaži

Helikopter je pristal na plaži neposredno nasproti Nuwebe v Egiptu. Ni bilo težko najti pravega območja, saj se Nuweba zlahka vidi čez 12,8 km dolg zaliv. Po pristanku so na plaži našli granitni steber v feničanskem slogu, postavljen na obalo, z napisi v arhaični hebrejščini. Saudijci so naredili številne fotografije tega stebra in Ron je nenadoma dobil nekaj več verodostojnosti pri svojih zapornikih. Arhaične hebrejščine v Saudski Arabiji preprosto ne najdemo, tu pa je bil zelo konkreten dokaz. Pravzaprav je mogoče, da je ta steber Ronu in fantom dobesedno rešil življenje. V Saudski Arabiji nihče ni vedel za steber, saj je bil na izjemno oddaljenem, nenaseljenem območju. Vendar tudi ta steber ni zagotovil njune izpustitve. Vendar se je ujemal s stebrom, ki ga je Ron leta 1978 našel na nasprotni obali v Egiptu – le da so bili na tem stebru napisi!

Načrt pobega

Čeprav sta Ronova pomoč pri ustavitvi kuge in odkritje stebra na plaži morda prinesla razmeroma dobro obravnavo, pa izpustitev ni bila videti preveč obetavna ne za Rona ne za fante – zaradi narave zločina, ki so ga bili obtoženi, jim ni bil dovoljen običajen klic na njihovo veleposlaništvo. Ronny, njegov najmlajši sin, je sčasoma začel ›popuščati‹ pod vplivom izolacije. Ronu in Dannyju je povedal, da bo pobegnil – tega ni mogel več prenašati. Ron je Ronnyja poznal in vedel je, da misli resno. Vsi so vedeli, da ga bodo, če ga ujamejo, ustrelili na kraju samem. Ron mu je rekel ›ok‹,

vendar morajo iti vsi skupaj – in to v četrtek zvečer, ko se začne muslimanski sveti dan. Ron je vedel, da bo takrat varnost najbolj ohlapna. Tako so oblikovali svoj načrt.

Ko je prišel četrtek, se je pojavila težava – Ali, varnostnik, ki jim je postal zelo všeč, je bil v službi. Med njihovo preizkušnjo jim je bil izredno prijazen in Ron je Ronnyju razložil, da ga bodo ustrelili, če bodo pobegnili, medtem ko bo Ali v službi. Ronny je vedel, da je to res, in se je strinjal, da počakajo do naslednjega četrtka. Ob misli na to, da bosta čakala še en teden, sta šla spat.

Naslednjo sredo zjutraj – dan pred tem, ko so se dogovorili, da bodo ponovno poskusili pobegniti – je k njima prišel odgovorni mož: ›Halas‹, je rekel, kar je pomenilo ›Končano‹. Bilo je konec – bili so očiščeni in predani jordanski vladi. Vendar jim ne bodo vrnili nobenega od zaseženih filmov – za vse svoje težave ne bodo imeli nobenega dokaza; nobenih slik gore Sinaj. Ali se je Ron zmotil, ko je brez vizuma prečkal Saudsko ozemlje? Ali je bil preveč nestrpen?

Izpuščeni so

V Jordaniji so jih ponovno pridržali za tri dni, dokler niso odpravili vseh birokratskih ovir, – še bolj so jih zaslišali, – nato pa so jih poslali domov. Njun prihod na letališče v Nashvillu so prikazali v jutranjih poročilih CBS, z njimi pa se je pogovarjal Bill Kurtis. V torek, 17. aprila 1984, je Ron na televiziji po vsej državi povedal, zakaj se je ›prikradel‹ v Saudsko Arabijo:

Ronald Wyatt in njegova sinova, Daniel in Ronald mlajši, so se po koncu amaterske arheološke odprave, zaradi katere so pristali v Saudskem zaporu, vrnili domov. V Saudsko Arabijo sta vstopila nezakonito, ker sta iskala biblijsko goro Sinaj. Ponavljajoče se prošnje za izdajo zakonitega vizuma so bile zavrnjene, zato sta Wyattova prestopila jordansko mejo, na poti nazaj pa ju je aretirala saudska policija. Sledilo je 75 dni v priporu, ki so jim dvignili živce.

Ronald Wyatt in njegova sinova so z nami v studiu naše nashvillske podružnice WTVF, da bi vam povedali vse o tem.

Gospodje, dobro jutro!

RONALD WYATT IN SINOVA: Dobro jutro!

BILL KURTIS: Uh, gospod Wyatt, vi tam na sredini, vaši sinovi na obeh straneh, zakaj ste … uh, nisem vedel, da je gora Sinaj na ozemlju Saudske Arabije! Zakaj ste mislili, da je?

RONALD WYATT: V zalivu Akaba, zahodno od mesta Jabel El Lawz, smo našli nekaj delov kočij, ki so bili podobni kočijam iz grobnice kralja Tuta. Našli smo jih na globini od 18 metrov do 60 metrov in na območju 2,4 km. Menimo, da je bilo to mesto prečkanja, zato so po svetopisemski pripovedi po prečkanju Rdečega morja prispeli na goro Sinaj. Jezik v Svetem pismu navaja, da so ostali na gori; zaprti v gori. Tako je zračni zemljevid pokazal, da je ta Jabel El Lawz imel veliko dolino, zaprto v obod starodavnega vulkana. Tam je približno 20 km^2. Menili smo, da je to pravi kraj.

V 2. Mojzesovi knjigi 24,4 in 3. Mojzesovi knjigi 6,28, 11,33 in 15,12 piše o nekaterih artefaktih, ki naj bi jih našli. Tam naj bi bilo dvanajst kamnitih stebrov, oltar in nekaj keramike, zato smo si ogledali prav to goro.

Ron je bil zelo razočaran, ker je bil tako blizu, a ni našel nobenih dokazov. Zdelo se je nemogoče, da bi se lahko še kdaj vrnil na najdišče. Navsezadnje je bil zdaj na tem območju precej znan kot obtoženi vohun.

Kraljevi princ prihaja v Nashville

Ron še ni bil dolgo doma, ko je prejel telefonski klic moškega, ki se je predstavil kot prijatelj nekaterih Ronovih ugrabiteljev. Samran Al-Motairy je bil tesen kraljevi sorodnik in je slišal za Ronovo trditev, da je gora Sinaj v njegovi regiji. Več Ronovih stražarjev je verjelo v njegovo trditev in prepričali so Samrana, ki je živel v Tabuku, le nekaj ur oddaljenem od gore. Samran je Ronu po telefonu povedal, da odkar je slišal za to goro, ni mogel jesti, spati ali se osredotočiti na kar koli – moral jo je videti na lastne oči. Samran je celo prišel v Nashville in preživel več dni z Ronom, da bi se z njim pogovoril o tej zadevi in ga prepričal, naj se vrne v Saudsko Arabijo – vendar tokrat zakonito.

Samran je izredno bogat človek – zakaj ga je tako zanimala ta gora? Rekel je, da je ›želel narediti nekaj za svojega Boga‹. Konec koncev je gora Sinaj zelo pomembno sveto mesto tako za muslimane kot tudi za kristjane in jude. Območje Jebel el Lawz je tako obsežno, da je Samran vedel, da potrebuje Rona, da bi našel točno določeno mesto. In šele 11 mesecev po njuni izpustitvi iz zapora se je Ron ponovno vrnil na Jebel el Lawz – tokrat zakonito.

Medtem pa so Rona zaposlovale druge stvari. Štiri mesece po izpustitvi, avgusta 1984, je bil Ron spet pri Noetovi barki. Tokrat je na najdišče odpeljal še nekaj drugih ›lovcev na barko‹, saj je bilo zanimanje za ›predmet v obliki čolna‹ vedno večje. Takrat je Ron prvič opravil skeniranje z detektorjem kovin, ki je pokazalo pravilen vzorec kovine v objektu. Ko je videl vse dokaze, je bil Marv Steffins, ›lovec na barke‹, prepričan. Vzel je nekaj vzorcev iz barke, sklical tiskovno konferenco v Ankari in razglasil ›odkritje Noetove barke‹. Gospoda Steffinsa so nato obtožili, da je poskušal iz Turčije odnesti ›dragocene artefakte‹, on in drugi pa so oblastem hitro povedali, da je vzorce vzel tudi Ron.

Dejansko je bil Ron že na letalu, ki je bilo namenjeno v New York, ko se je vse to zgodilo. Vendar je od ministra za kulturo in turizem po telefonu prejel dovoljenje za odvzem vzorcev. Ko je prispel v New York, je izvedel, da ga obtožujejo ›kraje‹ dragocenih artefaktov, zato je poklical turški konzulat ZN in se ponudil, da bo izročil svoje vzorce. Trije možje s konzulata so prišli v njegovo hotelsko sobo, pregledali vzorce, se z njim lepo pogovorili in mu povedali, da jih lahko obdrži. Preverili so v Ankari in ugotovili, da je dobil dovoljenje, zato je bil oproščen vseh obtožb. Izkazalo se je, da je dogodek, ki se je sprva zdel nesrečen, povzročil, da so se Turki začeli resno zanimati za to najdišče. Novinar revije ›UN Observer and International Report‹

se je z Ronom celo pogovarjal o najdišču in ga predstavil v celostranskem članku v januarski številki iz leta 1985. Ron se je 26. oktobra 1984 vrnil v Turčijo in končno se je zdelo, da se stvari v zvezi s tem projektom premikajo.

Tudi polkovnik Jim Irwin je avgusta 1984 z Ronom obiskal ›objekt v obliki čolna‹ in vedel je, da je tam nekaj, kar je treba znanstveno raziskati. Jim Irwin sicer ni bil prepričan, da je ›predmet v obliki čolna‹ barka, vendar je menil, da ga je treba temeljito znanstveno preučiti, preden se sprejmejo kakršni koli sklepi, in da je treba temeljito raziskati tudi goro Ararat. Navsezadnje je bilo tradicionalno prepričanje, da mora biti barka na gori Ararat. Če na gori niso našli ladje, je bila morda to barka. Njihov sklep je bil, da je pravi odgovor na vprašanje o usodi ladje odvisen od obeh prizadevanj – Jimovega na gori Ararat in Ronovega na ›predmetu v obliki ladje‹.

Ronovemu lovcu na barko se je pridružil nov ›lovec na barko‹

V začetku leta 1985 je Rona poklical človek, ki mu ga je napotil Jim – Dave Fasold je preučeval temo Noetove barke in ugotovil, da ta ni mogla pristati na vrhu gore Ararat in preživeti. Ko je poklical Jima Irwina s svojo zamislijo o iskanju barke drugje na območju Ararata z uporabo razmeroma novega podpovršinskega vmesnega radarja, je Jim predlagal, naj Dave pokliče Rona. Tako je zaradi napotitve polkovnika Irwina v dogajanje vstopil Dave Fasold.

Ko je Ron Davu povedal o ›predmetu v obliki čolna‹ in mu poslal nekaj fotografij, je bil Dave tako navdušen, da je želel čim prej oditi na najdišče. Ron je bil navdušen nad možnostjo, da bo imel sodelavca s tako bogatim znanjem o ladjah in ladijskih razbitinah. Potovanje je bilo dogovorjeno za 20. marec 1985.

Nazaj v Saudsko Arabijo

Na tem – Davovem prvem potovanju do Noetove barke – je Samran el-Motairy poskrbel, da je Ron ponovno vstopil v Saudsko Arabijo v spremstvu Dava Fasolda, za katerega se je Providence dogovoril, da bo tam ravno v tistem času.

Samran je Rona in Dava srečal v Turčiji in si z njima ogledal Noetovo barko. Daveov MFG (vrsta detektorja kovin) je potrdil skeniranje z detektorjem kovin, ki ga je Ron opravil leta 1984. Prepričan in navdušen nad Noetovo barko je Samran poskrbel, da sta Ron in Dave odšla v Saudsko Arabijo. Samran je zdaj iz prve roke vedel, da Ron Wyatt ni bil odštekan – opravljal je utemeljene arheološke raziskave o temah, o katerih govori muslimanska sveta knjiga, Koran.

31. marca 1985 so Samran el-Motairy, Dave Fasold in Ron pred odhodom v Saudsko Arabijo sestavili pogodbo. V njej je bilo navedeno, da morata Ron in Dave zagotoviti posebno opremo za iskanje komercialnih mineralov za Samrana, natančno pa so bili opredeljeni tudi odstotki in podrobnosti. Pogodba je morala biti sklenjena, saj mora imeti tujec za vstop v Kraljevino veljaven poslovni dogovor s Saudskim rezidentom.

Vsi trije so podpisali in parafirali pogodbo ter 31. marca zapustili Ankaro in

odleteli v Tabuk v Saudski Arabiji, kjer živi Samran. Naslednje jutro so se odpravili na območje Jebel el Lawz, spremljala pa sta jih voznik in delavec. Ko jima je Ron dajal navodila za pot do območja, sta naredila nekaj napačnih ovinkov in se odločila, da si vzameta odmor. Pojavil se je beduin in vprašala sta ga, kje je Jebel el Lawz. Odgovoril je, kot se spominja Dave Fasold, ›Jebel Musa henna‹ – kar pomeni: ›Mojzesova gora je tukaj‹! Presenetljivo je, da je lokalno izročilo to prepoznalo kot pravi kraj! Naslednjih nekaj ur so preživeli v raziskovanju celotnega območja. Ko je bil čas za povratek, je Samran dejal, da bi morali iti raje v Hagl in tam prespati, saj je to bližje, kot da bi se vračali nazaj v Tabuk. Toda Hagl je bilo tudi mesto, v katerem so bili zaprti Ron in fantje. Po dogodkih v zadnjem letu, ko je bil tri mesece zaprt, nato pa obtožen kraje dragocenih artefaktov iz Turčije, je bil Ron nekoliko nervozen.

Samran je naznanil, da ima odlično idejo za šalo – zakaj ne bi šli v Hagl k generalu, ki je aretiral Rona in fante, in mu povedali, da se je Ron spet nezakonito vrnil?! Ron nad to zamislijo ni bil prav nič navdušen, vendar je bila situacija takšna, da pri tem ni imel besede. Samran se je torej odpeljal do generalove pisarne, on, Ron in Dave so vstopili in Samran je generalu sporočil, da se je ›Ron Wyatt vrnil brez vizuma!‹ Ron ni imel druge izbire, kot da se je strinjal – upal je, da Samran ve, kaj počne. General je bil videti zelo šokiran, ko je spet zagledal Ronov dokaj znani obraz, vendar je bil nerad prisrčen. Po stisku rok in minimalnih pozdravih so zapustili generalovo pisarno in odšli v hišo enega od Samranovih prijateljev, kjer naj bi prenočili.

Tisti dan je bil po naključju 1. april – in Samranova ›aprilska potegavščina‹, ki je bila verjetno zgolj naključna, se je izkazala za prav nič smešno, kar bosta kmalu ugotovila. Bilo je okoli treh zjutraj, ko so vsi zaslišali trkanje na vrata, Samran pa je Ronu in Davu v naglici povedal, da morata takoj oditi, saj so pravkar prejeli obvestilo, da ju bodo aretirali.

Vsi so se hitro oblekli, se naložili v avto in se odpravili proti Tabuku in Samranovi hiši, ki je bila oddaljena približno tri ali štiri ure vožnje. Po približno eni uri vožnje je pred njihov avto nenadoma na cesto pripeljal velik črn mercedes, ki jim je sledil že kmalu po odhodu iz Hagla. Znašli so se pred lokalnim šerifovim uradom, stavbi ob puščavski avtocesti. Vsi so vstopili v notranjost in Ron, ki je v vodji prepoznal enega od moških, ki jih je spoznal, ko je bil zaprt, se je odločil, da bo deloval navdušen nad njegovim obiskom. S stiskom roke in izmenjavo tradicionalnih ›poljubov‹ na vsako lice je Ron brez oklevanja izvlekel potni list, obrnil na veljavni vizum in ga raztegnil šerifu na vpogled. Šerif je bil verjetno precej zmeden, kaj se dogaja. Nato sta se s Samranom resno pogovarjala v arabščini in kmalu je Samran Ronu in Davu sporočil, da so se dogovorili, da se bo skupina za zasliševanje iz Hagla (ki je zaslišala Rona in fante) sestala z njima v Jebel el Lawzu in si sama ogledala te ›dokaze‹. Toda vsi so bili iz nekega razloga do Rona in Dava strašno sumničavi. Nato sta zapustila šerifovo pisarno in se vrnila v Samranov kompleks v Tabuku, kjer sta čakala na naslednje dogodke.

Naslednje jutro sta se odpravila na goro in se na cesti, ki vodi na goro, srečala z zasliševalno skupino, ki jo je vodil Abu Collet. Rona in Dava so razdelili in ju posedli

v dva različna džipa, v vsakem pa so bili uradniki, ki so oba intenzivno zasliševali. Videti je bilo, da so bili zaskrbljeni, da sta se Ron in Dave za to območje zanimala zaradi iskanja ›zaklada‹ – dragocenih artefaktov in zlata. Vendar sta Ron in Dave skušala pojasniti, da je njun interes zgolj arheološki.

Ob prihodu na najdišče so Ron, Dave in Samran moškim pokazali vse dokaze – oltar s petroglifi krav in bikov v egipčanskem slogu; oltar ob vznožju gore; vrhove stebrov premera 5,4 m, postavljenih 1,5 m narazen; marmorne stebre, itd. Vsi, razen enega človeka – Abuja Colleta. Ko so bili Ron in fantje zaprti v Haglu, je Abu Collet poslal nekaj mož na Jebel el Lawz, da bi raziskali kraj in preverili, ali Ron govori resnico. Poročali naj bi o morebitnih arheoloških dokazih na tem območju, vendar so se možje vrnili in povedali, da tam ni popolnoma ničesar. To je Abu Collet poslal v svojem poročilu kralju. Toda zdaj je Abu Collet sam videl, da je bilo celotno območje polno starodavnih arheoloških dokazov. V Saudski Arabiji se netočno poročilo, poslano kralju, obravnava enako kot ›laganje‹ kralju. In laganje kralju se kaznuje s smrtjo – Abu Collet je bil videti zelo nesrečen.

Med tem obiskom najdišča so delavci kopali okoli enega od številnih, številnih dvostenskih stebrov s premerom 5,4 m in okoli njega. Vendar se je izkazalo, da je bilo ›najzanimivejši‹ Dave-ov MFG. Moški so bili navdušeni nad njegovimi sposobnostmi razločevanja in iskanja različnih kovin, zlasti zlata. Njegovo natančnost so ›preizkusili‹ tako, da so skrili zlate predmete, da bi videli, ali jih Dave lahko najde, kar se je tudi zgodilo. Bili so tako navdušeni nad sposobnostjo te opreme, da so Davu ponudili predlog – želeli so, da ostane in jim pomaga pri iskanju zakladov, in ponudili mu bodo boljšo ponudbo, kot jo je imel Samran. Dave je ponudbo zavrnil.

Nazadnje je moral na skrivaj onesposobiti svojo večnamensko napravo in Saudijce pripraviti do tega, da so mislili, da je pokvarjena. Če tega ne bi storil, je začelo kazati, da bi tam preživeli vso noč. Ljudje, ki so napadali zanesljivost MFG, bi te moške zelo težko prepričali, da ne deluje!

Na območju oltarja, na katerem sta bila petroglifa krave in bika, je bil pozitiven odčitek zlata. Ron in Dave nista dvomila, da je to oltar za ›zlato tele‹, ki ga je postavil Aron, saj je bilo očitno, da so bili kamni razporejeni. Toda obstajal je še en zelo zanimiv dokaz: ko je Ron splezal na oltar in pogledal čez njegov vrh, mu je v oči padlo nekaj rdečega in bleščečega. Videl je, da je bila na kamnu rahla lužica vode, ki je nastala ob rahlem jutranjem nalivu, in videti je bila skoraj kot lužica krvi. Ko je to skrbno pregledal, je videl, da je na tem delu skale rahla, približno 1.2 x 1.8 m velika vdolbina, ki je bila videti, kot da jo je nekaj obrabilo ali zmlelo. Ko je pogledal še natančneje, je videl, da je ›krvavo rdeča‹ barva, ki se je odražala v vodi, posledica drobnih lis zlata, ki so bile vgrajene v celoten obrabljen del vrha skale. Čeprav Sveto pismo tega ne pojasnjuje, se je Ronu zdelo, da je morda prav tu Mojzes zmlel zlato tele v zlati prah, preden ga je dal v vodo, ki so jo pili ljudje.

Vzel je tele, ki so ga naredili, *ga* sežgal v ognju, *ga* zmlel v prah in *ga* posul nad

vodo in Izraelove otroke primoral, da so pili *od tega.*

2 Mz 32,20

Preučevali so ostanke bele marmornate strukture, ki je bila postavljena v bližini oltarja ob vznožju gore. To so bili beli stebri, ki jih je Ron videl na svojem prvem potovanju leta 1984. Struktura je bila uničena, vendar so ostanki teh stebrov še vedno ležali na tem območju. Beduini na tem območju so jima povedali, da so kamnito ›svetišče‹ razstavili in ga uporabili v mošeji v Haglu. Ko sta bila Dave in Ron ločena, je Ron našel del tega belega marmorja, ki je vseboval arhaično hebrejsko pisavo, in v strahu, da bi to pokazal skupini za zasliševanje, ga je preprosto zakopal, kjer je, o tem smo povsem prepričani, še vedno.

Ron se je do takrat naučil, da mora biti previden pri razkrivanju vseh dokazov. Konec koncev so zaradi tega, ker je Ron tako svobodno delil informacije z drugimi ›lovci na barko‹ in vaščani, izkopali grob Noetove žene, tako Noetovo kot njeno nagrobno znamenje so razbili na majhne koščke; več drugih predmetov, ki so vsebovali petroglife v bližini barke, so bodisi razbili bodisi odstranili z njihovih lokacij; zaradi drugih uničevalnih dejanj so bili izgubljeni dragoceni arheološki dokazi.

V hišnem priporu

Večino dneva so Saudijci ločili Rona in Dava ter med delom vsakega od njiju zelo spretno zasliševali. Nekoč, ko sta bila Ron in Dave na različnih lokacijah, so Saudijci izkopali nekaj, kar je povzročilo veliko razburjenja, in takrat so jima povedali, da sta zdaj v hišnem priporu, obtožnica pa je bila, da sta skušala Saudijcema na arheološkem najdišču odvzeti dragocene artefakte. Minilo je manj kot osem mesecev, odkar je Ted Koppel v oddaji ›Nightline‹ obtožil Rona iste stvari v zvezi z vzorci Noetove barke. Vendar je bil hitro oproščen obtožb – kaj se bo zgodilo tokrat?

›Hišni pripor‹ sta preživela pri Samranu – Ron ni smel zapustiti kompleksa, Dave pa je imel nekoliko več svobode in se dogovoril, da bo našel nekoga, ki ga bo del nekega dne nekam odpeljal. Rona so za nekaj časa pustili samega in mu ni bilo treba početi nič drugega kot gledati televizijo. Ko jo je prižgal, je poslušal muslimanskega imama, ki je bral iz Korana, in jo po približno 15 minutah izklopil. Ron ni vedel, da bo teh 15 minut, ko je gledal televizijo, igralo neverjetno vlogo pri obrambi Jebel el Lawza, še preden se bo njihovo potovanje končalo.

Arheološki dokazi na gori so bili tako prepričljivi, da je čez nekaj dni z univerze v Rijadu k Samranu priletel arheolog. Ron in Dave sta mu povedala o vseh dokazih na gori, na televiziji pa so predvajali Davov videoposnetek oltarja zlatega teleta in petroglifov. Čeprav njun videoposnetek uporablja sistem PAL, je bilo Daveov trak NTSC mogoče predvajati s črno-belim videoposnetkom brez zvoka. Ko sta prikazovala dokaze, je bil arheolog zelo navdušen nad slikami krav in bikov v egipčanskem slogu na oltarju zlatega teleta. Povedal jim je, da petroglifov v tem slogu niso našli nikjer drugje v Saudski Arabiji. Delal je nekje v južni Arabiji in bil povsem presenečen, ko je ugotovil, da so na tem območju tovrstni arheološki dokazi. ›To je

veliko odkritje!‹ je dejal. Večkrat je Ronu stisnil roko in mu čestital za odkritje.

›Na preizkušnji‹

Nazadnje so Rona in Dava odpeljali v pisarno lokalnega princa v Tabuku, kjer sta se ponovno srečala z zasliševalno skupino iz Hagla, arheologom, namestnikom princa, več imami, prevajalcem in Samranom. Zanimivo pri vsem tem je bilo, da Ronu in Davu nihče ni predstavil, da je princ. Namestnik princa je bil tam, vendar so se vsi priklanjali Samranu. Stoli so bili razporejeni v krogu okoli sobe – vsi moški so se usedli na svoja mesta, Rona in Dava pa so začeli zasliševati o Jebel el Lawzu. Bila sta tako rekoč na ›sojenju‹ in vse je bilo odvisno od tega, ali bosta skupino prepričala, da je to prava Mojzesova gora.

Namestnik princa je prek prevajalca končno vprašal Rona: ›Zakaj bi Musa (Mojzes) pripeljal ljudi na to odročno in nezaželeno mesto, ko pa je bilo na tem območju toliko boljših lokacij?‹

To je bilo upravičeno vprašanje, saj Jebel el Lawz ni območje, ki bi lahko v kakršni koli meri podpiralo življenje. Pravzaprav so se prav zato arheološki dokazi ohranili tako dolgo – razen peščice beduinov na tem območju ni nikoli živel nihče. Ron je preprosto odgovoril, da je ›Mojzes sledil oblaku, ki jih je vodil tja‹.

Eden od imamov je v arabščini vroče odvrnil: ›Tega ni v Koranu!‹ Ron je prebral Koran in vedel, da v njem to res piše, vendar se je zavedal, da mu ne bi bilo v korist, če bi se spravil v navzkriž z imamom, in ko je poslal hitro, tiho molitev, je dobil odgovor. Citiral je besede imama, ki jih je slišal na televiziji: ›Vsak pravi musliman verjame vsakemu pravemu preroku. Če ne verjame vsakemu pravemu preroku, ni pravi musliman.‹ Nato je Ron vprašal: ›Ali ni bil Musa prerok?‹ Takoj ko je izrekel te besede, so vsi moški začeli prikimavati z glavami in poskušali ›prelisičiti‹ drug drugega. Toda nenavadno je, da so vsi odgovorili, še preden so bile Ronove besede prevedene – ni dvoma, da so ga vsi slišali v arabščini, čeprav je Ron povsem prepričan, da jim je odgovoril v angleščini, saj ne zna več kot nekaj besed arabščine.

Preden je Ron odšel, je izvedel še eno zelo zanimivo stvar – na televiziji je poslušal tistega imama, ki je bral iz Korana, in ker ga je popolnoma razumel, je domneval, da je imam govoril v angleščini. Kasneje mu je bilo povedano, da je branje Korana v angleščini v nasprotju z muslimanskim zakonom. Imam je govoril v arabščini, vendar ga je Ron razumel. Ne samo to – vsi Saudijci na tem srečanju so šokirano ugotovili, da so Rona razumeli, ko jim je odgovarjal s citati iz Korana. Ron ni dvomil, da je prejel Božjo pomoč.

> … izročali vas bodo sodiščem … in zaradi mene boste privedeni pred vladarje in kralje, v pričevanje proti njim … Toda, ko *vas* bodo vodili in izročali, ne premišljujte vnaprej kaj boste govorili niti ne delajte naklepov, temveč karkoli vam bo dano v tej uri, to govorite, kajti to niste vi, ki govorite, temveč Sveti Duh.
>
> Mr 13,9

S tem zadnjim vprašanjem se je zaslišanje končalo. Saudijci so bili prepričani o pristnosti Jebel el Lawz – bila je prava sveta Božja gora. Ron in Dave sta bila oproščena vseh obtožb proti njima. Namestnik princa je nato prek tolmača Rona in Dava prosil, naj ostaneta, izkopavata in ohranjata najdišče. Arheolog je Ronu ponovno stisnil roko in mu čestital za odkritje. Obljubili so, da bo kralj zagotovil vsa sredstva za projekt, da bo izplačana nagrada in da bodo Rona predstavili kralju. Toda Ron je imel čez nekaj dni v Ankari zelo pomemben sestanek, ki je bil preveč pomemben, da bi ga zamudil. Ni treba posebej poudarjati, da Saudijci nad Ronovo in Davovo zavrnitvijo niso bili navdušeni.

Namestnik princa je Rona vprašal: ›Zakaj tega ne narediš – to je tisto, kar si že šest let želiš?‹ Ron pa je pojasnil, da je kot ›lačen osel, ki so mu nenadoma na levo in desno stran položili dva ogromna kupa hrane‹ – želel je oba, vendar je lahko pojedel le enega naenkrat – in upal, da bo drugi še vedno tam, ko bo spet lahko jedel. Ko je Ron pred nekaj tedni prispel v Ankaro, je njegov vladni sodelavec Mine Unler odšel z njim, da bi se dogovoril za sestanek s turško vlado. Dogovorili so se za sestanek z vsemi pristojnimi ministrstvi, da bi predstavil vse svoje dokaze, da je predmet v obliki čolna Noetova barka. Povedali so mu, da bo lahko s temi vladnimi uradniki govoril v angleščini in da to še nikoli ni bilo storjeno. Tega srečanja ni nameraval zamuditi – da, v Jebel el Lawz si je želel iti že od leta 1978, vendar se je z Noetovo barko ukvarjal že od leta 1977. Moral se je odločiti in pri tem ni imel nobenega dvoma. Njegova izbira je bila pravilna, saj se je srečanje s Turki začelo. 20 mesecev pozneje, decembra 1986, so Turki Noetovo barko uradno sprejeli in priznali.

Toda Saudijcem je bilo vseeno za Ronove razloge – očitno so bili razburjeni. Abu Colletovi možje so zasegli Davov videoposnetek in tudi njegove fotografije, ki so jih nekaj dni prej razvili. ›Pozabite, da ste kdajkoli prišli sem. O tem ne želimo brati v knjigah ali gledati v filmih.‹ Ron in Dave sta se obnašala prijetno, ne da bi neposredno dala kakršne koli obljube. Vsaj tako je storil Ron, ko je rekel: ›Razumem.‹ Tudi tokrat bi Ron pustil Saudija brez dokazov, ki si jih je obupno želel. Vsako upanje na podrobnejši pregled Jebel el Lawza je zdaj počivalo v upanju, da mu Saudijci ne bodo zamerili – takoj ko si bo to lahko finančno privoščil, jih je Ron nameraval obvestiti, da želi izkopavati. Toda sčasoma je Ron ugotovil, da Jebel el Lawz ni tema, za katero bi Saudijci želeli, da bi prišla v javnost.

Srečanje z organizacijo Jima Irwina

Tik pred zaporom v Saudski Arabiji je Ron obiskal polkovnika Jima Irwina v njegovi pisarni in mu povedal tako o ›predmetu v obliki čolna‹ kot o Jebel el Lawzu. Čeprav se je zdelo, da Jima najbolj zanima raziskovanje Noetove barke, je izrazil zanimanje za najdišče v Saudski Arabiji in ponudil vso pomoč, ki bi jo lahko nudil. Ron je predlagal skupno podjetje z organizacijo High Flight polkovnika Irwina. Dave Fasold je Ronu povedal, da ga sodelovanje z njim pri projektu ne zanima, verjetno zato, ker je bila njegova prednostna naloga delo na Noetovi barki. Ron pa je menil, da je projekt Jebel el Lawz prevelik, da bi se ga lotil sam. Jim Irwin ni imel le zvez – Ron

je vedel, da je človek z največjo integriteto in pravi krščanski gentleman. Tako se je Ron leta 1986 v Dallasu srečal z več ljudmi iz organizacije Jima Irwina ›High Flight‹ in nekaterimi drugimi zainteresiranimi stranmi. Predstavil jim je dokaze o pravi gori Sinaj – seveda ustno – in jim predlagal sodelovanje pri izkopavanju in dokumentiranju. Okvirno so se strinjali in Ron jim je dal navodila za pot do najdišča ter opise artefaktov, ki naj bi jih tam našli.

15. oktobra 1986 je polkovnik Irwin pisal ›Generalnemu oddelku za starine in muzeje Kraljevine Saudove Arabije‹ v Rijadu, v katerem je podrobno razložil Jebel el Lawz in Ronovo sodelovanje ter zaprosil za dovoljenje, da bi Ron tam opravljal delo. Vendar se je Saudska ›melodija‹ spremenila od časa Ronovega in Daveovega potovanja leta 1985, ko so želeli, da ostaneta in izkopavata. Odgovor, ki ga je prejel, je zanikal, da bi obstajala kakršnakoli povezava med najdiščem Jebel el Lawz in Mojzesom, v nadaljevanju pa je pisalo, da so najdišče ›temeljito raziskali‹ in ugotovili, da gre za starodavni kamnolom. Pismo je podpisano: ›Z iskrenim spoštovanjem, Dr. Abdullah H. Masry; pomočnik namestnika ministra za starine in muzejske zadeve‹.

Zakaj je prišlo do te spremembe mnenja? Brali smo o starem prepričanju Judov, da imajo pravico do vsake zemlje, na kateri so pokopani njihovi predniki. Na tem območju je veliko grobov, za katere je mogoče dokazati, da so izraelski, in lahko ste prepričani, da se Saudijci tega zavedajo in bi naredili vse, da Izraelci ne bi imeli nobenega razloga za uveljavljanje zahtev na tem območju. Kralju smo napisali pisma, v katerih dokazujemo, da je v Tori (Stari zavezi) povsem jasno zapisano, da območje gore Sinaj ni bilo del ›obljubljene dežele‹. Toda za zdaj se je Ronu zdelo precej brezupno, da se bo lahko vrnil na to območje. Zato je Ron nadaljeval delo na drugih projektih in molil, da bi Gospod zagotovil sredstva za pridobitev dokazov, za katere je vedel, da so tam. Celo Jim Irwin s svojimi zelo impresivnimi stiki v regiji ni mogel pridobiti potrebnega dovoljenja za predlagano skupno odpravo njegove organizacije in Rona.

Gora Sinaj ›ponovno odkrita‹

Nato je bilo v julijski izdaji ›High Flight Foundation Newsletter‹ Jima Irwina iz leta 1988 objavljeno naslednje obvestilo: ›Odlična novica! Prepričani smo, da je bila odkrita prava gora Sinaj. Od februarja iščemo v Egiptu in Saudski Arabiji, da bi našli pravo goro Sinaj, ki naj bi bila trenutno v Egiptu … Larry Williams in jaz [Bob Cornuke] sva se dvakrat odpravila v Saudsko Arabijo in potovala v Jabel al Lawz … ‹

Kasneje je Larry Williams objavil knjigo z naslovom ›Mojzesova gora‹, v kateri opisuje, kako sta se z Bobom Cornukeom (podpredsednikom družbe High Flight) prikradla v Saudsko Arabijo in ›odkrila‹ pravo goro Sinaj. Najbolj žalostno za Rona je bilo, da ga ti ljudje niso nikoli niti kontaktirali niti mu niso dovolili videti svojih fotografij, potem ko se je obrnil na ljudi iz podjetja ›High Flight‹. Pozneje smo izvedeli, da so šli k Davu Fasoldu in dobili natančne informacije, ki so jim omogočile ›odkritje‹. In zakaj ne? Dave je videl dokaze in vedel, da so tam. Ron v vmesnih treh letih ni naredil nobenega napredka. Ljudje bi vsaj izvedeli za resnico o resničnem

kraju. Če je Gospod nameraval to storiti na tak način, je bilo to za nas v redu.

Potem pa smo ob branju knjige Larryja Williamsa ugotovili, da čeprav so šli v Jebel el Lawz, v Rdečem morju nikoli niso našli delov voza. Iskali so morsko dno v Tiranski ožini, daleč južno od kraja, kjer je Ron našel kolesa voza. Brez tega najpomembnejšega dokaza je bila zgodba še vedno nepopolna. Ali je bilo to vse, kar je bilo dokazano za Jebel el Lawz – prava gora Sinaj?

›Z osebnega zornega kota‹

O dogodkih, ki naj bi se še zgodili, bom še naprej pripovedovala z lastnega zornega kota, saj me sicer ni bilo ob dogodkih pred letom 1988, vendar sem bila del dogodkov, ki vam jih bom zdaj posredovala. Na tej točki ne morem navesti dejanskih imen nekaterih vpletenih oseb, vendar so vse, kar bom povedala, v celoti dokumentirane s strani vseh vpletenih oseb. Vse informacije bomo dali na voljo, ko bo to varno, vključno z video pričevanji vpletenih, vendar za zdaj še neimenovanih oseb.

Ronova leta frustracij

Dobro sem se zavedala Ronovega razočaranja, ker ni mogel pridobiti dokumentacije o Jebel el Lawzu. Od najine poroke leta 1988 je poskušal na vse možne načine, da bi se vrnil na to območje. Pisala sva pisma, ki sva jih ročno dostavljala kraljevemu odvetniku. Toda ena od Ronovih najbolj nenavadnih zamisli se je pojavila kot posledica zalivske vojne. Ko je vojna izbruhnila, je Ron stopil v stik z uradom za novačenje v vojsko, da bi se vpisal v rezerve – njegova zamisel je bila, da bi lahko zaprosil za službo anesteziologa v Saudski Arabiji in se med njo odpravil na goro. Povedali so mu, da se bo moral prijaviti za vsaj šestmesečno bivanje, kar bi močno oviralo njegovo raziskovanje drugih projektov. Vendar se je nekaj časa zdelo, da bo načrt uspel. Njegov rekrutacijski častnik je bil izjemno navdušen in poln upanja – dejal je, da potrebujejo anesteziologe, in ker ima Ron za seboj osem let službe in je veteran korejske vojne, bo vstopil kot kapetan in ne bi smelo biti težav, da bi dobil nalogo, za katero bi zaprosil. Toda birokracija je vse zavlekla in kmalu je bilo vojne konec. Ker je bilo vojne konec, jim ni bilo več treba rekrutirati ljudi in Ron se ni nikoli vpisal v vojsko.

Korejski zdravniki

Januarja 1992 so z nami stopili v stik korejski zdravniki, ki so trdili, da imajo ogromno denarja. Rekli so, da želijo Ronu finančno pomagati pri dokončanju njegovega arheološkega dela. Prišli so k nam domov in delili smo jim vse dokaze, ki smo jih lahko, nato pa so se odločili, da želijo oditi v Egipt in Izrael, da bi si ogledali dejanska najdišča. Kot so pojasnili, jim ni bilo treba iti v Turčijo, saj so na našem domu videli dovolj dokazov, ki so ju prepričali. Kmalu smo se odpravili na Bližnji vzhod in se s temi korejskimi zdravniki srečali v Kairu. Želeli so si ogledati najdišča in obljubili, da bodo financirali delo za dokončanje vseh najdišč.

Klic iz Saudske Arabije

Tik preden smo se odpravili na to potovanje, pa ga je poklical eden od Ronovih Saudskih prijateljev. Ta človek je v preteklosti že večkrat poklical Rona in se skušal dogovoriti, da bi mu prodal nazaj svoje fotografije in filmski trak, ki jih je posnel, ko so bili leta 1985 vsi v Jebel el Lawzu. Težava je bila v tem, da je zahteval več sto tisoč dolarjev. Ko pa je poklical tokrat, je ›neimenovani‹ Saudijec želel nekaj drugega – vrsto elektronske opreme, ki bi jo lahko dobili zanj. Vendar pa nismo imeli časa, da bi jo kupili, preden smo se odpravili na potovanje. Zato se je Ron odločil, da bo poklical svojega Saudskega prijatelja iz motela v Nuwebi, v upanju, da bo priletel in se srečal z nami, da bi se pogovorili o predlogu – v Nuwebi je že bil, da bi se srečal z Ronom, in to mu ni predstavljalo težav. Zamisel je bila, da bi ga pripravil do tega, da bi prinesel fotografije in film, da bi se lahko prepričali, da jih res ima. Ron je razumel, da so fotografije in film zaplenile oblasti in da njegov saudski prijatelj ne bo imel dostopa do njih. Če pa bi jih imel, bi se dogovorili, da mu v zameno priskrbimo opremo, ki jo je želel.

›Gospod Sayadin‹, naš egiptovski prevajalec

Takoj ko smo s korejskimi zdravniki prispeli v Nuwebo, je Ron poskušal poklicati ›saudijca‹. Zdaj je moral Ron za klic v Saudsko Arabijo iz motela iti do centrale na recepciji. Gospod, ki je upravljal centralo, je videl, da ima Ron velike težave s tem, da ga oseba, ki je odgovorila na ›saudsko‹ linijo, razume – medtem ko je ›saudijec‹ govoril odlično angleško, večina tistih, ki so odgovarjali na njegove telefone, ni govorila. Zato je egipčanski gospod (imenovali ga bomo ›gospod Sayadin‹), ki je delal na centrali – in ki je dobro govoril arabsko in angleško -, ponudil svoje ›prevajalske‹ storitve, ki jih je Ron z veseljem sprejel. Ron je ›gospodu Sayadinu‹ razložil nekaj o situaciji, tako da se je lahko tekoče in inteligentno pogovarjal s tistim, ki je odgovoril na ›saudski‹ telefon.

Vsak dan smo poskušali in vsak dan so nam povedali, da ›saudijca‹ ni, vendar bo klic vrnil v nekaj urah. Po štirih dneh brez uspeha smo se odločili, da je čas, da zapustimo Nuwebo. Bil sem v najini sobi in pakiral, ko je vstopil Ron in mi povedal, da je molil o situaciji glede pridobivanja fotografij Jebel el Lawz in da je bil navdušen, da je ›gospodu Sayadinu‹ povedal celotno zgodbo.

›Gospod Sayadin‹ to zmore!

Na Ronovo presenečenje mu je ›gospod Sayadin‹ rekel, da lahko sam odpotuje v Saudsko Arabijo in posname fotografije za Rona – ni problema! Oba sva vedela, da je skoraj nemogoče, da bi Egipčan prišel v Saudsko Arabijo. Tako kot za Američane ali kogar koli drugega je edini način za vstop pridobitev dela v kraljestvu. Saudijci ne želijo turistov – imajo ves denar na svetu in nočejo, da bi bili njihovi ljudje izpostavljeni zahodni civilizaciji – zlasti ženske. Toda ›gospod Sayadin‹ je Ronu povedal, da je njegov oče delal v vladi in da ima prijatelje, ki mu lahko priskrbijo vstop v Saudsko Arabijo. V REDU. Morda je govoril resnico – morda je Gospod tako

odgovoril na naše molitve. Potem pa mi je Ron povedal o ›dogovoru‹, ki ga je sklenil z ›gospodom Sayadinom‹.

›Gospod Sayadin‹ je dobro motiviran!

Ron je ›gospodu Sayadinu‹ povedal, da mu bo plačal 25.000 dolarjev, če bo uspešen – to pomeni, da bodo fotografije in videoposnetki dobre kakovosti in da bodo fotografije jasne. In takrat sem skoraj omedlel. Ron je dal to velikodušno ponudbo, da bi zagotovil, da bo ›gospod Sayadin‹ ustrezno motiviran – znesek pa je utemeljeval z dejstvom, da so nam naši korejski prijatelji zdravniki obljubili toliko denarja za projekt na gori Sinaj. Vendar nisem bil tako optimističen glede tega, da bom od teh zdravnikov kdaj prejel kakršno koli pomoč. Isto obljubo sem že večkrat slišal in nihče še nikoli ni držal besede. Ron pa je bil drugačnega mnenja. Nagnjen je k temu, da ljudem verjame na besedo.

›Po naključju imam zemljevid, ki ga potrebujete‹

Ko je bil ta ›dogovor‹ že sklenjen, sem Ronu povedala nekaj, kar sem naredila – nekaj tednov pred našim potovanjem smo kupili faks in večer pred odhodom sem naredila tri kopije (s pomočjo faksa) zemljevida severozahodne Saudske Arabije z Jebel el Lawz in jih imela v svoji torbici! Nisem vedela, zakaj sem to storila, vendar sem to storila – in izkazalo se je, da je bil ta zemljevid ključnega pomena, saj niti Saudijci ne morejo dobiti natančnih zemljevidov tega območja. Zato sva vzela te zemljevide in na sestanku z ›gospodom Sayadinom‹ skrbno narisala celotno pot, kako priti do Jebel el Lawza iz mest na severnem in južnem območju. Označili smo vse vade ali kanjone (na tem območju ni veliko cest, zato bi bilo treba po teh razgibanih vadah potovati z vozilom s štirikolesnim pogonom). Na hrbtno stran zemljevida sem narisala slike risb krav in bikov na oltarju zlatega teleta, ki jih je pred leti narisal Ron. Narisala sem dva stoječa balvana s samotnim drevesom med njima – pozitivna identifikacija območja svetega predela ob vznožju gore. Narisala sem vse, česar se je Ron spomnil in kar bi lahko opredelilo lokacije, in jih predal ›gospodu Sayadinu‹. V tako izolirani in neukročeni deželi – brez orientacijskih točk ali znakov – so bile te risbe nujne. V nasprotnem primeru sploh ne bi vedel, kaj naj išče.

Priprave potekajo

Na sestanku tistega popoldneva je bil načrt podrobno oblikovan – ›gospod Sayadin‹ bo potreboval videokamero, fotoaparat, film, letalske vozovnice in stroške najema avtomobila. Preostanek popoldneva sem preživel tako, da sem ga naučil uporabljati svojo videokamero – večina kamer deluje približno enako, priporočil pa sem mu dva modela, ki ju bo, upam, lahko našel v Kairu. Bil je precej inteligenten človek in se je zelo hitro znašel. Nato je ocenil, da bo za opravljeno delo potreboval 1.000,00 dolarjev, zato mu je Ron za gotovost dal 1.500,00 dolarjev. Ron mu je poudaril, da o tem ne sme povedati nikomur drugemu! Jebel el Lawz je bil kmalu po potovanju leta 1985 razglašen za zaščiteno arheološko najdišče, ki je bilo zdaj ograjeno in skrbno

varovano. Moral je biti zelo previden. Pravzaprav je bil to eden od pogojev naše pogodbe – da mora vse ohraniti v strogi tajnosti – in ›gospod Sayadin‹ se je s tem iskreno strinjal.

Ron je gospodu Sayadinu povedal o Noetovi barki

Gospodu Sayadinu smo povedali o Ronovem drugem arheološkem delu in mu pokazali fotografije Noetove barke. Želeli smo, da razume naš namen pridobivanja fotografij tega območja. Menili smo, da bolj ko bo razumel, bolj bo vedel, kaj naj išče in snema. Ker je musliman, je gospod Sayadin vedel za Noetovo barko in goro Sinaj (ali goro ›Musa‹). Vendar smo imeli na voljo le eno popoldne, da mu posredujemo vse te informacije.

Ne pozabite, da to pripovedujem s svojega zornega kota, zato bom iskrena in povem, da sem bila do celotnega podviga precej negativna. Ron je optimist, jaz sem pesimistka. Po mojem mnenju smo se lahko z denarjem poslovili. Toda Ron je bil neverjetno prepričan, da je naredil, kar je moral. Bil je popolnoma pomirjen s situacijo in ni imel nobenih skrbi, saj je molil in prosil za modrost, da bi vedel, kaj storiti. Toda moje misli so bile: ›Kaj bi storili, če bi ta človek dobil fotografije in videoposnetke? Kje za vraga bi dobili preostalih 23.500 dolarjev, ki bi mu jih bili dolžni?‹ Nikoli nisem verjela, da bodo korejski zdravniki izpolnili svoje obljube. Nimamo hiše ali česa drugega, kar bi lahko zastavili; oba naša avtomobila sta iz leta 1985, in če bi oba prodali, dvomim, da bi dobili 5.000 USD. To je bil čas, ki mi je prinesel veliko preizkušnjo, in ko se je končal, sem se naučila veliko lekcijo, kot boste kmalu videli.

›Potrebujem več denarja‹

Čez približno teden dni smo se vrnili domov. Vsak dan in noč sva molila: ›Prosim, Gospod, dovoli nama, da dobiva fotografije in videoposnetke gore Sinaj, če je to Tvoja volja.‹ Toda neznano zakaj, se je zgodil in že zgodil presenetljiv niz dogodkov. Ko sva bila že nekaj dni doma, je zazvonil telefon in oglasil se je ›gospod Sayadin‹. Povedal mi je, da je prenizko ocenil stroške opravljenega dela in da potrebuje še 2.000,00 dolarjev, za katere je želel, da mu jih nakažem. Srce se mi je stisnilo. Zdelo se mi je, kot da smo denar vrgli v luknjo. Tudi s političnimi zvezami nisem bila prepričana, da bi ta človek lahko prišel v Saudsko Arabijo, še manj pa na odročno območje Jebel el Lawz. In tudi če bi mu uspelo, ali bi lahko pravilno upravljal video in fotografske kamere? In tudi če bi to lahko storil, ali bi fotografiral pravilne stvari? V to sem resno dvomila. Ko sem o tem klicu stopila v stik z Ronom, mi je rekel, naj grem na banko in nakažem 2.000 dolarjev – kar je bilo, naj dodam, skoraj vse, kar smo takrat imeli.

Odšla sem na banko z navodili za nakazilo, ki mi jih je dal ›gospod Sayadin‹. Med vožnjo sem molila, da če to ni bila Gospodova volja, naj se kaj zgodi, da ne bomo izgubili 2.000 dolarjev. Posebej sem molila, da če to ne bo izpolnilo Gospodovega namena, naj nekako prepreči, da bi žica šla skozi. Tako sem ga poslala ob približno

13.30. Do 17.00 sem mislila, da je šlo uspešno, saj od banke nisem prejel nobenega sporočila.

Odgovor na molitev?

Nato sem ob približno 17:20 dvignila telefon. Iz banke so mi sporočili, da je bilo nakazilo iz nekega razloga vrnjeno. Srce se mi je razbesnelo! Ker sem molila, da se nakazilo ne bi preneslo, če Gospod ne bi hotel, da to storimo, sem Ronu rekla, da je to gotovo konec. Toda ni bilo. Da, to je bila moja molitev, toda Ron je imel standardni način delovanja. Trikrat je poskusil nekaj narediti, preden je obupal. Rekel mi je, naj ponovno pokličem ›gospoda Sayadina‹, preverim, ali obstajajo kakšna navodila za nakazilo, ki mi jih ni uspel dati, in takoj zjutraj poskusim ponovno poslati denar.

Še dva poskusa

Poklicala sem ›gospoda Sayadina‹ domov in res je bilo, da mi ni uspel dati številke nekega podračuna. Naslednje jutro sem ob 10.30 poklicala našo banko in jih prosila, naj ponovno pošljejo nakazilo z dodano številko tega računa. Povedali so mi, da tega ne morejo storiti po telefonu – priti moram osebno, ker je treba nakazila ob vsakem pošiljanju osebno podpisati, tudi če gre za ponovno pošiljanje. Odgovorila sem, da bom takoj prišla. Toda gospa v oddelku za bančne prenose mi je rekla, naj počakam do približno 13.30, ker sistem za bančne prenose ›ne deluje‹ oziroma je nedelujoč.

Zelo čuden telefonski klic

Čakala sem in gledala na uro – nisem želela zamuditi, ker sem vedela, da se vsi sistemi za prenos denarja zaprejo ob 2:00 po osrednjem času. Medtem ko sem čakala, je zazvonil telefon. Ron je bil takrat doma in se je oglasil. Ko sem poslušala njegov del pogovora, sem vedela, da gre za nenavaden klic. Vzel je pisalo, si zapisal nekaj informacij in kmalu odložil slušalko. Ko me je pogledal, je bil skoraj bled. Vprašal sem ga, kdo je to, in pojasnil mi je, da gre za osebo, ki živi na našem območju, in da so ga vprašali, ali je Ron Wyatt – odgovoril je ›da‹ -, nato pa so nadaljevali, da ne vedo, za kaj gre, vendar jih je pravkar poklical njihov ›prijatelj‹ iz Saudske Arabije in jih prosil, naj poskušajo najti človeka z imenom ›Ron Wyatt‹, ki živi v Nashvillu, in mu povedo, naj ga takoj pokliče v Saudsko Arabijo. Ta oseba je Ronu dala telefonsko številko. Ron je poklical in na drugi liniji je slišal tole.

(Tega moškega v Saudski Arabiji bomo imenovali ›Abu Hesham‹). ›Abu Hesham‹ je Ronu povedal, da je bil pred nekaj tedni na potovanju po Egiptu – v istem času, ko smo bili tam tudi mi – in da ga je še posebej zanimal obisk tradicionalne gore Sinaj na Sinajskem polotoku. Najel je avto in se odpeljal do samostana svete Katarine. Razložil nam je, da je več dni raziskoval regijo in odšel strašno razočaran – vedel je, da to tradicionalno najdišče ni pristno. Ni bilo nobenih dokazov niti ni ustrezalo svetopisemskemu opisu. Vendar se je na poti do Svete Katarine ustavil in prenočil v istem motelu v Nuwebi, v katerem smo prenočevali mi. Pravzaprav se je iz njega

odjavil le dan ali dva pred našim prihodom. Takrat se je precej spoprijateljil z ›gospodom Sayadinom‹ in mu povedal, da živi v Saudski Arabiji.

No, ›Abu Hesham‹ je zapustil Nuwebo, si ogledal cerkev Svete Katarine in se čez približno teden dni vrnil v motel v Nuwebi. Prišel je v 30 minutah od našega odhoda. In ko je prišel, je, kot je povedal Ronu, ›gospod Sayadin‹ hitel k svojemu avtomobilu z ›sumljivo izjemno‹ mero sreče, da ga je videl. Ko se je ›Abu Hesham‹ prijavil, je ›gospod Sayadin‹ začel razglabljati o ›gori Sinaj‹ v Saudski Arabiji in celo pokazal zemljevid, ki smo mu ga dali tisto popoldne. ›Abu Hesham‹ je bil zelo zmeden, o čem govori, vendar je pozorno poslušal – navsezadnje je prišel v Egipt, da bi si ogledal goro Sinaj!

Med razpravo je ›gospod Sayadin‹ začel govoriti o Ronu – ne po imenu, ampak je omenjal Noetovo barko. In na tej točki zgodba dobi zelo neverjeten prizvok. Vendar vam zagotavljam, da je resnična.

›To je človek!‹

Če se malo vrnemo nazaj, je ›Abu Hesham‹ Ronu povedal, da mu je pred več kot letom dni prijatelj iz ZDA poslal kopijo videokasete televizijske oddaje, v kateri je moški razpravljal o odkritju Noetove barke. Kaseto je prekopiral na drugo velikost kasete, ki je ustrezala njegovemu videorekorderju, izvirno kaseto iz ZDA pa je dal v torbo za fotoaparat, da bi jo ponovno uporabil v svoji videokameri. Na to potovanje v Egipt je ›Abu Hesham‹ prinesel 10 rabljenih videokaset za snemanje svojega potovanja. Ko je prišel v motel v Nuwebi, jih je porabil devet. Ko je slišal ›gospoda Sayadina‹ govoriti o ›tem človeku‹, ki je našel goro Sinaj in Noetovo barko, je pomislil na kaseto, ki mu je bila poslana iz ZDA. Segel je v torbo za kamero in izvlekel preostalo neuporabljeno kaseto. Vstavil jo je v kamero in pritisnil ›play‹. V okularju je zagledal belolasega bradatega moškega, ki je v oddaji govoril o Noetovi barki. Dal je videokamero ›gospodu Sayadinu‹, da si jo je ogledal. Gledal je le nekaj sekund, ko je začel kričati: ›To je on! To je človek, ki je pravkar odšel od tu! To je človek, ki mi je dal zemljevid!!!‹ Ni treba posebej poudarjati, da so bili vsi precej šokirani. Posnetek je bil posnetek televizijske oddaje z naslovom ›Dobro življenje‹, v kateri je Ron nastopil februarja 1990 v Clearwaterju na Floridi in v kateri je pripovedoval o Noetovi barki. Ali je vse to lahko naključje?

Načrt ›gospoda Sayadina‹

Potem je Ron začel razumeti, zakaj je ›gospod Sayadin‹ povedal ›Abu Heshamu‹ o gori Sinaj – ves čas je vedel, da ›Abu Hesham‹ živi v Saudski Arabiji, in vedel je, da se bo vrnil v motel. Priznati moram, da je bil ›gospod Sayadin‹ pameten. Za ›Abu Heshama‹ je razgrnil ›rdečo preprogo‹ – njegova soba, obroki in vse ostalo je bilo ›na zalogo‹. ›Gospod Sayadin‹ je bil motiviran tako, kot si je Ron želel. Načrtoval je, da bo ›Abu Heshamu‹ dal zemljevid Jebel el Lawz in ga prosil, naj to območje posname. Nato naj bi se ›gospod Sayadin‹ dogovoril, da bo odletel v Saudsko Arabijo in prevzel

videoposnetek. ›Abu Heshamu‹ pa ni povedal, da bo nato od Rona pobral 23.500 dolarjev. Moji strahovi so se izkazali za resnične – ›gospod Sayadin‹ ni imel zvez, da bi šel v Saudsko Arabijo, kot nam je povedal – njegov načrt je bil ves čas izkoristiti edino potovanje v Saudsko Arabijo, ki ga lahko opravi vsak musliman – ›hadž‹ ali romanje v Meko. Njegov načrt je bil, da bo šel v Saudsko Arabijo in uporabil privilegij vizuma ›hadž‹ ter pridobil film, potem ko ga bo posnel ›Abu Hesham‹.

Toda njegov načrt ni uspel. Ko je ›Abu Hesham‹ prebolel šok zaradi dogodkov, ki so se pravkar zgodili, ko je slišal zgodbo o ›pravi gori Sinaj‹ in Noetovi barki ter ›naključje‹, da je bil moški na videoposnetku isti moški, ki ga je srečal ›gospod Sayadin‹, se je vrnil v Saudsko Arabijo, kjer ga je na drugi strani zaliva čakalo njegovo lastno vozilo. Vzel je zemljevid, ki mu ga je dal ›gospod Sayadin‹, se je odpeljal naravnost do Jebel el Lawz in obiskal vse kraje, ki smo jih označili na zemljevidu. Vse, kar je bilo mogoče, je posnel in fotografiral. Uporabiti je moral edino videokaseto, ki mu je ostala – tisto z Ronovega televizijskega programa. Ob prihodu na njegov dom je predvajal kopijo posnetka te televizijske oddaje ›Dobro življenje‹ in izvedel, da je človeku v oddaji ime Ron Wyatt in da živi v Nashvillu v Tennesseeju. Nato je poklical prijatelja, ki se je po naključju preselil na območje Nashvilla, in mu rekel, naj v telefonskem imeniku poišče ›Rona Wyatta‹, ga pokliče in mu pove, naj ga takoj pokliče v Saudi!

Odgovorjene molitve

Tako smo prišli do točke, ko je Ron poklical ›Abu Heshama‹. Ko je ›Abu Hesham‹ končal pripovedovanje te neverjetne zgodbe, je nato Ronu dejal, da mu želi dati vse videoposnetke in fotografije! Naše molitve so bile uslišane! In to je bil telefonski klic, ki smo ga prejeli tik preden sem morala iti na banko in ›gospodu Sayadinu‹ nakazati dodatnih 2.000 USD! Ne samo, da so bile Ronove molitve za dokumentacijo o Jebel el Lawzu uslišane, uslišana je bila tudi moja molitev o pošiljanju denarja – in nisem ga nakazala! ›Gospod Sayadin‹ je grobo kršil pogodbo, kar nas je odvezalo vseh nadaljnjih obveznosti. Dejansko je Ronova letalska vozovnica za Bližnji vzhod, da bi se srečal z ›Abu Heshamom‹ in dobil video in fotografije gore Sinaj, stala le približno 2.000 USD – znesek, ki smo ga nameravali nakazati! V treh tednih smo dobili dokumentacijo, ki si jo je Ron obupno želel že dolgih osem let!

Ron je z ›Abu Heshamom‹ preživel več dni in se pogovarjal o Jebel el Lawzu in številnih drugih stvareh. Med tem obiskom je ›Abu Hesham‹ svoj del zgodbe povedal na videoposnetku. Ko se je Ron vrnil domov in sem si ogledala videoposnetek, skoraj nisem mogla verjeti, da se je to res zgodilo. ›Abu Hesham‹ je postal zelo tesen prijatelj in je lahko v celoti dokumentiral celotno območje Jebel el Lawz, Refidim, Elim, plažo na Rdečem morju, kamor je množica prišla po prečkanju, in še veliko več. Zdaj imamo več kot 8 ur videoposnetkov in približno 300 fotografij! To je morda najbolj spektakularen čudež, ki sem mu bila kdaj koli priča. Toda za zdaj moramo zaščititi identiteto ›Abu Heshama‹. Povedal nam je, da bo v veliki nevarnosti, če se odkrije, da je fotografiral to območje, saj ga Saudijci zdaj ljubosumno varujejo.

›Prepovedano!‹

Dejansko mi je Dave Fasold prejšnji teden povedal, da je bila knjiga Larryja Williamsa o Jebel el Lawzu v Saudski Arabiji prepovedana. To se je potrdilo, ko sva se nekaj dni pozneje pogovarjala z ›Abu Heshamom‹. Povedal nam je, da je v Saudski Arabiji zaradi te knjige prišlo do velikega razburjenja in da je za vse, ki bi želeli obiskati to območje, zelo nevarno. Še bolj zanimivo bo videti, kaj se bo zgodilo v zvezi z Jebel el Lawz. Stvari še niso končane. Toda ne glede na vse, končno smo dobili dokumentacijo!

›Gospod Sayadin‹ in prekinjena pogodba

Če vas zanima, kaj se je zgodilo z ›gospodom Sayadinom‹, ki nas je poskušal izkoristiti, je še vedno naš dober prijatelj. Poklicali smo ga in mu povedali, da ne bomo nakazali denarja, ampak se bomo čez mesec ali dva srečali z njim v Egiptu. Ko se je Ron srečal z njim in mu povedal, da mu ni treba iti v Saudsko Arabijo, ›gospod Sayadin‹ ni postavljal nobenih vprašanj in se celo ponudil, da bo vrnil 1.500 USD, ker ni mogel dokončati dela. Vendar sva se z Ronom strinjala, da mu rečeva, naj obdrži denar, in mu celo dala več, da bi mu pomagala pri zagonu lastnega podjetja. Bilo je vredno! Njega in njegovo družino imava za dobre prijatelje in celo večerjala sva pri njem doma. Nikoli nisva postavila nobenega vprašanja; nikoli nisva dala nobene razlage. ›Gospod Sayadin‹ je bil srečen, ›Abu Hesham‹ je bil navdušen, ker je vedel, da ga je Gospod uporabil na tako spektakularen način, Ron pa je bil neizmerno navdušen. Tudi jaz sem bila na smrt navdušena, da sem lahko tako živo videla, kako je Gospod odgovoril na naše molitve. To je bil niz dogodkov, ki jih ne bom nikoli pozabila. Želimo si, da bi te dokaze objavili, da bi si jih lahko vsi ogledali – vendar ne vemo, kdaj bo to mogoče. Toda po tem, kar se je zgodilo, smo vsi pripravljeni ›čakati na Gospoda‹ – brez vprašanj!

Mimogrede, korejski zdravniki nikoli niso izpolnili svojih obljub. In naučil sem se lekcijo o ›potrpežljivosti‹!

> … vedel boš, da jaz *sem* Gospod, kajti tisti, ki čakajo name, ne bodo osramočeni. Iz 49,23

Poznam enega človeka, ki brez dvoma ve, da so ta pisma popolnoma resnična:

> Potrpežljivo sem čakal na Gospoda in on se je nagnil k meni ter slišal moje vpitje.
>
> Ps 40,1

> Zatorej bom gledal h Gospodu, čakal bom na Boga rešitve moje duše. Moj Bog me bo slišal.
>
> Mih 7,7

SODOMA IN GOMORA

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 10 leta 1995)

Lokacija teh mest, skupaj z drugimi mesti na ravnini, je že dolgo predmet ugibanj in iskanja. Kot ve večina ljudi, ki spremlja tovrstne zadeve, obstaja več prevladujočih teorij. Ena od njih je, da so mesta danes pod vodami južnega dela Mrtvega morja. Druga je, da se nahajajo na jordanski obali Mrtvega morja na planoti, kjer je bilo odkritih 5 arheoloških najdišč. Vendar je teh pet najdišč 152 metrov nad ravnico na planoti in ne na ravnini, kot je to izrecno navedeno v Svetem pismu. Poleg tega so daleč premajhna, da bi bila to mesta – največje je imelo 4 hektarje, naslednje pa 0,8 hektarja.

Iskanje lokacij teh mest ni bilo nikoli Ronov namen. Toda od leta 1978 dalje je Ron velikokrat potoval vzdolž izraelske obale Mrtvega morja, ko je obiskoval različna najdišča, na katerih je delal, in v začetku osemdesetih let ga je nenadoma presenetil nenavaden videz nekaterih ›tvorb‹, mimo katerih je šel. Videti je bil kot mestno obzidje in stavbe, le da so bile belkaste barve. Dolga leta ni ničesar storil glede svojih sumov, vendar me je leta 1989, ko je bil v Izraelu, poklical in mi povedal, da misli, da je našel pet najdišč. Opisal je njihove lokacije in me prosil, naj raziščem, kaj o njih pravi Sveto pismo. Povedal mi je, da najdišča niso bila skoncentrirana na južnem koncu Mrtvega morja, ampak so bila razpršena na veliko, veliko kilometrov – od tik pod južno konico Mrtvega morja do približno 10 kilometrov nad severno konico. V preteklosti se je peljal mimo in opazil štiri območja, tokrat pa se je peljal bolj severno in preveril, ali je tam še kakšno peto. Bilo je.

Poleg tega je s svojo ekipo zapeljal na eno od belkastih območij in odkril nekaj, kar je Rona prepričalo, da te belkasto obarvane tvorbe niso le geološke. Našel je mesto, kjer je bila skozi nekaj belkastega materiala speljana cesta, in na mestu, kjer je bil svež rez, je sveže razkrita notranjost materiala kazala učinek plastenja, ki se je vrtinčil tako, da je bilo očitno, da to niso običajne geološke plasti.

Kje so se nahajala najdišča?

Ko sem v Svetem pismu iskala namige o njihovih lokacijah, sem našla vrstico, v kateri so bila 4 mesta omenjena kot del meja Kanaancev:

Meja Kánaancev je bila od Sidóna, ko prideš v Gerár, do Gaze; ko greš v Sódomo, Gomóro, Admo, in Cebojím, celó do Leše. 1 Mz 10,19

Ob pogledu na zemljevid se je zdelo čudno, da so Sodoma, Gomora, Adma in Zeboim navedeni vsak na svojem seznamu, če so bili vsi na isti splošni lokaciji, na južnem koncu Mrtvega morja. Zdelo se je logično, da morajo biti mesta razporejena na vsaj ›neki‹ razdalji, da bi bila vsa vključena v ta svetopisemski opis meja Kanaanaana.

Po tradicionalnem prepričanju niso bila locirana

Po Ronovem opisu lokacije najdenih mest so bila ta res razpršena na razdalji več kot 80 ali več kilometrov, kar se je sprva zdelo precej fantastično. Seveda sem bila seznanjena s sprejetimi teorijami, da so bila vsa mesta združena skupaj, in nikoli nisem pomislila, da je to napačno. Zato sem na zemljevidu zabeležila vsako lokacijo, kot jo je opisal. Toda najbolj neverjetna se mi je zdela lokacija zadnjega mesta, ki bi moralo biti Zeboim. Rekel je, da je nekaj kilometrov nad severnim delom Mrtvega morja, za Jeriho. V Svetem pismu sem iskala kakršne koli namige in v 1. poglavju Samuelove knjige našla najbolj vznemirljivega:

Slika 96: Mesta, na katera je Gospod deževal žveplo.

> Savel, njegov sin Jonatan in ljudstvo, *ki je bilo* prisotno z njima, je ostalo v Benjaminovi Gíbei, toda Filistejci so taborili v Mihmášu. Iz tabora Filistejcev so prišli plenilci v treh skupinah. Ena skupina se je obrnila k poti, *ki vodi v* Ofro, v deželo Šuál. Druga skupina se je obrnila *k* poti do Bet Horóna. [Še] druga skupina se je obrnila *k* poti meje, ki je obrnjena k dolini Cebojím, proti divjini.
>
> 1 Sam 13,16

Ob pregledu na zemljevid sem videla, da je po tem opisu Filistejcev, ki so prihajali iz Mišmaša, ena četa šla proti severu, druga proti zahodu, zadnja pa neposredno proti vzhodu – in tista, ki je šla proti vzhodu v dolino, imenovano ›Zeboim‹, je šla na isti kraj, kjer je Ron našel zadnje najdišče! Povsem smiselno je bilo, da se je ime mesta skozi leta ohranilo, čeprav je bilo mesto že zdavnaj uničeno, tako kot gora Sodoma še danes nosi ime ›Sodoma‹. Izrael je izpodrinil Kanaance – Zeboim je bil mejno mesto Kanaanaana, zdaj pa so bili njegovi pepelni ostanki meja Izraela.

Pozneje leta 1989 smo obiskali najdišče tik pod Masado in vzeli vzorce belkastega materiala, za katerega smo vsi ugotovili, da se je v naših rokah takoj razlomil in razpadel na delce konsistence talka v prahu. Vsekakor je bil videti kot pepel! Toda kaj storiti s temi informacijami, je bila uganka. Navsezadnje so bila ta najdišča od svojega uničenja okoli leta 1897 pred našim štetjem na očeh. Kaj so ljudje mislili, da so?

Slika 97: Ostanki mest Sodome in Gomore, posutih z gorečim žveplom.

Nekaj ljudi, ki so na enem od najdišč snemali televizijski oglas za podjetje za modre kavbojke, sem vprašal, kaj so te nenavadne tvorbe. Odgovorili so mi, da so

nastale, ko je Mrtvo morje nekoč prekrivalo celotno območje. Zanimivo. Ko smo belkasto snov testirali v več laboratorijih, so nam rekli, da je to pepel. Ne samo to, več geologov nam je povedalo, da je na vsakem območju, ki je bilo kdajkoli pod vodo, glinavec. Belkasti material ni vseboval gline. Nikoli ni bilo pod vodo. Še pomembneje pa je, da če je bilo celotno ravninsko območje med Mrtvim morjem in gorami nekoč pod vodo, potem bi bile te tvorbe enakomerno razporejene po celotnem območju, ki je bilo pokrito. Vendar niso bile. Bile so izolirane. Kaj storiti naprej, je bila uganka. Vsi so se strinjali, da bo brez prepričljivih dokazov precej težko koga prepričati, da gre za ta najdišča.

Lot je videl ›Jordansko ravnico‹ iz bližine Betela

Nekaj časa smo porabili za preučevanje Svetega pisma, da bi izvedeli vse, kar smo lahko. Ronova teorija je bila vsekakor ›v nasprotju‹ s teorijami ustanove. Ta mesta je postavljal od enega konca Mrtvega morja do drugega in še dlje. Našli smo nekaj namigov, na katere prej nismo pomislili. Nekatere od teh vrstic smo skrajšali, da bi se branje nanašalo na bistvo, ki ga želimo prikazati. Prosimo, da jih preberete v celoti v svojih Svetih pismih:

> Abram … 3 … Odšel je … do Betela, … med Betelom in Ajem, na kraj z oltarjem, ki ga je tam najprej naredil in tam je Abram klical h Gospodovemu imenu …
>
> 1 Mz 13,2-4

To je prikaz, kam je šel Abraham, ko se je vrnil iz Egipta. Šel je v pokrajino Betel. Z njim je bil Lot, njegov nečak. Takrat je bila sprejeta odločitev, da se morajo razdeliti, ker dežela preprosto ne bi mogla sprejeti vseh njihovih čred skupaj s čredami domačinov te regije. Abraham vpraša Lota, katero zemljo želi, in mu da prvo izbiro. Medtem ko stoji tam:

> Lot je povzdignil svoje oči in pogledal vso jordansko ravnino, ki *je bila*, preden je Gospod uničil Sódomo in Gomóro, vsepovsod dobro namakana, kakor Gospodov vrt, podobna egiptovski deželi, ko prideš do Coarja. Potem si je Lot izbral vso Jordansko ravnino in Lot je odpotoval vzhodno in ločila sta se drug od drugega, eden od drugega.
>
> 1 Mz 13,10,11

Ko je Lot stal na območju Betela, očitno visoko na vrhu hriba, se je ozrl in zagledal dolino reke Jordan. To je precej daleč in zaradi gora je bilo mogoče videti le severni konec te doline – vsekakor ne tako daleč na jug kot Sodoma ali Gomora. Neki avtor je konec 19. stoletja to preveril in zapisal naslednje:

› … vidimo lahko le severni konec Mrtvega morja, dolino Jordana in reko, ki teče kot modra nit skozi zeleno ravnino. Hribi Engedi popolnoma zapirajo pogled na južni konec morja, vendar je, kot sem že povedal, mogoče videti severni konec, kjer se zajeda Jordan, in približno tri do pet km morja. Sprehodil sem se po vseh hribih v Betelu in preveril to vprašanje.‹ (‹Sveto pismo in sodobna odkritja‹ Henryja A.

Harperja, člana družbe Palestine Exploration Fund Society, 1891).

To pomeni, da je območje, ki ga je videl Lot, BILO severni konec območja, ki ga zdaj zavzema Mrtvo morje. Ko je potoval proti vzhodu, je potoval do tega kraja. Potem pa je navedeno, da je ›prebival v mestih na ravnini‹, kar ni posebna oznaka, in da je ›postavil svoj šotor proti Sodomi‹ oziroma da je šel v to smer. Kasneje izvemo, da se je naselil v tem mestu.

Svetopisemsko poročilo torej kaže, da je ›jordanska ravnica‹ dejansko obsegala veliko območje, saj je Lotovo pozornost pritegnila severna regija. Nato opisuje, da je Lot ›bival‹ v ›mestih na ravnini‹ in nato postavil šotor ›proti Sodomi‹. Morda to opisuje Lotova potovanja, ko je najprej bival v drugih mestih in nazadnje nadaljeval pot v smeri Sodome, za katero vemo, da se je končno naselil. Ne smemo pozabiti, da je imel Lot ogromno živali, saj se je od Abrahama ločil zato, ker so bile njune skupne črede prevelike za deželo okoli Betela. Ko je Lot potoval po ravnini, je torej moral potovati počasi in s seboj vzeti svoje črede. Kjer koli se je na poti ustavil, je moral imeti dovolj pašnikov za živali. In ko se je končno naselil v Sodomi, je še vedno moral imeti pašnike za svoje črede. To pomeni, da so bili pašniki v bližini mesta. Vse lokacije, na katerih se je nahajal Ron, so med seboj oddaljene več kilometrov, med njimi pa je bilo veliko zemlje.

Katere ›ostanke‹ je treba pričakovati?

Svetopisemsko poročilo govori o požaru, v katerem so z neba (ozračja) deževale krogle žvepla, ki so popolnoma sežgale mesta.

> Potem je Gospod na Sódomo in na Gomóro deževal žveplo in ogenj od Gospoda z neba in razdejal je ti [dve] mesti, vso ravnino, vse prebivalce mest in to, kar je raslo na tleh.
>
> 1 Mz 19,24

Edino omembo stanja ostankov mest v Kristusovem času je zapisal Peter:

> … in spremenil mesti Sódome in Gomóre v pepel, *ju* je obsodil z uničenjem, ter *ju* naredil zgled tem, ki naj bi kasneje brezbožno živeli;
>
> 2 Pt 2,6

Ta vrstica je polna informacij – po eni strani nam pove, da sta bili mesti pepel. To se morda zdi logičen sklep, saj so bila uničena z ognjem, vendar privrženci teorije, da je pet mest na jordanski strani Mrtvega morja (Bab edh-Dhra, Numeira, itd.), niso opazili, da so pepel. Vsebujejo nekaj ožganih artefaktov, vendar so v njih tudi živila in drugi predmeti, ki so še vedno nedotaknjeni.

Peter je dejal, da so bili pepel, navaja pa tudi, da so bila mesta ›zgled‹ tistim, ›ki bi potem živeli brezbožno‹. Grška beseda, ki se v prevodu glasi ›zgled‹, je ›hupodeigma‹, kar pomeni nekaj, ›kar je prikazano ali vidno‹. To pomeni, da ga je bilo mogoče dobesedno VIDETI. Podobno piše tudi Juda, ki ta mesta predstavi kot dokaz za nagrado brezbožnih:

> Celó kakor so Sódoma in Gomóra in na podoben način mesta okoli njiju, ki so same sebe predajala v prešuštvo in hodila za tujim mesom, postavljena kot primer, trpeč maščevanje večnega ognja.
>
> Jud 1,7

Beseda ›deigma‹, ki jo je uporabil, pomeni ›prikazana stvar,‹ iz korenskega izraza ›deiknumi‹, ›pokazati‹.

Drugi zapis o teh mestih prihaja od Jožefa v njegovih ›Vojnah Judov‹, IV. knjiga, VIII. poglavje: ›Ta dežela je tedaj tako žalostno požgana, da nihče ne želi priti do nje; … Nekoč je bila to zelo srečna dežela, tako zaradi sadov, ki jih je rodila, kot zaradi bogastva svojih mest, čeprav je zdaj vsa požgana. Pripovedujejo, da jo je zaradi brezbožnosti njenih prebivalcev požgala strela; zaradi tega so še vedno ostanki tega božanskega ognja; in sledi [ali sence] petih mest so še vedno vidne, … ‹

Jožefov opis odlično opisuje, kaj je mogoče videti na teh petih pepelnatih mestih. Vse so belkaste barve, sence in oblike pa kažejo vse vizualne značilnosti starodavnih mest in obzidij.

Do uničenja teh mest je prišlo pred približno 3 900 leti, zato je prav neverjetno, da najdemo VSE ostanke kupov pepela. Da so bila uničena na božanski način, je razumljivo, vendar se zdi, da so bila tudi ohranjena na božanski način. Ti niso bili sestavljeni iz pepela, za kakršnega običajno mislimo, da ga raznese veter. Šlo je za zgoščen pepel – material je bil gosto zapakiran in na zunanji strani skorjast. Ko pa smo ga razbili, je bila snov veliko mehkejša in z nenehnim drobljenjem se je kmalu spremenila v prah.

Ker je izgorevanje kemični proces, smo prebrali in odkrili, da je Francoz Lavoissier preučeval naravo kisika in izgorevanja, ko je odkril, da je pri snoveh, ki so zgorele z žveplom, ostanek pepela TEŽJI od prvotne nezgorele snovi. Nadaljnje študije o izgorevanju so se zelo zapletle – preveč, da bi jih lahko opisali na tem mestu – vendar so pokazale, da je bil dogodek uničenja teh mest posledica skrbno nadzorovane kemične reakcije, ki je potekala zelo hitro, vendar je ohranila ravnovesje, ki ni povzročilo eksplozije.

Hitrost uničenja teh mest (in celotne ravnice) z ognjem dokazuje kronologija dogodkov v svetopisemskem poročilu. Vemo, da se dogodek ni začel, dokler Lot in njegova družina niso popolnoma zapustili Sodome in bili v Zoarju:

> Sonce je vstalo nad zemljo, ko je Lot vstopil v Coar. Potem je Gospod na Sódomo in na Gomóro deževal žveplo in ogenj od Gospoda z neba
>
> 1 Mz 19,23-24

Sonce je že vzšlo, ko se je začel požar.

> Abraham je vstal zgodaj zjutraj h kraju, kjer je stal pred Gospodom in pogledal proti Sódomi in Gomóri in proti vsej deželi ravnine in zagledal in glej, dim dežele se je dvigal kakor dim iz talilne peči.
>
> 1 Mz 19,27

Ko je Abraham vstal, je videl nebo, polno črnega dima. Ker je moral Abraham skrbeti za črede, je prav gotovo vstal zelo kmalu po sončnem vzhodu in ugotovil, da se je dogodek že končal.

Slika 98: Plasti

Ena od zanimivih značilnosti teh najdišč je razslojenost VSEH pepelnih materialov. Na stotine in tisoče plasti, nobena pa ni zelo debela. Pri požarih z zelo visokimi temperaturami in/ali v zelo vročih plamenih, ki vsebujejo alkalne kovine ali kovine alkalne zemlje (na primer natrij in kalcij), se pozitivni in negativni ioni privlačijo in odbijajo, kar povzroči ta učinek plastenja. Vemo, da so morali biti plameni zelo vroči, da so popolnoma sežgali kamen in kovine, in vemo, da je na tem območju ogromno natrija (soli) – Mrtvo morje ima najvišjo koncentracijo soli v katerem koli vodnem telesu na svetu. Na tem območju je tudi največja solna kupola, gora Sodoma.

Ali je bil ZOAR uničen?

Ena od možnih ugank se je pojavila, ko je Ron našel 5 najdišč namesto 4. Svetopisemski zapis pravi, da so Lot in njegove hčere lahko pobegnili v Zoar, da bi se izognili neizbežnemu uničenju. Vendar je bilo to peto mesto le nekaj kilometrov za najjužnejšim mestom, ki bi bila Sodoma. Med tem majhnim mestom in Sodomo je bil del gore Sodoma, kar se je popolnoma ujemalo s sliko iz Prve Mojzesove knjige. Ko se je Lotova žena zadrževala dovolj dolgo, da je pogledala nazaj, se je spremenila v solni steber, kar je nakazovalo, da se je v tistem času zgodil še en proces.

Ta proces, ne glede na to, kaj je bil, je določeno območje spremenil v sol in videti je bilo, da je bila Lotova žena ujeta v ta proces. To peto mesto je bilo v primerjavi z ostalimi štirimi izjemno majhno in je bilo v popolnem kvadratu. Ali je bil to Zoar? Vemo, da Zoar ni bil uničen, ko sta bila uničena Sodoma in Gomora? Ponovno smo odgovor našli v svetopisemskem poročilu.

> Lot je iz Coarja odšel navzgor, prebival na gori in njegovi hčeri z njim, kajti bal se je prebivati v Coarju in prebival je v votlini, on in njegovi dve hčeri. Prvorojena je rekla mlajši: »Najin oče *je* star in *tukaj* ni moškega na zemlji, da pride noter v naju po navadi vse zemlje. Pridi, najinega očeta pripraviva piti vino in bova ležali z njim, da lahko ohraniva seme najinega očeta.«
>
> 1 Mz 19,30

Iz nekega razloga se je Lot začel bati, da bi še naprej ostal v Zoarju, zato je s hčerkama odšel. Naslednja stvar, ki jo beremo, je, da sta prebivala v jami in da njegovi dve hčeri izjavljata, da ›na zemlji‹ ni več moških, ki bi ›prišli k nama po načinu vse zemlje‹, ali na kratko, da bi ju naredili noseči. To nam pove, da iz nekega razloga kmalu po odhodu iz Zoarja verjameta, da sta edini osebi, ki sta ostali na zemlji. Zakaj bi tako mislili, če ne bi bili pravkar priča uničenju Zoarja? Območje, ki ga je prizadel požar, ki je uničil Sodomo in Gomoro, je bilo izredno veliko in Lotu in njegovima hčerkama se je verjetno zdelo, da je bil uničen ves svet, razen malega Zoarja. Ko sta potem živela v Zoarju in bila priča dejstvu, da so bili njegovi prebivalci prav tako hudobni kot prebivalci Sodome, sta pričakovala njegovo skorajšnje uničenje, kar se je tudi zgodilo. Ali se je to zgodilo naslednji dan, teden ali mesec, ne moremo vedeti. Toda Jožef v našem prejšnjem citatu navaja tudi, da je ›pet mest še vedno vidnih‹.

Prepoznavne strukture mesta

Naš naslednji načrt je bil, da se dejansko odpravimo v najbolje ohranjeno najdišče, to je Gomoro, in preverimo, ali lahko najdemo obod mestnega obzidja in zasledimo katero od ulic. V zadnjih skoraj 3900 letih je prišlo do ogromne erozije, zato nismo pričakovali preveč. Vendar nas je čakalo veliko presenečenje. Ko smo parkirali in se odpravili vzdolž območja, ki je bilo videti kot severno obzidje, smo kmalu opazili zelo zanimiv objekt, ki se je nahajal sam od sebe, nekaj sto metrov od območja, za katerega smo mislili, da je obzidje. Ko smo se mu približali, je postala njegova oblika očitna. Oblikovan je bil kot sfinga. In iz te sfinge smo videli, da smo prišli na kraj, kjer je imel ›zid‹ odprto mesto, ki je bilo natanko tako kot vhod – verjetno glavni vhod. Ko smo se sprehajali po ›ulicah‹, smo ugotovili, da so se resnično sporazumevale med seboj kot ulice. Če bi bile to le škarpe od nenadnih poplav, bi se v naključnem vzorcu splakovale z gorskega pobočja. Toda vse, kar smo videli, je imelo svoj red.

Close-up of ashen structures which resemble a temple and round tower.

Slika 99: Tempelj in okrogel stolp, sfingi

Zanimivo je bilo tudi to, da se je zdelo, da so strukture (stavbe itd.) postavljene precej višje od ravni, po kateri smo hodili, in da je bilo pod določeno ravnjo vse videti kot kupi belega prahu. Ko smo kopali navzdol, smo ugotovili, da smo hodili po ravni, ki je bila zelo blizu kamninske podlage. To je kazalo, da niso bila požgana le mesta, ampak je bila celo zemlja do temeljev spremenjena v pepel. Zaradi tega so bile poti, po katerih smo hodili, erodirane do precej nižje ravni kot odseki, ki so bili videti kot strukture.

Naslednja stvar, ki smo jo naredili, je bila vožnja z žičnico na vrh Masade, da bi si z zračne perspektive ogledali ostanke najbolje ohranjenega najdišča. Cesta, ki zavije z glavne ceste ob obali Mrtvega morja in vodi do Masade, prečka ostanke najdišča Gomora. Z vrha gore so ostanki razkrivali značilnosti, ki jih s tal nismo mogli razločiti. Od tu smo lahko videli dele, ki so bili videti povsem podobni umetno dvignjenim ploščadnim območjem drugih starodavnih mest, ki so bila tempeljska območja. Na teh ›območjih ploščadi‹ so bile vidne obsežne ravne površine, na katerih so bile ziguratne gmote, pa tudi veliki pepelnati ›kosi‹, ki so bili na splošno podobni sfingi, ki smo jo videli prvič, le da so bili ti precej večji. Na območjih, kjer se je raven tal dvignila, so bile pepelnate strukture videti terasasto razporejene in so sledile terenu.

Obzidje, ki se je raztezalo okoli tega najdišča, je imelo zelo zanimivo značilnost – bilo je ›dvojno obzidje‹, natanko tako kot kanaanski mestni zidovi na drugih izkopavanjih (glej zgornjo fotografijo). Tam, kjer je imelo obzidje na severni strani odprtino (za katero menimo, da so bila tam vrata in torej vhod v mesto), je bila na zahodnem robu te odprtine visoka struktura, natanko kot ›stolp‹ vrat. Nobenega dvoma ni bilo, da so vse te značilnosti preprosto presegale meje preprostega naključja. Toda na tej točki je Ron še vedno menil, da mora obstajati NEKAJ, kar bi dokazalo, da sta ti lokaciji mesti, in to nedvomno. Toda kaj bi to lahko bilo, preprosto nismo vedeli. No, pravzaprav sva imela, vendar tega nisva razumela.

Outer wall of Gomorrah-a typical Canaanite double wall with pilasters.

Slika 100: Zunanji zid Gomore s tipičnim Kanaanskim dvojnim zidom s pilasterji – iz stene izstopajočim pročeljem.

Zelo nenavaden dokaz?

Avgusta 1990 sem vzel majhen vzorec pepela, dolg približno 4 cm, in ga nameraval zaviti v svileni papir ter položiti v plastično posodo za prenašanje mila. Ko sem z njim rokoval, so se plasti razrahljale in ločile ter razkrile zelo, VELIKO čudno mesto v belem materialu. Odnesla sem ga Ronu, ker se mi je zdel podoben očesnemu zrklu. Vedela sem, da to ni – pravzaprav je bila to popolnoma okrogla luknja v pepelu, obdana z rdečkastim obročem trdega, skorjastega materiala. Toda Ron ni imel pojma, kaj je to.

Snemali in fotografirali smo ter se sprehajali po ›ulicah‹ celotnega najdišča. Ko smo se vrnili domov, smo srečali Richarda Rivesa, ki je prebral Ronovo knjigo in ga je raziskava zelo zanimala. Richard je lastnik potovalne agencije in nam je ponudil pomoč pri pridobivanju ugodnih letalskih kart. Nato ga je Ron vprašal, ali bi ga zanimalo, da bi tudi on šel tja in pomagal pri terenskem delu. Bil je zainteresiran in dva meseca pozneje, oktobra 1990, sta se Ron in Richard vrnila na najdišče pod Masado – najdišče, za katero smo bili prepričani, da je Gomora.

Dokazi, za katere smo molili

Več prijateljev sva prosila, naj molijo, da bi našla potrebne dokaze. Včasih težko vemo, ali je nekaj, za kar čutimo, da nas vodi k delu, nekaj, za kar Gospod želi, da si prizadevamo, ali pa je to projekt po naši lastni izbiri. Vsi smo čutili, da je to pomembno, vendar smo tudi vedeli, da potrebujemo ›dokončne‹ dokaze. Oktobra sta Richard in Ron ob prihodu ugotovila, da je pravkar deževalo. To je zelo redek pojav na tem območju, kjer pade le 1/4 do 1/2 palca dežja na leto. Ko sta bila tam, je bilo še vedno oblačno, kar je zelo pomagalo. Svetlo sonce na belem pepelu ju je skoraj zaslepilo, vendar sta zdaj dobro videla.

Ko sta se sprehajala po območju, je Richard zagledal nekaj, kar je bilo videti kot odprta soba ali jama, in vprašal Rona, ali jo lahko raziščeta. Nikoli ne bi šla v to smer, če tega ne bi videl Richard, zdaj pa sta se odpravila tja. Med hojo sta naletela na zelo velik kos pepela, ki je pred kratkim padel s precej visokega dela – verjetno zaradi nedavnega dežja. Ron se je ustavil, da bi si ga ogledal, in v razbitem pepelu je zagledal številne rumenkaste kroglice, ki jih je obdajal rdečkasto-črn, skorjast obroč. Ko je eno od njih iztrgal, je ugotovil, da gre za žveplo. Ko je začutil vonj, je vedel, da gre za žveplo. Tu je bil dokaz, ki so ga potrebovali – po vseh pepelnatih ostankih so bile okrogle kroglice žvepla (žvepla), zaprte v žgano žveplo. Zdaj smo vedeli, kaj je bilo moje ›oko‹! V mojem primerku pa je žveplo očitno izpadlo, ker se je ločilo, medtem ko sem ga več ur prenašala.

Ko sta se ozrla naokoli, ker sta zdaj vedela, kaj iskati, sta videla žveplove kroglice dobesedno povsod, kamor sta se ozrla. Pred tem jih nismo mogli videti, ker je vse prekrival sipek pepel. Zdaj pa je dež odplaknil pepel in povzročil, da je ta del padel in razkril žveplove kroglice, ki so bile vtisnjene v pepelnat material. Rdečkasto-črna kristalinična snov, ki je obdajala žveplove kroglice, je kazala, da so nekoč gorele. Zdi se, da so te goreče žveplove krogle, ki so padale z neba, prežgale vse. In ko so gorele, je po določenem času staljena snov, ki je obdajala žveplo, žveplo odrezala od kisika in ga ohranila v notranjosti pepela.

Sulfur balls still in the ashen structures.

Capsule with ball of brimstone in it, above. With brimston removed, below.

Slika 101: Kroglice žvepla so še vedno v upepeljenih zgradbah;
desno: kapsula s kroglico žvepla zgoraj in z odstranjenim žveplom spodaj.

Ugotovljeno je bilo, da ko pepelni material erodira in te žveplove kroglice postanejo izpostavljene površju, padejo iz svoje kapsule in jih je mogoče najti ležati po vsej zemlji. Vendar jih prej nismo mogli videti, ker jih je prekrivala ohlapna plast pepela.

Začeli smo raziskovati žveplo, da bi ugotovili, ali je bilo žveplo v tej obliki najdeno še kje drugje. Richard, Ron in jaz smo šli v Smithsonian in si ogledali njihovo razstavo žvepla v različnih oblikah, med katerimi ni bilo nobene okrogle kroglice. Da bi se prepričala, sva prosila za ogled drugih primerkov in pokazali so nama celotno zbirko žvepla, ki je obsegala več kot 50 primerkov. Tudi v tem primeru nobena ni bila v tej obliki.

V glasilu št. 8 (julij 1994) smo na kratko razpravljali o kristalnih kapsulah, ki obdajajo žveplo. Rdečkasta barva, ki obdaja žveplove kroglice, je bila posledica toplote:

Tudi barva se spreminja, pri približno 250 stopinjah C se iz rumene poglobi v temno rdečo in nazadnje v črno. Spremembe barve in viskoznosti naj bi bile posledica sprememb v molekularni strukturi.‹ ›Encyclopaedia Britannica (1985), letnik 13, str. 816.

Ista enciklopedija, zvezek IX, str. 660, pojasnjuje, zakaj so imele te kapsule, ki so obdajale žveplove kroglice, kristalno strukturo:

›Monoklinsko ali prizmatično žveplo, ki ga dobimo pri počasnem ohlajanju tekočega žvepla, je sestavljeno iz dolgih, igličastih kristalov.‹

Prejšnje poročilo o žveplovih kroglicah

Žvepla v tako čisti obliki, v zaobljenih kroglicah, preprosto ne najdemo nikjer drugje na Zemlji, razen na tem območju, kar nam je uspelo ugotoviti. In prišla so poročila, da so jih našli precej daleč na severu, kar potrjuje Ronovo prepričanje, da je bila ta ravnina precej velika. Pogovarjali smo se s številnimi geologi in kemiki, ne da

bi jim povedali, zakaj jih sprašujemo. Vendar pa nismo bili prvi, ki smo v regiji odkrili te žveplove kroglice. Ko sta se William Albright in Melvin Kyle leta 1924 lotila iskanja mest Sodome in Gomore, sta prav tako našla te žveplene krogle, vendar sta iskala mesta na južnem koncu Mrtvega morja:

› … na območju, na katerega je padalo žveplo, se bo pokazalo žveplo. No, res je; nabrali smo čisto žveplo, v kosih, velikih kot konec mojega palca. Meša se z marmorjem gora na zahodni strani morja, zdaj pa ga je mogoče najti raztresenega ob obali morja tudi na vzhodni strani, kakšnih štiri ali pet milj daleč od police, na kateri je plast. Tako se je nekako razpršila daleč naokrog po tej ravnini.‹ Dr. Melvin Kyle, ›Explorations at Sodom‹, 1928, str. 52-53.

Pod vplivom splošnega napačnega prepričanja, da so bila mesta na južnem koncu, so bili ti možje očitno prav na teh mestih, vendar so jih napačno interpretirali kot ›marl‹ ali zemeljsko apnenčasto usedlino, ki se uporablja kot gnojilo na tleh s pomanjkanjem apnenca. Razlog, da so te žveplove kroglice našli po vsej ravnini, pa je preprost – Sveto pismo pravi, da je bila celotna ravnica vključena v uničenje mest:

> … in razdejal je ti [dve] mesti, vso ravnino, vse prebivalce mest in to, kar je raslo na tleh.
>
> 1 Mz 19,25

Naša naslednja naloga je bila preveriti vsako od petih lokacij in se prepričati, da so na vsaki od njih žveplove krogle. Ron in njegova ekipa so to opravili, razen enega najdišča – najdišča ›Zeboim‹, severno od Jeriha. Januarja 1991 smo ugotovili, da je to najdišče zdaj nedostopno, za ograjo, ki sestavlja ›nevtralno območje‹ ob reki Jordan. Na vrhu so bile tri vrvi bodeče žice, zato smo se odločili, da je bolje počakati na ugodnejši čas.

Najdišče ›Zoar‹ se nahaja tik pod kontrolno točko in nisva želela vzbujati veliko pozornosti, da sva tam, zato sva ga tiho raziskala in našla žveplove kroglice, ki so bile jasno izpostavljene v pepelnatih strukturah.

Sodoma je bila daleč največje najdišče, do katerega je bilo nekoliko težje priti. Nahaja se za goro Sodom na ravnini, ki se razteza vse do gora, in do njega je treba več hoditi in se težko vzpenjati. Vendar so bile žveplove krogle tudi tam.

Kot smo že omenili, so najdišča doživela ogromno erozije, a daleč najbolje ohranjena je ›Gomora‹. Najdišče ›Adma‹ na severnem koncu Mrtvega morja je izpostavljeno velikemu vetru, saj se nahaja na območju, ki ni tako dobro zaščiteno z gorami. Poleg tega je pepel na zunanji strani postal nekako rjavkast, verjetno zato, ker se je nanj usedlo nekaj vetra. Kadar se del pepela odlomi, je v notranjosti še vedno vidna čista bela barva.

Slika 102: Kroglica žvepla

Ta mesta, z izjemo ›Zoarja‹, niso bila majhna – bila so zelo, zelo velika, z več tisoč prebivalci. Vemo, da je bila celotna ravnica bujno, čudovito območje, ki ga lahko primerjamo z rajskim vrtom iz Svetega pisma. Vemo tudi, da je reka Jordan v tistem času najverjetneje tekla vse do zaliva Akaba. Vse reke, razen ene, ki jo poznamo v Afriki, tečejo bodisi v morje, ocean ali vsaj jezero. V času, ko sta obstajali Sodoma in Gomora, nam je bilo povedano, da je bila na mestu, kjer je zdaj Mrtvo morje, ›dolina‹ ali dolina, ki je bila polna ›blatnih jam‹, kar pomeni, da je iz nje iztekal bitumen. Ker je bilo rečeno, da sta bili mesti v ravnini in ne v dolini, to dokazuje, da ju niso prekrile morske vode. To pojasnjuje tudi nekaj drugega.

›Sodomski greh‹

Večina ljudi Sodomo in Gomoro povezuje le z eno grešno strastjo – s spolno sprevrženostjo. In tega sta bila kriva, tako kot veliko število ljudi, ne le danes, ampak tudi skozi stoletja. Toda Sveto pismo pravi, da je bil njun greh še nekaj več:

V njej in v njenih hčerah je bila piha, preobilje kruha in preobilje brezvestnosti, niti ni okrepila rok ubogih in pomoči potrebnih. 50 Bile so HUDE in so pred menoj delale gnusobo, zato sem jih odvzel, kakor se mi je zdelo dobro.

Tu izvemo, da je korenina njihove grešnosti izvirala iz njihovega velikega bogastva, ki jih je vodilo v brezdelje in neupoštevanje tistih, ki so imeli manj sreče kot oni. Bili so polni ponosa in vzvišenosti, saj so mislili, da so boljši od drugih.

Zakaj so bili tako bogati? Odgovor lahko ponudi omemba ›jam za sluz‹, saj je bila v tistih časih zelo dragoceno blago, ki so ga pogosto uporabljali po vsem starodavnem svetu. Ne le da so ga uporabljali kot premaz za žgane blatne opeke (kot konzervans), uporabljali so ga tudi v malti; uporabljali so ga za vodotesno prevleko za stvari, kot je bila ›trsna barka‹, v katero je bil Mojzes položen kot dojenček. Enciklopedija Britannica navaja, da je še danes:

›je bitumen v različnih oblikah ena od najbolj razširjenih snovi‹.

V tablicah iz Eble (v današnji severni Siriji) je na eni od tablic, na kateri so navedeni nekateri nakupi in cena za vsako stvar v srebru, razvidno, da je bila najvišja cena plačana za bitumen. Prebivalcem teh mest pa je bilo treba samo stopiti na svoje ›dvorišče‹ in ga nabrati. Niso imeli razloga za trdo delo. Imeli so ›rudnik zlata‹, ki je bil na voljo samo za prevzem. To tudi pojasnjuje, zakaj so jih kralji velikih narodov želeli narediti za svoje vazale – da bi sodelovali pri njihovem velikem bogastvu s pobiranjem davka v obliki bitumna.

Ta bitumen bi lahko bil tudi namig za katalizator v požaru, ki je izbruhnil na tej ravnini. Bitumen ali blatne jame so posledica podzemnih zalog nafte, ki se pretakajo na površje. Vse zaloge nafte so povezane z zemeljskim plinom, ki prav tako lahko pronica v zrak. Vse to so le špekulacije, vendar pa regija vsebuje elemente in dokaze o izjemno kataklizmičnem dogodku – dogodku, v katerem je nastalo jezero, ki je preprečilo reki nadaljnji tok in opustošilo celotno ravnico do te mere, da na njej ne raste nič več.

Dokazi iz tablic iz Eble

Ko so bili leta 1975 prvič odkriti arhivi v starodavni Ebli (v današnji severni Siriji), je prevajalec Giovanni Pettinato poročal, da je ugotovil, da so imena petih mest v ravnini ne le našteta, ampak tudi v enakem vrstnem redu kot v Prvi Mojzesovi knjigi. Vendar pa se je sirska vlada

›razjezila zaradi poudarjanja domnevnega bibličnega pomena tablic na Zahodu‹. (BAR, maj/junij 1980, str. 48)

Nato se je začela precej velika polemika o teh tablicah, saj so Sirci menili, da se jih uporablja za povezovanje bibličnih patriarhov s sirsko zgodovino, česar pa niso dopuščali. To je nazadnje privedlo do Pettinatovega odstopa in pisma, v katerem se je odpovedal številnim prevodom. Vendar je to običajno. Te tablice razkrivajo dokaze, ki pozitivno potrjujejo svetopisemsko poročilo, Satan pa se na vso moč bori, da bi jih zatrl. Kasneje imenovani direktor italijanske misije, ki je izkopavala v Ebli, je izdal izjavo, iz katere je razvidno, zakaj je bil Pettinato prisiljen v preklic:

›Te trditve [povezovanje tablic iz Eble z Biblijo] so širili sionistično-ameriški centri, da bi jih izkoristili za krute namene, katerih cilj je dokazati ekspanzionistične in kolonialistične poglede sionističnih voditeljev.‹ (isti vir, str. 49).

Ko je Pattinato, prvotni prevajalec besedil, podal svoj preklic, je še vedno vztrajal, da sta dve mesti Sodoma in Gomora pravilni. Glede na resne ugovore sirske vlade, ki je bila v tistem času komunistična, in njihovo močno sovraštvo do Izraelcev, menim, da lahko z gotovostjo sprejmemo dokaze, kot so bili prvotno objavljeni. In v svoji prvotni objavi je zapisal, da je omenjen kralj enega od mest, ›Biršá‹, kar je natanko to, kar navaja Sveto pismo:

> … *da so se ti* vojskovali s sódomskim kraljem Berom in gomórskim kraljem Biršájem, admaškim kraljem Šinábom, cebojímskim kraljem Šeméberjem in kraljem Bele, kar je Coar.
>
> 1 Mz 14,2

Pri teh tablicah je tako vznemirljivo to, da izvirajo iz dobro uveljavljenega mesta, velikega 57 hektarjev, ki je obstajalo v času Sodome in Gomore. Svetopisemski zapisi razkrivajo, da sta bili Sodoma in Gomora uničeni le 24 let po tem, ko je Abraham zapustil Haran, ki je oddaljen 240 km od starodavne Eble. V besedilih iz Eble pa so nesporno omenjena mesta, katerih imena odražajo Abrahamove sorodnike: Phaliga=Peleg; Til-Turakhi=Tera; Nakhur=Nahor; in Haran. In ne samo to, omenjajo

tudi ›Ur v pokrajini Haran‹, ki je mesto, iz katerega je Abraham prvotno odšel. (Glej članek o Babilonu in Uru.)

Sodoma in Gomora ter njuna usoda nista bili pravljica. Šlo je za zgodovinski dogodek, ki se je zgodil natanko tako, kot je predstavljen v svetopisemskem poročilu. Ne samo to, dokazi ostajajo, kot je zapisal Peter, kot ›zgled [nazoren primer] tistim, ki bi potem živeli brezbožno‹. Vsemu svetu zagotavljajo dokaze o, kot je zapisal Juda, ›maščevanju večnega ognja‹. Malahij je pisal o končni nagradi brezbožnih:

> »Kajti glejte, prihaja dan, ki bo gorel kakor peč in vsi ponosni, da in vsi, ki počno zlobno, bodo strnišče. In dan, ki prihaja, jih bo požgal,« govori Gospod nad bojevniki, »da jim ne preostane niti korenina niti mladika. Toda vam, ki se bojite mojega imena, bo vzšlo Sonce pravičnosti, z ozdravljenjem v njegovih perutih, in šli boste naprej in rastli kakor teleta iz hleva. Pomendrali boste zlobne, kajti oni bodo pepel pod podplati vaših stopal, na dan, ko bom *to* storil,« govori Gospod nad bojevniki.
>
> Mal 4,1

JAMA MAHPÉLA

Mary Nell Wyatt

(Prvotno objavljeno v glasilu Newsletter # 4 leta 1993)

Zgodba o tem projektu se mora začeti leta 1979, saj je takrat Ron v Jeruzalemu, v restavraciji, ki jo je obiskoval s svojimi fanti, srečal mladega Arabca – in ta je Ronu povedal nekaj zelo nenavadnega, kar se je dogajalo na domu njegove družine v Hebronu. (Zaradi zaščite identitete družine bomo mladega Arabca imenovali ›James‹.)

›Nenavadni požari‹

James je Ronu razložil, da so člani njegove družine v daljavi od njihovega bivališča – na kraju, ki je na njihovem zemljišču – videli nekaj, kar je bilo videti kot požar. Vendar je pojasnil, da kadar koli so videli ta ogenj in ga šli pregledat, niso našli ničesar, ko so prišli tja. Nobenega zoglenelega lesa – ničesar. Vztrajal je, da si ga gre Ron ogledat, vendar je Ron menil, da je to le ›stranska pot‹ – način, kako je James želel, da bi Ron šel z njim in se morda ustavil v trgovini družinskega člana, kjer bi mu ponudil 10-odstotni popust. Ron je skupaj s sinovoma delal na gradbišču skrinje zaveze in ni želel izgubljati dragocenega časa, zato je storil edino, kar je vedel, da lahko stori – o tem je molil. Če bi deževalo in naslednji dan ne bi mogel delati, da bi šel z Jamesom. In naslednji dan je deževalo. Ron se v teh zadevah nikoli ne zanaša na lastno modrost, ampak prosi za neposredno znamenje Božje volje, kaj naj stori.

Presenetljivo ga je Jakob brez postankov vodil naravnost do družinske hiše. Družina je zelo velika – veliko bratov – in vsi so živeli na tem območju, nekateri doma pri materi, nekateri pa so imeli svoje domove. Rona je popeljal na lokacijo in Ron ni videl ničesar. Ničesar, torej razen apnenca, ki se je nabiral izpod zemeljske površine, kot bi bil pod njimi zakopan velikanski balon. Ronu se je zdelo, da je pod njihovimi nogami to morda jama. Vzel je velik kamen in ga močno vrgel na apnenec, pri čemer je udarec odmeval po okolici kot velik votel boben. Zato je Jamesa vprašal, ali je kje na tem območju kakšna jama. Odgovor je bil pritrdilen. Ronu je pokazal vhod v jamo, ki je bil premajhen, da bi vanj vstopil; najdišče, ki je postalo odlagališče odvrženih smeti, tako kot najdišče, ki ga je izkopaval v Jeruzalemu. (Ko je prvič pokazal na območje, ki ga je pozneje izkopaval za skrinjo zaveze, je bilo tudi to območje odlagališče smeti.)

Družina je bila resna glede svoje zgodbe – nekoliko jih je bilo strah luči, ki so jih videli tam. Ron pa je bil zmeden – ničesar jim ni mogel pomagati. Vedel pa je, da okoliščine, ki so ga pripeljale sem, niso bile običajne. In že od začetka je Ron sumil, da je tu verjetno prava jama Mahpéla – pokopališče Abrahama, Izaka, Jakoba in njihovih žena. Toda naslednjih 14 let tega kraja ni več videl.

›Jakob‹ je vstopil v sobo s barko

Leta 1982 je James delal z Ronom v jamskem sistemu v Jeruzalemu, potem ko sta oba Ronova sinova zbolela in morala domov. Ker je bil James precej majhen in vitek, je zlahka vstopil v majhne prostore v jamskem sistemu in Ronu povedal, če je bilo kaj tam. Januarja je vstopil v temno sobo, za katero je Ron mislil, da je le še ena slepa ulica. Ko je James splezal noter, mu je Ron že hotel podati svetilko, ko je James nenadoma prihrumel iz majhne luknje: ›Kaj je tam?! Kaj je tam?! Ne grem nazaj tja!!!‹ Bil je popolnoma prestrašen. In nikoli več ni delal v jami. Toda če ne bi prišel iz luknje, kot da je videl samega hudiča, Ron o tem ne bi nikoli več razmišljal. Nikoli ne bi povečal luknje in se sam splazil vanjo 6. januarja 1982 ob dveh popoldne – nikoli ne bi našel skrinje zaveze, če ne bi bilo Jamesovega odziva popolne groze.

James se je vrnil k delu v restavraciji, kjer ga je spoznal Ron. Toda sredi osemdesetih let prejšnjega stoletja se je Jamesu pripetila nesreča, da je ob napačnem času obiskal Jordanijo. Ron je pozneje izvedel, da je bil tam po naključju v času, ko je bil sprejet odlok, po katerem se vsi Arabci, ki so takrat zapustili državo Izrael, niso smeli vrniti. Do danes Ron Jamesa ni nikoli več videl, čeprav se je z njim večkrat pogovarjal po telefonu.

Najbolj naključno srečanje

Konec leta 1992 se je zgodil še en naključni dogodek. Ron je naletel na nekaj ljudi, ki jih je poznal v tistem času in ki so poznali tudi Jamesa in njegovo družino. Ron jih je vprašal, ali vedo kaj o Jamesovi družini – ali so še vedno tam, itd. Spomin na dogodke v Hebronu Ronu nikoli ni izginil iz spomina. Presenetljivo je, da je Ron prav na tistem potovanju na koncu obiskal družino v Hebronu. Še bolj presenetljivo pa je, da se ga je družina spomnila in bila zelo vesela, da ga je videla. Toda z leti so se stvari spremenile. Vsi bratje so se poročili in si na tem območju zgradili hiše. Drugi sorodniki so imeli hiše za njimi – kraj, ki si ga je Ron pred leti ogledal, je bil obkrožen s hišami, ki so bile vse v ›neposredni bližini‹. Ko je bil tam leta 1979, je bilo območje v glavnem vinograd. Glede na to, kako so se stvari odvijale, je Ron menil, da je čas, da preveri, kaj je v resnici tukaj. Zato se je usedel z družino – nekateri člani družine zelo dobro govorijo angleško in so prevajali preostalim članom družine.

Družina je pripravljena

Ron jim je najprej razložil, da verjame, da so Abraham in njegova družina pokopani na njihovem zemljišču, kar je lahko občutljiva stvar za to muslimansko družino, ki je živela precej blizu tradicionalne ›jame Mahpéla‹. Skrbno je razložil svoje raziskave in pojasnil, zakaj tradicionalna lokacija ne more biti dejanska lokacija. Zanimivo je, da so Ronu povedali, da verjamejo, da tradicionalno najdišče ni pristno. Zanimalo jih je, kaj je na njihovem posestvu, in Ronu so povedali, da se bodo dogovorili za vstop v jamo tako, da jo bodo sami izkopali. Ron je moral s svojo elektronsko opremo pregledati najdišče, da bi lociral jamo, preden so začeli kopati, in

ker je delal na drugem projektu in je imel le kratek čas za obisk, jim je rekel, da se bo kmalu vrnil. Tako so se od njega poslovili in rekli, da se veselijo ponovnega srečanja.

Aprila 1993 se je Ron vrnil v Izrael. Šla sem z njim, prav tako kot Lloyd Hiler, kirurg iz Memphisa v Tennesseeju. Z Lloydom sva ostala v Jeruzalemu, Ron je šel sam na prvi obisk, nato pa je prišel in nama rekel, naj vzamemo kovčke – ostali bomo na kraju dogodka. Hebron je območje, ki je zelo napeto. Američanka bi bila zelo opazna, zato sem se morala večino dneva izogibati pogledom. Tudi Lloyd in Ron sta morala biti previdna, da bi bila opažena. Preostanek dneva smo preživeli v zaprtih prostorih. Tisto noč, ob polni luni, smo se vsi odpravili na gradbišče sredi vseh hiš. To je bil vrt in brata sta na tem območju posadila sadno drevje in vse vrste zelišč, zato smo morali paziti, kje hodimo. Postavili smo se na to visoko ravnico in se ozrli ven, kjer smo v daljavi lahko videli Tel Aviv. Brata sta nam povedala, da sta med zalivsko vojno videla, kako so tja padale rakete scud. Medtem ko smo se pogovarjali, je Ron sproščeno opravljal elektronsko skeniranje kraja. Po približno uri in pol smo se vrnili v hišo, v kateri naj bi bivali. Ron, Lloyd in jaz smo se utaborili v eni sobi – Ron in jaz na žimnici na tleh, Lloyd pa na kavču. V sosednji sobi sta bili ena od žena in hči brata, ki je imel dve ženi. Rekel nam je, da bo to noč ostal pri svoji drugi ženi, ki je živela v hiši le približno 20 metrov stran. Težko sem sprejel to situacijo – obe ženi sta mi bili enako všeč in nisem si mogel predstavljati, da bi živel v takšnih razmerah. Vendar moram reči, da sta bili videti precej srečni, čeprav ju nisem nikoli videl skupaj.

Končno je prišlo jutro in vsi smo se zbudili, zaskrbljeni in nekoliko živčni. Brata sta bila zaposlena, še preden smo se zbudili. Načrt sta oblikovala že prejšnjo noč. Družina bo kopala pod zemljo – za radovedne gledalce naj bi ›prikrili‹, da kopljejo vodnjak. Niso želeli, da bi drugi radovedneži vedeli, kaj v resnici počnejo. To je pomenilo, da Ron ne bo mogel sodelovati pri dejanskem izkopavanju, vsaj za zdaj ne.

Delo se je začelo takoj!

Še preden smo se zbudili, je eden od bratov poskrbel, da je še isti dan prišel bager in začel kopati! Nisem mogel verjeti – v naši državi ni mogoče dobiti bagra v tako kratkem času! Toda okoli ene ure popoldne je že kopal luknjo. To me je tako presenetilo – zdelo se nam je, da Gospod dela čudež za čudežem. Neprestano smo molili, da bi se uresničila Gospodova volja in da bi nam dal vedeti, kaj naj storimo. Navsezadnje je Ron verjel, da se na tem mestu nahaja jama Mahpéla, le zaradi nenavadnih dogodkov, ki so ga pripeljali do tega, da je prišel na to mesto. Ker nisem mogla iti ven, mi je uspelo skozi okno posneti bager. Ko je bilo vse povedano in storjeno, sem želela imeti čim več dokumentacije o dogodkih. Trudili smo se, da ne bi delovali vzneseno, hkrati pa priznam, da sem bila nekoliko živčna. Navsezadnje nihče ni vedel, kje smo, če bi se nam kaj zgodilo. Nismo bili ravno na prijaznem terenu – Hebron je nevarno območje za vse vrste turistov, še posebej pa za Američane. Toda družina je bila do nas zelo prijazna in pri njih sem se počutila zelo varno. Za vožnjo po izraelskem ozemlju smo morali najeti izraelski avto, za vožnjo po arabskih sektorjih pa smo ga morali najeti pri jordanski izposojevalnici. Poleg tega smo morali

na sprednjo armaturno ploščo namestiti določen predmet, za katerega so nam rekli, da bo znak, da ne bodo metali kamenja v nas. Nismo prepričani, kaj je vse to pomenilo, vendar smo to storili in je delovalo.

Na tistem potovanju se nisem več vrnila na mesto na zadnjem dvorišču, čeprav je bilo od hiše oddaljeno le približno 100 korakov. Delo se je začelo in morala sem ostati zunaj dosega. Ron in Lloyd sta se občasno vrnila tja, vendar si nista upala vzeti fotoaparatov. Trik je bil v tem, da sem se izognila pozornosti sosednjih družinskih članov. Vsi smo vedeli, da je bila motivacija družine več kot le iskanje Abrahamovega grobišča – čutili so, da bi to lahko bilo nekaj, kar bi družini prineslo srečo. In to nam je bilo všeč. Navsezadnje je to njihova zemlja.

Nazadnje smo se odločili, da se vrnemo domov. Če bi zamenjali letalske vozovnice, bi to pomenilo veliko dodatnih stroškov. Začetno delo pri kopanju bi potekalo počasi, mi pa ne bi mogli z ničemer pomagati. Celotna družina je bila do vseh nas izredno prijazna in vzljubili smo otroke, zlasti štiriletno deklico, ki je živela v hiši, v kateri smo bivali. Prvi dan je bila z nami tako sramežljiva. Toda drugi dan, ko sem začela govoriti ›ptičjo govorico‹ z njenimi malimi hišnimi ščinkavci, kot je to počela ona, se je takoj ogrela. Recitirala je arabsko in angleško abecedo ter me obupno poskušala naučiti arabsko abecedo. Bila sem popolnoma neuspešna – ponavljala mi je arabske črke in mi s svojimi majhnimi rokami stiskala lica, natanko tako kot sem prepričana, da je to počela njena učiteljica, ko se je učila izgovarjave. Ko sem vse narobe izgovorila, sta se z mamo samo hihitali, potem pa sta mi – da mi ne bi bilo nerodno – vse skupaj ponavljali znova in znova. Ves ta scenarij sem posnela na videokamero in nikoli ne bom pozabila, kako neumno sem se počutila. Ta štiriletna deklica je znala na pamet mojo abecedo, jaz pa nisem znala povedati niti njene abecede. In če pomislim, da imamo v tej državi otroke, ki ne znajo niti brati, ko končajo šolanje.

›Signal‹

Preden smo odšli, smo se odločili, da nas bosta brata, ko bosta vstopila v jamo, poklicala. Če ne, se bo Ron vrnil junija. Ko ni bilo nobenega sporočila, je uredil vozovnice za konec junija. Takoj ko jih je uredil, je prišel klic: ›Pozdravljeni, gospod Ron – kdaj pridete?‹ Ron je odgovoril: ›Okoli 22. junija.‹ Edini odgovor je bil: ›Dobrodošli!‹ Najstarejši brat in tiskovni predstavnik družine je dobro vedel, da ga je Ron prosil, naj o projektu ne govori po telefonskih linijah, in tega tudi ni storil. Mi pa smo bili navdušeni! Poklicali smo Lloyda in ›da‹, želel je iti. Toda obstajala je ena težava – Ron bi bil prvih nekaj dni v Hebronu sam, saj mu Lloydov urnik operacije ne bi dovoljeval priti pred 28. septembrom. Z Ronom se o tem nisva veliko pogovarjala, vendar sem molila za nekoga, ki bi šel z njim. Devet dni pred njegovim odhodom pa je naš dom obiskal mlad par, Marty in Julie. Marty nama je že pred nekaj meseci povedal, da želi oditi v Turčijo in pomagati pri delu na Noetovi barki, če bi se kdaj ponudila priložnost in bi ga Ron potreboval, a ker z ženo avgusta pričakujeta prvega otroka, mu tega potovanja nisva niti omenila. Vendar je postavil čarobno vprašanje: ›Ali imate v bližnji prihodnosti načrtovana kakšna potovanja in ali potrebujete kakšno

pomoč?‹ Skratka, v devetih dneh je Marty dobil potni list in vozovnico ter se odpravil na pot. Bila sem zelo hvaležna, da je Gospod poskrbel za Martyja – ne samo, da Ron ne bi bil sam v Hebronu, ampak je Martyjev poklic vrtanje v zemljo in preverjanje podzemnih struktur – to je metoda, ki jo je Ron pričakoval v tej jami s kamerami tipa fiber-optic.

V jami!

Ko sta prispela v Hebron, nam je pozneje povedal Marty, je bilo vzdušje napeto. Družina se ni najbolje odzvala na tujca med njimi. Spoznali so Rona, Lloyda in mene in za kratek čas, je povedal Marty, sta se brata obnašala zelo sumničavo. Toda Marty je zelo hitro pridobil njihovo zaupanje in brata sta jima ponosno pokazala delo, ki sta ga opravljala – pokazala sta jamo. Navdušenje ob vstopu v jamo je za Rona in Martyja nadomestilo nenadno spoznanje, da se je delo šele začelo. Jamo je poškodoval potres in na dnu je bilo veliko zemlje. Ron jima je dal izkopati eno mesto, da bi videl, kako globoko je dno jame – bilo je približno pet metrov in pol. Najbolj pa jih je razočaralo dejstvo, da tam ni bilo nobenih kosti. Pravzaprav ni bilo ničesar razen razbitih kosov zelo velike ploščate sklede, ki izvira iz Abrahamovega časa. Vendar pa so bile v eni steni, ki je bila malo nad nivojem pasu, vklesane tri grobnice velikanske velikosti in manjši del, podoben polici. Okoli vhoda v jamo so bile v stenah luknje, ki so bile očitno videti kot nastavki za nekakšna vrata. V steni so bile pod kotom vgrajene luknje, ki so bile namenjene baklam, ki so bile vgrajene v steno.

Starodavna struktura neposredno nad jamo

Enako zanimiva pa je bila tudi starodavna zgradba nad jamo. Ron je to zgradbo videl že pred leti, a ker ni točno vedel, kje je jama, je ni povezoval z njo. Ko pa sta vstopila v jamo, sta v stropu jame našla luknjo, ki je bila videti kot ›prezračevalna‹, in ugotovila, da je bila stavba zgrajena neposredno nad to luknjo. Čeprav je luknja za prezračevanje zdaj zamašena s skalami, je mogoče, da je bila stavba sprva zgrajena zato, da bi prekrila to odprto odprtino in preprečila padanje dežja, snega in smeti v grobnico. Hkrati pa zasnova stavbe kaže, da je bila postavljena kot nekakšen spomenik, saj je približno enako velika kot jama.

Above, a diagram of the cave, showing the position of the chiselled-out crypts and the shelf-like niche.

Above, a reconstruction of one side of the "monument" complex directly above the cave. The entrance into the cave can be seen.

Slika 103: Shema votline, ki kaže izklesane grobnice in nišo podobno polici in strukura nad jamo.

Čez nekaj dni je prišel Lloyd in vsi trije moški so skrbno dokumentirali dokaze. Posneli so videoposnetke in fotografirali. Vse so izmerili. S tal jame in vsake kripte so vzeli vzorce materiala, ki jih bodo zaradi dokazov preučili v laboratorijih. Nato so se Ron, Marty in Lloyd odpravili domov.

Delo še zdaleč ni končano. Ko to pišem, brata še vedno prebirata zemljo in ostanke na tleh jame ter iščeta vse, kar bi lahko bilo dokaz. Zdaj bomo z vami delili dokaze na kraju samem in upamo, da bomo do naslednjega glasila imeli dokaze, za katere verjamemo, da so tam. Ko smo vsi pregledali videokasete in fotografije, smo ugotovili, da smo v enakem položaju kot leta 1990 v primeru Sodome in Gomore – brez dvoma smo verjeli, da gre za pepelnate ostanke mest v ravnini. Vendar nismo imeli dokončnih dokazov, dokler nismo našli žveplovih kapsul v celotnem pepelu. Danes resnično verjamemo, da je to najdišče jama Mahpéla – dokazi niso razkrili ničesar, kar bi ta sklep ovrglo. In dela ne bomo prekinili, dokler ne najdemo dokazov, za katere verjamemo, da so tam, ali dokler Gospod ne posreduje.

Povzetek dokazov

1) Jama je na pravi lokaciji – v Hebronu, na robu ravnine na zelo visokem hribu.

2) V jami ni nobenih artefaktov, razen sklede, o kateri smo govorili zgoraj.

3) V steno jame je vklesana niša, podobna polici, ki bi lahko služila kot miza, na kateri so pripravljali začimbe za pokop. Ta polica je dolga 1,43 metra in široka 0,78 metra. Območje nad ›mizo‹ je prav tako izdolbeno, kar kaže na to, da so ga uporabljali kot nekakšen delovni prostor.

Above, the shelf-like niche "in use".

Slika 104: Polici podobna niša ›pri uporabi‹.

4) V zgornji del sten jame so vklesane luknje, ki so nagnjene navzdol – skladne so z luknjami, narejenimi za držanje bakel (gorečih borovih vej).

5) V tri stranice jame so vklesane tri grobnice (četrta stranica je vhod v jamo). Te merijo:

a) 3,5 metra dolge in 1,25 metra široke;

b) 3 metre dolge (en konec ni očiščen, zato se zdi, da je nekoliko daljši) in 1,20 metra široke;

c) dolžina 3,75 metra in širina 1,33 metra.

Velikost vsake kripte je razmeroma enotna. Dejstvo, da so le tri in ne šest, bi lahko kazalo na to, da je bila žena vsakega patriarha pokopana v isti kripti kot njen mož.

6) V jami so bila vrata, saj je viden njihov obris, vklesan v vhod. Zdi se, da skala, ki je zapirala vrata, manjka, čeprav bi lahko bila pod ruševinami na dnu jame. Vendar je obris, ki je bil izklesan za vrata, še vedno dobro viden, prav tako pa so na obeh straneh vhoda vidne ustrezne luknje, s katerimi so bila vrata zavarovana.

7) Neposredno na vrhu jame se nahaja starodavna struktura. Ta struktura, kar je od nje ostalo, kaže, da je bila nekakšno svetišče. Na eni strani, tik pod teraso, na kateri stoji stavba, ima nekakšno ograjeno območje, ki obdaja vhod v jamo, tik pod majhno stavbo. Sredi območja so tudi ostanki predmeta, ki spominja na podolgovat kamnit oltar.

8) Iz notranjosti te stavbe je vhod v jamo, a ker se spušča naravnost navzdol v jamo, njegovega namena ni mogoče natančno razumeti. Morda je to mesto, kjer je bila jama razbita v potresu, saj ta vhod zamašuje veliko velikih kamnov.

9) V notranjosti jame je s kamni zamašen del stene, za katerega se zdi, da je vhod v drugo sobo. Med Judi obstaja močno izročilo, da je bila jama Mahpéla ›dvokomorna‹ jama. Ko je Ron leta 1979 na tem mestu vrgel skalo in slišal odmev pod nogami, je to kazalo na veliko komoro pod njim. To območje je bilo v neposredni bližini stavbe ali spomenika, ki je postavljen tik nad komoro, v katero sta vstopila, in tako kaže na prisotnost druge jame ali komore v neposredni bližini.

Številni drugi grobovi na tem območju

Družina, ki ima v lasti to zemljišče, je večino zemljišča pozidala ali pa ga

obdelovala. Zato so na večini okoliških zemljišč, ki neposredno mejijo na jamo, izkopavali. Ronu, Martyju in Lloydu so pokazali številne grobove, ki so jih izkopali med obdelovanjem svojega zemljišča. Ti so bili zelo globoki in ko so našli te grobove, so kosti dali v plastične vrečke in jih ponovno pokopali na mestu, kjer so jih našli. Eden od bratov je Ronu povedal, da so neposredno okoli jame našli 51 grobov – in dejal je, da v grobovih niso našli ničesar razen kosti. Zaradi pomanjkanja pogrebnih predmetov to močno kaže na to, da so bili pokojniki častilci Boga. V Jožefu smo našli omembo o Jakobovih in Jožefovih prednikih, ki bi nam dejansko lahko dala nekaj informacij o teh grobovih: ›Njegovi [Jožefovi] bratje so končno umrli, potem ko so srečno živeli v Egiptu. Potomci in sinovi teh mož so čez nekaj časa prenesli njihove kosti in jih pokopali v Hebronu … ‹ Antiq. of Jews, knjiga II, poglavje VIII, odstavek 2.

Jožefovi ›bratje‹, Izraelovi sinovi, naj bi bili pokopani v Hebronu. Če se spomnimo, da niti Abraham ni živel tu v času svoje ali Sarine smrti, lahko vemo, da je bilo edino zemljišče v Hebronu, na katerem bi lahko bili pokopani, zemljišče, ki ga je Abraham kupil – polje z jamo. Vemo tudi, da je imel Abraham veliko služabnikov, ki bi želeli biti pokopani skupaj z njim, zato so morda to njihovi grobovi. Prepričani smo lahko, da bi bil vsakdo, ki je bil iz njegovega gospodinjstva, vernik v pravega Boga, preprosto zato, ker je Abraham poznal Božjo zapoved, naj ostane ločen od poganov.

V jami naj bi bili grobovi

Do zdaj torej nič ne izključuje možnosti, da bi bila ta jama dejansko jama Mahpéla. Obstaja tudi še ena izjava iz Svetega pisma, ki ustreza tej jami. Jožef govori s faraonom in ga prosi za dovoljenje, da pokoplje Jakoba v Kanaanu:

> … ›Moj oče me je zaprisegel, rekoč: ›Glej, jaz umrem. V mojem grobu, katerega sem si izkopal v kánaanski deželi, tam me boš pokopal.‹ Zato me torej pusti iti gor, prosim te in pokopljem svojega očeta in bom ponovno prišel.‹«
>
> 1 Mz 50,5

Hebrejski besedi za ›grob‹ (qeber) in ›izkopal‹ (karah) sta tu dobesedni – Jožef pravi, da je njegov oče Jakob dobesedno izkopal svoj grob. Vsaka od treh ločenih grobnic je bila izdelana ročno, saj so sledi dleta še vedno vidne.

Stavba nad jamo

Ko smo brali Jožefa, smo našli še eno zanimivo omembo jame Mahpéla in to, da je bilo znano, da je bilo v njej postavljeno svetišče. Ko govori o Izakovem grobu, pripoveduje o spomeniku, ki obstaja v Hebronu in so ga postavili Izakovi ›predniki‹. Edino zemljišče, ki ga je imela družina v lasti, sta bili jama in polje. Ker je bil Izak pokopan v jami Mahpéla, nam Jožef morda pripoveduje prav o stavbi nad jamo:

›Tudi Izak je umrl kmalu po prihodu svojega sina in njegovi sinovi so ga z ženo pokopali v Hebronu, kjer so imeli spomenik, ki jim je pripadal od njihovih prednikov.‹ Antiq. of Jews, Bk. II, chapter XXII, para. 1.

… v votlini, ki *je* na polju Mahpéli, ki *je* pred Mamrejem, v kánaanski deželi, ki jo je Abraham kupil s poljem Hetejca Efróna za posest in grobišče. Tam so pokopali Abrahama in njegovo ženo Saro, tam so pokopali Izaka in njegovo ženo Rebeko, in tam sem pokopal Leo.

1 Mz 49,30

Kot smo omenili, je iz stavbe v jamo odprtina, ki je bila zapečatena z zelo starimi kamni. Obstajajo dokazi, da je jamo v neznanem času razbil potres. Obstajajo še številna druga mesta, kjer so na razpokana mesta vstavili kamne, da bi jo ponovno zapečatili, zato še ne razumemo v celoti odprtine iz notranjosti stavbe v jamo.

Na ograjenem območju je nekaj, kar se zdi, da je nekakšen oltar. Naše preučevanje Svetega pisma je pokazalo, da je Abraham postavljal oltarje, kjer koli je bil:

Abram je šel skozi deželo do kraja Sihem, na Moréjevo ravnino. In takrat *je bil* v deželi Kánaanec. Gospod se je prikazal Abramu ter rekel: »To deželo bom dal tvojemu potomcu.« In tam je zgradil oltar Gospodu, ki se mu je prikazal. Od tam se je prestavil h gori na vzhodu Betela ter postavil svoj šotor in Betel *je imel* na zahodu, Aj pa na vzhodu. Tam je zgradil oltar Gospodu ter klical h Gospodovemu imenu.

1 Mz 12,6-8

Odšel je na svoja potovanja od juga celó do Betela, na kraj, kjer je bil od začetka njegov šotor, med Betelom in Ajem, na kraj z oltarjem, ki ga je tam najprej naredil in tam je Abram klical h Gospodovemu imenu.

1 Mz 13,3

Potem je Abram odstranil *svoj* šotor in prišel ter prebival na mamrejski ravnini, ki *je* v Hebrónu in tam zgradil oltar Gospodu.

1 Mz 13,18

Do sedaj je dosledno, da je oltar na kraju, ki je bil Abrahamu svet, in ne bi si preveč dovolili, če bi pričakovali, da bi Abraham zagotovo menil, da je kraj zadnjega počitka njegove žene, njega in njegovih potomcev vreden oltarja Gospodu. Tu je torej še en dokaz, ki kaže na to, da je ta jama prava jama Mahpéla.

›Tradicionalna‹ jama Mahpélah

Zadnja opažanja, ki jih lahko ponudimo pri obravnavi te lokacije kot prave Abrahamove jame pokopa, so ta, da je znano, da je lokacija, ki trenutno velja za jamo Mahpélah, napačna. Pravzaprav nismo našli nobenega sklicevanja na to jamo, ki bi odločno navajalo, da je pristna. Pravzaprav večina priznava nezmožnost tega najdišča, saj ne izpolnjuje praktično nobene od zahtev, poleg tega pa je iz veliko poznejšega obdobja. Na primer:

›Edino nesporno dejstvo pri vsem tem je, da jama v Hebronu nikakor ne more biti svetopisemska jama Mahpéla; v resnici gre za vodni zbiralnik, ki ga je nekoč skrbno ometal človek, da bi preprečil pronicanje vode v skalo.‹ Arheologija Svetega pisma,

Magnus Magnusson, str. 42.

Najverjetneje se zdi, da so pravo lokacijo jame pozabili pred mnogimi, mnogimi leti – morda v času, ko so bili Judje v izgnanstvu, ali še prej.

Kar zadeva nas, je za nas najmočnejši dokaz, da gre za jamo Mahpéla, način, kako je do vsega skupaj prišlo. Ron je bil pred 14 leti opozorjen nanjo zaradi zelo nenavadnih dogodkov, ki so se dogajali na posestvu te družine. Ron si ni aktivno prizadeval za delo na tej lokaciji – pravzaprav je upal, da bo lahko kmalu končal vsa dela v tujini – novega projekta nismo imeli v načrtu. Toda nenadoma so se stvari postavile na svoje mesto. Brez večjih ›dokazov‹, na katere bi se lahko oprli, smo nadaljevali in našli jamo, ki vsekakor izpolnjuje vse pogoje, ki se zahtevajo, da bi bila jama Mahpélah, le da ›pokojnikov‹ ni tam.

Skrinja zaveze in jama – kakšna je povezava?

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 4 leta 1993)

(Jama je prazna – kje je Abraham?)

Vsi smo bili zelo razočarani, ko smo ugotovili, da v jami ni nobenih kosti, prav tako ni bilo Jakobove mumije. Vendar smo o tej možnosti že prej dolgo razmišljali in razpravljali. Pravzaprav smo to veliko preučevali, še preden smo začeli delati na jami. Vrnimo se k vrstici, o katerem smo razpravljali prej:

> Ko je Jezus z močnim glasom ponovno zavpil, je odposlal duha. In glej, tempeljsko zagrinjalo se je raztrgalo na dvoje od vrha do tal; in zemlja se je stresla in skale so se razklale; in grobovi so se odprli; in mnogo teles svetih, ki so spali, je vstalo in po njegovem vstajenju so prišli iz grobov in odšli v sveto mesto in se mnogim prikazali.
>
> Mt 27,50

Menili smo, da obstaja velika možnost, da so bili Abraham in tisti, ki so bili pokopani v jami, med tistimi, ki so vstali s Kristusom. Lokacija jame je vsekakor v peš razdalji od Jeruzalema, saj je ta oddaljena 30 ali 32 km. Nihče ne bi mogel dvomiti, da bi se Abraham, Izak in Jakob zagotovo uvrstili med ›svete‹. Ali jim je bilo mogoče ukazati, da so ob Kristusovem vstajenju oživeli? V Svetem pismu je vrstica, ki morda odraža dejstvo, da so Abraham, Izak in Jakob že v nebesih, ko pravični pridejo s Kristusom:

> In pravim vam: ›Da bodo mnogi prišli od vzhoda in zahoda in se bodo usedli z Abrahamom in Izakom in Jakobom v nebeškem kraljestvu.
>
> Mt 8,11

Ta vrstica se skorajda sliši, kot da bodo tam čakali na prihod pravičnih, podobno kotvrstica o Kristusu, ki sedi s svojim Očetom, ki ga čaka:

> … ko nas je po sebi očistil naših grehov, je sédel na desnico Veličanstva na

višavi;

Heb 1,3

Seveda judovske legende popolnoma molčijo o dogodkih, povezanih s Kristusom. Sveto pismo zelo jasno govori o tem, da so duhovniki in vladarji skušali prikriti resnične dogodke o Kristusu in njegovem vstajenju, tako da o teh vstalih svetih ne bi bilo judovskih zapisov. In če predpostavimo, da so bili Abraham, Izak in Jakob med vstalimi, kaj se je zgodilo s temi vstalimi svetnimi? Ali so se vrnili v grobove, ko se je Kristus povzpel v nebesa? NE – vzeti so bili v nebesa:

> Zatorej pravi: ›Ko se je povzpel gor na višavo, je odpeljal ujeto ujetništvo in dal darove ljudem.‹
>
> Ef 4,8

Ta vrstica se jasno nanaša na dogodek, ki se je zgodil, ko se je Kristus povzpel – ne, ko je umrl na križu, niti se ni zgodil, ko je Kristus vstal (takrat so tudi sveti prišli iz grobov). Dogodek, o katerem govorimo, da se je zgodil, ›ko se je povzpel na višino‹, je bila fizična izpolnitev njegove obljube – zagotovilo o večnem življenju za človeka je bilo dokazano, ko je s seboj v nebesa vzel svete, ki so vstali s svojimi poveličanimi telesi, ko je vstal.

To je že več sto let prej napovedal Izaija:

> Tvoji mrtvi *možje* bodo živeli, *skupaj z* mojim truplom bodo vstali. Zbudite se in pojte, vi, ki prebivate v prahu, kajti tvoja rosa *je kakor* rosa zelišč in zemlja bo izvrgla mrtve.
>
> Iz 26,19

Bog Oče je poleg tega, da je Kristusa obudil, poskrbel tudi za izreden dokaz, da je bila Kristusova žrtev sprejeta! Kot dokaz je obudil skupino svetih! Kristusova smrt, velika, dokončna Žrtvovanje, se je zgodila na križu pred skoraj 2000 leti in dokler ni umrl, je bil človek brez upanja:

> Če pa Kristus ni bil obujen, *je* vaša vera prazna; še vedno ste v svojih grehih. Tedaj so propadli tudi tisti, ki so zaspali v Kristusu.
>
> 1 Kor 15,18

Pavel je jasno povedal, da bi bili vsi izgubljeni, če Kristus ne bi vstal. Do takrat je imel Satan pravno pravico nad vsemi, ki so živeli na tem planetu, saj so vsi grešili. Se spomnite, kako se je prepiral za Mojzesovo telo?

> Vendarle si nadangel Mihael, ko se je pričkal s hudičem in prerekal glede Mojzesovega telesa, ni drznil zoper njega udrihati obtožbe, temveč je rekel: »Gospod te ošteje.«
>
> Jud 1,9

Satan je imel v tistem času zakonsko pravico do Mojzesovega telesa – opazite, da mu ni rečeno, da nima pravice do Mojzesa, ampak preprosto, da ga Gospod v tem

primeru preglasuje – ›Gospod te grajuje‹.

Toda po Kristusovi smrti so se stvari spremenile – Satan ni več mogel protestirati, da so vsi ljudje njegovi zakoniti ujetniki. Kristus je plačal ceno. Med Kristusovo smrtjo in vstajenjem se je zgodilo nekaj, kar je ratificiralo zavezo – njegova kri je padla na usmiljenje. Njegov Oče je videl, da je bila daritev v vseh pogledih popolna in da mu je bila predstavljena na način, ki je bil v skladu z njegovimi zahtevami. Sprejeta je bila! Kristus je bil vstal in tudi skupina svetih je prišla iz grobov! In čeprav ne vemo, kdo so bili, se zdi, da bi bili Abraham, Izak in Jakob gotovo vredni kandidati – ti možje, po katerih je bila obljuba dejansko dana – tisti, ki so sodelovali pri krvnih žrtvah v veri v prihajajočega odrešenika.

Odsotnost kosti je zelo pomemben dokaz. Tako pogani kot verniki v Boga so posvečenosti človekovega groba pripisovali izjemen pomen. Zelo so se trudili, da bi ohranili vse grobove. Pri vseh ljudstvih in verovanjih je bilo poseganje v grob preprosto tabu. Kolikor lahko sklepamo, ta jama ni bila motena.

Ne moremo si kaj, da ne bi pomislili, da je odkritje jame povezano z barko, saj je bil Ron na jamo opozorjen med delom na barki – človek, ki je Ronu povedal o jami, je človek, ki je leta 1982 vstopil v komoro, v kateri je barka. Družina je želela, da Ron preuči območje jame zaradi nadnaravnih pojavov, ki so jih videli – ›ogenj‹, ki ni pustil nobenih sledi, ko so si ga šli podrobneje ogledat. Čudni dogodki – da, vendar vemo, da jama izpolnjuje merila za avtentično najdišče. Vemo, da vsebuje ustrezno število grobnic. Vemo, da obstajajo dokazi, da je bila jama odprta zaradi potresa. In vemo, da so te grobnice prazne.

Abrahamu je bilo dano spoznanje o prihajajočem Odrešeniku, Kristusu:

> Vaš oče Abraham se je razveselil, da vidi moj dan. In videl ga *je* in je bil vesel.«
>
> Jn 8,56

Abraham, edini človek, ki je v Svetem pismu imenovan ›Božji prijatelj‹, je bil posebna oseba v zgodovini Božjega ljudstva: J

> In izpolnjeno je bilo pismo, ki pravi: ›Abraham je veroval Bogu in to mu je bilo pripisano v pravičnost;‹ in imenovan je bil: ›Prijatelj Boga.‹
>
> Jak 2,23

In nikoli ne bomo z gotovostjo vedeli, ali so bili vstali, dokler ne pridemo v nebesa. Toda tema o vstalem svetem je bila po navdihu zapisana v Svetem pismu, zato je vredna našega preučevanja in razumevanja. Bog opozarja na velike resnice, ki so bile dolga leta spregledane – teme, ki se osredotočajo na skrivnosti večnega življenja in popolno natančnost njegove svete besede.

Ta zemlja zelo hitro postaja neprimerna za življenje. Imamo Kristusovo besedo, da bodo tisti, ki ga ljubijo, preganjani in morda celo ubiti zaradi svoje vere:

> Spomnite se besede, ki sem vam jo rekel: ›Služabnik ni večji kot njegov

gospodar.‹ Če so preganjali mene, bodo prav tako preganjali vas; če so se držali mojih izjav, se bodo držali tudi vaših. Jn 15,20

Toda mi lahko prenašamo vse, ker imamo zagotovilo večnega življenja po Njem in z Njim, kot odločno pravi Pavel:

Kakor je pisano: ›Kajti zaradi tebe smo ves dan pobijani, imajo nas kakor ovce za klanje.‹ Ne, v vseh teh stvareh smo več kot zmagovalci po njem, ki nas je vzljubil. Rim 8,36

ODKRITJE SKRINJE ZAVEZE

Predgovor Richard Rives

Ron Wyatt je tri leta in pol kopal v jamskem sistemu severno od Damaščanskih vrat v Jeruzalemu in trdil, da je našel skrinjo zaveze, zakopano v podzemni jami. Pred vami je Ronovo poročilo o tem odkritju.

Bil sem tesen prijatelj Rona Wyatta in imel sem čast, da sem z njim sodeloval skoraj ob vsaki priložnosti raziskovanja v zadnjih desetih letih njegovega življenja. Odkar je Ron leta 1999 umrl, smo si v podjetju Wyatt Archaeological Research zelo prizadevali, da bi skrbno dokumentirali njegova odkritja. Glede njegovih ugotovitev v zvezi z Noetovo skrinjo: laboratorijske analize potrjujejo dejstvo, da je v okamnelih vzorcih lesa, za katerega je Ron verjel, da je bil nekoč živ les, najti organski ogljik. Dokazano je, da je edinstveno žveplo ali žveplo, ki ga ni mogoče najti nikjer na Zemlji, najdeno na lokacijah, ki jih je Ron Wyatt označil za Sodomo in Gomoro ter mesta na ravnici. Poleg tega njegovo odkritje gore Sinaj v Arabiji zdaj sprejemajo številni znanstveniki. Seznam se nadaljuje. Bistvo je: Obstaja veliko trdnih znanstvenih dokazov, ki potrjujejo mnoga Ronova odkritja.

Kljub temu pa je zdaj pomembno poudariti, da Ronovega poročila o odkritju skrinje zaveze ni mogoče potrditi in da nedavne raziskave razkrivajo nepojasnjena neskladja v tem poročilu. Sveto pismo pravi, da je v ustih dveh ali treh prič vsaka beseda potrjena. Ron ni imel druge priče in ni predložil prepričljivih dokazov o lokaciji skrinje zaveze, zato njegovo poročilo v nadaljevanju ni potrjeno dejstvo.

S tem razumevanjem vas vabimo, da ocenite naslednje informacije. Tistim, ki jih zanimajo rezultati naših tekočih raziskav, vključno s podrobnim pregledom zgoraj omenjenih neskladij, ponujamo predstavitev na DVD-ju z naslovom ›Raziskovanje skrinje zaveze‹. Popolnoma nova video predstavitev vsebuje kratko zgodovino skrinje zaveze s svetopisemskega vidika, obravnava novozavezni pomen zaveze, ki jo skrinja vsebuje, ter pregled nedavnega ponovnega odprtja in ponovnega izkopavanja Rona Wyatta, ki smo ga izvedli leta 2005.

Seznanite se z vsemi dejstvi in nato naredite svoje zaključke. Ronovo poročilo o odkritju skrinje zaveze ni dokazano dejstvo. To, kar pravi, je s svetopisemskega vidika povsem smiselno, vendar še ni dokazano dejstvo. Sveto pismo nam naroča:

> Preizkušajte vse stvari; trdno držite to, kar je dobro.
>
> 1 Tes 5,21

Torej naj ›vse dokažemo‹ in naj se ›držimo‹ samo tistega, ›kar je dobro‹. V imenu Wyatt Archaeological Research vas vabim, da storite prav to.

Richard Rives

Predsednik, Wyatt Archaeological Research

Odkritje skrinje zaveze Rona Wyatta

Napisala: Mary Nell Wyatt Lee

Danes se pojavljajo številne trditve glede lokacije skrinje zaveze, namen te knjige pa je, da vam omogoči, da slišite zgodbo Rona Wyatta, kot jo je pripovedoval sam in kot jo je zapisala njegova žena. Za zdaj ne sme predložiti prepričljivih dokazov za svoje trditve in mora upoštevati navodila, ki mu jih dajejo tisti, pod katerimi dela. Prosimo vas le, da skrbno razmislite o tem, kar boste prebrali, in zadržite svojo končno sodbo, dokler ne boste videli prepričljivih dokazov.

To, kar boste prebrali, je presenetljivo in lahko predstavi nove koncepte, ki se zdijo skoraj neverjetni. Čudovita in slovesna ›nova luč‹ je padla na temo, ki je osrednja v celotnem Svetem pismu – odrešenje človeka po Mesijevi smrti in posredovanju. Ob branju tega poročila se spomnite svetopisemskega opomina:

> K postavi in k pričevanju. Če ne govorijo glede na to besedo, *je to* zato, ker v njih ni svetlobe.
>
> Iz 8,20

Začetek iskanja

Leta 1978 so Ron in njegova sinova, Danny in Ronny, dvakrat odpotovali v Izrael, da bi se odpeljali do zahodne obale zaliva Akaba v Egiptu in v Rdečem morju poiskali dele voza. To je bilo v času, ko je Izrael zasedal Sinajski polotok, zato je bilo do kraja, za katerega je Ron verjel, da je mesto križanja, mogoče priti le s potovanjem iz Izraela in ne skozi Kairo.

Med drugim potapljanjem se je naučil zelo boleče lekcije. Več ur je plaval in preiskoval morsko dno na globini približno 9 metrov – v prepričanju, da bo voda filtrirala sončne žarke. Vendar temu ni bilo tako, zato so mu noge in stopala boleče otekle do te mere, da si ni mogel natakniti plavuti.

Ker se ni mogel več potapljati in ker v okolici ni bilo nobenega motela, se je moral s fanti vrniti v Jeruzalem in počakati na odhod letala iz Tel Aviva v ZDA.

Nekega dne v Jeruzalemu, ko je oteklina v Ronovih nogah in stopalih nekoliko popustila, se je odločil, da si bo ogledal znamenitosti v neposredni okolici svojega hotela v bližini Damaskovih vrat. Ko se je sprehajal po starodavnem kamnolomu, ki so ga nekateri imenovali ›Kalvarijski nasip‹, se je začel pogovarjati z osebo iz lokalnega urada o rimskih starinah. Na neki točki sta se ustavila pri hoji in Ron je z levo roko pokazal na mesto, ki se uporablja kot smetišče, ter izjavil: ›To je Jeremijeva votlina in tam je skrinja zaveze.‹ Čeprav so te besede prišle iz njegovih ust in je z roko pokazal nanje, tega ni storil ali rekel zavestno. Pravzaprav je takrat sploh prvič pomislil, da bi izkopaval skrinjo zaveze.

Slika 105: Fotografija odlagališča, na katero je Ron pokazal.

Tudi moški, ki je bil z njim, se je nenavadno odzval. Rekel je: ›To je čudovito! Želimo, da izkopavate, mi pa vam bomo priskrbeli dovoljenja, vas nastanili in celo poskrbeli za hrano!‹

Toda Ron ni vedel, kaj naj si misli – vedel je, da gre za ›nadnaravno‹ izkušnjo, toda ali je bila od Boga ali od ›nekoga drugega‹? V tem času je Ron v Turčiji naredil velika odkritja in v Rdečem morju našel številne dele kočij. Vendar niti enkrat ni doživel izkušnje, kot je bila ta. Bilo je kot strela z jasnega na popolnoma sončen dan. Njegovo ponudbo je moral zavrniti, vsaj dokler ni ugotovil, ali obstaja kakršen koli razlog za domnevo, da bi se skrinja lahko nahajala na tej lokaciji. Zato se je s fanti vrnil domov, kot je bilo načrtovano. Ko je bil Ron doma, je začel resno raziskovati in študirati.

Kaj je ›skrinja zaveze‹?

›Tipi in antitipi‹

Vsi predmeti zemeljskega svetišča so bili ›vzori stvari v nebesih‹:

> *Bilo je* torej potrebno, da naj bi bili vzori stvari v nebesih očiščeni s temi; toda same nebeške stvari [pa] z boljšimi žrtvami kakor te.
>
> Heb 9,23

Skrinja je predstavljala Božji prestol – v njej je Bog izkazoval svojo navzočnost med svojim ljudstvom. Ta zemeljski prestol je bil tako rekoč ›kopija‹ velikega prestola v nebesih.

Pod njegovim Prestolom je v zemeljski skrinji ležal Božji nespremenljivi zakon Desetih zapovedi, tako kot so veliki izvirniki pod njegovim Prestolom v nebesih.

V skrinjo je bil položen izvod Mojzesovega zakona. Nekoč sta bila v njej tudi Aronova palica in posoda z mano, a ko so skrinjo postavili v Salomonov tempelj, smo izvedeli, da ju tam ni bilo več.

> V skrinji ni *bilo* ničesar razen dveh kamnitih plošč, ki ju je Mojzes položil tja pri Horebu
>
> 1 Kr 8,9

Nad sedežem milosti zemeljske skrinje je bilo mesto, kjer je Bog komuniciral z Mojzesom; tam se je enkrat na leto na dan sprave, ko so bili iz svetišča v prenesenem

pomenu očiščeni grehi ljudstva, ki so bili priznani skozi vse leto, srečal z velikim duhovnikom. Njegova navzočnost je bila vedno tam, dokler ni za vedno zapustil templja, tik preden so šli v babilonsko ujetništvo. Ezekiel je v videnju videl, kako je Gospodova slava zapustila tempelj.

> Nadalje mi je rekel: »Človeški sin, ali vidiš kaj počno? *Celó* velike ogabnosti, ki jih Izraelova hiša grešno počenja tukaj, da bi jaz moral oditi daleč proč od svojega svetišča? … Potem so kerubi dvignili svoje peruti in kolesa poleg njih; in slava Izraelovega Boga *je bila* zgoraj nad njimi.
>
> Ez 8,6 in 11,22-23

Pozneje je Ezekiel v preroškem videnju dobil nova navodila za ponovno uvedbo žrtvenega sistema, ki niso vsebovala omembe skrinje. (Ez 42-44)

In seveda je vsem znano dejstvo, da je bila skrinja sveta – tako sveta, da če se je kdo dotaknil ali jo pogledal, ga je takoj zadela smrt. K nam so se obrnili številni ljudje s teorijo, da je skrinja električno nabita itd. in se sprašujejo, ali se jo je še vedno nevarno dotikati. Za trenutek razpravljajmo o tej točki. Ti ljudje imajo upravičeno vprašanje.

»Takojšnja smrt‹

Zakaj je bila takojšnja smrt za vsakogar, ki se ga je dotaknil ali ga pogledal? Sveto pismo ne navaja izrecno odgovora – vendar verjamem, da je odgovor tam.

Skrinja je kraj, kjer je Bog dejansko pokazal svojo navzočnost:

> … in Gospod je rekel Mojzesu: »Govori svojemu bratu Aronu, da ne pride ob vseh časih v sveti *prostor* znotraj zagrinjala, pred sedež milosti, ki *je* na skrinji, da ne umre, kajti jaz se bom v oblaku prikazal nad sedežem milosti.
>
> 3 Mz 16,2

> Tam se bom srečeval s teboj in se iznad sedeža milosti posvetoval s teboj, izmed dveh kerubov, ki *sta* nad skrinjo pričevanja, izmed vseh *stvari*, ki jih bom dal tebi v zapoved Izraelovim otrokom.
>
> 2 Mz 25,22

Fizična Božja navzočnost je bila na sedežu usmiljenja, in ker vemo, da Bog ne more gledati greha, je to pomenilo takojšnje uničenje za vsakega človeka, razen za velikega duhovnika, ki je prišel v stik z zemeljskim ›Gospodovim prestolom‹.

> *Tvoje* oči so preveč čiste, da bi gledal zlo in ne moreš gledati na krivičnost.
>
> Hab 1:13

Bog ni dovolil, da bi ljudje oskrunili njegov zemeljski prestol. To je bil edini predmet na zemlji, ki ga niso mogli oskruniti. Temu celotnemu planetu začasno ›vlada‹ njegov knez, Satan – in da bi se Bog lahko srečal s svojim izvoljenim ljudstvom, si je zagotovil prestol, ki ga Satan ali njegovi privrženci (angeli ali ljudje) niso mogli oskruniti.

Kakšen pomen ima skrinja danes? Menimo, da je ključ do te teme v ›tipih‹ in ›antitipih‹ žrtvenega sistema.

Grehi ljudi, preneseni v svetišče, nato DAN SPRAVE

Žrtveni sistem je bil zasnovan tako, da je učil ljudi, kako naj se približajo Bogu z zaslugami prihodnjega grešnika, ki bo enkrat za vselej umrl za njihove grehe. Predstavljal je delo Kristusa kot žrtve in velikega duhovnika.

›Pomembne resnice o spravi so ljudstvo učili s tem vsakoletnim bogoslužjem. V daritvah za grehe, ki so jih prinašali med letom, je bil namesto grešnika sprejet nadomestek, vendar kri žrtve ni v celoti opravila zadoščenja za greh. Zagotovila je le sredstvo, s katerim je bil greh prenesen v svetišče. Z daritvijo krvi je grešnik priznal avtoriteto Zakona, priznal krivdo svojega prestopka in izrazil svojo vero v tistega, ki naj bi odvzel greh sveta; vendar ni bil v celoti osvobojen obsodbe Zakona.‹

Na dan sprave je veliki duhovnik, potem ko je vzel daritev za skupnost, s krvjo vstopil v najsvetejše mesto in jo poškropil na usmiljenje nad tablama desetih zapovedi. Tako so bile zahteve zakona, ki je zahteval življenje grešnika, izpolnjene. Nato je duhovnik v vlogi posrednika nase prevzel grehe in, ko je zapustil svetišče, je s seboj odnesel breme Izraelove krivde.

Pri vratih shodnega šotora je položil roke na glavo grešnega kozla in nad njim priznal ›vse krivde Izraelovih sinov in vse njihove prestopke v vseh njihovih grehih ter jih položil na glavo kozla‹. In ker je bil kozel, ki je nosil te grehe, poslan proč, so ti skupaj z njim veljali za večno ločene od ljudstva, Takšno bogoslužje je bilo opravljeno da ›služijo zgledu in senci nebeških stvari‹. (Hebrejcem 8,5)

O drugem prostoru ali najsvetejšem prostoru, kjer je bila skrinja:

> Toda v drugo *je* véliki duhovnik *odšel* sam, enkrat vsako leto, ne brez krvi, katero je daroval zase in *za* grehe ljudi. Sveti Duh tako naznanja, da pot v najsvetejše še ni bila razodeta, dokler je še stalo prvo šotorsko svetišče. Ta *je bil* podoba za tedaj pripravljeni čas, v katerem so bili darovani tako darovi kakor žrtve, ki niso mogli storiti popolnega, kar se tiče vesti, tistega, ki je službo opravljal.
>
> Heb 9,7-9

Skrinja ni bila le svetišče – bila je veliko več. Bila je osrednje sredstvo (simbolično) za končno očiščenje svetišča grehov ljudstva, tako kot je prestolna soba Boga v nebesih osrednja za Kristusova končna dejanja kot našega velikega velikega velikega duhovnika.

Zgodovina skrinje

Kaj se je zgodilo s skrinjo?

Ron je med iskanjem po Svetem pismu našel zadnjo omembo lokacije skrinje v

Svetem pismu:

> Poleg tega je Jošíja praznoval pasho Gospodu v Jeruzalemu. Na štirinajsti *dan* prvega meseca so zaklali pashalno jagnje … Lévijevcem, ki so učili ves Izrael, ki so bili sveti Gospodu, je rekel: »Sveto skrinjo postavite v hišo, ki jo je zgradil Salomon, Davidov sin, Izraelov kralj. *Ta naj* ne *bo* breme na *vaših* ramah. Služite torej Gospodu, svojemu Bogu in njegovemu ljudstvu Izraelu … V osemnajstem letu kraljevanja Jošíja so praznovali to pasho.
>
> 2 Krn 35,1.3.19

To je bilo okoli leta 621 pr. Kr. le 35 let pred tem, ko je Nebukadnezar uničil Jeruzalem in tempelj, ko so Judje odšli v drugo fazo babilonskega ujetništva. Ta podatek je Ronu povedal, da je skrinja izginila iz Božjega zapisa nekje med letoma 621 pr. Kr. in 586 pr. Kr. Ker je bil tempelj popolnoma uničen, ni nobenega dvoma, da je po tem času NI bilo tam.

Ko je Ron nadaljeval študij, je opazil nekaj, kar se mu je zdelo čudno – v 2 Kr 24,13; 2 Kr 25,13-18 in Jeremija 52,17-23 so zelo podrobno opisani predmeti, ki so bili v Babilon odpeljani iz ›kraljeve hiše‹ in ›Gospodove hiše‹ – omenjeni so celo majhni predmeti, kot so ›žlice‹ itd. Toda skrinja ni omenjena.

Prav tako ni omenjena na seznamih stvari, ki so jih prinesli iz Babilona v Ezd 1,7-1,11. Ker nam je v Jeremijevi knjigi 28,3 rečeno, da bo vrnjeno vse, kar je bilo iz ›Gospodove hiše‹ odpeljano v Babilon, in ker skrinje ni bilo med vrnjenimi predmeti, to dokazuje, da nikoli ni bila odpeljana v Babilon.

Šišak (egiptovski faraon) in Sennacherib (asirski kralj) sta prav tako omenjena kot tista, ki sta vzela predmete iz ›Gospodove hiše‹ – vendar med temi predmeti ni bilo skrinje.

Kaj se je torej zgodilo z njo? V 2 Kr 25,1, ki govori o babilonskem obleganju Jeruzalema, piše, da se je babilonska vojska ›utaborila proti njemu‹ in zgradila ›utrdbe okoli njega‹ – kar pomeni, da so zgradili ›oblegovalni zid‹. Ta vrstica še pravi, da je obleganje trajalo več kot eno leto, preden je bilo mesto zavzeto. In prav v tej vrstici je Ron našel dokaze, ki so mu nakazovali, da bi lahko bila skrinja na lokaciji, na katero je pokazal. Seveda to ni bil pozitiven dokaz – za Rona je pomenil le, da je to možnost. Kaj je imelo to ›oblegovalno obzidje‹ opraviti s skrinjo?

Oblegovalni zid

Oblegovalne zidove so zgradile napadalne vojske zunaj obzidja napadenega mesta, na razdalji zunaj dosega orožja, ki ga je to mesto uporabljalo – kakšno je bilo to orožje v tem času?

> Uzíjah je zanje po vsej vojski pripravil ščite, sulice, čelade, brezrokavne verižne srajce, loke in prače, *da mečejo* kamne. V Jeruzalemu je naredil stroje, ki so jih izumili spretni ljudje, da bi bili na stolpih in na branikih, da streljajo puščice in poleg tega velike kamne.

2Krn 26,14

Ozija, o katerem govori ta vrstica, je bil kralj več kot 100 let PRED uničenjem Jeruzalema in tu izvemo, da so imeli na ›stolpih‹ in ›nasipih‹ ›motorje‹, ki so streljali ›puščice‹ in ›velike kamne‹. Katapulti so lahko dosegli več kot 300 m, zato je Ron sklepal, da bi bilo oblegovalno obzidje postavljeno zunaj dosega teh masivnih naprav in zato dlje od mestnega obzidja kot na mestu, ki ga je pokazal.

Na koncu je sklenil:

1) skrinja je morala biti skrita med 18. Jozijevim letom (ko nam je bilo rečeno, da jo je dal prenesti v Salomonov tempelj) in 35 let pozneje, ko je bil tempelj porušen;

2) na podlagi podatkov iz Svetega pisma, ki govori o tem, kaj je šlo v Babilon in kaj je bilo vrnjeno, skrinja NI bila odnesena v Babilon;

3) najverjetneje je bila skrit tik pred uničenjem templja, ko je bil Jeruzalem obdan z babilonskim oblegovlnim obzidjem; in

4) bil je skrit nekje znotraj meja mestnega obzidja Jeruzalema in babilonskega oblegovalnega zidu. Babilonci so leta 586 pr. Kr. uničili celotno mesto IN tempelj, zato bi se skrinja lahko izognila uničenju ali ujetništvu le tako, da je ne bi bilo nikjer v mestu.

Tudi v tem primeru je bilo mesto, na katerega je pokazal, po njegovem mnenju zunaj starodavnega mestnega obzidja in znotraj oblegovalnega zidu. To je bila domneva, ki je temeljila na študiji, a še vedno le domneva. Vendar je bilo to dovolj, da je na podlagi tega sprejel odločitev, da bo nadaljeval z izkopavanjem.

Skrinja zaveze v apokrifih

Odločil se je, da bo preveril, ali je bila najdena kakšna omemba v nebiblijskih zapisih, zlasti judovskih. Našel je dva zanimiva primera. V apokrifni knjigi 2 Makabejci beremo:«

> … da je bil Jeremija tisti, … naročil,… da je prerok, posvarjen od Boga, zapovedal da gresta z njim šotorsko svetišče in skrinja, medtem ko je odšel v goro, kjer je Mojzes splezal gor in videl Božjo dediščino. In ko je Jeremija prišel tja, je našel prazno votlino, kamor je položil šotorsko svetišče, skrinjo in kadilni oltar ter tako zaprl vrata. In nekaj izmed tistih, ki so mu sledili, so prišli, da zaznamujejo pot, toda niso je mogli najti. Nakar, ko je Jeremija zaznal, jim je očital, rekoč: »Glede tega kraja; ta bo neznan do časa, ko Bog ponovno zbere skupaj svoje ljudstvo in jih sprejme v milost. Potem jim bo Gospod pokazal vse te stvari in prikazala se bo Gospodova slava in tudi oblak, kakor je bil prikazan pod Mojzesom in takrat ko je Salomon, da bi bil prostor lahko častno posvečen.
>
> 2 Mkb 2,4-8

Pisec v tem pismu

›Bratje, Judje, ki so v Jeruzalemu in v deželi Judeji, želijo bratom, Judom, ki so

po vsem Egiptu, zdravje in mir:‹

2 Mkb 1,1

pojasnjuje, od kod mu ta podatek:

»Iste stvari so bile zapisane tudi v Nehemijevih spisih in komentarjih; in kako je ustanovil knjižnico in zbral dejanja kraljev, prerokov in Davida ter poslanice kraljev glede svetih darov. Na podoben način je tudi Juda zbral skupaj vse tiste stvari, ki so bile izgubljene zaradi razloga vojne in te ostajajo z nami.‹

2 Mkb 2,13-14

Prav tako velja omeniti to: zgornji citat iz 2. poglavja Makabejcev bi lahko bil v preteklih letih napačno preveden in bi prvotno navajal, da skrinja ni bila skrita v gori, na kateri je bil Mojzes, ko si je ogledoval obljubljeno deželo (gora Nebo, Raz 32,49), namesto tega pa bi lahko pomenil, da je bila skrinja skrita NA gori, ki jo je Mojzes videl, ko si je ogledoval obljubljeno deželo. Z gore Nebo bi zaradi njene višine lahko videl Jeruzalem.

V psevdoepigrafski knjigi z naslovom ›Jeremijeva paralipomena‹ (kar pomeni ›preostale Jeremijeve besede‹) je tudi zapisano, da je Jeremija v poslušnosti Božji zapovedi tik pred uničenjem Jeruzalema skril svete predmete iz templja. Nobeni od teh knjig ne smemo zaupati kot popolnoma natančni – vendar pa kažeta na močno tradicijo, po kateri je Jeremija skril ali pa je nekdo drug skril skrinjo in druge predmete iz templja.

Ali je v teh dveh knjigah kaj resnice? Morda – ker je bil Jeremija prerok v Jeruzalemu v času Jošíja (ko je bila skrinja prinesena nazaj v tempelj) in je bil tam do uničenja Jeruzalema, je logično verjeti, da je mogoče, da mu je Bog naročil, naj skrinjo in druge svete predmete skrije.

Tudi Jeremija je zapisal:

Zgodilo se bo, ko boste pomnoženi in povečani v deželi, v tistih dneh,‹ govori Gospod, ›ne bodo več rekli: ›Skrinja Gospodove zaveze.‹ Niti to ne bo prišlo na misel, niti se tega ne bodo spomnili, niti *je* ne bodo obiskali, niti *to* ne bo več storjeno.

Jer 3,16

Iz tega sledi, da so v času, ko je to pisal (v času vladavine Jošíja, v. 6), še vedno imeli skrinjo v lasti. Celoten odlomek, ki se začne s 6. vrstico, je poziv, naj se vrnejo iz svojega odpadništva, čeprav je njihovo ujetništvo napovedal že Izaija. Ali je torej ta zgornja vrstica o skrinji zaveze lahko napoved, da je ne bodo več imeli, ko se bodo vrnili iz ujetništva? Le dve vrstici pozneje piše:

V tistih dneh bo Judova hiša hodila z Izraelovo hišo in skupaj bodo prišli iz severne dežele k deželi, ki sem jo dal v dediščino vašim očetom.

Jer 3,18

»Severna dežela‹ je bil Babilon, kjer bodo kmalu preživeli 70 let v ujetništvu. Če je to razumevanje pravilno, to pomeni, da je Jeremija vedel, da po vrnitvi iz Babilona ne bodo več imeli skrinje.

Pomembno pa je omeniti tudi to, da je JASNO navedel, da ›tega tudi ne bo več‹, kar je dokaz, da ni obljube, da bi jo kdaj ponovno vzpostavili.

Pravzaprav v Ezekielu, ko daje navodila za tempelj, ne daje NIČ navodil, ki bi vključevala skrinjo. Nikoli je ni omenil.

Ker je bil Jeruzalem v času, ko se je zdelo, da je skrinja izginila, obdan z babilonskim oblegovalnim obzidjem, je Ron menil, da je bilo mogoče, da jo je nekdo odnesel na lokacijo znotraj oblegovalnega obzidja in da je niso odkrili. Citati, ki smo jih prebrali zgoraj, se strinjajo s ›časom‹, vendar tega preprosto ne vemo zagotovo – in še enkrat, te knjige niso navdihnjene, zato se nanje ne moremo zanesti.

Lokacija izkopavanja

Lokacija najdišča, ki naj bi ga izkopaval Ron

Jeruzalem leži na dveh hribih, ki se tradicionalno imenujeta gora Morija in gora Sion. Na skrajni desni je viden začetek Oljske gore.

Slika 106: Jeruzalem leži na dveh hribih, Morija, Sion in desno je viden začetek Oljske gore.

»Morija‹ je v Svetem pismu omenjena le dvakrat – prvič kot kraj, kjer je bilo Abrahamu rečeno, naj vzame Izaka in ga žrtvuje, in drugič kot kraj, kjer je bil zgrajen tempelj:

> Rekel je: »Vzemi svojega sina, svojega edinega *sina* Izaka, katerega ljubiš in pojdi v deželo Morija; in tam ga daruj v žgalno daritev na eni izmed gorá, o kateri ti bom povedal.«
>
> 1 Mz 22,2

> Potem je Salomon pričel graditi Gospodovo hišo v Jeruzalemu na gori Morija, kjer se je Gospod prikazal njegovemu očetu Davidu, na kraju, katerega je David pripravil – na mlatišču Jebusejca Ornana.
>
> 2 Krn 3,1

Kamnolom, v katerem je prostor, ki naj bi ga Ron izkopal, je del severnega podaljška gore Morija. Na vzhodni, južni in zahodni strani Jeruzalema so zelo globoke

Slika 107: Skica Jeruzalema in gora Morija.

doline, ki mesto varujejo pred tujimi napadalci. Na tej severni strani pa so bili ranljivi. Zato so iz ›gore Morija‹ na severni strani izkopali ›suhi jarek‹ ali rov, da bi sovražniku preprečili, da bi lahko preprosto dosegel in prebil obzidje vzdolž tega grebena. Nato so v neznanem času severni del gore Morija, ki je bil zdaj ločen od mesta, uporabili kot kamnolom kamenja. Od južnega konca tega zdaj ločenega dela ›Morije‹ na zahodni strani so iz gore izrezali kamen in znižali raven tal do ravni jarka, ki se razteza tik ob severnem obzidju.

Slika 108: Kraj lobanje nekoč in leta 2023 za avtobusno postajo

Mesto, na katerega je opozoril Ron, se je nahajalo vzdolž kamnoloma (pobočja) gore Morija. To skalno steno nekateri imenujejo ›kalvarijsko pobočje‹, ker je na njej ›lobanja‹, za katero mnogi verjamejo, da je bila Golgota ali Kalvarija, kjer je bil Kristus križan.

Na tem območju se nahaja tudi kraj, ki se tradicionalno imenuje ›Jeremijeva grobnica‹, ›Vrtni grob‹ (kjer je bil po mnenju mnogih pokopan Kristus) in St. Etienne, kjer se nahaja velik kompleks judovskih grobnic iz obdobja 1. in 2. templja, vrezanih v pobočje gore.

Pobočje je dolgo več sto metrov. Ron je bil prepričan, da je bilo na tem območju

križanje in da je bil Vrtni grob res grob Jožefa iz Arimateje, v katerem je bilo nekoč Kristusovo telo. Toda te stvari niso bile povezane s tem projektom. Zdaj je iskal skrinjo zaveze.

Začetek izkopavanj

Bil je januar 1979, ko so se Ron in fantje vrnili v Jeruzalem. Na tleh je bil sneg. Zdaj se je moral odločiti, kako in kje začeti. Lokacija, ki jo je pokazal, se je uporabljala kot smetišče in se je zdela človeškemu očesu zelo neobetavna. Nahajala se je ob tem pobočju, kjer se je zemlja stikala s skalnim pobočjem. Raziskal je območje ob klifu in ugotovil, da so tla danes dvignjena na veliko višjo raven, kar je pomenilo, da je skalno dno veliko, veliko metrov pod sedanjo ravnjo tal.

V preteklosti je bil Jeruzalem velikokrat uničen. In običajna metoda obnove teh starodavnih mest je bila, da so jih preprosto zgradili na vrhu ravni uničenja. Danes se ruševine pred obnovo odstranijo, vendar takrat ni bilo tako. Zato lahko arheologi najdejo dokaze o številnih mestih, ki so obstajala na istem mestu – preprosto izkopavajo skozi vsako zaporedno raven navzdol, dokler ne dosežejo skale – kar pomeni, da so dosegli prvo mesto, ki je bilo ustanovljeno na tem mestu.

Na mestu, ki ga je moral izkopati Ron, je bila raven tal za več metrov višja od ravni kamnoloma na jugu pred mestnim obzidjem. Zato njemu in fantom ni preostalo nič drugega, kot da so začeli kopati naravnost navzdol.

Na prvotni lokaciji, na katero je pokazal leta 1978, je bil izjemno velik balvan, ki je bil komaj izpostavljen nad površino, zato se je Ron odločil, da bo začel kopati nekaj metrov desno. To bo delo mamutskih razsežnosti – Ron, Danny in Ronny bodo sčasoma odstranili več ton kamenja in ruševin, vse skupaj pa bodo morali presejati, da bi našli morebitne artefakte. To je bila zahteva oddelka za starine, ki so jo vedno upoštevali.

Prvo odkritje – kraj križanja?

Kopali so naravnost navzdol vzdolž stene pečine in z zemljo, ki so jo odstranili, oblikovali strm zid. Ron je skoraj takoj opazil ›polici podobno‹ nišo, vrezano v steno pečine. Ko je kopal še globlje, je odkril, da so bile v steno klifa vrezane tri take ›niše‹, manjša pa je bila na desni strani.

Slika 109: Tri niše za napise o obtožbi križanega.

Prepričan je bil, da so bile te niše vrezane v steno klifa za ›znamenja‹ ali obvestila. Zaradi lokacije – v bližini ›lobanje‹ – in ker so bile tri, je menil, da so bila v njih nameščena obvestila o zločinu žrtve križanja v treh jezikih.

Rimska križanja

Preučil je razpoložljive informacije o rimskih križanjih in ugotovil, da so to obliko kaznovanja uporabljali kot odvračilni ukrep. Znani Kvintilijanov citat pojasnjuje:

»Kadar križamo zločince, izberemo zelo prometne ceste, da bi to videli mnogi in bi se tega bali, saj pri vseh kaznih ne gre toliko za maščevanje kot za zgled‹.

Rimsko križanje je bilo sestavljeno iz treh osnovnih elementov, ki so odlično opisani v poročilu o Kristusovem križanju: najprej bičanje, nato je obsojenec nosil tram na kraj, nazadnje pa je bil obsojenec pribit ali privezan na tram in nato pritrjen na pokončni steber ter postavljen navpik.

Vključen pa je bil še en element. Da bi bil zločin žrtve odvračilen, je moral biti objavljen na vidnem mestu mimoidočih. V ta namen so uporabili titilus, kar je bila deska, prekrita z mavcem, na kateri so bile napisane črne črke. Običajno so jo na poti do križanja nosili pred žrtvijo, nato pa so jo izobesili nad križem na vidnem mestu.

Splošna predstava o Kristusovem križanju je bila, da je bilo na križ nad njegovo glavo pribito eno samo znamenje, ki ga je napisal Pilat. Morda je tako tudi bilo, vendar bi morali biti ti znaki, napisani v treh različnih jezikih, precej veliki – veliko večji od ročno napisanega obvestila na papirju, da bi jih mimoidoči lahko prebrali.

Pred kratkim smo v našem novem muzeju izvedeli veliko o vidnosti znakov. Postavili smo znake, ki so se nam zdeli zelo veliki (črke velikosti 15 in 20 cm), a ko smo jih postavili na našo stavbo in šli čez cesto ali celo do konca parkirišča, smo ugotovili, da jih je zelo težko prebrati. Znak, ki ga je Pilat napisal na list papirja, pribit na križ, bi bilo skoraj nemogoče prebrati tudi tistim, ki so stali neposredno pred križem. Če k temu dodamo še dejstvo, da so bili v Jeruzalemu razširjeni trije različni jeziki – hebrejščina, grščina in latinščina – postane jasno, da so bila znamenja nad Kristusovo glavo veliko večja, kot smo običajno menili.

»Jezus iz Nazareta, judovski kralj‹

Ko je Ron bral in ponovno prebiral poročila o teh znamenjih ob Kristusovem

križanju, je ugotovil, da bi jih sicer lahko prevedli kot ›NA križu‹, vendar bi jih lahko v grščini prav tako natančno prevedli kot ›nad križem‹ ali ›nad križem‹.

> Oni pa so ga križali … In sedeli so ter ga tam stražili; in nad njegovo glavo so namestili njegovo napisano obtožbo: TA JE JEZUS, JUDOVSKI KRALJ …
>
> Mt 27,35

> In ko je nesel svoj križ, je odšel naprej na kraj, imenovan *kraj* lobanje, ki se v hebrejščini imenuje Golgota, kjer so ga križali in z njim dva druga, na vsaki strani enega in Jezusa v sredi. In Pilat je napisal napis ter *ga* postavil na križ. In pisanje je bilo: JEZUS NAZAREČAN, JUDOVSKI KRALJ. Ta napis so potem brali mnogi izmed Judov, kajti kraj, kjer je bil Jezus križan, je bil blizu

Slika 110: Ron pred "nišami".

> mesta, in to je bilo napisano v hebrejščini *in* grščini *ter* latinščini.
>
> Jn 19,17-20

V zgornjem Janezovem citatu piše, da je bil ›naslov‹ postavljen ›na‹ križ – grška beseda, ki se tu prevaja kot ›na‹, to je ›epi‹. V Lukovem evangeliju je v naslednji vrstici prav tako govora o istem ›naslovu‹, vendar je tu beseda ›epi‹ prevedena kot ›nad‹:

> Nad njim pa je bil tudi nadpis, napisan v črkah grščine in latinščine ter hebrejščine: TO JE JUDOVSKI KRALJ.
>
> Lk 23,38

Slika 111: Znaki, ki jih je Ron naredil v treh jezikih in jih postavil v izreze.

Besede ›epi‹, ki je tu prevedena kot ›nad‹, vsekakor ni bilo mogoče prevesti kot ›na‹! Ista beseda ›epi‹ je na drugih mestih prevedena tudi kot ›nad‹ – zato Sveto pismo ne navaja izrecno, da je bil ›naslov‹ pribit na fizični križ. Vse, kar zagotovo navaja, je, da so bili ›naslovi‹ postavljeni ›nad‹, ›nad‹, ›okoli‹ itd. križa.

S tem razumevanjem in informacijami o rimskih križanjih ter z mavcem prekritem in s črnim črnilom napisanem titilu, ki so ga uporabljali Rimljani, je menil, da njegovega sklepa vsaj ni mogoče izključiti. Ni pa slutil, da se bo kasneje tako neverjetno potrdil.

Ko je Ron prvič našel niše, je vanje v demonstracijske namene namestil plošče. Ko je kopal globlje in pokazal, da pod njimi ni več niš, je dal narisati table v treh jezikih, ki so jih postavili in fotografirali. Menil je, da je veliko manjša niša namenjena vedno prisotnemu rimskemu orlu. Vendar to spet ni bil namen tega izkopavanja, zato so nadaljevali z izkopavanjem.

Drugo odkritje – ›kamenje‹

Ko so nadaljevali z izkopavanjem naravnost navzdol, je bilo na eni strani skalovje, ki je tvorilo trdno steno. Na drugi strani pa je zemeljski zid začel kazati znake nestabilnosti in Ron se je bal, da se bo kmalu zrušil in jih morda pokopal v luknji. Odločil se je, da se morajo premakniti nazaj vzdolž skalne stene do prvotnega mesta, na katerega je pokazal.

Slika 112: Ron v ozki luknjo, ki so jo kopali.

Nazaj na prvotno mesto

Ron se je počutil upravičenega, da je izkopavanje začel nekaj metrov od prvotnega najdišča, saj je bilo na istem splošnem območju. In z odkritjem niš je bil zadovoljen, da ni šlo za povsem zaman trud – a vseeno je imel za to izkopavanje še en namen.

Slika 113: Izklesana luknja v steni pečine.

Ko so začeli kopati okoli velikega balvana, ki se je raztezal od prvotnega najdišča, je ugotovil, da je za njim (med njim in skalo) dovolj prostora za začetek izkopavanja. Ko so začeli kopati navzdol, so kmalu naleteli na še en zanimiv predmet. V skalo je bila izklesana luknja, ki je segala skozi del štrleče skale, skozi katero je bilo mogoče napeljati vrv ali podoben predmet. Velika skrbnost, ki so jo očitno namenili izklesanju tega predmeta, je kazala na to, da je imel pomemben namen, vendar bodo to izvedeli pozneje.

Prvo mesto, ki so ga začeli izkopavati, je bilo tam, kjer je bila skalna stena relativno navpična kot stena. Tu se je skalna stena nagnila navznoter, tako da je tvorila ›streho‹ nad prostorom, ki so ga izkopavali. Ko so kopali v zemljo, so pod površjem našli odprte prostore, na katerih je bilo veliko keramičnih odlomkov in celo nekaj še nepoškodovanih kosov.

Posoda za shranjevanje žita, ki je bila pozneje uporabljena kot cisterna

Dosegli so osnovno kamnino 11,5 m metrov pod sedanjo površino tal. S previdnim odstranjevanjem ruševin so se znašli v okrogli komori s premerom približno 4,5 m, ki

je bila izklesana v skalo, v njej pa so bile izklesane stopnice, ki so se z vrha spiralno spuščale proti dnu. V nekem trenutku je bil spremenjen in ometan ter ponovno uporabljen kot cisterna. Vsaka od teh razlag bi pojasnila prisotnost ›luknje za vrv‹, izklesane v skalni steni (glej zgornjo fotografijo) – ta je bila namenjena vrvi, ki je držala vedro ali vrč, ki so ga spustili v jašek, da bi pobrali žito ali vodo.

Ron je z dletom prebodel omet in med zemljo in gruščem, ki so ga uporabili za zasipanje cisterne, našel veliko količino keramike. Ko je te kose keramike predal antiki in jih je ta pregledala, so Rona obvestili, da nekateri od njih izvirajo iz jebusitskega časa (preden je David zavzel mesto). Najnovejši datirani primerki so bili iz rimskega obdobja, kar nam pove, da je bila posoda za žito ometana v rimskem času.

Slika 114: Diagram podzemne cisterne in Ronovega tunela.

Naj so bila ta odkritja še tako vznemirljiva, spet niso bila tisto, kar je Ron iskal.

Izkopavanje tunelov vzdolž pečine

Ko so se spuščali skozi zemljo in ruševine, so zaradi keramike in kovancev lahko razločili rimsko raven. Ron se je znova odločil, da mora iskati naprej – da te stvari niso predmet njegovega iskanja. Okrogli jašek sta zasula, pri čemer sta pazila, da sta vse ohranila, in začela kopati predor pod sedanjo ravnjo tal vzdolž klifa na rimski ravni nazaj v smeri prvega najdišča, ki sta ga začela izkopavati. Ron je iskal vhod v jamo ali predor v zdaj podzemni steni klifa. Toda njegovo naslednje odkritje je bilo tako grozljivo, da se mu še vedno zrcali na obrazu, ko govori o njem.

»Kamnita zemlja‹

Žitni jašek/cisterna je bil vklesan v trdno skalo. Ko je Ron začel s predorom nazaj v smeri izsekanih niš, je ugotovil, da se skalno dno nenadoma konča približno 3 do 4 metre od roba jaška. Ko je kopal trimetrski jašek naravnost navzdol, je našel ogromno količino kamenja v velikosti pesti in večjih kamnov. Ko jih je prebiral, je našel več človeških kosti, zlasti nekaj kosti prstov. Menil je, da je vedel, kaj to predstavlja – čeprav je običajno, da se pri izkopavanju najdejo kamni, NI običajno, da se najdejo kamni te posebne velikosti v tako velikem kupu. To zagotovo ni bil grob – in razkosane kosti med velikimi skalami so Rona pripeljale do enega samega zaključka – to je bilo ›kamenje‹.

Tedaj so z močnim glasom zakričali in zamašili svoja ušesa ter soglasno stekli

nadenj, in *ga* vrgli iz mesta ter *ga* kamnali. Priče pa so svoja oblačila položile k stopalom mladeniča, katerega ime je bilo Savel.

Apd 6:57-58

Tretje odkritje – stavba iz prvega stoletja

Ko je Ron spoznal, kaj je našel, je hitro splezal nazaj v jašek, ki ga je izkopal, in skupaj s fantoma nadaljeval predor nazaj v smeri prvega najdišča. Kmalu sta našla ostanke zakopane zgradbe. Ta stavba je bila zgrajena neposredno ob steni pečine, del zadnje stene pa je segal vzdolž dejanske stene pečine. Temelji stavbe so bili še vedno na mestu.

Slika 115: Fotografija temeljev starodavne stavbe.

Ko je Ron preučeval najbolje ohranjene dele, je odkril klesan kamen, ki je vodoravno segal od stene ob steni klifa – njegov prvi vtis je bil, da gre za oltar. Na vrhu je bil gladko obrabljen.

Slika 116: "Oltarju podoben" kamen, ki sega iz stene pečine.

Pod in pred tem ›oltarnim kamnom‹ je Ron opazil zelo nenavadno veliko skalo. Ko si je skalo natančneje ogledal, je videl, da je prekrita s travertinom – travertin nastane, ko se podzemna zakisana voda prebije skozi že obstoječi apnenec in raztopi kalcijev karbonat; ko ta voda, ki vsebuje kalcijev karbonat, teče čez objekte in začne izhlapevati ali izgubljati ogljikov dioksid, se ta raztopljeni apnenec ponovno odloži v obliki stalaktitov in stalagmitov, kamna v strugi itd. V tem primeru se je ponovno odložil v obliki prevleke na kamnini, kar je ob osebnem ogledu kamnine jasno vidno v plastovitosti prevleke.

Slika 117: Nenavadna velika skala pod oltarju podobnim kamnom.

Ron je menil, da je ta skala veliko preveč simetrična, da bi lahko bila naravno oblikovana, zato se je odločil, da jo bo vzel v roke in jo podrobneje preučil. Ko jo je dvignil, je ugotovil, da prekriva kvadratasto luknjo, izdolbeno v skalo.

Odprtina, v kateri je bil križ?

Kot je bilo treba pričakovati, je bilo povsod veliko umazanije in odpadkov. Ko je pregledal to luknjo in odstranil umazanijo okoli nje, je ugotovil, da se iz nje širi velika razpoka.

Ko so odstranili še več umazanije in ruševin, je odkril ploščadi podobno polico kamnine, ki je segala približno 8 metrov od stene pečine, in ta kvadratna luknja je bila izdolbena v tej ›polici‹. V ploščadi podobni polici ni bilo več lukenj, zato je začel kopati v zbito zemljo pred ›ploščadjo‹ in v ravni ravnini z njo.

Približno 1,2 m je prišel do nižje ravni kamninske podlage in tu je odkril še 3 kvadratne luknje, izklesane v skalo pred to ›ploščadjo‹. Njegove meritve so pokazale, da se dvignjena ›ploščad‹ s kvadratasto luknjo in razpoko nahaja 4,3 m neposredno pod tremi izrezanimi nišami v steni skale, zdaj nad nivojem tal.

Njegovo prejšnjo ugotovitev, da so bile izrezane niše namenjene napisom, ki so v treh jezikih Jeruzalema navajali zločin žrtve križanja, je zdaj podpiralo dejstvo, da je našel več kvadratnih lukenj, vse približno 12 do 13 centimetrov kvadratne oblike, ki so bile izrezane v skalo – luknje, za katere je trdno verjel, da so nekoč nosile križe. Verjel je, da je bil Kristusov križ tisti, ki je bil dvignjen nad ostalimi (na skalni polici)!

Ohranjena stavbna struktura je pokazala, da je celotno območje pokrivala stavba. Na podlagi najdenih dokazov je sklepal, da je bila na mestu Kristusovega križanja zgrajena krščanska cerkev – kamniti zid se je raztezal vzdolž pečine neposredno za luknjo s križem, ki je bil na ›ploščadi‹, podobni polici v skalni podlagi. Zdi se, da je bil to kraj, kjer je bila križana ›predstavljena‹ zločinska žrtev, ki je bila dvignjena nekaj metrov nad tistimi, ki so bili križani okoli njega.

Slika 118: Shema kraja križanja.

Oltarni kamen je bil vgrajen v kamnito steno in se je raztezal vodoravno skoraj neposredno nad dvignjeno križno luknjo z razpoko.

Razpoka v križni luknji

Razpoka, ki se je raztezala od križne luknje na dvignjenem ›podestu‹, je bila po mnenju Rona posledica potresa – ni kazala znakov, da bi jo nekdo izklesal.

(Zgornja fotografija prikazuje prečno luknjo z lomilko, ki je prislonjena na stranico luknje, da bi prikazala njeno globino.)

Slika 119: Razpoka v odprtini za križ.

Ko je odstranil ruševine iz prečne luknje, je končno dosegel dno in ga izmeril – segalo je 23 centimetrov v trdno podlago, medtem ko se je zdelo, da razpoka sega veliko globlje. Vendar je tokrat ni poskušal odstraniti, niti je ni izmeril. Šele čez več kot leto dni je izvedel, da je razpoka segala približno 20 metrov v skalo.

»Datiranje‹ ostankov stavbe

Med izkopavanjem je našel kovance, ki so mu pomagali določiti datum nastanka stavbe. Našel je rimski kovanec s cesarjem Tiberijem, ki je bil cesar med letoma 14 in 37 našega štetja, ki je bil najzgodneje datiran kovanec, ki so ga našli. Najnovejši kovanci so bili iz obdobja okoli leta 135 našega štetja, vendar ne pozneje. To se ujema z znano zgodovino Jeruzalema in postavlja datum gradnje med čas križanja in leto 135 našega štetja.

Vendar nadaljnje informacije kažejo, da je bila najverjetneje zgrajena po letu 70 našega štetja. Pred letom 70 n. št. (ko je rimski general Tit popolnoma uničil mesto in tempelj) je bil Jeruzalem še vedno pod rimsko oblastjo in prostor za križanje bi lahko ostal v uporabi. Jožef pravi, da je Tit med obleganjem Jeruzalema dal križati tudi do 500 ljudi na dan (Vojne Judov, V. knjiga, XI. poglavje, 1. odstavek).

Po letu 70 n. št. – ni več množičnih križanj

Toda po uničenju leta 70 n. št., ko je bila večina judovskih prebivalcev pobita ali prodana za sužnje, se je mesto spremenilo v rimsko taborišče. Vespazijan je zemljiško posest Jeruzalema ponudil v prodajo tujcem, čeprav nimamo podatkov o tem, kdo je tam kupil kakšno zemljišče. V taboru je bila nameščena garnizija 800 Rimljanov, ki so skrbeli, da mesto ne bi bilo obnovljeno. Rimljani so sovražili Jude. Zato bi bila v času po letu 70, ko je bil Jeruzalem le rimsko taborišče z občasnim tujcem (nejudom), ki je živel na tem območju, uporaba križanja praktično izključena.

Rimljani so kristjane očitno tolerirali, kar potrjuje dejstvo, da je cesar Hadrijan, ko je leta 130 n. št. prišel v Jeruzalem, da bi ga obnovil kot rimsko mesto z imenom Aelia Capitolina, kristjanom izkazal naklonjenost, hkrati pa prepovedal, da bi Jud še kdaj stopil v mesto.

To in druge stvari so prispevale k uporu Judov v Judeji leta 132, ki je nazadnje povzročil smrt vsaj pol milijona judovskih moških, in od takrat se Judeja ni več imenovala s tem imenom, ampak so jo imenovali s starim imenom ›Palestina‹.

Novo rimsko mesto Aelia Capitolina je ostalo mesto, vendar ni uspevalo. Dejstvo, da kovanci, ki jih je Ron našel v starodavni stavbi, prenehajo veljati okoli leta 135 n. št. kaže, da je tisti, ki je zgradil in uporabljal to starodavno stavbo, očitno v tistem času to stavbo zapustil in zapustil regijo. Dejstvo, da so temelji še vedno nedotaknjeni, kaže, da ni bila uničena s strani napadalca, ampak je najverjetneje propadla in se ne uporabljala. Sčasoma so jo prekrili umazanija in ruševine. Ne glede na to, kaj se je zgodilo, dokazi kažejo, da se v strukture ni posegalo vse od rimskih časov.

»Zelo velik kamen‹ iz zelo posebnega grobišča

Ko so nadaljevali čiščenje območja navzven od pečine, so ugotovili, da je bila postavitev stavbe zelo preprosta. Ena stena je potekala vzporedno s pečino, vzdolž vrha dvignjenega ›ploščadnega‹ dela kamnine. Dve zunanji steni sta se pod kotom 90 stopinj raztezali od vsakega konca te prve stene.

Ko so naleteli na drugo ročno obdelano skalo, so začeli kopati in iskati zadnjo steno. Ta je bila debela nekaj manj kot dva metra, del, ki je segal iz zemlje in ruševin, pa je bil videti, kot da je ukrivljen, nekako kot velika, debela zaobljena mizna plošča. Ko je Ron očistil še več okoli nje, je videl, da je ogromnih dimenzij, zato sta se odločila, da ne bosta več kopala. Domneval je, da gre morda za pečatni kamen iz grobnice Jožefa iz Arimateje, v kateri je bil pokopan Kristus. Če je imel prav v svoji domnevi, da je bila to zgodnjekrščanska cerkvena stavba, so morda ta pečatni kamen

vgradili v dejansko stavbo. Vsekakor je bil večji od vseh pečatnih kamnov, ki jih je kdajkoli videl ali o njih bral. Po njegovem vedenju je bil premer največjega, ki so ga kdaj koli našli, 5 čevljev. Ta kamen je bil veliko večji od tega.

Slika 120: Na desni je viden okrogel kamen z premerom okoli 4 m.

Vendar bo šele čez nekaj let, ko bo z nadzemnim radarjem za podpovršinski vmesnik ugotovil njegovo pravo dimenzijo – premer nekaj več kot 13 čevljev -, izvedel, da je premer kamna res velik.

> … in ga položil v svojo novo grobnico, katero je izklesal v skalo, in k vratom mavzoleja zavalil velik kamen ter odšel.
>
> Mt 27,60

»V vrtu je nov grob‹

V isti strmini je grobnica Garden, ki je bila odkrita leta 1867, ko je lastnik zemljišča kopal cisterno na svojem zemljišču. Tako kot na drugih lokacijah, ki jih je izkopaval Ron, je bila tudi ta grobnica pod nivojem zemlje, zakopana v ruševine mnogih, mnogih let.

Ko je lastnik odkril grobnico, je opustil načrte za cisterno. Ko je britanski general Gordon obiskal to območje in se prepričal, da je ›lobanjski obraz‹ na razmeroma bližnjem delu pobočja pravi kraj Golgote, je ta grobnica postala glavni osumljenec, da gre za Kristusov grob. To je naletelo na odločno nasprotovanje tradicionalistov, ki so bili trdno prepričani, da je pravi grob znotraj mesta, vendar je kmalu dobilo nekaj privržencev.

Slika 121: Vrtni grob. in desno tor za kotalni kamen pred vrtno grobnico.

»Vrtni grob‹

Ko je bila grobnica v celoti izkopana, je res imela značilnosti, ki so dokazovale, da je bila datirana v 1. stoletje našega štetja, torej v Kristusov čas. Toda tema, ki nas zdaj zanima, je manjkajoči pečatni kamen iz te grobnice.

Neposredno pred grobom je žleb za valjani kamen. Ta žleb je širok približno 2 čevlja, kar je pravilna velikost za kamen, ki ga je Ron našel zakopanega v zemlji.

(Zgoraj – ›žleb pred vrtno grobnico‹)

Druga grobnica iz 1. stoletja (čas Kristusa) je grobnica kraljice Helene Adiabene. Tudi ta se nahaja v isti bližini, le bolj severno, žleb pa je popolnoma enake velikosti kot v vrtni grobnici. Ne samo, da sta žlebova za pečatne kamne enako velika, tudi njen kamen ima na enem koncu nagnjen del, na katerem je bil kamen zvrnjen v žleb – prav tako kot v vrtni grobnici.

Prodor skozi skalno steno v jamski sistem

Skoraj dve leti izkopavanj

V tem času so Ron in fantje tu delali že skoraj dve leti. Začeli so januarja 1979, zdaj pa je bil konec leta 1980.

Seveda niso delali neprestano – Ron je bil (tako kot še danes) anesteziolog, ki je imel obveznosti do bolnišnic, s katerimi je sodeloval. Zaradi narave svojega dela se je lahko dogovoril, da bo prišel večkrat na leto, vendar je lahko ostal le po nekaj tednov.

In Ron je postajal zaskrbljen. Naredila sta nekaj čudovitih odkritij in oblastem posredovala podrobnosti o svojih najdbah skupaj z vsemi najdenimi artefakti. Nekatere so smeli obdržati, ker so bili ocenjeni kot nepomembni.

Vendar so raziskali celotno podzemno steno skale in iskali vhod v jamo ali predor. Če je bila skrinja na tej lokaciji, bo zagotovo skrita v jami, je sklepal.

Nazadnje, ko so nadaljevali z iskanjem, je Ron sinovoma pripomnil, da je ›navdušen‹ nad tem, da bi se morali preprosto prebiti skozi skalo v skalni steni. Ronny je dejal, da se mu zdi to dobra zamisel, vendar se je Ron uprl. Skala je izredno trda in vedel je, kako težko bi bilo to delo. Nazadnje, ko je Danny očetu povedal, da tudi on

meni, da bi morali iti naprej in se prebiti skozi skalno steno, je Ron popustil in se strinjal. To je bila edina preostala možnost.

S kladivi in dletom sta se lotila dela. Kmalu sta se prebila skozi skalo na odprto mesto. Ko sta povečala luknjo, sta za njo zagledala jamo, ki je bila približno 15 metrov visoka in približno enako široka. Skozi njo so se splazili in končno so se znašli znotraj prave gore, imenovane ›Morija‹.

V notranjosti jamskega sistema

Skoraj dve leti so kopali predore pod zemljo, skoraj vsak dan našli artefakte in odkrivali zanimive strukture. Toda zdaj so bili v pustem jamskem prostoru, za katerega bodo kmalu izvedeli, da je le majhen del zelo obsežnega satovja naravnih jam in predorov znotraj gore.

Slika 122: Ron znotraj jamskega sistema.

Skoraj leto dni so raziskovali to območje, vendar niso našli nobenega dokaza o prisotnosti človeka. Vsi ti naravni predori niso bili med seboj povezani, zato so veliko ur prebijali stene jam in iskali sosednje predore, ki so jih sčasoma našli. Vendar niso našli ničesar drugega.

Ko se je leto 1981 končalo, so Ron in fantje izkoristili zimske počitnice, da bi prišli v Jeruzalem in delali. Čeprav je tam pozimi mrzlo, je bila v jamskem sistemu vedno zelo prijetna in stalna temperatura, tako poleti kot pozimi. Vendar je delo začelo terjati davek od vseh treh. Vsi so začeli zbolevati za vročino in rahlo mrzlico. Prah, ki so ga leta vdihavali v teh tesnih predorih, je morda prispeval k njihovim simptomom, podobnim pljučnici. Nazadnje, na božični večer, je moral Ronnyja zaradi bolezni poslati nazaj v ZDA. Danny je moral slediti na silvestrovo. Tudi Ron je bil bolan, vendar je bilo to zelo posebno potovanje.

Obljuba

Ron še nikoli ni slišal Boga govoriti na glas - samo moli o tem, kaj bi moral narediti, nato pa včasih prejme "vtis". Do sedaj je izkopaval že tako dolgo, da se je začel spraševati, ali je zapravljal čas in si je napačno razlagal, kaj naj bi naredil.

Kot običajno je molil in prosil, kaj naj naredi, preden se je odločil za to potovanje decembra 1981. Tokrat, čeprav še vedno ni slišal nobenega slišnega glasu, je v njegovih mislih prišla obljuba, da bo na tem potovanju našel skrinjo zaveze. In z vsem

srcem je verjel, da je to resnična obljuba tistega, ki lahko tako obljubo da in jo drži. Toda stvari ne bi mogle izgledati slabše - Danny in Ronny sta bila oba zelo bolna, Ron pa je bil verjetno enako bolan, a veliko bolj vztrajen (ali trmast) - ostal je, da bi nadaljeval z delom. In sam brez fantov je potreboval pomoč.

Pri izkopavanju v preteklih letih je za pomoč najel domačine, večinoma pri nadzemnih delih, kot je odvažanje ruševin. Vsakič, ko so odprli svoja izkopavanja in delali, so morali pred odhodom popolnoma obnoviti nadzemno območje – to je bil pogoj, da so lahko nadaljevali. V preteklih letih so premaknili na tone zemlje in ruševin, kar je zahtevalo lokalno pomoč pri vlečenju nad zemljo.

Spoznal je mladega domačina, za katerega je ugotovil, da je zelo pošten in vreden zaupanja, in ga je začel uporabljati pri dejanskem izkopavanju, ko Ronny in Danny nista bila na voljo. Poleg tega, da si je "James" prislužil Ronovo zaupanje, je bil majhen in vitek – kot nalašč za prebijanje skozi tesne rove izkopa. In Ron je najel "Jamesa", da mu pomaga, ko sta Danny in Ronny odšla.

Raziskovanje vsakega "kotička in špranje"

Ron in fantje so v zadnjem letu raziskali večino rovov, vendar jih je bilo vedno več. Ronov načrt tega potovanja je bil, da nobena možnost ne ostane neraziskana. Z "Jamesom" sta se plazila skozi ogromen sistem predorov, ki je bil zdaj veliko večji in obsežnejši zaradi prehodov, ki sta jih odprla, in sten, ki sta jih izklesala. Ron bi se odločil, kam bo šel naprej, in z Jamesom bi sledila temu tunelu. Če in ko so našli majhno odprtino, jo je Ron toliko povečal, da se je "James" lahko splazil skozi, in jo skrbno pregledal ter poročal Ronu o vsem, kar je videl.

Sledila sta enemu posebej težkemu prehodu, ki ju je peljal skozi »dimnik«, ki se je raztezal naravnost navzgor, in tesen tunel, ki je bil tako majhen, da je moral Ron izdihniti, da se je spravil skozi. Moral se je ustaviti, da je zajel sapo, in ko je vdihnil, je bil tunel tako tesen, da ni mogel popolnoma napolniti njegovih pljuč.

Ko sta prišla skozi, je Ron zagledal zelo majhno odprtino v steni predora, v katerem sta bila zdaj. Neposredno pred njo je bil približno 16 centimetrov dolg kapnik, za katerega se je skoraj zdelo, da "varuje" majhno luknjo. Odbil je kapnik (in ga na koncu prinesel domov, kjer ga imamo še danes). Ko je pogledal skozi majhno luknjo, ni videl ničesar.

Zato ga je dovolj povečal, da je lahko pogledal vanj. Vse, kar je lahko videl s pomočjo svoje svetilke, ki je svetila skozi luknjo, je bila komora, popolnoma polna kamenja (vse večje od velikosti "pesti") s približno 18 centimetri prostora med skalami. in strop. Sploh ni bilo videti obetavno, a ničesar ni pustil neraziskanega. Zato ga je toliko povečal, da se je "James" lahko preplazil.

"Kaj je tam notri?" Kaj je tam notri?"

Skoraj takoj, ko je "James" zlezel skozi majhno odprtino, je mrzlično prišel ven, se tresel in kričal "Kaj je notri? Kaj je tam notri? Ne grem nazaj noter!!" Ron je v

njegovih očeh videl čisto, popolno in popolno grozo – vendar je James rekel, da ni videl ničesar! Toda karkoli je doživel, je bilo resnično, saj je zapustil ne samo to komoro, ampak celoten jamski sistem, da se nikoli več ne bi vrnil.

Slika 123: Fotografija luknje, skozi katero je prilezel "James".

"Jamesova" reakcija je bila tista, ki je v Ronu sprožila obotavljajoče navdušenje - nikoli več ne bi pogledal te sobe, če ne bi bilo "Jamesove" groze. Zdaj sam v tem ogromnem jamskem sistemu je vzel svoje kladivo in dleto ter povečal luknjo in se splazil skozenj.

Neverjetno odkritje

V pričakovanju, kaj se je zgodilo z ›Jamesom‹, je pogledal na uro – bila je 14.00, sreda, 6. januarja 1982. S svetilko je svetil navzdol skozi ogromen kup velikih kamnov in njegovo oko je zagledalo nekaj svetlečega.

Počasi je začel odstranjevati skale eno za drugo in tik pod skalami odkril nekaj suhih lesenih brun, nato pa še nekaj suhih ostankov živalskih kož, ki so se spremenile v prah, ko jih je premaknil. Živalske kože so prekrivale zlato furnirano mizo, ki je imela ob strani dvignjeno letvico z izmeničnim vzorcem zvona in granatnega jabolka. Le trenutek je potreboval, da je spoznal, da je to vsaj predmet iz prvega templja! Toda bil je v tako omejenem prostoru, da ni mogel odkriti celotne mize. Pozneje je po natančnejšem pregledu ugotovil, da je to bila miza s kruhom.

Odkritje potresne razpoke na stropu

Z adrenalinom, ki mu je tekel po žilah, in velikim pričakovanjem se je ozrl naokoli, da bi videl, kaj še lahko vidi, česar ni bilo veliko. S svetilko je posvetil po odprtem prostoru in nato do stropa. Tam je zagledal nekaj, kar mu je padlo v oči – bila je razpoka na stropu, v kateri je bila črna snov.

Ko se je počasi in boleče plazil po skalah do zadnjega dela prostora, je zagledal kamnito ohišje, ki je segalo skozi skale. Imela je ravno kamnito ploščo, ki je bila popolnoma razpokana na dva dela, manjši del pa je bil odmaknjen, tako da je nastala odprtina v kamnito skrinjo. Toda vrh je bil preblizu stropa, da bi lahko pogledal v notranjost. Kljub temu je vedel, kaj je v notranjosti – razpoka na stropu je bila neposredno nad razpokanim delom pokrova, kjer je bil odprt, in črna snov je iz razpoke padla v skrinjo, saj se je del nje razpršil na pokrov.

Takrat je, kot se spominja Ron, ko se je v trenutku zavedel, kaj se je tu zgodilo, izgubil zavest. Ko je spoznal, da je razpoka na stropu konec razpoke, ki jo je našel v dvignjenem križnem jašku več metrov nad njim, in da je bila črna snov kri, ki je padla skozi razpoko v kamnito skrinjo, se je ZAVEDEL, da je skrinja v kamniti skrinji. Najbolj osupljivo spoznanje pa je bilo, da je Kristusova kri dejansko padla na spravni pokrov.

Ko je prišel k sebi, je bila ura 14.45. Odkar je vstopil v sobo, je minilo le 45 minut, a v tem kratkem času je postal prva priča dobesedne izpolnitve ›tipa‹, ki so ga predstavljale vse žrtve Božjega ljudstva od Adama in Eve dalje in ki jih je pozneje v zakonih žrtvenega sistema izrecno določil Bog sam.

Slika 124: Ilustracija Rona v komori.

Zdaj je vedel, zakaj je moral s fanti opraviti zadnja tri leta izkopavanj, za katera se mu je včasih zdelo, da so bila nekoristna. Če ne bi najprej našli izrezanih niš, nato pa še dvignjene prečne luknje s potresno razpoko, ne bi spoznal, kaj se je tu zgodilo. In obljuba, za katero je Ron verjel, da jo je prejel, se je izpolnila – na tem potovanju je NAŠEL skrinjo zaveze. Vendar je ni niti zagledal. In v svojem razočaranju in pritoževanju je dobil še en zelo močan vtis – ›Obljubil sem ti le, da jo boš NAŠEL. Prišel bo, ko bo pravi čas.‹

Stanje v komori, ki je bila popolnoma polna do 18 centimetrov od stropa, je Ronu onemogočalo, da bi storil karkoli drugega. Ni mogel predvideti nobenega možnega načina, kako bi lahko karkoli prinesel ven, razen če bi našel vhod v komoro, skozi katerega so bili predmeti prvotno prineseni. Splezal je skozi majhno luknjo, se vrnil skozi mučno vrsto predorov in prehod zapečatil s kamnom. Vsakomur, ki je gledal skozi predor, se je zdelo, da se je ta nenadoma končal. Vendar pa bi Ron kamen lahko zlahka odstranil, ko bi se vrnil.

Ron o svoji izkušnji takrat ni poročal nikomur. Potreboval je čas za razmislek in še dolgo bo trajalo, preden se mu bo v glavi nehalo vrteti vse, kar je doživel. Pričakoval je, da bo našel skrinjo in jo prinesel ven, vendar se mu je to zdaj zdelo nemogoče.

Še nekajkrat se je odpravil v komoro in nazadnje oblastem poročal, kaj je našel. Nadrejeni mu morda niso mogli verjeti, kaj jim je povedal, da je našel, ali pa so se morda zavedali težav, ki bi jih to lahko povzročilo, če bi postalo znano, zato so mu rekli, naj o svojem odkritju ne pove nikomur. Vendar je bilo za to prepozno, saj je

Ron to že povedal nekaj ljudem in jim to priznal. Ker so se zavedali, da ›kar je bilo storjeno, je bilo storjeno‹, so mu nato ukazali, naj ne razkrije VEČ podrobnosti, kot jih je že razkril. Zato od tega trenutka naprej ne moremo biti tako natančni, kot smo bili do zdaj.

Komora s skrinjo zaveze

Preverjanje, ali je bila skrinja v kamniti skrinji

Ron se je večkrat vrnil v komoro – enkrat je vzel s seboj ›trinkov vrtalnik‹, ki ga uporabljajo ortopedski kirurgi, in kolonoskop, ki se uporablja za vpogled v človeško telo. Želel se je prepričati, da je bila skrinja v tej kamniti skrinji. S ›Trinkle Drill‹ je poskušal izvrtati majhno luknjo, vendar ni mogel prodreti skozi kamen. Zato je vzel svoje kamnoseško dleto z zvezdasto konico in kladivo, da bi opravil nalogo. Malo je udaril s kladivom po konici, nato je vrtel nastavek, udaril s kladivom in nato vrtel, znova in znova, dokler ni naredil približno 15,8 mm luknje v kamnito ohišje.

Kolonoskop je optična naprava z močnim virom svetlobe, ki zdravnikom omogoča vpogled v človeško telo, in Ron si ga je izposodil od enega od zdravnikov v bolnišnici, kjer je delal. Ko je kolonoskop vstavil skozi majhno luknjico, ga je vodil navzdol in vrtel lečo, dokler ni zagledal nečesa, kar je prepoznal kot spodnji del kronopleskarskega okrasja okoli vrha spravnega pokrovs, nato pa je zagledal ravno zlato stranico. Ker kolonoskop ne omogoča ogleda velikega območja in ker je imel le malo sredstev za njegovo vodenje razen majhne širine vrtenja, ni mogel videti veliko. Toda videl je dovolj, da je vedel, da gre za skrinjo zaveze.

Merjenje globine potresne razpoke

Na enem od potovanj je enega od pomočnikov postavil ob dvignjeno prečno odprtino s potresno razpoko, medtem ko je skozi razpoko v stropu komore potegnil kovinski merilni trak. Ta je segel do prečne odprtine, in ko ga je pomočnik prijel, da bi pokazal, da je prišel skozi, je Ron ugotovil, da je razpoka segala skozi 6 m trdne skale.

Vsebina komore

Med več obiski komore je poskušal temeljito raziskati njeno vsebino. Izmeril je komoro in ugotovil, da je na dveh straneh dolga 6,7 m in 3,6 metrov, medtem ko sta drugi dve strani sledili liniji skalne stene in tvorili komoro, ki se je v enem vogalu zožila.

Predmeti, ki jih je videl v tej komori in ki jih je z gotovostjo prepoznal, so:

- skrinja zaveze v kamnitem ohišju;
- miza s kruhom;
- zlati kadilni oltar, ki je bil pred zaveso;
- zlato kadilnico;

- sedemkraki svečnik (ki ni imel sveč, ampak majhne, lokom podobne zlate oljne svetilke, vgrajene v konice svečnika);
- zelo velik meč;
- efod;
- miter z granatnim jabolkom iz slonovine na konici;
- medeninasto utež šekel; številne oljne svetilke;
- in medeninast obroč, za katerega se je zdelo, da je namenjen obešanju zavese ali česa podobnega.

Predmetov je bilo še več, vendar je Ron vse te predmete lahko pozitivno opredelil. Vse te predmete so prekrivale suho zoglenele živalske kože temne barve, nato suho zogleneli leseni tramovi na vrhu kož in nazadnje velike skale, zložene čez vse.

Kamnite mize so še vedno v skrinji, pod sprsvnim pokrovomu. Na hrbtni strani skrinje je majhna odprta kabina, v kateri je še vedno ›Knjiga zakona‹ in je domnevno tista, ki jo je napisal sam Mojzes. Po njegovem najboljšem vedenju v njej ni knjige Geneze – so le 2., 3., 4. in 5. Mojzesova knjiga. Rona je presenetilo, da so ti zvitki, napisani na živalskih kožah, še danes v odličnem stanju.

Oljne svetilke v dvorani

Tik znotraj komore, ob in blizu prvotnega vhoda, ki je bil zdaj zapečaten, je našel skupno 7 oljnih svetilk, za katere Ron meni, da so jih morali pustiti tisti, ki so predmete prinesli v komoro. Saje na svetilkah in skalah, na katerih so stale, so jasno kazale smer vetra, ki jim je sledil v predor.

Slika 125: Ena od oljnih svetilk in desno sumerski kip iz Ura

Ena od svetilk je zelo okrašena in ima asirske značilnosti, kar se ujema s kulturnim vplivom Judeje v času tik pred babilonskim ujetništvom. Slika (spodaj) te posebne oljne svetilke ni bila posneta s fotoaparatom, saj se vzorec na svetilki na fotografiji ne pokaže dobro. Slika je nastala tako, da smo svetilko postavili na kopirni stroj in tako razkrili delček vzorca, ki se nam zdi zelo zanimiv.

Na sredini je upodobljen kozel ali oven, ki stoji na zadnjih nogah in jé z vinske trte.

Ta prizor je zelo podoben kipu, ki so ga našli v grobu v sumerskem mestu Ur. Pojavil se je predlog, da bi ta lahko predstavljal ovna, ujetega v grmovje v trenutku, ko je Abraham nameraval žrtvovati svojega sina Izaka, ki je služil kot nadomestna žrtev, s čimer je bilo rešeno Izakovo življenje – ›senca‹ prihajajočega Mesije.

Zanimivo je razmisliti o možnosti povezave med vzorcem na svetilki in zgodbo o ›ovnu v grmovju‹, ki je bil nadomestna žrtev, saj je bila svetilka puščena v sobi znotraj gore Morija, kamor je Abraham prinesel Izaka, da bi ga žrtvoval; na isti gori Morija pa je umrl Mesija, ›nadomestna‹ žrtev za padlo človeštvo. Vendar je to le zanimivo ugibanje z moje strani.

Zapečatenje prehoda v sobo

Po zadnjem obisku komore skozi luknjo, ki jo je izklesal, je trajno zapečatil predor, skozi katerega so prvič vstopili. Ron se je v teh letih naučil veliko lekcij, nekaterih pa se je moral naučiti na težak način. Ena od lekcij, ki jo je dobil na ta način, je bila, da mora biti zelo previden, s kom deli svoje informacije.

Med svojim delom tam sta imela številne izkušnje z ljudmi, ki bi se brez ›Božjega posredovanja‹ lahko končale katastrofalno. Tako je na primer nek znan evangelist nekega dne naletel na luknjo v izkopu in Ron ga je povabil, naj se spusti v jamo. Ker je Ron verjel, da je moški iskren, mu je povedal, kaj iščejo, in dobili so velike obljube o pomoči. Skratka, skupina posameznikov iz skupine tega evangelista se je pozneje vrnila na najdišče in oblastem povedala, da so z Wyattovo odpravo in da bo Ron prišel v nekaj dneh (kar ni bilo res).

Spustili so se v jamski sistem in začeli kopati. Stene jame, v kateri so kopali, so se nenadoma zrušile in le za las so se izognili temu, da bi jih žive pokopale ruševine. Takoj so spakirali in se vrnili domov. Nič hudega se ni zgodilo, razen tega, da so morali Ron in fantje ponovno izkopati celotno območje zrušenja.

Zaradi tega in drugih podobnih dogodkov je Ron prehod zapečatil. Zaradi satovja predorov bi bilo skoraj nemogoče, da bi kdo našel pravi prehod, ta pa je bil zdaj videti – celo od blizu – kot da je naravni kamniti zid.

Ron je s tem prehodom tako ali tako naredil vse, kar je lahko. Po tem prvotnem prehodu bi bilo nemogoče iz komore spraviti kakršen koli večji predmet.

Vsi njegovi poskusi, da bi karkoli v komori fotografiral, so se končali s fotografijami ali diapozitivi, ki so bili videti kot popolna zameglitev, zato je sklepal, da preprosto ne bi smel ničesar fotografirati. (Pozneje je razumel, zakaj – v tistem času je bil veliko bolj svoboden pri deljenju svojih informacij in to bi lahko povzročilo veliko resnih težav, če bi nekatere ›neprijetne osebe‹, s katerimi je prišel v stik v preteklih letih, VIDELE dokaze, da ta predmet iz trdnega zlata resnično obstaja.)

Naslednja naloga bi bila poiskati glavni vhod v sobo – prehod, skozi katerega so bili predmeti prvotno odneseni.

Prvotni prehod, po katerem je bila skrinja prenesena v sobo

Preden je Ron trajno zapečatil prehod, je šel v komoro s skrinjo in odprl prvotni vhod (skozi katerega so jo prinesli), da bi preveril, ali lahko sledi do točke izvora. Ko ga je odprl, je na drugi strani odkril zelo velik predor, ki se je raztezal v obe smeri. Opazil je, da je predor videti kot naravni predor, ki se je povečal, saj je videl sledi dleta. Slaba novica pa je bila, da je bil v obeh smereh popolnoma blokiran z velikimi kamni. Problem, ki ga je bilo treba zdaj rešiti, je bil določiti pot, ki so jo ubrali tisti, ki so predmete položili v komoro.

Da bi rešil to vprašanje, je Ron začel uporabljati preprost razum. Predmeti so bili v templju – to je bila njihova izvorna točka. Zdaj so bili v tej komori, veliko metrov pod tlemi. Pod tempeljsko goro in mestom so našli veliko število predorov, vendar nobeden, za katerega je vedel, ni vodil v to smer. Ali je bil vhod v predor znotraj mesta ali je bil nekje na drugi strani ulice pred severnim obzidjem? Ron je imel idejo, kje naj začne iskati.

»Zedekijeva jama‹

Pozimi leta 1854 se je doktor Barclay, zdravnik in misijonar, odpravil na sprehod po Jeruzalemu. Hodil je do kraja tradicionalne ›Jeremijeve jame‹, ki se nahaja ob istem kalvarijskem pobočju. Ko je hodil mimo Damaskovih vrat, je njegov pes, ki je tekel pred njim, nenadoma izginil. Ko je iskal svojega psa, ki se ni odzival na lastnikove piščalke kot običajno, je zaslišal pridušeno lajanje, ki je prihajalo iz smeri mestnega obzidja. Ko se je približal obzidju, je opazil globoko luknjo, in ko je pokukal vanjo, je zaslišal znano pasje lajanje. Tako je bila odkrita (ali ponovno odkrita) ›Zedekijeva jama‹.

Slika 126: Zemljevid, ki prikazuje lokacijo z osenčeno Zedekijevo jamo in shema postavitve

Ta ogromna jama se nahaja pod muslimanskim delom mesta in sega 228 metrov v ›goro Morija‹, začne pa se pri jarku ali suhem jarku, ki ločuje severni in južni del mesta. Na najvišji točki je široka 100 m, povprečna višina pa je skoraj 15 m. Očitno je bil to kamnolom kamenja, vendar na kateri točki je bil v uporabi, res ne vemo. Nekateri menijo, da je bil kamen iz njega uporabljen v prvem templju, in to je morda res. Vendar njegov obstoj ni bil dobro znan in najverjetneje je bil vedno popolnoma

zaprt zaradi strahu pred morebitnimi sovražniki, ki bi se skušali po tunelih prebiti v mesto. O velikanskem kamnolomu je tako malo znanega, vendar so se vsi strinjali, da iz kamnoloma ni bilo vhoda v mesto.

Če si ogledamo diagram (spodaj), ki prikazuje njegovo razporeditev, so temna območja stebri iz trdne kamnine, ki so ostali na mestu, da podpirajo strop, podobno kot stebri, ki so ostali v rudniku premoga. Ko se rudarji vračajo iz rudnika, potem ko so izčrpali ves premog, odstranijo te stebre premoga in rudnik se običajno zruši. Očitno so jih pustili na mestu, da bi preprečili zrušitev jame, saj je del severnega mesta nad njo. Ko si je Ron pozorno ogledoval kamnolom, je opazil nekaj, kar ga je motilo.

Ko se Ron loti projekta, najprej ugotovi, kako najlažje opraviti nalogo, ki zahteva najmanj dela, in ko je hodil po velikanskem kamnolomu, se mu nekaj ni zdelo smiselno. Poskušal se je postaviti v ›čevlje‹ starodavnih kamnosekov, ko so pregledovali ta ogromen kamnolom.

Ko je videl, kako globoko v pobočje gore sega kamnolom, je pomislil, koliko dela bi bilo treba vložiti, da bi ves ta kamen prinesli iz kamnoloma, ga odnesli skozi ena od severnih vrat in prenesli v mesto. Lažje bi ga bilo izkopati v kamnolomu čez cesto, kot pa ga nositi iz te jame.

Ronu se je zdela rešitev očitna – izrezati luknjo skozi strop kamnoloma in kamenje preprosto odpeljati v mesto. Bolj ko je razmišljal o tem, bolj mu je postajala očitna – vendar še nihče ni našel vhoda v kamnolom iz mesta.

Zato je Ron začel preučevati kamnite stebre. In res je našel enega, ki sploh ni bil kamniti steber. Bil je velikanski kup zemlje in ruševin, ki so se po njegovem mnenju nakopičile do stropa in skozi luknjo v stropu. Na površju je bil videti kot običajna zemlja. Ker pa ni mogel pregledati dela nad tlemi, ni vedel, ali je bila skala razrezana tako, da bi se izrezani del lahko namestil nazaj na luknjo kot ›pokrov jaška‹, ali pa je luknjo zapolnjevala le nakopičena zemlja. Vendar je bil prepričan, da je luknja tam.

Predor v kamnolomu

Slika 127: Mary Nell Wyatt pred tunelom v Zedekijevi jami, ki ga je odprl Ron.

S temi novimi informacijami je Rona zanimalo, ali iz kamnoloma vodijo kakšni predori. Če je tako, so morda skrinjo in druge predmete spustili skozi luknjo z

območja severno od tempeljske gore v jamo in nato skozi predor na sedanje mesto. Zato je začel iskati predore. In res je enega našel.

Skoraj popolnoma skrita pred pogledi zaradi balvanov in previsnih skal je bila v steni jame odprtina, ki je bila zapečatena z več velikimi klesanimi skalami in je vodila v pravo smer. Vendar je bila daleč od mesta, kjer je Ron delal vsa ta leta. Če je bil to res predor, ki je vodil do komore, je imel Ron pred seboj precejšen projekt, da bi očistil tako dolg predor.

»Kerub varuh‹

Konec 19. stoletja je jamo sistematično raziskoval in izrisal Francoz Charles Clermont-Ganneau, ki je pregledal vsak kotiček v mamutskem kamnolomu, delal skice, risal zemljevide in diagrame. Med raziskovanjem je v skali opazil ploskovito lesorezo, ki jo je skrbno skiciral. Videti je bilo bitje s krili, levjim repom in telesom ter moško glavo z dolgo, plapolajočo brado, ki je nosila čuden klobuk. Risbo so odstranili tako, da so okoli nje odrezali skalno ploščo, in jo odnesli v urad za raziskovanje Palestine v Londonu. Risba, ki jo je narisal Francoz, je prikazana spodaj.

Slika 128: Skica keruba iz Zedekijeve jame, ki jo je narisal Clermont-Ganneau.

Vidna je podobnost osnovnih značilnosti tega bitja in keruba iz izraelske palače v Samariji (skica spodaj).

Slog jedkanice (po mnenju avtoritet, ki so specializirane za to strokovno področje) je nakazoval, da jo je treba datirati v približno 7. stoletje pred našim štetjem, ko je bil Izrael pod kulturnim vplivom Asirije. To bi ga postavilo pred babilonsko ujetništvo, kar JE bil pravilen časovni okvir, v katerem so bili po Ronovem mnenju predmeti skriti.

In če se vrnemo k odlomku iz 2. poglavja Makabejcev, za katerega ponovno poudarjamo, da ga ne smemo imeti za zanesljivega, JE v njem pripomba o nekaterih Jeremijevih sopotnikih v času, ko naj bi imel predmete skrite v jami:

»Nekateri njegovi tovariši so prišli, da bi označili pot, vendar je niso mogli najti. Ko je Jeremija to izvedel, jih je okaral.‹

Ali so to gravuro naredili ti ›spremljevalci‹? To je zanimiva teorija, toda – kdo zares ve?

Ron je vseeno menil, da je pomemben. ČE je bil predor, ki ga je našel Ron, prehod, skozi katerega so bili skrinja in drugi predmeti iz templja prepeljani v sobo, je

prav mogoče, da je nekdo res izrezljal tega kerubina kot simboličnega ›čuvaja‹ vhoda v predor. Se spomnite Edena?

> Tako je izgnal človeka in na vzhodu edenskega vrta namestil kerube in ognjen meč, ki obrača vsako pot, da varuje pot do drevesa življenja.
>
> 1 Mz 3,24

Gravura JE bila v bližini blokiranega vhoda … vendar je to seveda spet le teorija.

Radar – predor pod cesto?

V poznejših letih je Ron uporabil radar za podpovršinsko povezavo, da bi preveril obstoj predora, ki bi vodil iz podzemnega kamnoloma na območje eskarpe. Res je našel predoru podobno praznino, ki prečka cesto v pravi smeri in je bila, kolikor je lahko ugotovil, približno 6 m pod cesto. Ker pa je do mesta, ki ga je izkopal, precej daleč in ker so na tem območju zdaj zgrajene stavbe itd., ni mogel slediti liniji ›praznine‹ do njenega končnega ›cilja‹.

Uporabil je radar na blokiranem vhodu v podzemni kamnolom in ugotovil, da je za bloki praznina.

(Avtor pred blokiranim predorom)

Zdaj je bilo treba le še odpreti vhod, kar je tudi storil. In tam je bil predor. Toda nekaj metrov v notranjosti je bil prehod spet blokiran z velikimi skalami in umazanijo – Ronu se je zdelo, kot da je tisti, ki ga je blokiral, skušal prikriti dejstvo, da gre za zamašen predor, in ga narediti podobnega naravni zemlji in skalam. Naslednja odločitev, ki jo je moral sprejeti, je bila, ali bo poskušal očistiti izjemno dolg predor ali pa bo nadaljeval delo na prvotnem mestu in poskušal najti glavni predor s tega konca.

Nadaljevanje dela po najdbi skrinje

Prišel je čas, ko je Ron oblastem predložil nekaj z izkopavanj, kar jih je DOBRODOŠLIH prepričalo, da je odkril vsaj NEKAJ predmetov iz prvega templja. Nato so oblasti pripravile načrt, da bi tako rekoč ›preizkusile‹ vodo – želele so natančno ugotoviti odziv javnosti, če bi objavile, da je bila odkrita skrinja zaveze.

Uradniki, s katerimi je imel opravka Ron, so bili resni državni uslužbenci, ki so skrbeli za dobrobit ljudi, in zavedali so se, da bi takšna objava najverjetneje sprožila krvav spopad med tistimi, ki bi želeli takoj porušiti mošejo na tempeljski gori in ponovno zgraditi tempelj, in Arabci. Čeprav niso bili nujno versko prepričani, da bo kakšen tempelj kdaj obnovljen, so dobro poznali strast in fanatizem tistih, ki so bili prepričani.

Njihova prizadevanja, da bi preizkusili odziv javnosti na obnovo novega templja, so povzročila veliko prelivanja krvi in številne smrtne žrtve. Do danes je to izjemno kritično vprašanje in Izraelci bodo z veliko mero previdnosti situacijo reševali tako,

kot rešujejo vse ostalo – z brezobzirnim pristopom, pri čemer bodo v ospredju interesi varnosti ljudi. Kakšen bo ta pristop, ne vemo in morda tudi oni ne bodo vedeli, dokler ne pride čas.

Več dela v jamskem sistemu

Ron se je odločil, da bo nadaljeval tudi z iskanjem prvotnega vhoda v komoro iz notranjosti jamskega sistema. Z boljšo visokotehnološko opremo, kot je radar, je lahko za trdnimi skalnimi stenami zaznal praznine, kar je bilo izjemno koristno. Z enega določenega mesta v jamskem sistemu je vedel, da se nahaja na razdalji nekaj metrov od komore – vendar priti od točke A do točke B skozi veliko, veliko metrov trdnega apnenca preprosto ni bilo tako enostavno.

Sledil je številnim lažnim napotkom, kot je na primer skalna stena, ki so jo našli v jamskem sistemu in je sledila obrisu skalne stene, tako kot je sledila stena komore. Vendar se ta sled ni izkazala.

Ko mi je Ron poskušal vse razložiti, nisem mogla razumeti, v čem je težava – dokler nisem sama vstopila v jamski sistem. Ko sem vstopila v majhno luknjo, sem pričakovala, da se bom znašla v veliki jami, kakršne sem obiskovala kot otrok. Namesto tega sem ugotovila, da mala luknja vodi skozi razpokan jašek približno 7,6 m naravnost navzdol – držati sem se morala vrvi in se nekako ›odrivati‹ od skal. Ob izhodu iz jaška sem se znašla na lesenih deskah, ki so bile edina ›tla‹, odprta jama pa se je pod mano nadaljevala še 40 ali več metrov.

The plans which form the "floor" in the main cave chamber. In the photo above right, Ron is standing on these planks. The plank at his shoulder level is to help with the descent and also to set the buckets of rocks on which are being removed. These are then hoisted up through the hole by a rope to several men posted at various levels in the crokked shaft, and finally passed up to the "above ground man". This plank is seen resting in the hole Ron and the boys chiselled into the cliff-face in Dec. 1981 when they first discovered the cave system. Below these planks, it is 40 feet straight down.

Slika 129: Majhna luknja je šla skozi nazobčan jašek približno 7,6 m NARAVNOST NAVZDOL.

Nič ni bilo tako, kot sem pričakovala. Ko sem se zvijala in obračala, da bi svoje telo prilagodila ozkemu jašku, ki je vodil v to območje, sem ugotovila, da sploh ne vem, v katero smer sem obrnjena. Brez kompasa sem bila popolnoma dezorientirana. Ko sem nato šal skozi nekaj majhnih odprtin iz glavne komore, sem bila popolnoma presenečena, kako tesni so bili prostori. Ker imam rahlo nagnjenost h klavstrofobiji, sem Rona, Dannyja in Ronnyja na novo začela spoštovati – nisem si mogla predstavljati, kako jim je to uspelo, in še vedno si ne morem.

Prej sem si mislila: ›Če veš, koliko metrov je do neke točke, zakaj je ne izmeriš in greš tja?‹ Zdaj pa sem razumela, zakaj. V tesnem prostoru, kjer so povsod jamske stene in skale, se je zdelo nemogoče karkoli izmeriti. Tudi pravilna smer se mi je zdela nemogoča. Seveda je Ron toliko let delal v teh jamah in predorih, da jih je poznal kot svojo plat, vendar to ne bo enostavno.

»Bližajoča se poguba‹

Poleg iskanja v jamskem sistemu je Ron svojo ekipo odpeljal tudi do blokiranega vhoda v predor v kamnolomu, da bi ga odprl. Z odstranitvijo blokov je nastala praznina, ki jo je Ron zaznal z radarjem, kot smo pojasnili prej, nato pa je bil predor zamašen. Zato je Ron splezal v notranjost in začel odstranjevati kamenje in grušč, pri čemer je vedra podajal naslednji osebi, ta pa naslednji itd. do zadnje osebe, ki je vsebino odvrgla ali odstranila. (To je ista metoda, ki so jo uporabljali v notranjosti jamskega sistema – pravimo ji ›vedro brigada‹, ki jo je včasih sestavljalo 10 ali več ljudi).

Nekoč ga je med čiščenjem predora s skupino dobrih prijateljev s Floride nenadoma prevzel občutek bližajoče se ›pogube‹ ali ›katastrofe‹. Vsem je povedal o tem ›vtisu‹ in pojasnil, da ne ve, kaj se bo zgodilo, da pa morajo vsi hitro spakirati opremo in ›oditi od tam‹. Vsi fantje so naredili, kot je rekel, in ravno ko so začeli odhajati, so vsi zaslišali glasen bobneč udarec, ki je prihajal z območja predora. Ogromen balvan na stropu predora je padel prav tja, kjer je sedel Ron.

Naslednji dan so se vrnili. Ron je razbil ogromen balvan in ga odstranil – občutek ›usodnosti‹ je izginil in nadaljevali so z delom. Vendar se je zdelo, da je razbitin, ki so zamašile luknjo, neskončno. Bloka sta zamenjala natanko tako, kot sta ju našla, in vsaj za zdaj obupala. Za zdaj še nimamo pojma, ali je predor v celoti blokiran na celotni poti in ali je to sploh pravi predor.

Vendar pa je Ronny, ko se je zadnjič vrnil v predor, lahko vzel dopust in se vrnil z njim – in Ronny je našel rimski kovanec z napisom ›Tiberius‹, kar kaže na to, da je bil predor odprt v rimskih časih, nato pa ponovno zapečaten. Tega posebnega kovanca nismo našli na našem seznamu rimskih kovancev, zato domnevamo, da je bil kovanec ›mestni kovanec‹.

Kopanje naravnost navzdol

Zadnji Ronov načrt je bil, da bi poskušal skozi trdno skalo izkopati jašek do komore, v kateri so bili shranjeni skrinja in drugi predmeti. Toda to je bil zelo negotov pristop – jašek bi se lahko zrušil in poškodoval nekatere predmete, ali pa bi lahko vložili ves trud in ugotovili, da so komoro zgrešili. To bi bil velik podvig, ki bi zahteval ogromno dela. Toda nekega izleta, ko je glavna ekipa odšla domov, je Ron z nekaj zvestimi pomočniki začel izkopavati jašek. Zdaj so imeli vrtalna kladiva in veliko boljšo opremo, kot so jo s fanti uporabljali v prvih letih.

Začeli so vrtati jašek in v več izletih prišli skozi približno 10 metrov trdnega

apnenca, vendar se ni zdelo, da je konec kje na vidiku. Ron je doživel nekaj, kar je značilno za človeško vrsto – postal je razočaran zaradi velikanskega truda in stroškov, za katere se je zdelo, da ne prinašajo popolnoma nobenih rezultatov.

The shaft straight down into the solid rock inside the cave system.

Slika 130: Jašek sega več kot 3 m v trdna tla jame.

Od vseh projektov, ki jih je Ron delal, je bil in je še vedno v njegovih mislih prisoten občutek nevrednosti za delo na tem projektu. Svetopisemski primeri tistih, ki so opravljali delo za Boga, vendar so v določenem trenutku na nek način propadli (kot na primer, ko je Mojzes udaril v skalo, ko mu je bilo rečeno, naj ji spregovori, kar ga je stalo privilegija, da bi lahko vstopil v obljubljeno deželo), so Rona živo opominjali na to, kako resne so lahko posledice, če bi dovolil, da bi bilo katero koli njegovo dejanje ali motivacija v nasprotju z Božjo voljo. Včasih je bilo zanj lahko razbrati, kako naj ravna, včasih pa ne. Poleg tega je razmišljal, da če bi prišel čas, ko bi bil neuspešen in ga Bog ne bi mogel več uporabljati, kako bi to vedel? V tem času se je začel spraševati, ali ga je Bog ›odvzel z delovnega mesta‹. Vedno je vedel, da ga Bog ne POTREBUJE, da bi opravil svoje delo – vedno lahko najde koga drugega. Zdi se, da se njegova prizadevanja niso obrestovala – odkar je prvič našel barko, je minilo že skoraj deset let.

Spodbudne besede ›obiskovalca‹

»Naj vas Bog blagoslovi pri tem, kar počnete tukaj‹

Pred nekaj leti sta Ron in en pomočnik odšla v Jeruzalem, da bi delala na jašku. Mesec ali dva prej je Ron govoril v neki cerkvi in eden od navzočih se je še posebej zanimal za skrinjo zaveze. Dobro se spomnim, ko je poklical sem in me začel spraševati, kdaj bo Ron odšel tja, itd. Zvenel je kot dovolj prijazen človek in rekla sem mu, da ne vem zagotovo (kar tudi nisem vedela), vendar da bo to v nekaj mesecih. Nato me je vprašal, kje bodo bivali, ker, kot je pojasnil, gre v Izrael in želi relativno poceni hotel. Povedal sem mu, kje običajno bivamo, kar se mi je zdelo dovolj nedolžno vprašanje. Vendar sem se kmalu naučil grozne lekcije – da ne smemo nikomur povedati, kdaj gre na delo v tujino, pa naj bo to Izrael, Egipt ali kje drugje.

Ko sta Ron in najin prijatelj (ki mu je pomagal) prišla v hotel, je bil tam moški, ki me je poklical. Nekako je izvedel za datum Ronovega prihoda (nisem mu ga povedala)! Izkazalo se je, da je bil ta človek pod vtisom (ali v zablodi), da je ›prerok‹,

in se je nameraval vsiliti v projekt. Tako sta bila Ron in njegov kopač pripravljena na delo – vendar Ron nikakor ni hotel temu človeku izdati ničesar pomembnega, zato sta šla v glavni jamski sistem, vendar nista mogla opraviti dela, ki sta ga nameravala – ne ob njegovi navzočnosti.

Kot mi je pojasnil Ron, je bila ta epizoda slama, ki je nekako ›zlomila kamelje hrbte‹. Kot vedno je molil, da bi šel tja, in bil prepričan, da je to tisto, kar bi moral storiti. Ron je vse stroške plačal iz lastnega žepa in ta je bil drag. Če vse skupaj seštejemo, je šlo za približno 7.000 do 8.000 dolarjev, kar je za nas veliko denarja. Zato se je Ron začel spraševati, ali res počne to, kar želi Bog, ali pa se samo slepi. V tem času je minilo že skoraj 10 let, odkar je prvič našel barko – je naredil kaj narobe, da ga Bog ne more več uporabljati? Ne glede na to se je Ron na tem potovanju odločil, da je z njim konec – končal je. Zaprl bo jamski sistem in se nikoli več ne bo vrnil.

In naj vam povem, da to sploh ni podobno Ronu. Ko je odhajal od tu, je bil zelo navdušen in izkušnja, ko se je pojavil ›prerok‹, je morala biti zanj strašen udarec. Tisto malo, kar mi je povedal o tem dogodku, kaže, da je bila izkušnja veliko hujša, kot se sliši. A karkoli se je že zgodilo, je Rona, ki si je neuspešno potovanje razlagal tako, da so ga ›odnesli iz službe‹, popolnoma razvrednotilo.

Potem pa je Ron doživel izkušnjo, ki mu je spremenila življenje. Nekega dne na tem potovanju sta s ›prerokom‹ sedela na tleh tik pred vhodom v jamski sistem – Ronov pomočnik je bil znotraj. Ron je delal na radarskem skenerju – menjal papir ali kaj podobnega, ›prerok‹ pa je v senci velikega grma jedel kosilo. Mesto, kjer sta sedela, je bilo takrat veliko metrov nižje od nivoja tal tik za njima, saj je Ron na tem mestu pred leti izkopaval. To je treba razumeti v luči naslednjega dogodka.

Ron je za seboj zaslišal glas: ›Bog te blagoslovi pri tem, kar počneš tukaj,‹ in pogledal je navzgor. Na veliko višjih tleh, veliko metrov nad njim, je stal visok, vitek moški s temnimi lasmi, oblečen v dolgo belo obleko in pokrivalo za glavo, podobno tistim, ki so jih nosili v svetopisemskih časih – le da je bilo vse čisto belo. Presenečen, predvsem zato, ker nikomur ni povedal, kaj ›počne tukaj‹, se je spraševal, kdo je ta moški.

Poskušal je vzpostaviti vljuden pogovor in ga vprašal, ali je iz okolice. Moški mu je preprosto odgovoril: ›Ne.‹ Nato je molčal. Ron ga je nato vprašal, ali je turist, in moški je spet odgovoril preprosto: ›Ne‹. Še več tišine, nato pa je postava v belem rekla: ›Sem na poti iz Južne Afrike v Novi Jeruzalem‹. Ron je bil tako presenečen, da ni mogel ničesar reči, ampak je samo strmel vanj. Nato je moški ponovno rekel: ›Bog te blagoslovi pri tem, kar počneš tukaj‹, nato pa se je obrnil in odšel.

Čez trenutek je ›prerok‹, ki moškega ni mogel videti, ker je bil v senci grma, rekel: ›Ron, ali misliš, da sva govorila z angelom?‹ Ron je odgovoril: ›Vsaj … ‹

Njegovega klica se spominjam, kot da bi bilo včeraj. Če Rona ne poznate osebno, naj vam pojasnim, da je Ron zelo nezahteven. Nikoli ne deluje razburjeno ali jezno – njegov glas le redko razkrije njegova prava čustva. Toda vedela sem, da se je nekaj

zgodilo, čeprav je bil njegov glas miren. Povedal mi je, kaj se je zgodilo, in pojasnil, da je le nekaj ur prej tiho obupal – razočaran, utrujen in preprosto izčrpan je izgubil prepričanje, da je to, kar počne, Božja volja. Potem pa se je pojavil ta neznanec in od besede do besede ponovil njun pogovor. Vesel je bil, da je ›prerok‹ vsaj slišal pogovor – vsaj zagotovo je vedel, da se je res zgodil.

Ko je spraševal domačine, ki so delali vzdolž edine poti, po kateri je lahko kdo vstopil na to območje, je ugotovil, da nihče ni videl, da bi kdo s takšnim opisom prišel na to območje ali ga zapustil. Čeprav je eskarpant???? izjemno dolg, ga danes obdajajo stavbe, ograje in kamniti zidovi, ki preprečujejo, da bi kdo prišel na območje, razen po eni posebni ulici. In prodajalci ob tej ulici so bili tam dan za dnem, vse odkar je Ron delal tam in jih je dobro poznal. O tem ni bilo dvoma – neznanca v belem ni videl nihče drug. In potem mi je Ron povedal, da je verjel, da je bil to več kot le angel – bil je globoko prepričan, da je bil to sam Kristus.

Ne glede na to, ali je bil to Kristus ali angel, je bila ta izkušnja dovolj, da je Rona opogumila in ga prepričala, da njegov trud NI bil zaman in da je še vedno v Božji volji.

In od takrat sem rezultate te izkušnje vedno znova videla pri obeh. Od tistega trenutka naprej ni nič moglo ali nikoli ni moglo omajati Ronove vneme ali prepričanja v ta ali kateri koli drug projekt. Ko so njega in njegovo skupino približno leto dni pozneje (avgusta 1991) ugrabili v vzhodni Turčiji, vem, da mi je znanje te izkušnje dalo popoln mir – nikoli (po začetnem šoku) nisem verjela, da je Ron v resni nevarnosti, saj sem vedela, da ga čaka še veliko dela. Moja umirjenost je bila tako opazna, da so ga prijatelji v bolnišnici, ko se je Ron vrnil, zbadali: ›Tvoji ženi zagotovo ni preveč mar zate, saj je bila na televiziji, ko je govorila o svojem ugrabljenem možu, ZELO umirjena.‹

Ron o tej izkušnji z ›možem v belem‹ ne govori veliko, vendar verjamem, da mu je dobesedno spremenila življenje in mu dala dovolj spodbude, da bo zdržal vse, kar bo potrebno, da bo delo dokončano. In od takrat Ron, tako kot vsi drugi, večinoma ›čaka‹.

Krvni testi

Nihče ni bil bolj presenečen, ko je Ron prvič javno povedal o rezultatih krvnih preiskav vzorcev, ki jih je vzel iz spravnega pokrova, kot sem bila jaz. (Vse, kar je o tem povedal, si lahko ogledate v njegovem govoru na našem videoposnetku ›Predstavitev‹ in tega tu ne bom ponavljala.)

Druge vzorce je vzel vzdolž razpoke, kjer se razteza skozi kamninsko podlago ob prečni luknji, sama pa sem lahko vzela majhen vzorec, ga tri dni rehidrirala in si rdeče krvničke ogledala pod mikroskopom. Toda tudi takrat mi ni nikoli omenil, da bi bile opravljene kakršne koli dejanske laboratorijske analize. Prav tako nisem nikoli videla drugega vzorca. Zato lahko poročam le o tem, kar je že povedal, saj mi je povedal, da namerava, ko bo pravi čas, v komoro poslati dva nepristranska genetika, ki bosta vzela svoje vzorce in vsak opravila svojo neodvisno analizo, ki jo bosta sproti snemala.

To je Ronov načrt, za katerega upa, da se bo uresničil, vendar tako kot pri vsem drugem ne vemo natančno, kako, kdaj in kje se bo to zgodilo. Vendar za zdaj o tej temi nima povedati ničesar več. Iz izkušenj z Noetovo skrinjo se je naučil, da so se našli ljudje, ki so si izmislili neverjetne razloge za zavračanje rezultatov, na primer, da je Ron ›naredil‹ vzorec itd., tudi ko je dal posneti laboratorijske analize, ko so bile opravljene.

Dovolj je, da si ogledamo delček sojenja O. J. Simpsonu, da vidimo, kako pomembni so lahko krvni testi in kako lahko ljudje najdejo način, da jih poskušajo diskreditirati. Moje osebno mnenje je naslednje: Če namerava Gospod javno pokazati, da ima kri njegovega Sina tako edinstvene lastnosti, da ni mogoče zanikati njegove človeškosti in božanskosti, bo poskrbel, da bodo ti dokazi predstavljeni tako, da jih ›pametni‹ ljudje ne bodo mogli ›razložiti‹ poštenim ljudem. Od časa, ko je Ron našel Kri, so genetske raziskave (DNK) opravile dolgo pot, kar morda kaže na to, da Bog pripravlja človeštvo na dokaz, ki ne bo molčal, ampak bo pretresel svet. Zato za zdaj le upoštevajte, kar je Ron povedal, in še enkrat, opazujte in čakajte.

Imam še zadnjo pripombo na to temo – ljudje, ki trdijo, da so ›verniki‹, dajejo izjave, kot so: ›To ne more biti res – nemogoče bi bilo biti človek in imeti posebne lastnosti, ki jih kaže ta kri‹. Ne smemo pozabiti, da nas je ustvaril ON; nimamo pravice omejevati njegove moči s svojim zelo omejenim znanjem o njegovi stvaritvi.

Nekateri ljudje nočejo verjeti, da bi lahko razdelil Rdeče morje v globoki vodi, na mestu, ki je široko 8 milj. Potem pa ti isti ljudje skušajo razložiti z besedami, ki jih lahko razumemo, da ga je res razdelil v 30 metrih vode, ko je bil veter ravno pravšnji itd. itd. Pri tem pa pozabljajo, da ON ni ustvaril le tega planeta, ampak VSE, kar je v znanem in neznanem vesolju. Za njega ni nič posebnega, če razdeli malo vode.

Zato zadržite svojo sodbo o stvareh, ki še niso dokazane. To ne pomeni, da morate slepo sprejeti besedo kogar koli. Pomeni le počakati in videti.

Prepis Ronowega pričevana o Jezusovi krvi

vir: https://www.youtube.com/watch?v=EGLPADW_kUw

»Dober večer, Ron, najlepša hvala za vse tri seminarje … Moje vprašanje je, da ste rekli, da ste dali Izraelcem pregledati kri našega Gospoda. Kakšna je bila njihova določitev tega?« … »Posušena kri je mrtva kri, to vsi vedo. Lahko testirajo kri faraonov, mumije faraonov. Obstajajo določene stvari, ki jih lahko naredijo. Toda ne morejo dobiti števila kromosomov s katero koli metodo, ki mi je znana. Stvari se spreminjajo. Ne trdim, da vem vse. Vendar pa ne obstaja način, ki ga poznam, da bi lahko dobili število kromosomov iz mrtve krvi. Lahko dobite DNK in nekatere druge stvari, vendar ne števila kromosomov. To se naredi iz živih belih krvniček. Torej pri tej analizi sem najprej kri odnesel v laboratorij v Izraelu. Enega od ljudi, s katerim delam v antičnih umetninah, sem vprašal: Kje je dober laboratorij, ki opravlja zanesljivo delo? In povedali so mi, ta in ta. Izbral sem ga in samo rekel: ›Prosim, preglejte to kri in mi povejte, kaj mi lahko poveste o njej, prav?‹ Rekli so: ›No poglej, morali jo bomo

rekonstituirati. Dali jo bomo v fiziološko raztopino in jo hranili pri telesni temperaturi 72 ur z nežnim vrtinčenjem.‹ V redu, to je njihova stvar. ›To je super,‹ sem rekel. ›Toda želim biti tam, ko jo boste pregledali.‹ Rekli so: ›Dobro.‹ Tako sem se vrnil. Pregledali so jo. Rekel sem: ›Torej?‹ Rekli so: ›To je človeška kri, to lahko povemo.‹ Opravili vse teste, ki jih morajo narediti. In potem sem rekel: ›Vzemite nekaj belih krvnih celic in jih dajte v rastni medij in jih hranite na telesni temperaturi 48 ur.‹ Rekli so, da to ne bo pomagalo, ker je kri mrtva . Rekel sem: ›Ali bi prosim naredil to zame?‹ Rekli so: ›V redu, naredili bomo.‹ ›Torej, kakorkoli, želim biti tam, ko jo boste vzeli ven in jo pregledali.‹ Torej sem bil ponovno tam, vzeli so jo ven in jo pregledali pod mikroskopom. In en tehnik je poklical drugega tamle, in potem so poklicali šefa od tamle in med seboj so nekaj časa govorili hitro hebrejščino (miljo na minuto). In potem so me pogledali in rekli: ›Gospod Wyatt, ta človeška kri ima v sebi samo 24 kromosomov.‹ Vsi ostali imajo 46, vidiš 23 od svoje mame, 23 od svojega očeta. 22 avtosomov od vaše matere, 22 avtosomov od vašega očeta. Od mame dobiš X, od očeta pa lahko dobiš X ali Y. Ta kri je imela 23 kromosomov z materine strani in samo 1 Y kromosom. Vidite, da se otrok ne bi mogel razviti, če ne bi imel avtosomov od matere. Torej so bile vse njegove fizične značilnosti določene po materini strani družine, njeni avtosomi. Njegovo moškost pa je določil ta 1 Y, ki je prišel iz vira ne človeškega moškega. Potem so rekli, da je ta kri živa. In potem so rekli: ›Čigava je ta kri?‹ Rekel sem: ›To je kri vašega Mesije.‹ In zagotavljam vam, da so se življenja teh moških spremenila.«

›Temna stran‹

Ron me je spomnil na pet ljudi, ki so izgubili življenje ravno v času, ko so poskušali ovirati ali celo ustaviti izkopavanje. Zaradi njihovih družin jih ne bomo poimensko objavili. Še vedno pa imamo časopisni članek – na prvi strani časopisa Nashville Banner, ki govori o smrti enega od njih.

Ta moški je naletel na Rona in fante, ko so prihajali in odhajali z izkopavanja, ter jih začel spraševati. Kmalu je izvedel, kaj se dogaja (v tem času je Ron že videl barko), in bil je odločen, da mora ›svet‹ to vedeti. Sklical je ›tiskovno konferenco‹, na kateri je nameraval naznaniti ›veliko odkritje‹. Ko je Ron to izvedel, je s fanti takoj spremenil let in odletel večer pred predvidenim letom.

Tiskovna konferenca naj bi potekala v bližnji uličici, ki je bila razmeroma odmaknjena. Ko se je Ron vrnil domov, je našel poročilo na prvi strani časopisa v Nashvillu. Moški je bil najden mrtev v tisti uličici, ustreljen v glavo z eno samo ›ostrostrelsko‹ kroglo, ko so prišli novinarji. Nobenega dodatnega pojasnila ni bilo.

Z lahkoto bi lahko napisal več knjig o izkušnjah, ki jih je imel Ron s tistimi, ki so poskušali posegati v njegovo delo, pa tudi s tistimi, ki so se zavzemali, da bi ga??? in njegovo delo poskušali diskreditirati z govoricami in osebnimi mnenji. Poznam dva človeka, ki sta sodelovala z Ronom pri nekem odkritju (ne pri tem), in oba sta mi povedala, da sta se ›obrnila proti njemu‹, ker preprosto ne moreta verjeti, da je našel skrinjo zaveze. No, jaz na to gledam tako, ???da Tomaž ni verjel, da Kristus res stoji

pred njim, dokler ne bi videl odtisa žebljev v njegovih rokah in rane na njegovi strani – in Kristus ga za to ni kaznoval. Pravzaprav se je ta epizoda morda zgodila v korist tistih, ki bodo prišli pozneje in ga ne bodo mogli videti, vendar bodo brali o Tomaževi potrebi po ›dokazih‹.

Zahteva po dokazih ni ›greh‹. ›Vera‹ ni slepa – temelji na resničnosti, ki je povsod okoli nas. Toda tisto, kar je zadostovalo v preteklosti, ne zadostuje več današnjemu ›človeku‹, ki je bombardiran s tako imenovanimi ›znanstvenimi‹ dokazi, ki nam jih ›strokovnjaki‹ razlagajo kot ›pozitiven dokaz‹, da je Sveto pismo ›mit‹. Bog v svojem usmiljenju zagotavlja trdne dokaze za generacijo, ki so jo naučili, da ›kot evangelij‹ verjame ›besedam‹ naših vzgojiteljev in ›visokošolskih učiteljev‹. Nihče ne bi smel sprejeti nikogaršnje besede o čemer koli, dokler ne vidi dokazov. Če pa je nekdo druge trditve podkrepil s trdnimi dokazi, je to zadosten razlog, da razmislimo o nečem, kar morda trdi, vendar v tistem trenutku ne more dokazati. Še enkrat poudarjam, da je pomembno, da se o tej temi izobražujete in zadržite končno sodbo, dokler se ne pokažejo trdni dokazi ›da‹ ali ›ne‹.

Ali bo skrinja zaveze objavljena? Kaj se bo zgodilo zdaj?

Vse je še vedno tam, kjer je Ron našel, popolnoma skrito in zelo dobro varovano. Ali bo VSE razkrito javnosti? Ne vemo – vem, da je Ronova največja želja izkopati celotno območje in tako razkriti kraj križanja vse do komore, vendar ne vemo, ali se bo to kdaj zgodilo.

Naučila sem se, da se dogodki, ne glede na to, kako verjamem, da se bodo zgodili, VEDNO zgodijo drugače. ›Ampak zagotovo bo skrinja izvlečena, kajne?‹ Ne vemo, ali se bo to kdaj zgodilo – skrinja je globoko v zemlji in zdi se, da je v tem trenutku skoraj nemogoče, da bi jo in druge predmete izvlekli brez Božje pomoči. Vendar ne vemo.

Ron je prepričan, da bodo stvari, o katerih ste tukaj brali, kmalu objavljene, in sicer zaradi drugih dogodkov, za katere imamo razlog verjeti, da se bodo zgodili (ki jih zdaj ne bomo omenjali), vendar ne pozabite, da čaka že od leta 1982. Če se to ne bo zgodilo tako kmalu, zagotovo ne bo obupal – prav tako ne trdi, da se bo to zgodilo tako kmalu – le da verjame, da obstaja velika verjetnost.

Prosimo vas, da molite za to spletno??? mesto, saj ga trenutno določeni ljudje pod vodstvom Satana poskušajo ›zakopati‹ še globlje v zemljo, kot že je. Konec koncev, česa bi se lahko Satan bal bolj kot dokazov, ki so tam zakopani?! Kakor koli se bodo stvari zgodile, bodo potekale ob popolnem Božjem času in nihče ne bo mogel spremeniti dogodkov, ki jih namerava uresničiti. Morda pa lahko njegov prihod pospešimo tako, da bomo zvesti in marljivi služabniki ter dokončamo delo, ki nam ga je naložil.

Verjamemo, da bo svet videl skrinjo in druge predmete ter da bodo izvlečene kamnite plošče. In verjamemo, da se čas približuje. Če želite razumeti, zakaj v to verjamemo, nadaljujte z branjem.

Druge trditve o skrinji zaveze

Kopija skrinje zaveze?

Tu in tam nas kdo vpraša o zgodbi o skrinji, ki jo je sin kraljice iz Sabe odnesel v Etiopijo, potem ko je dal izdelati kopijo, ki naj bi nadomestila izvirnik.

Pri tem je treba upoštevati več stvari – prvič, da bi lahko naredili kopijo, si jo je moral nekdo ogledati. Toda nihče razen velikega duhovnika do nje ni mogel dostopati, pa še takrat je pred njo stal le enkrat na leto. Če jo je kdo drug le pogledal ali se dotaknil pokrivala, ki ga je prekrivalo, je bil ubit. Kdo ga je lahko videl, da bi ga posnemal?

Še več, ali si upamo domnevati, da bi bilo mogoče Boga prevarati? Njegova navzočnost je nenehno prebivala nad spravnim pokrovom – ali se je samo samozadovoljno ›preselil‹ na ponarejeno skrinjo? Njegove zahteve za zaščito najsvetejšega prostora pred oskrunitvijo so bile tako natančne, – da je dal celo zelo, zelo stroge zahteve glede oblačil velikega duhovnika, ko je prihajal v njegovo navzočnost. Bog ni dovolil, da bi človek oskrunil njegov zemeljski prestol.

Biti moramo zelo previdni, da ne bi pozabili na Njegovo svetost. Naš Bog je vsemogočen, vsemogočen in svet. Noben človek ne bi mogel ogoljufati Boga s ›kopijo‹ njegovega zemeljskega prestola. Prav tako ne bi dovolil, da bi neposvečane roke odnesle njegov prestol. To se preprosto ni zgodilo. Presenetljivo je, da je to ista vrsta zgodbe, ki so si jo izmislili o Noetovi skrinji – zgodba, da so pravi ostanki kopija, ki jo je naredil Konstantin ali kdo podoben. Ko se Satan sooči z Božjimi dokazi in jih ne more uničiti, se mora zateči k lažem, da bi poskušal zmanjšati njihov vpliv.

Skrinja zaveze in tretji tempelj?

Skrinja zaveze in judovsko žrtvovanje, še enkrat?

Vprašanje, ki nam ga pogosto zastavljajo, je, ali verjamemo, da bodo Judje ob razkritju skrinje ponovno uvedli žrtveni sistem. Če verjamemo Božji besedi, je odgovor lahko samo ›ne‹. Kot smo že razpravljali, je Jeremija, ki je prerokoval v času, ko je skrinja izginila, zapisal:

> Zgodilo se bo, ko boste pomnoženi in povečani v deželi, v tistih dneh,‹ govori Gospod, ›ne bodo več rekli: ›Skrinja Gospodove zaveze.‹ Niti to ne bo prišlo na misel, niti se tega ne bodo spomnili, niti je ne bodo obiskali, niti to ne bo več storjeno.
>
> Jer 3,16

Gospod je Judom govoril, da bo, če se vrnejo k njemu, zanje storil čudovite stvari. Toda ker je bila ta prerokba pogojna, se ni nikoli uresničila. Vrstica, ki smo jo pravkar prebrali, pa jim je želela povedati, da bo prišel dan, ko bo Mesija umrl zanje, ko bodo

prenehale vse žrtve in ko bodo oni postali njegovi nosilci luči za svet. Dejstvo, da so kot ljudstvo zavrnili Božje prošnje in nazadnje odpadli, ni spremenilo dejstva, da bo prišel dan, ko bodo žrtve zanj postale ogabnost:

> Kdor kolje vola *je, kakor če* usmrti človeka; kdor žrtvuje jagnje, *kakor če* odseka pasji vrat; kdor daruje daritev *kakor če bi daroval* svinjsko kri; kdor sežiga kadilo *kakor če bi* blagoslovil malika. Da, izbrali so si svoje lastne poti in njihova duša se razveseljuje v njihovih ogabnostih.
>
> Iz 66,3

Jeremijeva ????vrstica nakazuje, da Bog Judom zaradi tega nikoli ne bo vrnil skrinje. Poleg tega pa je, ko so Judje odšli v babilonsko ujetništvo in je bil tempelj porušen, Bog spregovoril po svojem preroku Ezekielu in jim dal nova navodila glede žrtvenega sistema – navodila, ki niso več vključevala skrinje zaveze. Glej Ezekiel 44 do 46.

Ko so se vrnili iz ujetništva, so nadaljevali z žrtvenim sistemom po Božjih navodilih, vendar brez skrinje. V Kristusovem času so še vedno izvajali žrtveni sistem, spet – brez skrinje. Nobenega razloga ni, zakaj bi za izvajanje žrtvenega sistema potrebovali skrinjo. Vse, kar bi morali storiti, je, da bi zgradili ›Gospodovo mizo‹, kot je bilo naročeno v Ezekielu 41,22.

Nikoli ne pozabimo, da je bil Satan nekoč ›pokrivajoči kerub‹ – živel je v Božji navzočnosti. In pozna resnico – ve, kaj se dogaja, in njegov cilj je izbrisati Božjo resnico. Ljudi navdihuje, da si izmišljajo ideje in teorije, ki odpravljajo svete resnice, da bi nas prevarali. In tudi za resnične vernike je naša edina zaščita v njegovi sveti besedi.

Prepričani smo, da so mnogi ljudje prerokbe, ki se nanašajo na ›Izrael‹, uporabili za dobesedno judovsko raso, čeprav se v resnici nanašajo na ›Božje ljudstvo‹ (ki ga seveda sestavljajo ljudje vseh ras, tudi Judje):

> Če ste Kristusovi, ste Abrahamovo seme in dediči po obljubi.
>
> ???

Zaradi tega so mnoge prerokbe, ki se nanašajo na dogodke po Kristusovem drugem prihodu, napačno razumljene kot dogodki, ki se zgodijo po njegovem prvem prihodu (in s tem pred njegovim prihodom).

Kristusova kri na spravnem pokrovu

6. januarja 1982 je Ron Wyatt vstopil v sobo pod Kalvarijskim nasipom, severno od mestnega obzidja Jeruzalema. V tej komori je videl skrinjo zaveze in številne druge stvari, za katere verjame, da so preostala oprema, zgrajena na Sinaju po izrecnih Božjih navodilih za zemeljsko svetišče.

Na spravnem pokrovu je našel nekaj, kar se mu je zdelo, da je posušena kri. Danes vemo, da je to kri in da je človeška. Verjamemo, da je to kri, ki jo je Kristus prelil za naše grehe. Ta koncept je bil za Rona povsem nov in v nobenem starodavnem zapisu

nismo našli omembe, ki bi govorila o takšnem konceptu. Toda ko sva študirala, sva spoznala – po najinem razumevanju -, da je to edini način, kako se je to lahko zgodilo in popolnoma izpolnilo tip???.

Bog nas v svojem ravnanju s svojo stvaritvijo človeka uči svoje velike resnice na edini način, na katerega jih lahko razumemo – s tipi???, primerjavami, zgledi in prilikami. Ko je Kristus pridigal ljudem, je govoril samo v prilikah:

> Vse te besede je Jezus množici govoril v prispodobah; brez prispodobe pa jim ni govoril,
>
> Mt 13,34

V prejšnjih člankih smo na kratko preučili žrtveni sistem, ki ga včasih imenujemo svetiščna služba, in razumemo, da je to ›tip‹ za resnično delo resničnega žrtvenega Jagnjeta in velikega duhovnika.

V načrtu odrešenja je Kristus predstavljen kot popolna žrtev na zemlji. Svoje služenje v nebeškem svetišču in najsvetejšem svetišču, ki sta njegovi uradni službi Posrednika in Visokega duhovnika, je prevzel po svoji smrti in vnebohodu v nebesa.

Toda med njegovo smrtjo kot Žrtvijo za greh in prevzemom njegove duhovniške vloge v nebesih je antiteza, od katere je vse skupaj odvisno – darovanje njegove krvi Očetu.

Natančnost, s katero je ›antipod‹ izpolnil ›tipe‹

Mnogi verjamejo, da je bilo treba Njegovo kri, da bi popolnoma izpolnila tip, predstaviti Očetu v nebesih. Vendar to ni bilo mogoče – Kristus je umrl na zemlji in ne v nebesih. Ko je bila njegova žrtev sprejeta, je bil v grobu. Sprejeta je morala biti, preden je bil vstal iz mrtvih.

Drugi verjamejo, da je morala njegova kri le padati na tla, da bi se štela za ›ponujeno‹ Očetu. Vendar pa moramo pozorno poiskati ›tip‹ za to ›antitezo‹.

Bog je dal izredno izrecna navodila glede darovanja krvi s strani duhovnikov in velikega duhovnika. Najmanjše majhno odstopanje od njegovih navodil – če žrtev na primer ni bila popolna – in duhovnik je bil zadet. Spomnite se, kaj se je zgodilo Aronovima sinovoma, Nadabu in Abihuu, ko sta na Sinaju pred Gospodom darovala ›čuden‹ ogenj -

> Nadáb in Abihú sta umrla pred Gospodom, ko sta v Sinajski divjini, pred Gospodom, darovala tuj ogenj … 4 Mz 3,4

Bog je zahteval, da se njegove svete stvari ohranijo neomadeževane. Ni hotel sprejeti daritve, ki ni bila popolna in pri svoji predstavitvi ni izpolnjevala vseh zahtev. Ne moremo verjeti, da bi Oče dovolil, da se kri njegovega Sina daruje preprosto na zemlji – kajti zemlja je oskrunjena. Še več, zaenkrat pripada knezu tega planeta, Satanu.

Ker je bila vsaka druga vrsta tako natančno izpolnjena v antitezi, bi bilo tudi to

darovanje Kristusove krvi Očetu popolnoma izpolnjeno. Prav tako je treba razmisliti o tem, kako naj bi Kristus daroval svojo kri, ko je bila po njegovi smrti prelita? Ali naj bi jo daroval po tem, ko je vstal od mrtvih, ko je šel v nebesa? Ne – saj je moral njegovo žrtev sprejeti Oče, preden bi bil vstal iz mrtvih. Dokaz, da jo je Oče sprejel, lahko vidimo tudi pri tistih, ki so vstali hkrati s Kristusom:

> Ko je Jezus z močnim glasom ponovno zavpil, je odposlal duha. In glej, tempeljsko zagrinjalo se je raztrgalo na dvoje od vrha do tal; in zemlja se je stresla in skale so se razklale; in grobovi so se odprli; in mnogo teles svetih, ki so spali, je vstalo in po njegovem vstajenju so prišli iz grobov in odšli v sveto mesto in se mnogim prikazali.
>
> Mt 27,50-53

Med Kristusovo smrtjo na križu in vstajenjem je bila njegova kri predstavljena Očetu in ta jo je sprejel. Vendar njegove krvi fizično niso predstavile nobene človeške roke. Od začetka je bil načrt popoln.

600 let pred Kristusovo smrtjo je Bog poskrbel, da je bila podoba njegovega prestola, zemeljska skrinja s spravnim pokrovom, skrita globoko v zemlji, tik pod mestom, kjer bo njegov Sin umrl na križu. Na ta spravni pokrov bo padla Kristusova kri. Pri zemeljskem bogoslužju je kri daroval veliki duhovnik, toda Kristus, pravi veliki duhovnik, je bil mrtev. Njegov Oče je poskrbel, da je Kristus tudi v svoji smrti poškropil zahtevano kri na s spravni pokrov.

Ko je Kristus umrl, se je zatresla zemlja. Skala se je razcepila tik pod Njegovim križem in ta razpoka je segala naravnost v skrito sobo, v kateri je bil neokrnjen ›zemeljski‹ Božji prestol – skrinja s spravnim pokrovom. Ko je po smrti stotnik zabodel kopje v Kristusovo stran in mu prebodel vranico, sta skozi to razpoko pritekli kri in voda, ki sta padli navzdol in poškropili spravni pokrov.

Kristusa so sneli s križa in ga položili v Jožefov grob. Bil je mrtev. Na soboto je počival v grobu.

Nato je zgodaj zjutraj naslednjega dne ista nevidna roka, ki je povzročila prvi potres, povzročila še en potres v trenutku, ko je Oče sprejel Žrtvovanje. Sin je dobil ukaz za življenje in je prišel iz groba kot zmagovalec nad smrtjo za večnost.

V dokaz te zmage so istočasno iz grobov prišli tudi številni svetniki, ki niso nikoli več okusili smrti. Čeprav je Kristus dal svoje življenje, je odločitev o tem, ali je žrtev sprejemljiva, pripadala njegovemu Očetu.

Skrinja zaveze – neomadeževana s strani človeka ali Satana

Bog je za to skrinjo poskrbel s čudovitimi določbami. Nihče je ni mogel oskruniti – le veliki duhovnik se ji je lahko približal, pa še to, če ne bi izpolnil Božjih zahtev, bi tudi njega zadela smrt. Ostala je edini kraj na zemlji, ki je lahko sprejel Kristusovo kri kot daritev za greh, saj je bila edini predmet na tem planetu, ki ga človek ni oskrunil. Bog ni dovolil, da bi človek oskrunil njegov zemeljski prestol, prav tako ni dovolil, da

bi človek uničil tablice zakona pod tem prestolom. Plačilo za vsak greh je bilo opravljeno prav nad tem večnim Zakonom.

> Pravičnost in sodba *sta* prebivališče tvojega prestola, usmiljenje in resnica bosta šla pred tvojim obličjem.
>
> Ps 89,14

Popolna ›pravičnost‹ zahteva smrt grešnika. Toda popolno ›usmiljenje‹ je zagotovo nadomestilo za resnično skesanega grešnika.

> Usmiljenje in resnica sta se skupaj srečala, pravičnost in mir sta poljubila *drug drugega*. Resnica bo izvirala iz zemlje in pravičnost bo gledala dol z neba.
>
> Ps 85,10-11

Usmiljenje Boga Očeta, ki ga brez obstoja greha ne bi bilo mogoče videti, se je končno izkazalo za vse človeštvo, ko je dovolil, da njegov edinorojeni Sin umre. ›Resnica‹ njegovega zakona je bila prekrita s krvjo njegovega Sina – in je s Kristusovo pravičnostjo zagotovila odrešitev vsega človeštva pred obsodbo tega zakona.

Kristusova kri ni razbila kamnitih desk

Kaj danes pomeni odkritje skrinje zaveze? Kakšna je povezava s tem, o čemer smo pravkar razpravljali?

Skrinja je bila zgrajena za hranjenje dragocenega zakona, nad zakonom pa je bilo usmiljenje, kjer se je izkazovala Božja navzočnost. Popolni zakon je zahteval popolno poslušnost – vse, kar je bilo manj, je zahtevalo smrt grešnika. Božja navzočnost in njegov zakon sta neločljiva. Nihče se mu ne more približati in živeti – razen po Kristusu, ki je prelil svojo kri prav na tem spravnem pokrovu, med popolnim Božjim zakonom in Bogom samim. Kristusova kri ni razbila teh kamnitih miz – razbila je verige, ki so nas vezale na greh in smrt:

> Usmiljenje in resnica sta se skupaj srečala, pravičnost in mir sta poljubila *drug drugega*. Resnica bo izvirala iz zemlje in pravičnost bo gledala dol z neba.
>
> Ps 85,10-11

»Usmiljenje in resnica‹ sta se srečala na tem s spravnem pokrovu. ›Iz zemlje‹ bo vzklila ›resnica‹, ko se bosta skrinja in kamnite plošče lahko razkrili vsej zemlji. In ko danes sedimo tukaj, naša ›pravičnost‹ gleda z neba, medtem ko naš veliki Visoki duhovnik za nas pred Očetom prosi za svojo kri.

In ko bo ves svet lahko videl prav to skrinjo, na kateri je Bog izkazal svojo navzočnost, se bo sam prepričal, da je Njegov zakon resničen. Ni bil pribit na križ – odpravljen je bil le zakon, ki je bil vsebovan v predpisih, ki so se nanašali na žrtveni sistem. Njegov zakon bo ostal za vedno.

Odpadniško krščanstvo in kamnite plošče

Prerokba se hitro izpolnjuje, kar vodi k najbolj monumentalnim dogodkom v vsej

zgodovini. Vendar se zdi, da je večina tistih, ki se imenujejo z Njegovim imenom, zaslepljena za velike resnice, ki bodo ločile ovce od kozlov. Če se vrnemo v Genezo in zgodbo o Kajnu in Abelu, se že na začetku naučimo, da Bog ne sprejema nobenega nadomestka ali spremembe v tem, kar nam je zapovedal. Kajn se je razjezil, ker njegova daritev pridelkov z njegovih polj ni bila sprejemljiva – toda Bog je izrecno predpisal zahteve glede žrtev, ki jih je bilo treba prinašati – krvave žrtve – ker so vse predstavljale smrt njegovega Sina. V svojem besu je Kajn ubil svojega brata Abela, katerega daritev je bila sprejeta.

Ko beremo Sveto pismo, vedno znova beremo, kako njegovo ljudstvo nikoli ni prenehalo z vključevanjem drugih praks v čaščenje Boga – praks, ki niso bile sprejemljive na noben način, v nobeni obliki ali na noben način, čeprav so se ljudem zdele neškodljive. Bog je bil in je vedno zelo natančen in jasen v svojih zahtevah do svojega ljudstva – te se z leti niso nikoli spremenile, čeprav vam bodo mnogi zelo hitro rekli, da so se spremenile.

ENOTNOST!

In danes se bo ljudstvo, ki se je imenovalo po Njegovem imenu, soočilo z največjo krizo, s katero se je kdajkoli moralo soočiti. Morda se zdi to težko verjeti v tej dobi, ko nam ni več treba častiti v skrivanju in strahu pred preganjanjem, vendar je to dejstvo. Prav zdaj je namreč začel delovati načrt, po katerem naj bi se vse cerkve združile v skupnih točkah nauka. Vse trpljenje in preganjanje Božjega ljudstva, ki se je skozi stoletja borilo za ohranitev čistosti Božjega nauka, se bo izjalovilo.

Na televiziji se dan za dnem pojavljajo različni in različni ›voditelji‹, ki govorijo o tem, kako bo ta ›enotnost‹ dokončala Božje delo, čeprav bo dejansko res dokončala ›delo‹, vendar to ne bo Božje delo. Poganske prakse in nauki, ki so se kmalu po Kristusovem času hitro prikradli v krščansko vero, še vedno prevladujejo v ›odpadniškem krščanstvu‹, čeprav je bila v zadnjih nekaj stoletjih v mnogih cerkvah do neke mere obnovljena čistost vere.

Prav v tej državi, Združenih državah Amerike, je resnična čistost vere dobila priložnost za rast in razcvet. Prav ta država naj bi bila na prvem mestu pri pošiljanju misijonarjev v svet, da bi dokončali širjenje evangelija. Toda zdaj, ko je delo tik pred zaključkom, se mu bodo pridružile tudi cerkve, ki so se nekoč tako trdo borile, da bi ostale brez vpliva ›odpadniškega krščanstva‹.

Tisti, ki se borijo za to enotnost, to utemeljujejo s tem, da je v številu ›moč‹. Ali nismo vsi ›Božji otroci‹? Ali ne moremo z združevanjem okrepiti svojega položaja v svetu? Za trenutek razmislimo o teh vprašanjih. Ali res verjamemo, da samo zato, ker nekdo trdi, da je ›pravi vernik‹, to tudi JE, če uči in verjame v nauke, ki so v nasprotju z Božjo besedo? Pozorno preberite opozorila:

> Varujte se lažnih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, toda navznoter so požrešni volkovi. Spoznali jih boste po njihovih sadovih. Mar ljudje obirajo grozdje iz trnja ali fige iz osata? Točno takó vsako dobro drevo

prinaša dober sad, toda slabo drevo prinaša hudoben sad. Dobro drevo ne more obroditi hudobnega sadu niti slabo drevo ne *more* obroditi dobrega sadu. Vsako drevo, ki ne prinaša dobrega sadu, je posekano in vrženo v ogenj. Zatorej jih boste spoznali po njihovih sadovih. Ne bo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ vstopil v nebeško kraljestvo, temveč kdor izvršuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Mnogi mi bodo na tisti dan rekli: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali hudičev in v tvojem imenu storili mnogo čudovitih del?‹ In tedaj jim bom zatrdil: ›Nikoli vas nisem poznal. Odidite od mene, vi, ki počnete krivičnost.‹

Mt 7,15

Ljubljeni, ne verjemite vsakemu duhu, temveč duhove preizkušajte, ali so od Boga, ker je mnogo lažnih prerokov odšlo v svet.

1 Jn 4,1

Vsi se moramo zavedati, da se Bog NE vsiljuje nobenemu človeku. Po drugi strani pa se Satan ne ustavi pred ničemer, da bi dosegel svoje cilje. Kaj se bo zgodilo, ko bo vse ›krščanstvo‹ poenoteno? Ali se bo ›dobro‹ preneslo na ›slabo‹? ALI smo v nevarnosti, da nas ti ›lažni‹ učitelji prevarajo, in kaj se zgodi, če nas prevarajo?

Kajti voditelji tega ljudstva *jim* povzročajo, da se motijo in *tisti, ki so* vodeni od njih, *so* uničeni.

Iz 9,16

Čudovita in strašna stvar je zagrešena v deželi. Preroki prerokujejo napačno in duhovniki vladajo s svojimi sredstvi. Moje ljudstvo *ima* rado *to* tako. Kaj pa boste storili ob koncu tega?‹«

Jer 5,30

To, da nas lažni učitelji zapeljejo na kriva pota, pri Bogu NI opravičljivo, saj nas je nenehno opozarjal. Pavel je vedel, da bo to prišlo:

Kajti vem to, da bodo po mojem odhodu vstopili med vas nadležni volkovi, ki ne bodo prizanašali tropu. Prav tako bodo izmed vas vstali možje, ki bodo govorili sprevržene besede, da učence odtegnejo za seboj.

Apc 20,30

Največja nevarnost, s katero se soočamo, NI nevarnost neverujočih, ampak tistih, ki trdijo, da so verniki, in učijo napačne nauke:

Torej, rotim vas, bratje, zapomnite si te, ki povzročajo nesoglasja in prestopke nasprotne nauku, ki ste se ga naučili; in izogibajte se jih. Kajti ti, ki so takšni, ne služijo našemu Gospodu Jezusu Kristusu, temveč svojemu lastnemu trebuhu; in z lepimi besedami ter vljudnimi govori zavajajo srca preprostih.

Rim 16:17

K postavi in k pričevanju. Če ne govorijo glede na to besedo, *je to* zato, ker v njih ni svetlobe.

Iz 8,20

Toda ali je res tako nevarno, da bi vse cerkve delovale skupaj? Moj prijatelj, večje nevarnosti ni. Zlahka prepoznamo tiste, ki ne trdijo, da so verni; toda obstaja nekdo, ki pozna Sveto pismo veliko bolje kot katerikoli živeči človek, in prav tisti, ki jih vodi on (satan), se lahko na površini zdijo najbolj ›pobožni‹, medtem ko uvajajo svoje laži, spretno pomešane z Božjo besedo:

> In nič čudnega; kajti sam Satan se prenareja v angela svetlobe. Torej ni nič posebnega, če so tudi njegovi služabniki prenarejeni kakor služabniki pravičnosti, katerih konec bo glede na njihova dela.
>
> 2 Kor 11,15

> In to pravim, da vas ne bi katerikoli človek preslepil s prepričevalnimi besedami. Tako kakor ste torej sprejeli Gospoda Kristusa Jezusa, *tako* živite v njem; Pazite, da vas ne bi katerikoli človek oplenil s filozofijo in prazno prevaro po človeškem izročilu, po temeljnih principih sveta, ne pa po Kristusu.
>
> Kol 2,4.6.8

> Toda zaman me obožujejo, učeč nauke človeških zapovedi.«
>
> Mt 15,9

Slediti kateremu koli ›človeku‹ – učitelju, pridigarju, očetu, materi itd. – je napačno. Sledimo samo enemu, našemu Gospodu in Odrešeniku Jezusu Kristusu. NE združujemo se s tistimi, za katere vemo, da imajo pokvarjena prepričanja, čeprav imamo morda nekatera skupna prepričanja.

> Toda vedite, da je Gospod zase oddvojil tistega, ki je bogaboječ. Gospod bo slišal, kadar kličem k njemu.
>
> Ps 4,3

Kristus je pred smrtjo skrbno razložil prehod iz ›stare zaveze‹ v ›novo zavezo‹ – vse spremembe je razložil in napovedal. Človeku je sam posredoval nauk, nato pa je prišel čas, ko se je povzpel v nebesa, na Očetovo desno stran. Od tistega trenutka naprej se vera, ki jo je osebno izročil, NE bi smela spremeniti. Vendar so se v telo vernikov zelo, zelo kmalu začele prikradati herezije in lažni nauki. Poskus popularizacije krščanstva je pripeljal do prenosa poganskih tradicij v cerkveno prakso. To se je nadaljevalo, dokler prave vere skoraj ni bilo mogoče prepoznati. Pripadniki prave vere so se bili znova prisiljeni skrivati; največje preganjanje niso doživeli od poganov, ampak od tistih, ki so vero sprevračali.

Večno življenje – brezplačno darilo

Mnogi so prepričani, da je dar večnega življenja brezplačen, zato nam za njegovo pridobitev ni treba storiti ničesar, razen prositi. V tem primeru ne bi šlo za ›zavezo‹ – ›zaveza‹ je sporazum med dvema strankama z določili, ki jih morata izpolniti obe strani. Večno življenje je brezplačen dar, ker ne moremo storiti popolnoma ničesar, da

bi si ga zaslužili. Vendar moramo pri svojem odrešenju sodelovati z Bogom, to pa zahteva, da preučujemo njegovo besedo in VEMO, kaj je njegova resnica in kaj je ›nauk ljudi‹. Po veliki žrtvi, ki je bila opravljena za nas, ne moremo sklepati kompromisov.

Ne Enotnost, ampak KOMPROMIS!

Načrt je bil pripravljen, da bi izničil delo tistih, ki so se tako zavzeto borili za ohranitev in obnovo prave vere. Ta načrt nekateri imenujejo ›ena svetovna religija‹, v resnici pa gre za načrt, da se vse ›cerkve‹ združijo pod ›skupnimi točkami nauka‹ z namenom ›širjenja evangelija Jezusa Kristusa‹. Toda ta ›enotnost‹, ki se bo v neki obliki uresničila, se na koncu NE bo vrtela okoli ›skupnih točk nauka‹, ampak bo vključevala KOMPROMISIJO.

Množice vernikov, ki so ostale v nevednosti o resničnih svetopisemskih naukih in so namesto tega učili človeške teorije, bodo mislile, da je ta novo odkrita enotnost ›cerkve‹ od Boga. V njej bodo videli odgovor na duhovno ›smrt‹, ki je zajela svet. Toda kot kača, ki se počasi plazi po travi in je očem neopazna, se bo začel razkrivati pravi značaj te ›združene cerkve‹. Na majhne kompromise, ki so jih na začetku sprejele vse cerkve, bodo kmalu odgovorili z večjimi in radikalnejšimi. Toda žoga se bo že začela premikati in nihče ne bo mogel izstopiti. Potem bo nenadoma udarila ›kača‹ – svobode vesti ne bo več. Izdani bodo verski zakoni, ki bodo sicer na videz ›dobri in moralni‹, vendar NE bodo točno takšni, kot jih je Bog izrekel z gore Sinaj in nato zapisal s svojim prstom.

›Znamenje zveri‹

Tisti, ki bodo sprejeli različico Božjega zakona te ›združene odpadniške cerkve‹ in jo spoštovali, bodo ›na čelo‹ prejeli ›znamenje zveri‹, ki simbolizira njihovo zavračanje Božjega zakona. Tisti, ki jo prostovoljno spoštujejo, čeprav se zavedajo, da je v nasprotju z Božjim zakonom, prejmejo ›znamenje‹ ›na roko‹, ki simbolizira njihovo ›zavestno‹ neposlušnost Božjemu zakonu, da bi se izognili preganjanju. Tisti pa, ki spoštujejo Božji zakon in zavračajo to spremenjeno ›različico‹, NE prejmejo tega ›znamenja‹, kar preprosto pomeni, da jih civilne oblasti obravnavajo kot kršitelje zakona. To se je v preteklosti že zgodilo tistim, ki niso hoteli sprejeti kompromisov v svoji veri, in to se bo zgodilo še enkrat.

Ne morejo kupovati ali prodajati. Razlog, zakaj ne morejo kupovati ali prodajati, je v tem, da je vse, kar imajo, zaplenjeno. Brez denarja ne morete kupovati. Če nimate ničesar v lasti, nimate ničesar, kar bi lahko prodali. Božje ljudstvo so tisti, ki ›ne morejo ne kupiti ne prodati‹. Toda preostali svet gleda na to skupino, kot so gledali na Kristusa in se norčevali: ›Če si Božji Sin, se PREPOVEJ! Snesi se s tega križa!‹

To je dogodek svetovnega obsega, ki bo, preden se bo končal, zajel vse države sveta. Prav zdaj so vlade sveta v zvezi z urejanjem mirovnih prizadevanj ter okoljskih in trgovinskih praks. V ozadju pa so že postavljeni temelji za predstavitev niza

›univerzalnih duhovnih zakonov‹. In prav zdaj se oglašuje zadnji poziv:

Babilon, veliki Babilon, je padel, je padel in postal bivališče hudičev, bivališče vsakega grdega duha in kletka vsake nečiste in sovražne ptice. 3 Vsi narodi so namreč pili vino jeze njenega nečistovanja, kralji zemlje so z njo nečistovali in trgovci zemlje so obogateli zaradi obilja njenih dobrot. 4 … pojdite iz nje, moje ljudstvo, da ne boste deležni njenih grehov in da ne boste deležni njenih ran.

Kamnite plošče z desetimi zapovedmi

Verjamemo, da bodo, ko bo prišel čas, ko se bo razpravljalo o ›duhovnih zakonih‹ in bodo kmalu postali ›zakon dežele‹, kamnite plošče, ki jih je napisala Božja roka, prišle ven in bodo priča resničnega zakona, ki ga je izrekel iz lastnih ust na gori Sinaj:

> Svoje zaveze ne bom prelomil niti predrugačil stvari, ki je odšla iz mojih ustnic.
>
> Ps 89,34

In tako kot je Bog zavrnil Kajnovo daritev, ker ni bila to, kar je zahteval, tako bodo zavrnjeni tudi tisti, ki se bodo odločili spoštovati zakon, ki je PROTI temu, kar zahteva Bog. Tedaj se bo Kainov bes nad Abela, ko je bila njegova žrtev zavrnjena, spet pokazal v besu tistih, ki zavračajo Božje zakone, nad tistimi, ki jih sprejemajo.

Se vam to zdi preveč neverjetno, da bi bilo res? Ni vam treba verjeti – samo opazujte in počakajte.

Skrinja zaveze v prerokbi

Skrinja zaveze – ›dom‹ Božjega zakona

> In na nebu se je odprl Božji tempelj in v njegovem templju je bilo videti skrinjo njegove zaveze; in bili so bliski in glasovi in grmenja in potres in velika toča.
>
> Raz 11,19

Na samotnem otoku Patmos je Janez v preroškem videnju videl odprtje najsvetejšega prostora v nebesih. Kdaj se v preroškem času ›odpre‹ Božji tempelj? Če preberete vrstico tik pred njo, Raz 11,18, boste videli, da se to Janezovemu pogledu prikaže tik pred Kristusovim drugim prihodom, kjer je natančno povedano, kaj se bo zgodilo, ko bo prišel Kristus:

To se je zgodilo, ko so se narodi razjezili, in prišla je tvoja jeza in čas mrtvih, da bi bili sojeni in da bi nagradil svoje služabnike preroke in svetnike ter tiste, ki se bojijo tvojega imena, majhne in velike, in da bi uničil tiste, ki uničujejo zemljo.

In kdo ›vidi‹ to odprtje Božjega templja? No, mislim, da to niso pogani, ki sploh ne vedo, da je Božji tempelj v nebesih. Kdo se zaveda dejstva, da je Božji tempelj v nebesih? Pravi Božji verniki, ki so preučevali Božjo besedo..

Predvsem pa, zakaj je njegov tempelj ›odprt‹ (tako rekoč) v ›času mrtvih, da bi bili sojeni‹? Menimo, da je to izredno pomembno.

Opis Božjega ljudstva tik pred Kristusovo vrnitvijo

V Razodetju 14,14 se Kristus pripravlja, da bo prišel po ›žetev‹, kar pomeni, da bo ob svojem drugem prihodu prišel po pravične. Tik pred tem pa je predstavljena skupina ljudi – pravični svetniki. Preberimo, kako so opisani:

> Tukaj je potrpežljivost svetih; tukaj *so* tisti, ki se držijo Božjih zapovedi in Jezusove vere.«
>
> Raz 14:12

O, kolikokrat sem že slišal ljudi reči: ›Nismo več pod Zakonom – deset zapovedi je bilo odpravljenih!‹ Izpovedujejo ljubezen do Boga, toda ko pred njimi odpremo Sveto pismo in pokažemo zavezujočo zahtevo Božje postave, ti ljudje nočejo niti poslušati. Svojega nauka ne bodo primerjali z ›zakonom in pričevanjem‹. Vendar je Bog svojo sveto knjigo, Sveto pismo, sklenil s popolno in jedrnato opredelitvijo Božjega ljudstva – opisani so kot ›tisti, ki izpolnjujejo Božje zapovedi‹. Ne piše: ›to so tisti, ki jim ni bilo treba skrbeti za postavo, ker je bila odpravljena‹. Ne, jasno nam je povedano, da so to tisti, ki izpolnjujejo Božje zapovedi.

Zavedam se, da je to za mnoge ljudi morda nov pojem, saj vse pogosteje slišimo o priznanih pridigarjih, ki pridigajo, da je bila Božja postava odpravljena. In če je ta zamisel za vas nova, prosim, poslušajte, kaj vam imamo povedati.

Ko se tik pred Kristusovim prihodom prikaže skrinja v nebesih, razumemo, da ne vidijo dobesedno skrinje v nebesih, ampak so osredotočeni na nekaj, kar se dogaja v nebeškem najsvetejšem prostoru.

Verjamemo, da Bog želi, da bi njegovo ljudstvo popolnoma razumelo dogodke, ki se odvijajo v nebesih in zadevajo Kristusovo posredovanje in službo velikega duhovnika. Vemo pa, da nam svoje resnice in razumevanje prinaša prav prek dogodkov na zemlji. V času konca Njegovo ljudstvo (pravični) ve, da se je čas skoraj končal. Vedo, da se bliža opravičilo njegovega zakona. Kristus sam pa nam pove, da je Zakon še vedno merilo pravičnosti, tudi v času konca:

> Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec, prvi in poslednji.« Blagoslovljeni *so* tisti, ki izpolnjujejo njegove zapovedi, da bi lahko imeli pravico do drevesa življenja in bi lahko skozi velika vrata vstopili v mesto.
>
> Raz 21,6.

Adam je bil ustvarjen popoln – lahko je izpolnjeval zakon in jedel z drevesa življenja. Ko pa je grešil (padel), je izgubil človekovo pravico do uživanja tega sadja in od njega smo podedovali svojo grešno naravo. Ko bo obnovljen, bomo lahko spet izpolnjevali njegov zakon in spet imeli dostop do sadja drevesa življenja. Kristus nam nedvoumno pove, da bodo tisti, ki bodo jedli od tega drevesa in vstopili v mesto, novi Jeruzalem, tisti, ki bodo izpolnjevali njegove zapovedi.

Satan je Sveto pismo tako izkrivil in popačil, da mnogi ljudje danes resnično verjamejo, da jim ni treba spoštovati Božjega zakona. Če je temu tako, kaj se je zgodilo z Zakonom, ki ga je Gospod slišno izrekel na Sinaju, dvakrat zapisal v kamen z lastnim prstom in shranil v skrinjo zaveze v zemeljskem svetišču? Nekateri so naslednjo vrstico uporabili kot ›dokaz‹, da nam, vernikom, ni treba spoštovati Božjega zakona:

> Toda če ste vodeni od Duha, niste pod postavo.
>
> Gal 5,18

Nismo več pod kaznijo zakona

Kaj se je zgodilo z vsemi ostalimi vrsticami Svetega pisma, ki so jasno trdile nasprotno? Še vedno so tam! Pavel je hotel povedati, da če vas vodi Duh, niste več pod kaznijo zakona – vaši grehi so bili odpuščeni in Duh vas vodi pri izpolnjevanju Božjega zakona. Poglejte naslednjo vrstico:

> Ker *je* meseno mišljenje sovraštvo zoper Boga; kajti to ni podrejeno Božji postavi niti zares ne more biti.
>
> Rim 8,7

Ali to pomeni, da telesni um tudi ni zavezan k spoštovanju Božjega zakona? Druga opredelitev grške besede ›hupotasso‹ (tu prevedena kot ›podvržen‹) je ›ubogljiv‹. Zdaj si še enkrat oglejmo to vrstico: ›Telesni um‹ ni poslušen ›zakonu‹ in tudi ne more biti. Zakaj? Ker je brez Kristusa nemogoče spoštovati Zakon. Zakaj bi Pavel sploh razpravljal o tej temi, če ne bi bila bistvenega pomena?

Kristjani moramo pravilno razumeti nujnost Božjega zakona in razumeti moramo zahtevo po naši poslušnosti temu zakonu. Če bi Bog lahko spremenil eno samo zapoved svoje Postave, potem Kristusu ne bi bilo treba umreti. Toda določba, ki je bila sprejeta za odrešenje ljudi po pripisani Kristusovi pravičnosti, ne odpravlja Zakona ali zmanjšuje njegovih zahtev.

Zakon je merilo pravičnosti. Mislim, da morda mnogi ljudje nočejo razumeti te velike resnice, ker vedo, da ne izpolnjujejo Božjih zapovedi, in vedo, da tega ne morejo storiti. IN IMAJO PRAV! To je celotna ideja – ne moremo izpolnjevati njegovega zakona; ne z lastno močjo. Kristusova smrt na križu se je zgodila iz enega samega razloga – Bog je usmiljen in že od začetka je vedel, da z lastno močjo ne bomo mogli izpolnjevati njegove Postave. Vedel je, da bomo vsi obsojeni na smrt, če ne bo poskrbljeno za tiste, ki ga ljubijo.

»Zaveza milosti‹

Zaveza milosti je sklenjena tako, da On razširi svoje usmiljenje na padlega človeka; njegov edinorojeni Sin Kristus je prišel na zemljo v telesu padlega človeka, živel brez greha, nato pa na križu prevzel celotno kazen za greh, tako da je Oče lahko to plačilo uporabil za vse, ki pridejo k njemu po krvi njegovega Sina. In to je brezplačen dar za

vsakogar, ki prosi.

Grehi tistih, ki pridejo k Njemu, niso le pokriti s Kristusovo pravičnostjo – Njegova pravičnost dejansko nadomesti greh in je pozabljen od njih. Poleg tega je Kristus poslal ›Pomočnika‹ – Svetega Duha, da bi nas vodil in bi bili dejansko deležni Božjega Duha. In prav z bivanjem njegovega Duha smo zmožni spoštovati njegovo zakonodajo. On ve, da nihče od nas ne more sam izpolnjevati njegovega zakona – nihče od nas. To je preprosto nemogoče.

Ljudje lahko vprašajo: ›Kakšen smisel ima ves ta načrt odrešenja, če še vedno ne moremo izpolnjevati zakona?‹ No, Zakona se lahko držimo, vendar ne z lastno močjo. Kristus nam je pokazal, kako.

Se spomnite, kolikokrat je Kristus odšel sam in molil? Se spomnite, kako je bil med molitvijo izmučen od duha? Ko je bil na zemlji, je bil prav tak kot mi – čutil je vse skušnjave, ki jih čutijo vsi ljudje. Ljudje želijo reči, da ni grešil, ker je bil Bog in zato popoln. Toda Sveto pismo pravi drugače. Pravi, da je prišel v mesu – in meso ni Bog. Meso je človek. On je Bog, vendar je prevzel človeško podobo, ki je vključevala človeško podedovano naravo:

> Kajti nimamo vélikega duhovnika, ki ne more biti ganjen z občutenjem naših slabosti; temveč je bil skušan v vseh ozirih, podobno kakor *smo mi, vendar* brez greha.
>
> Heb 4,15

Zakaj je Kristus molil?

Zakaj je moral Kristus moliti? Če bi bil Kristus Bog, ne bi bilo smiselno, da bi molil, kajne? Bil je in JE Bog, vendar je prišel na zemljo kot ČLOVEK. Ni živel brez greha z lastno močjo. Kot človek je molil za isto moč in modrost, do katere imava ti in jaz dostop – za Svetega Duha.

To je bil del načrta – Kristus je prišel na zemljo kot človek. Čeprav je bil Bog, je svojo božanskost odložil, da bi bil podoben nam. Podvržen je bil enakim občutkom in skušnjavam kot ti in jaz, vendar je živel življenje brez greha, da bi lahko bil ›popolna‹ žrtev. Če bi prišel na zemljo kot Bog in ne kot človek, to ne bi ničesar dokazalo – ljudje bi rekli, da je lahko živel brez greha, ker je bil Bog. Toda On ni prišel kot Bog, čeprav je bil Bog – prišel je v podobi človeka. In ker je živel brez greha v enakih okoliščinah, kot živimo mi, mu je Bog dovolil, da nam to isto sposobnost prenese.

Vsi smo grešili. Najverjetneje bomo vsi znova grešili. Toda če bomo nenehno prosili za odpuščanje teh grehov s kesanjem in resnično željo, da bi spoštovali Njegov zakon, nam bo odpustil in nas še naprej popravljal. In potem, ko se naš čas ›izteče‹, ko nas Oče pogleda, ne vidi naših grehov, saj so bili dejansko odstranjeni iz naše evidence in nas pokriva pravičnost njegovega Sina.

Naša grešna narava JE dedna

Kristus je umrl za nas, da bi nam zagotovil sredstvo, s katerim bi nam bilo odpuščeno, kadar prekršimo ta zakon, in nam dal edino sredstvo, da bi se zakona držali ali ne grešili. Vsi smo že slišali, da se o grehu govori kot o ›dednem‹ – in res je. Sveto pismo je glede tega jasno: človek je po naravi grešen. To je v naših genih. Poglejte, kako sodobna znanost dokazuje, da so nekatere lastnosti, na primer agresivnost, dejansko podedovane. Kristus in apostoli so ljudem velikokrat poskušali razložiti, da je njihova mesena narava grešna:

Preden se rodi odlok, *preden* dan mine kakor pleve, preden pride nad vas kruta Gospodova jeza, preden pride nad vas dan Gospodove jeze. Iščite Gospoda, vsi vi krotki na zemlji, ki ste vršili njegovo sodbo, iščite pravičnost, iščite krotkost. Morda bo, da boste skriti na dan Gospodove jeze. Ef 2,2

Kristusova pravičnost

Zakon je veljal od začetka in še vedno velja. Kazen za prestopek zakona je smrt. Kristus ni umrl le zato, da bi nadomestno plačal našo kazen, ampak je storil še več. Kristus je zagotovil edino sredstvo, s katerim smo lahko deležni njegove pravičnosti in premagali svojo podedovano naravo:

> Jezus mu reče: »Jaz sem pot, resnica in življenje; nihče ne pride k Očetu, razen po meni.
>
> Jn 14,6

Kot človek je Kristus naš zgled – pokazal nam je:

»Na ta način je človek lahko deležen njegove pravičnosti in popolnega značaja. To se v nas uresniči po veri vanj in sodelovanju s Svetim Duhom, ki nam ga je poslal.

On je ›resnica‹; resnica, da se to lahko zgodi, saj je kot človek živel popolno pravičnost po istem Duhu, ki ga podeljuje nam, ki prosimo.

In On je ›življenje‹: življenje, ki ga bomo živeli, ko bomo hodili z Njim v veri in poslušnosti.

Če bi bil Božji zakon odpravljen, ne bi bilo greha:

> Kdorkoli grešno počenja greh, prestopa tudi postavo, kajti greh je prekršitev postave.
>
> 1Jn 3,4

Ali je Kristus umrl, da bi odpravil zakon? Ne, umrl je, da bi odpravil greh:

> In vi veste, da je bil jasno pokazan, da odvzame naše grehe; in v njem ni greha.
>
> 1 Jn 3,5

Umrl je, da bi plačal ceno, ki jo po zakonu dolgujemo, in izbrisal naše pretekle prestopke iz naše evidence. Kdo je lahko deležen tega brezplačnega daru odpuščanja? Na voljo je vsem:

Naj zlobni zapusti svojo pot in nepravičen človek svoje misli in naj se vrne h Gospodu in se ga bo usmilil; in k našemu Bogu, kajti obilno bo odpustil.

Iz 55,7

Sodelovati moramo pri uresničevanju svoje odrešitve

Nad grehom nimamo popolnoma nobene moči, razen moči, ki nam jo podeli On, ko ga prosimo. In potem moramo sodelovati z njegovim Svetim Duhom. Odgovorni smo za svojo lastno odrešitev, saj imamo še vedno možnost izbire, da mu dovolimo, da deluje po nas.

Vendar moramo le njemu dovoliti, da nas vodi. Pri tem ugotovimo, da izpolnjujemo njegove zapovedi. Naša srca so polna ljubezni do vseh, za katere je umrl. Ugotovimo, da živimo življenje, kot ga je živel On. Dokazujemo resnico, da je to mogoče. Naši pretekli grehi so nam odpuščeni in odstranjeni iz naše osebe. Njegova pravičnost nam je pripisana. In ko ponovno grešimo, ponovno prosimo za odpuščanje zaradi zaslug Kristusove krvi in ponovno nam je odpuščeno.

To je vsakodnevni proces za vse nas. To je proces iz trenutka v trenutek – in Satan je vedno tam, opazuje in čaka, da nas ujame nepripravljene. Povsod okoli sebe vidimo posledice kršenja Božjega zakona. Če bi Bog odpravil svoj zakon in ga v nebesih ne bi bilo, kakšna bi bila strašna nagrada za pravične – večno življenje v nasilni, uničujoči družbi! Živeti brez Božjega zakona – kot živi današnji svet – si ne more želeti nobena zdrava oseba.

Dogodki na Kalvariji, kot so razkriti v Svetem pismu

Slika 131: Skrinja zaveze

Kapljajte, ve nebesa od zgoraj in naj nebo izlije pravičnost. Naj se zemlja odpre in naj rodi rešitev duš in naj skupaj požene pravičnost; jaz, Gospod, sem to ustvaril. Iz 45,8

Zemlja ob vznožju križa se je odprla med potresom v trenutku Kristusove smrti Mt 27,50-51

Potem osrednji predmet najsvetejšega prostora in dobesedni zemeljski prestol njegovega Očeta:

Sedemdeset tednov je določenih nad tvojim ljudstvom in nad tvojim svetim

mestom, da preneha prestopek in se naredi konec grehom in se naredi pobotanje za krivičnost in da se vpelje večna pravičnost in se zapečati videnje in prerokovanje in da se mazili Najsvetejše.

Dan 9,24

»odrešenje‹ in pot za vse človeštvo
pridobi Kristusovo ›pravičnost‹
sta ›vzklila skupaj‹, potem ko se je ›odprla zemlja‹.
in ko je Oče sprejel njegovo daritev lastne krvi.
ki je v nebesih videl prihod Odrešenika v prihodnosti,
da še vedno nosi znamenje kopja v svoji strani
iz katerega je tekla Njegova dragocena kri:
imel je svetle žarke, ki so prihajali iz njegovega boka:
in tam se je skrivala njegova moč … (obrobno branje).

Vpogledi v svetopisemsko razumevanje -

Znamenje zveri proti Božjemu pečatu

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 17/18 leta 1997)

Starodavni načini govora

Ste že kdaj slišali besedno zvezo ›pravilo palca‹? To je pogosta fraza, toda ali veste, od kod izvira? Če ne poznate odgovora, se pripravite na šok. Izvira iz starih ameriških zakonov, ki določajo, da lahko mož svojo ženo pretepe s palico, ki ni večja od njegovega palca. To so poimenovali ›pravilo palca‹ in še dolgo po tem, ko je bil zakon odpravljen, se je fraza ohranila kot ›figure of speech‹. Toda ali bi bila smiselna nekomu, ki bi živel v drugi državi, govoril drug jezik in ne bi poznal naših pogovornih izrazov?

Sveto pismo so napisali ljudje, ki jih je navdihnil Sveti Duh, vendar so pisali v načinu svojega vsakdanjega ›govorjenja‹, v nasprotju z našim današnjim načinom govora. In vsi ljudje razvijejo ›pogovorne izraze‹ ali fraze ali ›slengovske‹ izraze. Prve znane kopirne stroje je na primer izdelalo podjetje Xerox, zato vemo, kaj je mišljeno, ko nam nekdo reče, naj ›naredimo Xerox‹ nekega dokumenta. To je ›figure of speech‹; beseda, stavek ali besedna zveza, ki je ›figurativna‹, saj se njen pomen razlikuje od dobesednega prevoda. Nekatere ›govorne figure‹ so skupne več jezikom, nekatere pa so značilne le za določen jezik. Prav tako se nekatere spreminjajo ›s časom‹, medtem ko se druge prenašajo naprej. Seveda romarji niso vedeli, kaj je ›fotokopija‹.

Nekatere ›fraze‹ ali ›govorne figure‹ so neke vrste ›govorni stenogram‹. Denimo

izraz ›field hand‹ ali ›ranch hand‹, ki se uporablja za tiste, ki delajo na polju ali ranču. To izhaja iz biblične antike, kjer se ›roka‹ uporablja za predstavitev dela ali dejanja, ki ga oseba opravi. Tako ›roka na polju‹ dela na polju, ›roka na ranču‹ pa opravlja delo na ranču.

Včasih se, obratno od zgoraj navedenega, oseba, ki opravlja dejanje, uporablja kot beseda za rezultat tega dejanja. Na primer:

> Abraham mu reče: ›Imajo Mojzesa in preroke, naj njih poslušajo.‹
>
> Lk 16,29

Ljudje niso dobesedno ›imeli‹ Mojzesa in vseh prerokov, ki so bili tam z njimi – imeli so Božje navdihnjene Mojzesove spise in spise prerokov.

Obstajajo tudi ›idiomi‹, med katerimi je primer besedna zveza ›tri dni in tri noči‹.

> Kajti tako, kakor je bil Jona tri dni in tri noči v kitovem trebuhu, tako bo Sin človekov tri dni in tri noči v osrčju zemlje.
>
> Mt 12,40

Če bi ta stavek razumeli dobesedno, Kristus ne bi vstal tretji dan, ampak četrti dan. Vendar pa nam je jasno povedano:

> Od tedaj naprej je Jezus svojim učencem pričel kazati, da mora oditi v Jeruzalem in od starešin in visokih duhovnikov in pisarjev pretrpeti mnoge stvari in biti umorjen in tretji dan obujen.
>
> Mt 16,21

Hebrejski idiom ›trije dnevi in tri noči‹ pomeni preprosto ›časovno obdobje, ki zajema dele treh dni‹. Lahko se začne zadnjih pet ur prvega dne, nato vključuje vseh 24 ur drugega dne in se konča po štirih urah tretjega dne. Če pa si ga razlagamo v skladu z NAŠIM današnjim načinom govora, menimo, da mora pomeniti 3 celotne dnevne cikle po 24 ur. Vendar so Hebrejci prav tako šteli ›dneve‹.

V Esterinem času vidimo isti ›idiom‹ in ta očitno ne vključuje vseh 72 ur ›3 dni in 3 noči‹:

> »Pojdi, zberi skupaj vse Jude, ki so prisotni Suze in se postite zame in tri dni niti ne jejte niti ne pijte, ne ponoči ne podnevi. Tudi jaz in moje dekle se bomo prav tako postile in tako bom šla noter h kralju, kar ni glede na postavo, in če umrem, umrem.«
>
> Est 4,16

Dobesedna razlaga zgornje vrstice je, da se morajo Estera, njene služabnice in vsi Judje postiti tri cele dneve in noči ali 72 ur, potem pa naj bi ›šla h kralju‹. Vendar pa v 5. poglavju, 1. vrstici izvemo, da se je pojavila pred kraljem ›tretji dan‹. Katerikoli čas med tretjim dnem bi bil krajši od 72 ur, zato se ona in njene služabnice NISO postile 3 dni in 3 noči.

Te svetopisemske ›govorne figure‹ lahko vidimo in razumemo iz različnih virov – velikokrat jih lahko razumemo v ›kontekstu‹ ali iz številnih drugih svetopisemskih

odlomkov na isto temo. Včasih jih je mogoče razbrati iz drugih nebiblijskih dokumentov iz istega časovnega obdobja iste regije. V drugih primerih je uporabljeni jezik figurativen z določenim božjim namenom. Ko je David pisal o prihodnjem Mesiji, je zapisal:

> Svoja usta bom odprl v prispodobi, izrekel bom temne govore od davnine,
>
> Ps 78,2

Dejansko je Kristus množicam govoril SAMO v prilikah – zgodbah, ki so bile figurativne in so razlagale Božja načela:

> Vse te besede je Jezus množici govoril v prispodobah; brez prispodobe pa jim ni govoril,
>
> Mt 13:34

Čeprav je Sveto pismo v marsičem dobesedno, je marsikaj napisano v ›prenesenem‹ jeziku. Tako kot Kristusove prilike so tudi velike Resnice izražene z izrazi, ki preprosto niso dobesedni, vendar je iz njih popolnoma jasno razvidno, kaj je mišljeno.

Tako kot smo prej razpravljali o izvoru našega izraza ›rančer‹ ali ›poljedelec‹, najdemo na stotine bibličnih primerov, ki so podobni. V tej vrstici sta na primer uporabljena izraza ›glava‹ in ›čelo‹:

> … in ti imaš vlačugino čelo; odklonila si, da bi bila osramočena.
>
> Jer 3,3

Ta opomin Izraelu je pomenil, da je bilo ljudstvo nezvesto Bogu in ni imelo nikakršnega kesanja za svoja krivična dejanja. Beseda ›čelo‹ tu pomeni najbolj notranjo vest osebe, ki je osredotočena v možganih za čelom – kdo v resnici je; njeno moralo; njen značaj. ›Kurba‹ ni imela sramu – v celoti se je strinjala s svojimi dejanji, za razliko od nekoga, ki je morda prisiljen opravljati ista dejanja, vendar to počne proti svoji volji.

Znamenje zveri

Razumevanje teh pojmov omogoča vpogled v vedno priljubljeno ›znamenje zveri‹, ki ga dobimo bodisi na ›roko‹ bodisi na ›čelo‹. Kot zdaj razumemo, to pomeni, da ta ›znak‹ NI dobesedno vidno ›znamenje‹, temveč ›dejanje‹. Prejetje na ›roko‹ pomeni, da je dejanje ›izvedeno‹, vendar ne pomeni nujno, da oseba verjame, da je to pravo dejanje. Prejeto na ›čelo‹ pomeni, da je dejanje opravljeno brez obžalovanja ali kesanja; tako kot ›kurba‹, ki je bila brez sramu, se oseba, ki opravlja dejanje, popolnoma strinja z dejanjem.

To potrjuje tudi dejstvo, da se ›Božji pečat (ali znamenje) prejme SAMO na čelo:

> In naročeno jim je bilo, da naj ne bi škodili zemeljski travi niti nobeni zeleni stvari niti nobenemu drevesu, temveč samo tistim ljudem, ki na svojih čelih nimajo Božjega pečata.
>
> Raz 9,4

Satanov ›pečat‹ se prejme z opravljanjem ›dejanja‹, ne glede na to, ali oseba verjame, da je to prav ali ne. Lahko celo VEDO, da je narobe, a to storijo, ker jih k temu prisili grožnja s telesno poškodbo ali izgubo premoženja itd. Toda Božje znamenje ali ›pečat‹ prejmejo le tisti, ki dejanje opravijo iz zvestobe Bogu – vedo, da je to prav in zakaj.

›Božji pečat‹ in ›znamenje zveri‹ sta dejanji, ki ob izvedbi ločujeta ljudi, zveste Bogu, od tistih, ki so zvesti Satanu ali ›zveri‹. Tisti, ki so zvesti Satanu, prejmejo njegov pečat tako, da v celoti sprejmejo načelo, ki stoji za dejanjem, in ga izvedejo (‹na čelu‹) ali pa preprosto izvedejo dejanje, čeprav vedo, da je to narobe (‹na roki‹).

Božje ljudstvo pa prejme njegovo znamenje samo na en način – s popolnim prepričanjem v dejanje. Nihče ne prejme Božjega pečata na svoji ›roki‹.

O tem je treba razmisliti …

Angeli

Ron Wyatt

(Prvotno objavljeno v glasilu Newsletter # 10 leta 1995)

Danes se zdi, da je zanimanje za ›angele‹ izjemno veliko. Vidimo televizijske oddaje o njih, članke v časopisih in revijah ter celo celotne knjige na to temo. Vendar nekatere informacije, ki smo jih videli, niso svetopisemske.

Kaj je ›angel‹?

Beseda, ki se v prevodu glasi ›angel‹, pomeni ›glasnik‹, iz ›angello‹, dostaviti sporočilo. Božji angeli so tista ustvarjena bitja, ki izpolnjujejo njegovo voljo in naročila. Sveto pismo govori o dveh vrstah angelov – kerubih, ki imajo dve krili (1Kr 6,24; Satan je padli kerub – Ez 28,14), in serafinih, ki imajo šest kril (Iz 6,2). Obe razvrstitvi sta imenovani ›duhovi služabniki‹ in ›ognjeni plameni‹ (Heb 1,7.14). PSA 103,20 Blagoslavljajte Gospoda, njegovi angeli, ki se odlikujete po moči, ki izpolnjujete njegove zapovedi in poslušate glas njegove besede. 4 ki svoje angele naredi za duhove, svoje služabnike pa za plameneči ogenj: Povedano nam je, da imajo pravični okoli sebe Božje angele, ki jih varujejo in jim pomagajo premagovati zlo: Gospodov angel obkroža tiste, ki se ga bojijo, in jih rešuje. Povedano nam je, da imajo otroci angele: MAT 18,10 Pazite, da ne prezrete nobenega od teh malčkov, kajti povem vam, da njihovi angeli v nebesih vedno gledajo obraz mojega Očeta, ki je v nebesih.

Božji sinovi – angeli?

Angeli › … se ne poročajo in se ne ženijo‹ (Mt 22,30), kar pojasnjuje pogosto napačno razumevanje ›Božjih sinov‹ iz 1 Mz 6,4. (Preberite tudi Mt 19,5.6, 1 Kor 6,16 in 1 Kor 15,39) Nekateri menijo, da so bili ›Božji sinovi‹ angeli, ki so se poročali z ženskami in rojevali otroke. Toda 1Jn 3,2 nam jasno pove, kdo so Božji sinovi: ›Zdaj

smo Božji sinovi … ‹ Naslednja vrstica kaže, da Bog nikoli ni imenoval angela za svojega ›sina‹ – HEB 1,5 Kajti kateremu od angelov je kdaj rekel: ›Ti si moj Sin, … ?

›Božji sinovi‹, o katerih govori 1 Mz 6,4: … ko so Božji sinovi vstopili k človeškim hčeram in so jim rodile otroke, … so bili potomci Adamovega sina Seta, saj so šele po tej liniji ljudje začeli častiti Gospoda: GEN 4,25 In Adam je spet spoznal svojo ženo, ki mu je rodila sina in mu dala ime Seta: … 26 Tudi njemu se je rodil sin Set in dal mu je ime Enos: TEDAJ SO LJUDJE ZAČELI KLICATI GOSPODOVO IME. (Margin: ali ›klicati se po imenu Gospodovem‹.) Očitno je, da so na Sete, ki so sledili Gospodu, vplivali provokativno oblačenje in vedenje ženskih potomk Kajna (moških hčera) in se z njimi poročili. 2CO 6,14 Ne bodite neenakopravno jarmljeni z neverniki, kajti kakšno občestvo ima pravičnost z nepravičnostjo in kakšno občestvo ima luč s temo? 15 In kakšno sožitje ima Kristus z Belialom, ali kakšna je udeležba tistega, ki veruje, z nevernikom? 16 In kakšno soglasje ima Božji tempelj z maliki? saj ste tempelj živega Boga, kakor je rekel Bog: ›Bivam v njih in hodim v njih; njihov Bog bom in oni bodo moje ljudstvo.‹ 17 Zato izstopite izmed njih in se ločite, govori Gospod, in ne dotikajte se nečistega, pa vas bom sprejel, 18 in vam bom Oče in boste moji sinovi in hčere, govori vsemogočni Gospod. Ta besedila natančno pojasnjujejo, kdo so bili ›Božji sinovi‹, omenjeni v 1 Mz 6,4. Ko je Kristus govoril o tistih, ki bodo vstali ob njegovem drugem prihodu, je ponovno dejal: MAT 22,30 Kajti v vstajenju se ne bodo poročili, niti se ne bodo poročili, ampak bodo kot božji angeli v nebesih. Glej tudi Marko 12,25. Že sama misel, da bi se Satan in drugi padli angeli lahko razmnoževali, je grozljiva!

Satan – angel

V nekem trenutku, preden je bil ustvarjen človek, je eden od angelov po imenu Lucifer, ki ni bil več zadovoljen s svojim položajem najvišjega med ustvarjenimi angeli, hotel več, kot je zapisano v tej priliki o kralju Tira:

> »Človeški sin, povej princu Tira: ›Tako govori Gospod Bog: ›Ker *je* tvoje srce povzdignjeno in si rekel: ›Jaz *sem* Bog, sedim *na* Božjem sedežu v sredi morij;‹ vendar človek in ne Bog, čeprav si svoje srce postavljal kakor srce Boga.
>
> Ez 28,2

Čeprav ta odlomek govori o tem ›kralju‹, kmalu spoznamo absolutni dokaz, da se nanaša na Luciferja:

> Bil si v Raju, Božjem vrtu … Ti *si* maziljen kerub, ki zaslanja; … *Bil si* popoln na svojih poteh, od dneva, ko si bil ustvarjen, dokler ni bila v tebi najdena krivičnost. … Svoja svetišča si omadeževal z množico svojih krivičnosti, s krivičnostjo svojega preprodajanja; zato bom privedel ogenj iz tvoje srede, ta te bo požrl, jaz pa te bom spremenil v pepel na zemlji, pred očmi vseh tistih, ki te gledajo. In tisti, ki te med ljudstvom poznajo, bodo osupli nad teboj. Strahota boš in nikoli te ne bo več.‹«

Ez 28,13.14.15.18.19

V Razodetju izvemo, da je Lucifer ali Satan, ko je padel, s seboj vzel tretjino angelov: V tem času je Lucifer s svojim repom potegnil tudi TRETJI DEL NEBEŠKIH ZVEZD in jih vrgel na zemljo:

> … In bila je vojna v nebesih; Mihael in njegovi angeli so se bojevali proti zmaju in zmaj se je bojeval ter njegovi angeli, pa niso prevladali niti se na nebu zanje ni več našlo prostora. In véliki zmaj je bil vržen ven, ta stara kača, imenovana hudič in Satan, ki zavaja ves svet; izgnan je bil na zemljo in njegovi angeli so bili izgnani z njim.
>
> Rev.12.7

Tu tudi izvemo, da se angeli včasih simbolično imenujejo tudi ›zvezde‹, saj naj bi kača na zemljo vrgla tretjino ›nebeških zvezd‹. To osvetljuje še nekaj drugih odlomkov, kjer so omenjene ›zvezde‹ – ko govori o ›umazanih sanjačih‹, ki ›omadežujejo telo, prezirajo oblast in grdo govorijo o dostojanstvih‹, Juda pravi, da so jim podobni:

> … blodeče zvezde, ki jim je za vedno prihranjena črna temà.
>
> Juda 1,13

Njihova usoda je tu izražena s simboliko. V naslednjem besedilu pa Kristus jasno pove usodo hudobnih, pa tudi usodo Satana in njegovih padlih angelov:

> Tedaj bo prav tako rekel tem na levici: ›Odidite od mene, vi prekleti, v večni ogenj, pripravljen za hudiča in njegove angele …
>
> MAT 25,41

Zanimivo je, da je tu rečeno, da je ›ogenj‹ pripravljen za ›hudiča in njegove angele‹, ne za ljudi. To je zato, ker je Kristus umrl za VSE ljudi, in če bi vsi sprejeli njegov brezplačni dar, ne bi nobenega doletela takšna usoda.

Toda ›ogenj‹ je opisan kot ›večni‹ – ali gori večno? Seveda ne – beseda ›večni‹, ›aionios‹, pomeni ›nepopisano trajanje‹. Vine v svojem ›Razlagalnem slovarju novozaveznih besed‹ pojasnjuje: ›V tem primeru gre za ›večno‹: ›Uporaba besede `aionios' tukaj kaže, da kazen, o kateri je govora … , ni začasna, ampak dokončna, in v skladu s tem frazeologija kaže, da njen namen ni popravni, ampak povračilni.‹ Ogenj ne gori ›za vedno‹ – gori, dokler ne ostane popolnoma nič, kar bi lahko gorelo. Se spomnite Sodome in Gomore?

> Celó kakor so Sódoma in Gomóra … postavljena kot primer, trpeč maščevanje večnega ognja.
>
> Jud 1,7

Sodoma in Gomora še vedno ne gorita, vendar sta ›zgled‹ za posledico ›večnega ognja‹. To je končno razjasnjeno v Razodetju:

> Toda strahopetci, neverniki, gnusneži, morilci, vlačugarji, čarodeji, malikovalci in vsi lažnivci bodo imeli svoj delež v jezeru, ki gori z ognjem in žveplom, kar je DRUGA smrt.«

Raz 21,8

Brezbožni ljudje imajo ›svoj delež‹ v tem ›jezeru‹, ki je bilo, kot smo izvedeli od Kristusa samega, prvotno namenjeno le padlim angelom in Satanu.

Zlobni angeli – hudiči

Angeli, ki so se uprli, vključno s Satanom, so imenovani hudiči:

> Ti veruješ, da obstaja en Bog; pravilno ravnaš; tudi hudiči verujejo in trepetajo.«
>
> Jak 2,19

Ti ›padli angeli‹ imajo tako kot verni angeli nadnaravne moči, ki presegajo naše razumevanje. Tako kot si dobri angeli vedno prizadevajo, da bi nas zaščitili pred zlom, si padli angeli vedno prizadevajo, da bi nas zapeljali z lažmi, in nas skušajo odvrniti od spoznanja resnice. Prav tako si nenehno prizadevajo, da bi nas fizično uničili z boleznimi in drugimi telesnimi poškodbami:

> V kolikor ste potem kot otroci soudeleženci mesa in krvi, je tudi sam prav tako vzel del od istega, da bi skozi smrt lahko uničil tistega, ki je imel smrtno oblast, to je hudiča …
>
> Heb 2,14

Satan in njegovi angeli so tisti, ki vznemirjajo človeka in ga skušajo uničiti ne le s fizično, temveč tudi z večno smrtjo. Vendar pa so vsi angeli tako močni, kot so, vendar jih Bog omejuje pri tem, kaj lahko storijo. On dopušča, da padli storijo vse, kar je v njihovi moči, da bi poskušali uničiti človeka, toda mi lahko molimo in ob njegovem času nam njegovi angeli pridejo na pomoč. In zagotovljena nam je zmaga. V naslednjem odlomku nam je rečeno, naj si oblečemo celotno ›Božjo oborožitev‹ – a edino ›dejanje‹, h kateremu smo pozvani, je v zadnji vrstici:

> Nadenite si vso Božjo bojno opremo, da boste zmožni obstati proti hudičevim zvijačam. Kajti ne borimo se proti mesu in krvi, temveč proti kneževinam, proti oblastem, proti vladarjem teme tega sveta, proti duhovni zlobnosti na visokih *položajih*. Zato vzemite nase celotno Božjo bojno opremo, da se boste zmožni na hudoben dan zoperstaviti in vse storiti ter obstati. Stojte torej in imejte svoja ledja opasana z resnico in na sebi imejte prsni oklep pravičnosti in svoja stopala obuta s pripravljenostjo evangelija miru; predvsem vzemite ščit vere, s katerim boste zmožni pogasiti vse ognjene puščice zlobnih. In vzemite čelado rešitve duše in meč Duha, kar je Božja beseda; in VEDNO MOLITE z vso molitvijo in ponižno prošnjo v Duhu in k temu bedite z vso vztrajnostjo in ponižno prošnjo za vse svete;
>
> Ef 6,11-18

Angeli so kot Božji glasniki vedno pripravljeni priskočiti na pomoč pravičnim. In vedno bodo zmagali nad Satanom:

Podvrzite se torej Bogu. Uprite se hudiču in bo od vas pobegnil.

JAK 4,7

Kristusa včasih imenujejo ›angel‹

Kristusa imenujemo ›angel njegove prisotnosti‹:

V vsej njihovi stiski je bil stiskan in angel njegove prisotnosti jih je rešil. V svoji ljubezni in svojem usmiljenju jih je odkupil in nosil jih je in prenašal vse dni davnine.

Iz 63,9

›glasnik njegove zaveze‹:

»Glejte, poslal bom svojega poslanca in pripravil bo pot pred menoj in Gospod, katerega iščete, bo nenadoma prišel k svojemu templju, celo poslanec zaveze, v katerem se razveseljujete. Glejte, prišel bo,« govori Gospod nad bojevniki.

Mal 3,1

in ›Gospodov angel‹:

Gospodov angel se mu je prikazal v ognjenem plamenu iz srede grma in pogledal je in glej, grm je gorel z ognjem, pa grm ni *bil* použit.

2 Mz 3,2

Ko nadaljujemo z branjem celotnega odlomka, vemo, da se to nanaša na Kristusa:

Ko je Gospod videl, da se je obrnil vstran, da bi videl, je Bog iz srede grma zaklical k njemu ter rekel: »Mojzes, Mojzes.« Ta je rekel: »Tukaj *sem*.« … Poleg tega je rekel: »Jaz *sem* Bog tvojega očeta, Bog Abrahama, Bog Izaka in Bog Jakoba.« In Mojzes je skril svoj obraz, kajti bal se je, da bi pogledal na Boga. Bog je Mojzesu rekel: »JAZ SEM, KI SEM.« Rekel je: »Tako boš govoril Izraelovim otrokom: ›JAZ SEM me je poslal k vam.‹«

2 Mz 3,4.6.14

Ta odlomek kaže, da se entiteta v gorečem grmu ni imenovala le ›Gospodov angel‹, ampak tudi ›Bog‹ in ›Jaz sem‹. Identiteta ›JAZ SEM‹ je trdno potrjena z besedami samega Kristusa:

Tedaj so mu Judje rekli: »Še petdeset let nisi star in si videl Abrahama?« Jesus said unto them, Verily, verily, I say unto you, Before Abraham was, I am.

Jn 8,57-58

Mnogi resni preučevalci Svetega pisma menijo, da je nadangel Mihael še eden od Kristusovih nazivov. Ime Mihael v hebrejščini in grščini pomeni ›(tisti), ki je podoben Bogu‹. O njem govori Dan. 10,13 kot ›eden izmed glavnih princev‹ (član Trojice). Jud 1,9, Mt 17,2 in Mr 9,2 navajajo, da je Mihael obudil Mojzesa. V Svetem pismu ni nobenega zapisa o tem, da bi se za obujanje mrtvih uporabljal kerubin ali serafin. Daniel 10,21 imenuje Mihaela ›vašega (Danielovega) princa‹ ali ›tisti, ki ima oblast‹:

Tvoje kraljestvo *je* večno kraljestvo in tvoje gospostvo traja skozi vse rodove.

Ps 145,13

> Kako velika *so* njegova [preroška] znamenja! In kako mogočni *so* njegovi čudeži! Njegovo kraljestvo *je* večno kraljestvo in njegovo gospostvo *je* od roda do roda.
>
> Dan 4,3

1 Tes 4,16.17 in Jn 5,25-29 nam pravita, da bodo ob zvoku njegovega glasu ›vsi, ki so v grobovih, prišli ven … nekateri v večno življenje … slabi v prekletstvo‹. Ti odlomki kažejo, da se Kristus včasih imenuje angel, kar preprosto kaže na eno od njegovih božanskih služb. On ni samo BOG, ZGODOVINSKI VODJA, naš VELIKI PRISTOJNIK itd. – v mnogih primerih je tudi poslanec, ki dejansko pride osebno, da bi nam posredoval določena sporočila. Je tudi Vodja angelov, kar kaže na njegovo službo nadangela ali ›tistega, ki je vodja angelov‹.

Katero Sveto pismo?

> Vse pismo *je* dano po navdihu od Boga in *je* koristno za nauk, za opomin, za grajanje, za poučevanje v pravičnosti,
>
> 2 Tim 3,16

> On pa je odgovoril in rekel: »Pisano je: ›Človek ne bo živel zgolj od kruha, temveč od vsake besede, ki izvira iz Božjih ust.‹«
>
> Mt 4,4

> In Jezus mu je odgovoril, rekoč: »Pisano je: ›Da človek ne bo živel samo od kruha, temveč od vsake Božje besede.‹«
>
> Lk 4,4

TO VELJA SAMO ZA IZVIRNO RAZLIČICO SVETEGA PISMA KRALJA JANEZA. Če primerjamo nekatere vrstice, ki smo jih do zdaj obravnavali, je jasno, da moramo biti pozorni na druge ›različice‹. Satan in njegovi privrženci postavljajo svoje mnenje nad Božjo besedo in so povzročili izdajo ›biblij‹, katerih namen je ovreči Kristusovo deviško rojstvo in druge temeljne nauke božansko navdihnjenega Svetega pisma. Satan je padel, ker:

> Tvoje srce se je povzdignilo zaradi tvoje lepote, svojo modrost si izpridil zaradi svojega sijaja.
>
> Ez 28,17

Eva je padla, ker je dovolila Satanu, da jo je prepričal, da bo z zaužitjem sadeža s prepovedanega drevesa postala modrejša:

> In ko je ženska videla, da *je bilo* drevo dobro za jed in da *je bilo* prijetno očem in da si je drevesa želeti, da naredi *nekoga* modrega, je vzela od njegovega sadu in jedla ter dala tudi svojemu soprogu, [ki je bil] z njo, in on je jedel.
>
> 1 Mz 3,6

Ti in jaz bova padla, če bova dovolila Satanu, da naju spravi na ›intelektualni‹ ego izlet. Mnoge tako imenovane ›avtoritete‹ bi nas rade prepričale, da če ne citiramo iz drugih ›različic‹ Svetega pisma, nismo SOPHISTICATED. Ali verjamemo, da nas bo to, da smo prefinjeni, odrešilo poslednje sodbe?

Človek – ni kos Satanu

Satan je prevaral tretjino angelov:

> In bila je vojna v nebesih … In véliki zmaj je bil vržen ven, ta stara kača, imenovana hudič in Satan, … in njegovi angeli so bili izgnani z njim. In njegov rep je potegnil z neba tretjino zvezd ter jih vrgel na zemljo, …
>
> Raz 12,7.9.4

Satan je prevaral tudi Adama, ki je bil ustvarjen nekoliko nižji od angelov:

> … kaj je človek, da misliš nanj? … Kajti naredil si ga malo nižjega kot angele
>
> Ps 8,4.5

Človek je bil ustvarjen ›nižji‹ od angelov in z leti smo se izrodili do te mere, da je znanost dokazala, da zdaj uporabljamo manj kot 10 % svojih možganov! Z lastnimi močmi se ne moremo upreti Satanovim prevaram. Proti njemu in njegovim hudičem nimamo možnosti, če ne prosimo Gospoda za pomoč. Naročeno nam je:

> Ljubljeni, ne verjemite vsakemu duhu, temveč duhove preizkušajte, ali so od Boga, ker je mnogo lažnih prerokov odšlo v svet.
>
> 1 Jn 4,1

> Ne bo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ vstopil v nebeško kraljestvo, temveč kdor izvršuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Mnogi mi bodo na tisti dan rekli: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali hudičev in v tvojem imenu storili mnogo čudovitih del?‹ In tedaj jim bom zatrdil: ›Nikoli vas nisem poznal. Odidite od mene, vi, ki počnete krivičnost.‹
>
> Mt 7,21-23

> K postavi in k pričevanju. Če ne govorijo glede na to besedo, *je to* zato, ker v njih ni svetlobe.
>
> Iz 8,20

Če dovolimo Satanskim ljudem, da nas prikrajšajo za natančno prevedeno Božjo besedo, smo izgubili bitko z zlom. Mnogi taki ›prevajalci‹ so morda ›pošteni in iskreni‹. Toda projektanti stavb, mostov in avtocest v Kobeju na Japonskem so ›pošteno in iskreno‹ mislili, da bo njihova zasnova vzdržala potrese z močjo 10 stopinj po Richterjevi lestvici. Ko so jih preizkusili pri potresu z močjo 7,2, so bili neuspešni. Ali nam pomaga, da so bili tisti, ki so nam pomagali pri prevarah, ›pošteni in iskreni‹, ko smo prevarani in uničeni? Naše resnično stanje je navedeno tukaj:

> Mar lahko Etiopijec spremeni svojo kožo ali leopard svoje lise? *Potem* bi lahko

tudi vi delali dobro, ki ste navajeni, da delate zlo.

Jer 13,23

O Gospod, vem da človekova pot ni v njem samem, *tega* ni v človeku, ki hodi, da usmerja svoje korake.

Jer 10,23

Obsedenost s hudičem

Sveto pismo je polno številnih omemb ›obsedenosti s hudičem‹:

In ko je k *sebi* poklical svojih dvanajst učencev, jim je dal oblast *zoper* nečiste duhove, da jih izženejo in da ozdravijo vse vrste slabosti in vse vrste bolezni.

Mt 10,1

Ko sta odšla ven, glej, so k njemu prinesli nemega moža, obsedenega s hudičem.

Mt 9,32

Tedaj je bil k njemu priveden nekdo obseden s hudičem, slep in nem in ga je ozdravil, do take mere, da je slepi in nemi tako govoril kakor videl.

Mt 12,22

In prišli so k Jezusu ter zagledali tega, ki je bil obseden s hudičem in imel legijo, kako je sedel oblečen in pri zdravi pameti; in bili so prestrašeni.

Mr 5,15

Če ubogamo Satana in njegove angele, prevzamejo nadzor nad našimi mislimi in telesi:

Ali ne veste, da komur same sebe dajete [za] služabnike v pokorščino, ste njegovi služabniki, komur se pokoravate; bodisi grehu v smrt ali poslušnosti v pravičnost? Toda hvala Bogu, da ste bili služabniki grehu, vendar ste iz srca ubogali to obliko nauka, ki vam je bil izročen. Ko ste bili torej osvobojeni greha, ste postali služabniki pravičnosti. Zaradi šibkosti vašega mesa govorim po običaju ljudi; kajti kakor ste svoje služabniške ude dali nečistosti in krivičnosti za krivičnost; točno tako dajte sedaj svoje služabniške ude pravičnosti za svetost.

Rim 6,16-19

In mi smo njegove priče o teh stvareh; in *tako je* tudi Sveti Duh, katerega je Bog dal tistim, ki ga ubogajo.«

Apd 5,32

Če se ravnamo po vtisih, ki jih v naše misli vnašajo demoni, se bodo kmalu polastili naših misli. Če se ravnamo po božjih vtisih, ki jih v naše misli vnašajo Sveti Duh in dobri angeli, nas bo Bog osvobodil naše grešne narave in ›zapisal‹ svoj ›zakon‹ na mesene plošče naših ›src‹:

In kdor ima moje zapovedi in se jih drži, je tisti, ki me ljubi; in kdor ljubi mene, bo ljubljen od mojega Očeta in jaz ga bom ljubil in se mu bom razodel.«

Jn 14,21

In s tem spoznamo, da ga poznamo, če se ravnamo po njegovih zapovedih. Kdor pravi: »Poznam ga,« pa se ne drži njegovih zapovedi, je lažnivec in v njem ni resnice. Toda kdorkoli se drži njegove besede, je v njem Božja ljubezen resnično izpopolnjena; s tem spoznamo, da smo v njem. Kdor pravi, [da] ostaja v njem, mora tudi sam tako živeti, kakor je živel on.

Jn 2,3-6

Zdaj je na tisoče ›kristjanov‹, ki trdijo, da so ›napolnjeni z duhom‹, in tako tudi je. Vendar pa moramo paziti, da razločimo (razumemo), s katerim ›duhom‹ so napolnjeni. Najhitreje lahko ugotovimo, ali je nekdo zvest, če povzdiguje Boga in njegovega Sina, ali pa nam poskuša dati misliti, da so sami nekaj posebnega? Ali se podrejajo neizpodbitni avtoriteti PISMA ali pa PISMO OBLIKUJEJO s svojim mnenjem ali s pripovedovanjem neke ›izkušnje‹, ki vzbuja dvom o verodostojnosti PISMA?

Bog ne bo dovolil, da bi Satan prevzel nadzor nad vesoljem, vendar je dopustil, da je Satan postal ›vladar tega sveta‹:

Odslej ne bom več veliko govoril z vami, kajti princ tega sveta prihaja, toda v meni nima ničesar.

Jn 14,30

In boril se bo, da bi pridobil nadzor nad nami.

Ali lahko vi in jaz pričakujemo, da bomo Satana videli takšnega, kakršen je v resnici? DA! Če je Kristusov prihod blizu, kot nas večina verjame, lahko pričakujemo, da bomo videli nekaj najbolj fantastičnih prevar, kar jih svet še ni videl:

In nič čudnega; kajti sam Satan se prenareja v angela svetlobe.

2 Cor 11:14

›Krščanski‹ svet že dolgo razmišlja o identiteti ANTIKRISTA.

Satan je bil, je in bo do svojega konca (Evangelij po Evangeliju 28,18.19) ostal ULTIMATSKI ANTIKRIST. Ali je verjetno, da bi ta najmočnejši od vseh angelov (Ez 28,12-15) odšel v pogubo v ogenj, ›pripravljen za hudiča in njegove angele‹ (Mt 25,41), ne da bi zaigral svojo najmočnejšo prevaro?! NIKOLI! Bog ni naročil Pavlu, naj nas opozori, da se bo Satan pojavil na zemlji kot ›angel luči‹ brez razloga. Prav tako je imel dober razlog, da nas je opozoril pred:

Toda čeprav vam mi ali angel iz nebes oznanja kak drug evangelij, kakor tega, ki smo vam ga oznanili, naj bo ta preklet.

Gal 1,8

Te stvari se bodo zgodile! Ali so med nami ljudje, ki sledijo verskim naukom nekoga, ki je trdil, da je nauke prejel neposredno od ›angela iz nebes‹? DA. To trdijo

vsi muslimani in mormoni za svoje nauke. Ali so njihovi nauki drugačni od tistih, ki so jih učili Kristus in njegovi učenci? DA. Ali bodo demoni dejavno sodelovali pri zadnji veliki prevari? DA – in ne samo to, rečeno nam je, da bodo mnogi ›odstopili od vere‹ prav zaradi teh prevar! Pozorno preberite to!

> Kajti to so duhovi hudičev, ki delajo čudeže, *ki* gredo do kraljev zemlje celotnega sveta, da jih zberejo na bitko tistega vélikega dne Boga Vsemogočnega.
>
> Raz 16,14

> Duh torej izrecno govori, da bodo v poznejših časih nekateri odšli od vere in dajali pozornost zapeljivim duhovom in hudičevim naukom;
>
> 1 Tim 4,1

> In izvajal je vso oblast prvega zvernika pred njim in povzročil zemlji in tistim, ki prebivajo na njej, da obožujejo prvega zvernika, katerega smrtna rana se je pozdravila. In dela velike čudeže, tako da naredi pred očmi ljudi, da pride ogenj z neba na zemljo
>
> Raz 13,12-13

Ne pozabite – Satan je že prej spustil ogenj z neba! Job 1,12.16. In to bo storil še enkrat.

> Kajti vstali bodo lažni Kristusi in lažni preroki in prikazovali bodo velika znamenja in čudeže; do take mere, da, če *bi bilo* mogoče, bi prevarali tudi izvoljene. Glejte, vnaprej sem vam povedal. Zatorej če vam bodo rekli: ›Glejte, v puščavi *je*;‹ ne pojdite tja: ›Glejte, v skrivnih sobah *je*;‹ *tega* ne verjemite. Kajti kakor bliskanje prihaja od vzhoda in sveti celó do zahoda, takšen bo tudi prihod Sina človekovega.
>
> Mt 24,24-27

Pričakovati moramo, da se bo Satan pojavil kot ›angel luči‹, kot končni ›antikrist‹ pa se bo pojavil kot Kristus. Predstavljajte si, če hočete – to veličastno bitje se pojavi na zemlji in govori nežno, kot si predstavljamo, da je govoril naš Odrešenik. Zdi se, da ozdravlja bolnike, čeprav v resnici daje svojim hudičem odstraniti bolezni, ki so jih ti prvotno povzročili. Govori o miru in ljubezni, vendar je nekaj narobe. Ne govori povsem točno tako, kot pravi Sveto pismo, in svetu pove, da je bilo Sveto pismo z leti pokvarjeno – in on je tu, da to popravi. Trdi, da je Kristus. Videti je, kot pričakujemo, da bo videti; govori, kot pričakujemo, da bo zvenel, in zdi se, da se vsi strinjajo – končno je prišel! Je to res On? Ali Sveto pismo ne pravi, da pride v zraku in da ga bodo pravični srečali v zraku?

> … in prvi bodo vstali mrtvi v Kristusu, potem pa bomo mi, ki smo živi *in* preostanemo, vzeti skupaj z njimi v oblake, da srečamo Gospoda v zraku, in tako bomo vedno z Gospodom.
>
> 1 Tes 4,16-17

Kmalu po tem, ko bo večina ljudi prevarana, da bi verjela, da je Satan Kristus,

pravični, ki vidijo pravega Kristusa, ki prihaja na oblakih, vzkliknejo:

> »Glejte! To *je* naš Bog; čakali smo nanj in on nas bo rešil. To *je* Gospod; čakali smo nanj, veseli bomo in se razveseljevali v njegovi rešitvi duše.«
>
> Iz 25,9

V zgodovini se je pokazalo, da tisti, ki trdijo, da služijo Gospodu, a to niso, obtožujejo prave Božje privržence, ko padejo Božje sodbe. Spomnite se Ahabovih besed, ko se je srečal z Elijo:

> Pripetilo se je, ko je Aháb zagledal Elija, da mu je Aháb rekel: »*Si* ti ta, ki nadleguje Izraela?« In ta je odgovoril: »Nisem jaz nadlegoval Izraela, temveč ti in hiša tvojega očeta v tem, da ste zapustili Gospodove zapovedi, ti pa si sledil Báalom.
>
> 1 Kr 18,17-18

Danes se nesreče začenjajo stopnjevati. To kaže, da je pravih Božjih privržencev vse manj, medtem ko je tistih, ki ›ustno služijo pravemu Bogu‹, vse več. Bog bi v Sodomi zadržal svoje sodbe, če bi bilo tam le deset ›pravičnih‹. Lotova družina in služabniki bi jih bilo precej več kot 10, vendar so le 4 od njih zapustili Sodomo in le 3 so preživeli.

›Vera‹ v pravega Boga ni dovolj:

> Bali so se Gospoda in služili svojim lastnim bogovom po običaju narodov od katerih so jih odvedli.
>
> 2 Kr 17,33

›Izpoved‹ vere ni dovolj:

> Zato je Gospod rekel: »Ker se mi to ljudstvo približuje s svojimi usti in me časti s svojimi ustnicami, toda svoje srce so odstranili daleč proč od mene in je njihov strah proti meni naučen s človeškimi predpisi, zato, glej, nadaljeval bom, da storim čudovito delo med tem ljudstvom, ... kajti modrost njihovih modrih *mož* bo izginila in razumevanje njihovih preudarnih *mož* bo skrito.
>
> Iz 29.13-14

Zakaj vas opozarjamo na te stvari?

> Reci jim: ›*Kakor* jaz živim,‹ govori Gospod Bog, ›nobenega zadovoljstva nimam v smrti zlobnega; temveč, da se zlobni odvrne od svoje poti in živi. …
>
> Ez 33,11

> Toda če stražar vidi prihajati meč, pa ne zatrobi na šofar in ljudstvo ni posvarjeno, če pride meč in vzame *kateregakoli* človeka izmed njih, je ta odvzet v svoji krivičnosti; toda njegovo kri bom zahteval iz stražarjeve roke.
>
> Ez 33,6

›DAL VAM BOM PRIČAKOVANI KONEC‹

Ron Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 15 leta 1996)

V W.A.R. upamo, da bomo do konca leta 1996 ali v začetku leta 1997 končali vse delo na terenu. S tem ciljem v mislih je naš natrpan urnik postal skorajda besen. Na začetku naših raziskav sem upal, da bomo izkopali vsaj sprednji del Noetove skrinje, ki je bolje ohranjen del ostankov. Obstajajo še drugi projekti, pri katerih sem upal, da bom dosegel več, vendar mi Bog tega ni omogočil, kar nas napeljuje na misel, da to ni njegova volja.

Načrtovali smo, da bomo vse rezultate skrbno dokumentirali v knjigah in videoposnetkih, ki bodo lahko razumljivi, in verjamemo, da nam bo to kmalu uspelo. Večkrat smo bili opozorjeni, da je večina ljudi, ki vidi dokaze o odkritjih, prepričana, da je Bog ohranil te fizične ostanke in jih pravočasno razkriva, da bi jih njegovi služabniki po vsem svetu uporabili za prepričevanje vseh, ki so pripravljeni sprejeti evangelij odrešitve, da je Božja beseda zgodovinsko resnična in božansko navdihnjena.

Seveda obstajajo tudi tisti, ki so se zaradi lastnih motivov odločili, da ne bodo upoštevali prepričljivih dokazov in bodo še naprej ›ljubkovali in lagali‹ o ›odkritjih in opažanjih‹ na drugih krajih. Nekateri med njimi so bili v zadregi, ko so brez dokazov sprejeli ›bajke‹, za katere se je pozneje izkazalo, da so bile namerna potegavščina, namenjena spravljanju kreacionistov v zadrego. Mnogi od teh ljudi so sposobni vplivati na druge, da se sami izognejo resničnim dokazom.

Ker nekateri nočejo sprejeti resnice ne glede na to, koliko dokazov je predstavljenih, drugi pa se pustijo vplivati, da sami NE preverijo, začenjamo verjeti, da je razen še nekaj dela z babilonskim stolpom in predstavitvijo skrinje zaveze z Jezusovo krvjo na kelihu raziskovalni del našega dela skoraj končan. Če bo Bog želel, da se na področju izkopavanja odkritij naredi še kaj več, bo zagotovil sredstva in priložnosti za to. Z njegovim vodstvom in pomočjo smo pripravljeni storiti vse, kar želi.

V zadnjih mesecih smo imeli nekaj težkih izkušenj s tistimi, ki skušajo to delo izkoristiti za lastne koristi – nekateri za finančni dobiček, drugi za odmevnost ali slavo, tretji za oboje itd. Nekateri potujejo po svetu in trdijo, da so sodelovali pri teh odkritjih, čeprav so v resnici zanje izvedeli pred nekaj leti, dolgo po tem, ko so bila vsa odkritja že opravljena. Posledica tega je, da so resnična poročila o odkritjih pokvarjena, polna napak in neresničnih podrobnosti. Zdaj moramo javno izjaviti, da če želi kdo dobiti dejanske podatke o našem delu, jih mora dobiti od nas. V nasprotnem primeru so polni netočnosti, nekateri pa preprosto niso resnični.

Drugi menijo, da je za nas ›v redu‹, če počakamo, da ›dobimo signal od Boga‹, preden razkrijemo skrinjo zaveze in kamnite plošče, ONI pa želijo vse videti zdaj in nas skušajo prisiliti, da izpolnimo njihove zahteve. Nekateri od teh imajo v Izraelu prijatelje, ki niso med tistimi, s katerimi sodelujem, vendar so pripravljeni lagati o meni, če ne bom vsega ›pokazal in povedal‹. Vendar še vedno čakamo na ›božji signal‹

in bomo to še naprej počeli kljub poskusom drugih, da bi nas ›prisilili‹.

Drugi so šli z nami na izlete in so smeli snemati kraje in naše komentarje. Zdaj prodajajo videoposnetke o tem z vključenimi svojimi pogledi na prerokbe. Za njihova mnenja nismo odgovorni. Verjamemo in priporočamo, da vsi sledijo Kristusovim navodilom in ›POZORUJTE SE TUDI IN VEDNO MOLITE, DA BODETE SPOŠTOVANI … ‹. Odsvetujemo vsakomur, da bi čakal, da se zgodi kakšen ›dogodek‹, preden uredi in ohrani stvari med seboj in svojim Bogom!

Tisti, ki se čutijo ›dolžne‹, da se vmešavajo v to delo, naj razmislijo o naslednjem – Judova zgodba je v mnogih točkah osupljiva. Čeprav je bil učenec, je bil ›tat‹. Ko je Marija namazala Kristusove noge z dragocenim mazilom, je Juda ogorčeno rekel: ›Jaz sem tat,

> »Zakaj ni bilo to mazilo prodano za tristo denarjev in dano revnim?« To je rekel, ne ker bi skrbel za revne, temveč zato, ker je bil tat in je imel mošnjo ter nosil, kar je bilo dano vanjo.
>
> Jn 12,5-6

Judova motivacija ni bila od Boga – šlo je za osebno korist. Zdi se, da se je odločil, da Kristus ne bo nikoli izpolnil Judovega mnenja o mesijanskih prerokbah, če ne bo storil ničesar, da bi prisilil KRISTUSA. Načrtoval je, da bi Kristusa ›prisilil‹, da ›naredi svoj korak‹, saj je mislil, da se bo moral Kristus razglasiti za Mesijo in ustanoviti svoje kraljestvo, v katerem bi imel Juda visok položaj. Zato ga je izdal za trideset srebrnikov. Ko je sojenje napredovalo in je Juda spoznal, da bo Kristus umrl, so se njegove vizije o prvem mestu v ›mesijanskem kraljestvu‹ razblinile. V obupu je pred množico javno priznal svoj ›dogovor‹ z duhovniki in vrgel 30 srebrnikov velikemu duhovniku. Juda je doživel slab in NEPOČITEN KONEC.

Tisti, ki izkoriščajo ta odkritja in jih uporabljajo za promocijo svoje ›teologije‹, za finančni dobiček in za ›slavo‹ s trditvijo, da so pomagali pri odkritju, morda verjamejo, da so upravičeni pri svojem početju, vendar morajo upoštevati Juda.

V življenju vseh nas je veliko negotovosti in nedvomno se bodo z razvojem dogodkov ob koncu časov še poslabšale. Med letenjem na nekatere od več krajev, kjer smo bili naprošeni, da predstavimo odkritja, in na mesta, kjer delamo, je letalo včasih priletelo v kakšno ›hudo turbulenco‹. Ob nedavnem povečanju števila letalskih nesreč je človek prisiljen razmisliti o možnosti, da bi v letalski nesreči umrl. Pred kratkim so me spet odbijali in kot vedno sem prosil, naj Bog prihrani letalo in potnike, če je to njegova volja. Seveda sem prosil v Jezusovem imenu in krvi. V mislih sem se spomnil na Pavlovo izkušnjo ob razbitju ladje, ko mu je angel rekel, da ne bo ubit samo on, ampak tudi nihče od potnikov ali članov posadke!

Potem sem se spomnil na Jer 29,11, kjer piše: ›V tem primeru je treba izvesti to, kar je bilo storjeno:

> Kajti poznam misli, ki jih mislim napram vam,« govori Gospod, »misli miru in ne zla, da vam dam pričakovan konec.

Jer 29,11

Ni treba posebej poudarjati, da sem si močno oddahnil in se opogumil! V tej smeri razmišljanja je še veliko drugih besedil, ki jih je dal Bog, ›da bi lahko preko potrpežljivosti in tolažbe iz pisem imeli upanje.‹ (Rim 15,4)

> Koraki *dobrega* moža so odrejeni po Gospodu in on se razveseljuje v njegovi poti.
>
> Ps 37,23
>
> ›Krotke bo usmerjal na sodbo in krotke bo učil svojo pot.‹
>
> Ps 25,9
>
> Kajti potrebo imate po potrpežljivosti, da potem, ko ste storili Božjo voljo, lahko prejmete obljubo.
>
> Heb 10,36
>
> Zato se ne bomo bali, četudi se bo zemlja odstranila in četudi bodo gore odnešene v sredo morja.
>
> Ps 46,2
>
> David je bil silno zaskrbljen, kajti ljudstvo je govorilo o njegovem kamnanju, ker so bile duše vseh ljudi užaloščene, vsak mož zaradi svojih sinov in zaradi svojih hčera, toda David se je ohrabril v Gospodu, svojem Bogu.
>
> 1 Sam 30,6

V prihajajočih dogodkih se moramo naučiti, kako se opogumiti v Gospodu, našem Bogu.

*OPOZORILO ZA DAME: Bog uporablja besedo ›človek‹, ki je ime živalske vrste; ›Tako je Bog ustvaril ČLOVEKA po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril; Moško in žensko je ustvaril.‹ (1 Mz 1,27); zato se nanaša tako na moške kot na ženske, ko reče ČLOVEK.

Ron Wyatt

GOSPOD, GOSPOD!

Ron Wyatt

(Prvotno objavljeno v glasilu Newsletter # 9 leta 1994.)

V Svetem pismu je zapisano eno od mest, ki bi se ga morali vsi zavedati:

> Ne bo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ vstopil v nebeško kraljestvo, temveč kdor izvršuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Mnogi mi bodo na tisti dan rekli: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali hudičev in v tvojem imenu storili mnogo čudovitih del?‹ In tedaj jim bom zatrdil: ›Nikoli vas nisem poznal. Odidite od mene, vi, ki počnete krivičnost.‹
>
> Mt 7,21-23

Ali bi si kdo upal stopiti pred Boga in reči nekaj, za kar ne bi verjel, da je res? Ljudje, ki te trditve izrekajo Bogu, očitno VERIJO, da so resnične – resnično verjamejo, da so v Jezusovem imenu delali čudeže. Toda Kristus, ki ne more lagati, jim ne reče le, da jih ›NIKOLI ni poznal‹, ampak gre še dlje in jih imenuje ›vi, ki delate krivico‹. Kako je mogoče, da so tako zavedeni?! Ali je mogoče, da smo mi, ki drugim tako pogosto govorimo o Gospodu, zavedeni glede ›Gospoda‹, ki mu služimo?!

Naš skrbni pregled te kritične teme bo nedvomno užalil mnoge, ki trdijo, da so ›rešitelji‹ in ›zdravilci‹, toda ali ni bolje, da se soočimo z resnico zdaj, ko je še čas, da dobimo Božjo pomoč pri odpravljanju zablod, v katere nas je ujel Satan, kot pa da nas Kristus pogleda v oči in reče: ›Nikoli vas nisem poznal. Odidite od mene, vi, ki počnete krivičnost.‹?!

Ali je mogoče, da obstajajo ljudje, za katere se zdi, da opravljajo Gospodovo delo, a v resnici niso od njega? Božja beseda ne pravi le, da je to mogoče, ampak tudi, da se bo to zgodilo:

> Kajti takšni *so* lažni apostoli, varljivi delavci, ki se prenarejajo v Kristusove apostole. In nič čudnega; kajti sam Satan se prenareja v angela svetlobe. nič posebnega, če so tudi njegovi služabniki prenarejeni kakor služabniki pravičnosti, katerih konec bo glede na njihova dela.
>
> 2 Cor 11,13-15

Danes je čas največje bitke vseh časov – ne fizične bitke, ampak bitke z nevidnim. Čas se bo kmalu iztekel, in če bomo živi, ko bo Kristus spet prišel, bomo sodelovali v bitki, ki bo upravičila Božjo vladavino. Da pa bi se lahko uspešno borili, moramo imeti ›meč‹ in ›oklep‹.

> Kajti ne borimo se proti mesu in krvi, temveč proti kneževinam, proti oblastem, proti vladarjem teme tega sveta, proti duhovni zlobnosti na visokih *položajih*. Zato vzemite nase celotno Božjo bojno opremo, da se boste zmožni na hudoben dan zoperstaviti in vse storiti ter obstati. Stojte torej in imejte svoja ledja opasana z resnico in na sebi imejte prsni oklep pravičnosti in svoja stopala obuta s pripravljenostjo evangelija miru; predvsem vzemite ščit vere, s katerim boste zmožni pogasiti vse ognjene puščice zlobnih. In vzemite čelado rešitve duše in meč Duha, kar je Božja beseda;
>
> Ef 6,12-17

Pavel v pismu Korinčanom pravi, da se bodo Satanovi služabniki spremenili v ›služabnike pravičnosti‹ oziroma se bodo zdeli kot taki. Obstaja resna nevarnost, če komur koli dovolite, da vas ›hrani‹ s svojo različico evangelija. To ne pomeni, da nekateri niso pobožni ljudje, ki jih vodi Sveti Duh. Toda danes ne morete ločiti ›dobrega od slabega‹, ne da bi preverili vsako besedo, ki pride iz njihovih ust, in ne da bi preverili zgled njihovega življenja. 99 % resnice ni dovolj. Božja resnica vključuje VSE besede v Svetem pismu, ne le tistih delov, ki jih imajo različni pridigarji najraje. Nevarnost, s katero se vsi soočamo, je zelo resnična – brez lastnega poznavanja Resnice, kot je razodeta v Svetem pismu, smo v nevarnosti, da verjamemo lažem in

Satanovim prevaram. Satan je že dosegel, da je veliko ljudi sprejelo nekatere njegove zahrbtne ›razlage‹, kaj Pismo ›v resnici‹ pomeni.

Vsepovsod okoli sebe slišimo te ›razlage‹ iz ust mnogih ljudi, ki so zelo priljubljeni in jih ljudje brez pomislekov sprejemajo. Ali so to tisti, ki se s svojimi ›čudeži‹ in ›prerokbami‹ ter ›mnogimi čudovitimi deli‹ zoperstavljajo Bogu? Ali so, ›kot je rečeno o drugih lažnivcih, začeli verjeti svojim lažem in prevaram‹? Ali so to tisti, ki sodelujejo s ›tistim hudobnim‹, opisanim v naslednjem odlomku?

> Nobenemu človeku ne pustite, da vas na kakršenkoli način zavede, kajti *ta dan ne bo prišel*, razen če ne bo najprej prišlo odpadanje in da se razodene grešen človek, sin pogube, ki nasprotuje in se povišuje nad vse, kar se imenuje Bog ali kar se obožuje, tako da se le-ta kakor Bog usede v Božji tempelj in se razkazuje, da je Bog. … Kajti skrivnost krivičnosti že deluje, samo tisti, ki sedaj ovira, *bo oviral*, dokler ne bo umaknjen s poti. In takrat bo razodet ta Zlobni, katerega bo Gospod pokončal z dihom svojih ust in uničil s sijajem svojega prihoda; *celó njega*, katerega prihod je po Satanovem delovanju z vso močjo in znamenji ter lažnimi čudeži in z vso varljivostjo nepravičnosti v teh, ki umirajo, zato ker niso sprejeli ljubezni do resnice, da bi bili lahko rešeni. In zaradi tega razloga jim bo Bog poslal močno zablodo, da bi verjeli laži; da bodo lahko obsojeni vsi, ki niso verjeli resnici, temveč so uživali v nepravičnosti.
>
> 2 Tes 3.4.7-12

Sem jaz v tej skupini?! Ali ste vi v tej skupini?! Ali ne bi smeli upoštevati Pavlovega nasveta cerkvi v Korintu?

> Izprašajte se, ali ste v veri. Potrdite sami sebe. Ali ne poznate sami sebe, da je Jezus Kristus v vas, razen če ste zavrženi?
>
> 2 Cor 13,5

Ali je mogoče, da lahko poznamo in govorimo resnico, a smo kljub temu sovražniki Boga?

> Kajti Božji bes je razodet iz nebes zoper vso brezbožnost in nepravičnost ljudi, ki resnico zadržujejo v nepravičnosti;
>
> Rim 1,18

Pred leti sem se v Bowling Greenu v Kentuckyju udeležil šotorskega srečanja evangelista, ki je trdil, da je zdravilec. Nadaljeval je z izvajanjem ›čudežev‹, kot je povrnitev čuta za vonj, in drugih stvari, ki so sprožile hvalospeve občinstva. Njegov finale pa je prišel, ko so v ospredje pripeljali strašno izkrivljenega in izmučenega moškega na invalidskem vozičku. Ko je evangelist izgovoril besede, s katerimi ga je ozdravil, se je moški začel dobesedno ›razgibavati‹. Vsaka okončina se je počasi začela zravnavati ena za drugo, kar je navdušilo prisotne. Nato se je okrožni šerif, ki je mirno opazoval dogajanje od zadaj, zelo nevsiljivo sprehodil spredaj in pristopil k mikrofonu. ›Sestanek je končan, vsi se mirno umaknite.‹ Nato nam je vsem povedal, da že vse življenje pozna človeka na invalidskem vozičku, starega Jakea, in da je

znano, da ima dvojni sklep. Stari Jaka je šerifu priznal, da je potoval z ›zdravilcem‹ in na vsakem srečanju ›izvajal‹ svojo čudežno ozdravitev. Šerif je dal ›zdravilcu‹ čas do poldneva naslednjega dne, da se spakira in odide iz okrožja. Mnogo let pozneje je eden od ›zdravilčevih‹ sinov storil samomor in pustil sporočilo, da ›ne more več sodelovati pri očetovih prevarah‹. Žalostno je, prijatelji, da je ta isti evangelist še danes zelo priljubljen in ›nastopa‹.

Ali zgodbe o svojih izkušnjah prebiramo, da bi tako še bolj počastili Boga? Ali si izmišljujemo izkušnje, da bi dobili več povabil za govorjenje in s tem večje in boljše ljubezenske daritve? Ali obstaja kaj takega kot dobra laž?

> Teh šest *stvari* sovraži Gospod; da, sedem mu *jih* je ogabnost: ponosen pogled, lažniv jezik in roke, ki prelijejo nedolžno kri, srce, ki snuje zlobne zamisli, stopala, ki so nagla v teku k vragoliji, kriva priča, *ki* govori laži in kdor seje neenotnost med brati.
>
> Prg 6,16-19

Pozorno opazujte, da so tri od stvari, ki so tu razglašene za ›gnusobe‹, oblike laži! Bog sovraži laganje iz kakršnegakoli razloga, celo pretiravanje. In kaj se zgodi tistim, ki lažejo, čeprav trdijo, da so od Boga?

> Toda strahopetci, neverniki, gnusneži, morilci, vlačugarji, čarodeji, malikovalci in VSI LAŽNIVCI bodo imeli svoj delež v jezeru, ki gori z ognjem in žveplom, kar je DRUGA SMRT.«
>
> Raz 21,8

Tisti, ki ›ljubijo laži‹, so podobni odvisnikom od mamil, ki sčasoma potrebujejo vedno več laži.

Ali je mogoče, da iz svojega življenja izgubimo Božjo navzočnost in se tega ne zavedamo? Sveto pismo pravi o Samsonu:

> Rekla je: »Filistejci nadte Samson.« Prebudil se je iz svojega spanja in rekel: »Šel bom ven kakor ob drugih časih poprej in se stresel.« Ni pa vedel, da je Gospod odšel od njega.
>
> Sod 16,20

Podobno izkušnjo je imel tudi prvi izraelski kralj Saul:

> Savel se je bal Davida, ker je bil Gospod z njim, od Savla pa je odšel.
>
> 1 Sam 18,12

Ali imamo vzorec (vzor), po katerem se lahko merimo?

> Silno se veseli, o sionska hči. Vriskaj, o jeruzalemska hči. Glej, tvoj Kralj prihaja k tebi; pravičen *je* in ima rešitev duše; ponižen in jahajoč na oslu in žrebetu, osličjem žrebetu.
>
> Zah 9,9

Ko v Svetem pismu beremo o Božjih služabnikih, se le tisti, ki so bili kralji in

kraljice, oblačijo in živijo razkošno. KRISTUS, BOŽJI SIN, JE BIL ›PONIŽEN‹. Kje med Kristusovimi sledilci vidimo tiste, ki se zgledujejo po njem?

> Kajti Bog je tako ljubil svet, da je dal svojega edinorojenega Sina, da kdorkoli veruje vanj, se ne bo pogubil, temveč bo imel večno življenje.
>
> Jn 13,16

Vidimo mnoge, ki s svojim oblačenjem in vedenjem kažejo, da iščejo pohvalo ljudi. Ti ›voditelji‹ hvalijo sebe in tiste, ki hvalijo njih. ›Prerokujejo‹ in trdijo, da delajo ›mnoga čudovita dela‹. Če to niso tisti, o katerih govori Kristus in ki ga nenehno kličejo ›Gospod, Gospod‹, kje jih potemtakem lahko najdemo? Kristus je svojim sledilcem dal nekaj nasvetov o ›verskih voditeljih‹ svojega časa:

> »Pazite se pisarjev, ki radi hodijo v dolgih oblačilih in *imajo radi* pozdrave na trgih in vodilne sedeže v sinagogah in najpomembnejša mesta na praznovanjih, ki vdovam požirajo hiše in za pretvezo delajo dolge molitve; ti bodo prejeli večjo obsodbo.«
>
> Mr 12,38-40

Medtem ko imamo tiste, ki opravljajo goljufive ozdravitve, kot je bil človek, za katerega je delal Stari Jaka, imamo tudi tiste, za katere se zdi, da resnično ozdravljajo bolnike. Vendar tega ne smemo obravnavati kot preizkus resničnega Božjega moškega (ali ženske). Satan ima sposobnost, da ljudem povzroča bolezni. Job, 2. poglavje, govori o čirih, ki jih je povzročil Jobu. Nobenega dvoma ni, da lahko Satan odstrani vzrok bolezni in tako ›čudežno ozdravi žrtev‹. Tisti, ki pridejo h Kristusu v Mateju 7. poglavju, so izganjali hudiče, prerokovali in naredili veliko čudovitih reči. Vendar so to storili z nadnaravno močjo hudiča. Dokaz za to je, da jih Kristus ›nikoli ni poznal‹.

Kako naj torej ›razločimo‹ resnico od zmote?

> K postavi in k pričevanju. Če ne govorijo glede na to besedo, *je to* zato, ker v njih ni svetlobe.
>
> Iz 8,20

> Blagoslovljeni *so* tisti, ki izpolnjujejo njegove zapovedi, da bi lahko imeli pravico do drevesa življenja in bi lahko skozi velika vrata vstopili v mesto. Kajti zunaj *so* psi in čarodeji in vlačugarji in morilci in malikovalci in kdorkoli ima rad [laž] ter počne laž.
>
> Raz 22,14

Kristus je svojim učencem zastavil zelo primerno vprašanje:

> Vendar, ko pride Sin človekov, ali bo našel vero na zemlji?
>
> Lk 18,8

Zakaj je to vprašal? Nato Pavel opozori:

> Kajti prišel bo čas, ko ne bodo hoteli prenašati zdravega nauka, ampak si bodo

po svojih lastnih poželenjih, ker imajo željna ušesa, kopičili učitelje; in *svoja* ušesa bodo odvračali od resnice in zapeljani bodo v bajke.

2 Tim 4,3

Kristus bi moral imeti zadnjo besedo o vsaki temi. Tu je ta beseda:

Kajti vstali bodo lažni Kristusi in lažni preroki in prikazovali bodo velika znamenja in čudeže; do take mere, da, če *bi bilo* mogoče, bi prevarali tudi izvoljene. Glejte, vnaprej sem vam povedal.

Mt 24,24

Mislimo, da smo preveč pametni, da bi nas Satan prevaral, vendar ne bodite preveč samovšečni. Zelo blizu je čas, ko bo ponaredil Božje čudeže. Se spomnite, ko se je Elija srečal z Baalovimi duhovniki na gori Karmel in je z neba prišel ogenj ter požrl VSE, tudi poganske duhovnike? xxx

In zagledal sem še enega zvernika prihajati gor iz zemlje in imel je dva rogova, podobna jagnjetovim, govoril pa je kakor zmaj. In izvajal je vso oblast prvega zvernika pred njim in povzročil zemlji in tistim, ki prebivajo na njej, da obožujejo prvega zvernika, katerega smrtna rana se je pozdravila.

Raz 13,13-14

Glej Job 1,16 – Satan je to že enkrat storil.

Medtem ko *je* še govoril, je prišel še drugi in rekel: »Ogenj od Boga je padel z neba in sežgal ovce in služabnike, jih použil in samo jaz sam sem pobegnil, da ti povem.«

Job 1,16

Kristus se bo kmalu vrnil po svoje zveste – bodimo pripravljeni

Ron Wyatt

Prvič objavljeno v glasilu št. 20 leta 1998)

Samo Bog je nesmrten – človeštvo NI nesmrtno

… našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki jo bo ob svojih časih pokazal, *ki je* blagoslovljen in edini Vladar, Kralj kraljev in Gospod gospodov; ki ima edini nesmrtnost in prebiva v svetlobi, kateremu se noben človek ne more približati; katerega noben človek ni videl niti ne more videti; kateremu *bodi* čast in večna oblast. Amen.

1 Tim 6,14

Če človek umre, mar bo *ponovno* živel? Vse dni svojega določenega časa bom čakal, dokler ne pride moja sprememba. Klical boš in jaz ti bom odgovoril; imel boš željo po delu svojih rok …. Kajti jaz vem, *da* moj odkupitelj živi in *da* bo na zadnji *dan* stal nad zemljo. *Čeprav* po moji koži *črvi* uničijo to *telo*, bom vendar v svojem mesu videl Boga,

Job 14,14.15 19,25.26

Karkoli tvoja roka najde, da stori, *to* stôri z vso svojo močjo, kajti v grobu, kamor greš, ni dela, niti naklepa, niti spoznanja, niti modrosti.

Eccl 9,10

Njegov dih gre dalje, vrača se k svoji zemlji; na ta isti dan propadejo njegove misli.

Ps 146,4

Glejte, vse duše so moje; kakor očetova duša, tako je tudi sinova duša moja. Duša, ki greši, ta bo umrla. … Duša, ki greši, ta bo umrla. Sin ne bo nosil očetove krivičnosti niti ne bo oče nosil sinove krivičnosti. Pravičnost pravičnega bo na njem in zlobnost zlobnega bo na njem.

Ez 18,4.20

Drevo življenja – potrebno za večno življenje

Bog je rekel: »Naredimo človeka po naši podobi, po naši podobnosti in naj imata gospostvo nad ribo morja in nad zračno perjadjo in nad živino in nad vso zemljo in nad vsako plazečo stvarjo, ki se plazi na zemlji.« … Gospod Bog je človeku zapovedal, rekoč: »Od vsakega vrtnega drevesa lahko prosto ješ, toda od drevesa spoznanja dobrega in zla, ne smeš jesti od njega, kajti na dan, ko boš od njega jedel, boš zagotovo umrl.«

1 Mz 1,26 2,16.17

Gospod Bog je rekel: »Glej, človek je postal kakor eden izmed nas, da pozna dobro in zlo. In sedaj, da ne iztegne svoje roke in vzame tudi od drevesa življenja ter jé in živi na veke,« ga je Gospod Bog zato odposlal iz edenskega vrta, da orje tla, iz katerih je bil vzet. Tako je izgnal človeka in na vzhodu edenskega vrta namestil kerube in ognjen meč, ki obrača vsako pot, da varuje pot do drevesa življenja.

1 Mz 3,22-24

Adam in Eva sta bila smrtna, vendar sta imela dostop do drevesa življenja. Ko je Adam grešil, sta bila z Evo izključena iz rajskega vrta in drevesa življenja. Od tistega trenutka dalje:

In kakor je določeno ljudem enkrat umreti, toda po tem sodba;

Heb 9,27

Po Kristusu so bila zagotovljena sredstva, ki so človeštvu omogočila dar večnega življenja:

Blagoslovljeni *so* tisti, ki izpolnjujejo njegove zapovedi, da bi lahko imeli pravico do drevesa življenja in bi lahko skozi velika vrata vstopili v mesto.

Raz 22:14

PRVA prevara – da je človek nesmrten

Kača je ženski rekla: »Zagotovo ne bosta umrla,

1 Mz 3,4

Ta Satanova laž je povzročila padec Adama in Eve. Skozi stoletja je povzročila uničenje milijard ljudi in bo še povzročila uničenje milijard ljudi, ki zdaj živijo na zemlji. Bog je rekel:

toda mrtvi ne vedo ničesar niti nimajo več nobene nagrade, kajti spomin nanje je pozabljen. Prav tako je njihova ljubezen, njihovo sovraštvo in njihova zavist sedaj izginila, niti nimajo več deleža na veke v katerikoli *stvari*, ki je storjena pod soncem. … Karkoli tvoja roka najde, da stori, *to* stôri z vso svojo močjo, kajti v grobu, kamor greš, ni dela, niti naklepa, niti spoznanja, niti modrosti..

Prd 9,5.6.10

Če človek umre, mar bo ponovno živel? Vse dni svojega določenega časa bom čakal, dokler ne pride moja sprememba. Klical boš in jaz ti bom odgovoril; imel boš željo po delu svojih rok. … Na veke prevladuješ zoper njega in on premine. Spreminjaš njegovo obličje in ga pošiljaš proč. Njegovi sinovi so prišli v čast in on *tega* ne ve. Ponižani so, toda *tega* ne zaznava o njih.

Job 14,14-15.20-21

Kajti jaz vem, *da* moj odkupitelj živi in *da* bo na zadnji *dan* stal nad zemljo. *Čeprav* po moji koži *črvi* uničijo to *telo*, bom vendar v svojem mesu videl Boga, katerega bom videl zase in moje oči bodo gledale in ne drug, *čeprav* je moja notranjost použita znotraj mene.

Job 19,25-27

TE IZJAVE NAM JASNO SPOROČAJO, DA STA DUŠA IN TELO MED SMRTJO NEZAVESTNA. Zapomnite si, da Bog nikoli ne spremeni tega, kar je šlo iz njegovih ust

Svoje zaveze ne bom prelomil niti predrugačil stvari, ki je odšla iz mojih ustnic.

Ps 89,34

Če imamo to v mislih, nas ne sme zmesti, kar Pavel (po Božjem navdihu) pravi v:

… zaupljivi smo, *pravim* in voljni rajši biti odsotni iz telesa in biti prisotni z Gospodom.

2 Cor 5,8

Ko kristjan (po besedah in dejanjih) umre, bo njegov naslednji trenutek zavesti ob vstajenju pravičnih.

Kajti to vam rečemo po Gospodovi besedi, da mi, ki smo živi *in* ostanemo do Gospodovega prihoda, ne bomo vodili teh, ki so zaspali. Kajti sam Gospod se bo spustil iz nebes z vzklikom, z glasom nadangela in z Božjo trobento; in prvi

bodo vstali mrtvi v Kristusu, potem pa bomo mi, ki smo živi *in* preostanemo, vzeti skupaj z njimi v oblake, da srečamo Gospoda v zraku, in tako bomo vedno z Gospodom. Zato drug drugega tolažite s temi besedami.

1 Tes 4,15-18

O tem, da se ne zavedamo časa, pričajo ljudje, ki so bili zaradi poškodbe glave v komi, ali pa vsi, ki so utrujeni zaspali in se prebudili v nekaj sekundah, ki so se nam zdele nekajurne. Tudi ljudje, ki so anestezirani za operacijo, se ne zavedajo časa, če so dobro anestezirani.

Zapomnite si – Bog nikoli ne spremeni stvari, ki je izšla iz njegovih ust.

In videl sem iz ust zmaja in iz ust zvernika ter iz ust lažnega preroka *priti* tri nečiste duhove, podobne žabam. Kajti to so duhovi hudičev, ki delajo čudeže, *ki* gredo do kraljev zemlje celotnega sveta, da jih zberejo na bitko tistega vélikega dne Boga Vsemogočnega.

Raz 16,13-14

Ker si ohranil besedo moje potrpežljivosti, bom tudi jaz tebe obvaroval pred uro preizkušnje, ki bo prišla nad ves svet, da preizkusi tiste, ki prebivajo na zemlji. Glej, pridem hitro; trdno drži to, kar imaš, da ti noben človek ne odvzame tvoje krone. Raz 3,10-11

Nevarnost za VSE, ki verjamejo v ›življenje po smrti‹ ali nesmrtnost duše!

ZAKAJ JE V TEM ČASU ZA NAS POMEMBNO JASNO RAZUMEVANJE STANJA MRTVIH? Angeli, tako dobri kot slabi, se lahko prikazujejo kot ljudje. Lahko se pojavijo kot naši umrli družinski člani ali drugi ljubljeni ljudje, znani ljudje ali kdor koli, za kogar se želijo izdajati. In ker so tu že od časov Adama in Eve, poznajo vsako podrobnost iz življenja davno umrlih in lahko te podrobnosti sporočijo, kar mnoge ljudi prepriča, da so resnično ›duhovi umrlih‹.

Vedeti moramo, da mrtvi ›ničesar ne vedo‹, sicer nas lahko hudičevi duhovi, ki se izdajajo za ljudi, prevarajo. Kristus in dva angela so se Abrahamu in Sari prikazali kot navadna popotnika. Dva angela sta se Lotu, njegovi družini in vsem ljudem iz Sodome prikazala kot navadna popotnika. (Glej poglavji 18 in 19 Prve Mojzesove knjige.) Satan se je Evi prikazal kot kača. Če imamo kakršno koli vprašanje o tem, kdo nam govori, nam je Bog dal zanesljivo sredstvo, s katerim lahko ugotovimo, ali je od Boga ali od Satana:

Če ne govorijo po tej besedi, je to zato, ker v njih ni luči.

Satan se bo kmalu pojavil kot ›angel luči‹ in se izdajal za Kristusa; njegovi padli angeli se bodo izdajali za apostole in druge pisce Svetega pisma. Satan bo v podobi Kristusa svetu povedal, da je spremenil Božji zakon. Ker Bog ne ›'spreminja stvari, ki je šla iz mojih ust', bo ta Satanova trditev, da je spremenil zakon, dokazala, da je slepar. Trditev njegovih demonov v preobleki svetopisemskih piscev, da Sveto pismo (Božja beseda) ni takšno, kot so ga napisali, bo prav tako dokazala, da so sleparji.

In nič čudnega; kajti sam Satan se prenareja v angela svetlobe. Torej *ni* nič posebnega, če so tudi njegovi služabniki prenarejeni kakor služabniki pravičnosti, katerih konec bo glede na njihova dela.

2 Cor 11,14-15

Toda čeprav vam mi ali angel iz nebes oznanja kak drug evangelij, kakor tega, ki smo vam ga oznanili, naj bo ta preklet.

Gal 1,8

In tudi Henoh, sedmi od Adama, je prerokoval o njih, rekoč: ›Glej, Gospod prihaja z deset tisoči svojih svetih, da izvrši sodbo nad vsemi in da prepriča vse, ki so med njimi brezbožni, o vseh njihovih brezbožnih dejanjih, ki so jih brezbožno zagrešili in o vseh njihovih trdih *govorih*, katere so brezbožni grešniki govorili zoper njega.‹

Jude 1:14-15

Nečisti

In ženska je rekla kači: »Midva lahko jeva od sadja vrtnih dreves, toda o sadu drevesa, ki *je* v sredi vrta, je Bog rekel: ›Ne bosta jedla od njega niti se ga ne bosta dotikala, da ne bi umrla.‹« Kača je ženski rekla: »Zagotovo ne bosta umrla, … In ko je ženska videla, da *je bilo* drevo dobro za jed in da *je bilo* prijetno očem in da si je drevesa želeti, da naredi *nekoga* modrega, je vzela od njegovega sadu in jedla ter dala tudi svojemu soprogu, [ki je bil] z njo, in on je jedel.

1 Mz 3,2-4.6

Satan je Adamu in Evi lagal in ju prevaral glede tega, kar jima je Bog prepovedal jesti. Ima vojsko prevarantov in goljufov, prek katerih zavaja to zadnjo generacijo zemeljskih prebivalcev o isti stvari.

celó njega, katerega prihod je po Satanovem delovanju z vso močjo in znamenji ter lažnimi čudeži in z vso varljivostjo nepravičnosti v teh, ki umirajo, zato ker niso sprejeli ljubezni do resnice, da bi bili lahko rešeni. In zaradi tega razloga jim bo Bog poslal močno zablodo, da bi verjeli laži; da bodo lahko obsojeni vsi, ki niso verjeli resnici, temveč so uživali v nepravičnosti.

2 Tes 2,9-12

Kajti glej, Gospod bo prišel z ognjem in s svojimi bojnimi vozovi kakor z vrtinčastim vetrom, da povrne svojo jezo z razjarjenostjo in svoje oštevanje s plameni ognja. Kajti z ognjem in s svojim mečem se bo Gospod pravdal z vsem mesom in mnogo bo umorjenih od Gospoda. Tisti, ki se posvetijo in se očistijo v vrtovih za enim *drevesom* na sredi, jedoč svinjsko meso, ogabnost in miš, bodo skupaj použiti,‹ govori Gospod.

Iz 66,15

Svoje zaveze ne bom prelomil niti predrugačil stvari, ki je odšla iz mojih

ustnic.

Ps 89,34

<r r="Isa.52.11">Iz 52:11</r> Zatorej pridite ven izmed njih in bodite oddvojeni,« govori Gospod »in nečiste *stvari* se ne dotikajte; in jaz vas bom sprejel in vam bom Oče in vi boste moji sinovi in hčere,« govori Gospod Vsemogočni. … Ker imamo torej te obljube, srčno ljubljeni, se očistimo pred vso umazanijo mesa in duha ter v strahu Božjem dovršujmo svetost.

2 Kor 6,17-18 7,1

Pisma iz Nove zaveze so napačno interpretirali tisti, ki želijo verjeti, da je Bog lažnivec, in želijo, da se jim pridružimo v demonskem prepričanju, da tisto, kar je Bog razglasil za nečisto, ne velja več:

›Vstani, Peter, zakolji in jej.« … To pa se je zgodilo trikrat in vse je bilo ponovno dvignjeno v nebo.

Apd 11,7.10

Satan želi, da bi verjeli, da je Kristus umrl, da bi očistil stvari, ki jih je Bog razglasil za ›nečiste‹ (3 Mz 11;1-), ki ne ›spreminja tega, kar je šlo iz mojih ust‹. Kaj se je Peter naučil iz tega videnja?

In jim rekel: »Vi veste kako je to nezakonita stvar za človeka, ki je Jud, da se druži ali pride k nekomu iz drugega naroda. Toda Bog mi je pokazal, da naj nobenega človeka ne imenujem oskrunjenega ali nečistega.

Apd 10,28

Karkoli se prodaja v mesnicah, *to* jejte, ne postavljajoč nobenih vprašanj glede vesti;

1 Kor 10,25

Ali res lahko verjamemo, da je Pavel odobraval kanibalizem? NE! Govoril je le o čisti hrani, ki je bila žrtvovana (posvečena) poganskim malikom.

Torej glede stvari darovanih malikom vemo, da imamo vsi spoznanje. Spoznanje napihuje, toda ljubezen izgrajuje.

1 Kor 8,1

Toda če vam katerikoli človek reče: »To je darovano v žrtev malikom,« ne jejte zaradi tistega, ki je to pokazal in zaradi vesti; kajti Gospodova *je* zemlja in njena polnost;

1 Kor 10,28

Ali hočemo dopustiti, da nas Satan in njegovi privrženci prevarajo, da bi jedli stvari, zaradi katerih nas bo Kristus ob svojem prihodu sežgal?!

Kajti glej, Gospod bo prišel z ognjem in s svojimi bojnimi vozovi kakor z vrtinčastim vetrom, da povrne svojo jezo z razjarjenostjo in svoje oštevanje s plameni ognja. Kajti z ognjem in s svojim mečem se bo Gospod pravdal z vsem

mesom in mnogo bo umorjenih od Gospoda. Tisti, ki se posvetijo in se očistijo v vrtovih za enim *drevesom* na sredi, jedoč svinjsko meso, ogabnost in miš, bodo skupaj použiti,‹ govori Gospod.

Iz 66,15

Opozorilo Božjemu ljudstvu za ta čas

Mnoge izpričane Božje sledilce motijo in hromijo strahovi pred dogodki zadnjega dne. Če Satanu uspe doseči, da se Božje ljudstvo osredotoči na te stvari namesto na zadnje sporočilo, mu je uspelo, da jih je izločil iz zadnjega Božjega dela. Naše sporočilo ni, da bi ljudi vznemirjali zaradi helikopterjev, moških v črnih uniformah, prihajajočega ›novega svetovnega reda‹ itd. – naše sporočilo morajo biti besede življenja. Konec sveta, kot ga poznamo, je pred vrati – Kristus prihaja kmalu. Na kocki so večna življenja.

… ›*Kakor* jaz živim,‹ govori Gospod Bog, ›nobenega zadovoljstva nimam v smrti zlobnega; temveč, da se zlobni odvrne od svoje poti in živi. Obrnite se, obrnite se od svojih zlih poti; kajti zakaj hočete umreti, o hiša Izraelova?‹

Ez 33,11

Kajti plačila za greh *so* smrt; toda Božji dar *je* večno življenje po Jezusu Kristusu, našem Gospodu.

Rim 6,23

… in tistega, ki prihaja k meni, nikakor ne bom izgnal ven.

Jn 6,37

Če priznavamo naše grehe, je zvest in pravičen, da nam *naše* grehe odpusti in da nas očisti pred vso nepravičnostjo.

1 Jn 1,9

In vsak človek, ki ima to upanje vanj, se očiščuje, celó kakor je on čist.

1 Jn 3,3

Kristusova kri na kelihu usmiljenja

Sedemdeset tednov je določenih nad tvojim ljudstvom in nad tvojim svetim mestom, da preneha prestopek in se naredi konec grehom in se naredi pobotanje za krivičnost in da se vpelje večna pravičnost in se zapečati videnje in prerokovanje in da se mazili Najsvetejše.

(Izpolnitev te prerokbe je v naslednjih vrsticah) Dan 9,24

Ko je Jezus z močnim glasom ponovno zavpil, je odposlal duha. In glej, tempeljsko zagrinjalo se je raztrgalo na dvoje od vrha do tal; in zemlja se je stresla in skale so se razklale; in grobovi so se odprli; in mnogo teles svetih, ki so spali, je vstalo in po njegovem vstajenju so prišli iz grobov in odšli v sveto

mesto in se mnogim prikazali.

Mt 27,50-53

Ta potres je ›raztrgal‹ skale …

toda eden izmed vojakov je s sulico prebodel njegovo stran in nemudoma sta od tam pritekli kri in voda. In tisti, ki je *to* videl, je izjavil in njegova izjava je resnična; in on ve, da govori resnico, da bi vi lahko verovali.

Jn 19,34

Kristusova kri je padla skozi razpoko v skali na usmiljeniški sedež skrinje zaveze.

In glej, bil je velik potres, kajti Gospodov angel se je spustil iz nebes in prišel ter odvalil kamen od vrat in sédel nanj.

Mt 28,2

Na prvi dan tedna, ko je Bog obudil Kristusa, je bil še en potres, ki je zaprl razpoko v skali, skozi katero je padla njegova kri. Nobena umazanija ali ostanki niso smeli padati na kelih usmiljenja in ga oskruniti.

To je on, ki je prišel z vodo in krvjo, *celó* Jezus Kristus; ne samo z vodo, temveč z vodo in krvjo. In to je Duh, ki prinaša pričevanje, ker Duh je resnica. Kajti trije so, ki pričujejo na nebu, Oče, Beseda in Sveti Duh; in ti trije so eno. In trije so, ki pričujejo na zemlji, Duh in voda in kri; in trije so, ki se strinjajo v enem. Če smo sprejeli pričevanje od ljudi, je pričevanje od Boga večje, kajti to je pričevanje Boga, katerega je pričeval o svojem Sinu.

1 Jn 5,6-9

Kajti *obstaja* en Bog in en posrednik med Bogom in ljudmi, človek Kristus Jezus; ki je samega sebe dal v odkupnino za vse, da se bo pričevalo ob primernem času.

1 Tim 2,5

Kot je navedeno zgoraj, Duh ter kri in voda, ki sta ob Kristusovi smrti iztekla iz njegove strani, ›pričata‹ na zemlji – in to ›pričevanje‹ bo razodeto vsemu človeštvu ob določenem ali ›pravem‹ času. Verjamemo, da je ta čas že skoraj pred vrati.

In na nebu se je odprl Božji tempelj in v njegovem templju je bilo videti skrinjo njegove zaveze; in bili so bliski in glasovi in grmenja in potres in velika toča.

Raz 11,19

Ko se glasni krik tretjega angela, ki poudarja ta dejstva, konča, je Božje delo na zemlji končano – poskusna doba se zaključi in kuge si sledijo v hitrem zaporedju. Toda preden se preizkušnja zaključi, bodo prinesene kamnite plošče z zapovedmi, ki jih bodo ubogali vsi, ki jim bo omogočen dostop do drevesa življenja, in svet bo videl skrinjo, na katero je padla njegova kri.

V trenutku je bila smrt premagana z največjo žrtvijo v vsej večnosti. Si upamo –

vsaj za trenutek – izgubiti izpred oči, kaj je bilo storjeno za nas? Molim, da ne. In da tega ne bi storili, nas prerok Habakuk, ki je videl prihod Odrešenika v nebesih, opominja, da še vedno nosi znamenje kopja v boku, iz katerega je tekla njegova dragocena kri:

> *Njegov* sijaj je bil kakor svetloba; imel je rogove, *izhajajoče* iz njegove roke in tam *je bilo* skrivališče njegove moči.
>
> Hab 3,4

Neposredni pogovor z Ronom Wyattom

(Prvič objavljeno v glasilu št. 5 leta 1993)

Konec vsega hudega je na dosegu roke – število prebivalcev na Zemlji se približuje šestim milijardam in narašča z zastrašujočo hitrostjo. Vse ›krščanske misijonarske dejavnosti‹ skupaj ne morejo slediti stopnji rojstev in smrti, še manj pa evangelizirati milijarde neodrešenih.

Vsi verjamemo tako, kot verjamemo, in počnemo stvari, ki jih počnemo, zaradi tega, ker smo se rodili in kdo je oblikoval naša prepričanja v času našega odraščanja. Če bi se rodili v Indiji, Iranu ali na Kitajskem, bi bili hindujci, muslimani ali budisti. Zato se ne moremo imeti za boljše od drugih samo zato, ker verjamemo, da imamo ›resnico‹. Vsi ti ljudje prav tako močno verjamejo, da imajo tudi oni resnico. Toda Bog je v postopku zadnjega povabila prebivalcem našega padlega sveta:

> O Gospod, moja moč, moja trdnjava in moje zatočišče v dnevu stiske, pogani bodo prišli k tebi od koncev zemlje in bodo rekli: »Zagotovo so naši očetje podedovali laži, ničevost in *stvari*, v katerih ni koristi.
>
> Jer 16,19

Priznanje, da smo se mi in naši predniki motili, nikomur ne pride zlahka. Toda pošteni ljudje, ki cenijo resnico in niso preveč ponosni, da bi priznali, da so se motili, bodo z veseljem sprejeli zadnje Božje povabilo, kot je prerokovano v tej Jeremijevi vrstici. Tavrstica tudi nakazuje, da bo Bog storil nekaj, kar zelo odstopa od običajnega reda stvari in je v nasprotju z vsakršnim človeškim načrtovanjem – in to ›nekaj‹ bo te ›pogane‹ (nevernike) prepričalo o njegovi resnici.

> Ali bo človek zase delal bogove in le-ti niso bogovi? »Zato, glej, tokrat bom povzročil, da bodo vedeli, povzročil jim bom, da bodo spoznali mojo roko in mojo moč in vedeli bodo, da *je* moje ime Gospod.«
>
> Jer 16,20

> In po teh stvareh sem videl drugega angela priti dol z neba, ki je imel veliko oblast in zemlja je bila razsvetljena z njegovo slavo.
>
> Raz 18,1

V 1 Kor 1,27 beremo:

> toda Bog je izbral nespametne stvari sveta, da zbega modre; in Bog je izbral

slabotne stvari sveta, da zbega stvari, ki so mogočne;

Katera sredstva so najbolj preprosta, a hkrati najbolj učinkovita pri posredovanju mnenja? – ›Pokaži in povej‹. Ljudje vseh okolij in jezikov zlahka razumejo ›pokaži in povej‹ – in zgled našega življenja največkrat govori bolj prepričljivo kot besede, ki pridejo iz naših ust. Ko Božji ljudje v popolnosti odražajo njegov značaj, lahko Bog deluje po nas in k sebi pritegne vse poštene ljudi. Najprej jim moramo ›pokazati‹ Kristusov značaj v nas, nato pa jim lahko ›povemo‹ Božji načrt odrešenja.

> ›Ne z močjo niti ne z oblastjo, temveč z mojim duhom,‹« govori Gospod nad bojevniki.
>
> Zah 4,6.

Bog je poskrbel tudi za dokaze za svojo resnico z izpolnjevanjem prerokb in z razkrivanjem fizičnih ostankov pomembnih krajev in dogodkov skozi zgodovino, ki jih je zasnoval tako, da bi pritegnili pozornost sveta in prepričali vse o njegovi resnici. Tisti, ki ljubijo resnico, bodo vodeni naprej, da bodo rešeni. Kdor pa ljubi in dela laži, bo izgubljen. (Rim 1,25-32; Raz 22,15.)

MISLI ZA RAZMISLEK

Vsi smo grešniki. (1 Jn 1,8) Grešniki ne morejo obstajati v Božji navzočnosti. (2 Tes 2,8). Če nismo šli k Očetu v imenu in krvi njegovega Sina Jezusa in ga prosili, naj za nas stori to, česar sami ne moremo – odpusti nam in nas rehabilitira, nas bo ›uničil s sijajem svojega prihoda‹, ko bo prišel.

Človeški um ne deluje ustrezno, odkar sta Adam in Eva pojedla sadje. Tudi najbolj briljanten človeški um, ki ne išče božanskega vodstva in mu ne sledi, je obsojen idiot. Tisti med nami, ki smo si izmislili zmoto in sodelovali s Satanom pri prepričevanju drugih (in sebe), da so laži resnične, bomo imeli zelo malo tolažbe, ko bomo goreli skupaj s Satanom in tistimi, ki smo jih pomagali prevarati. Ali je ubogi ego, ki ga hranijo laži in prevare, enake vrednosti kot večno življenje? Ali si res želimo občudovanja teh slaboumnih Satanovih privržencev? Kristus in on križani je velika in edina odrešujoča resnica. Prerokbe, zgodovina in drugo znanje so koristni le za razkrivanje križanega in vstalega Odrešenika. Ko je vse povedano in storjeno, je najdragocenejša lastnina na zemlji poznavanje preteklega, sedanjega in prihodnjega Kristusovega dela v imenu padle človeške družine in kako sodelovati z božansko inteligenco pri lastni odrešitvi in odrešitvi drugih.

Nekateri nas želijo prepričati, da moramo Boga klicati z arhaičnim nazivom, in trdijo, da njegovega imena ne smemo nikoli izgovoriti. Trdijo, da je treba vedno uporabljati besedo Jahve. A ko je Jezus trpel pod največjim stresom, ki ga je moral prestati katerikoli človek, je svojega (in našega) nebeškega Očeta imenoval ›Elí‹ (Mt 27,46). Bog s katerim koli drugim spoštljivim imenom je še vedno Bog. Uporaba mrtvih ali neznanih imen je poskus nekaterih zavedenih duš, da bi prepričale lahkoverneže, da so pametne. Tak primer je uporaba latinščine v nekaterih krogih.

Če smo od Boga, bo On po nas uporabil moč svoje ljubezni, da bo druge ›prisilil‹, da se spremenijo v ›Kristusovo podobo‹. Če uporabljamo (kot orožje) obtožbe, kritiko in zavračanje, modrim pokažemo, da ne poznamo Boga in zato ne moremo biti vir nobenega dobrega.

> V vseh stvareh se kaži za vzor dobrih del; v nauku prikaži nepokvarjenost, resnost, iskrenost, zdrav govor, ki ne more biti obsojen; da bo lahko osramočen kdor je iz nasprotne strani, ker ne bo imel o tebi povedati nobene hudobne stvari.
>
> 1 Tit 2,7-8

Svet je odprto polje za delo, a le za kratek čas. Ali naj se mi, na katere Bog računa, da bodo opravili to zadnje delo, bojujemo med seboj? Kot je Kristus dejal svojim kritikom, ko ga je prosil, naj umiri navdušenje svojih privržencev na cvetno nedeljo: ›Če bodo ti tiho, bodo skale kričale.‹ Sodelavci, če se utišamo z notranjimi prepiri, bo Bog za dokončanje svojega dela uporabil druge! Zagotovo si tega nihče od nas ne želi.

Kot kristjani imamo dve možnosti: biti iskreni do Boga, soljudi in samih sebe, nato pa prositi, da bi spoznali in izpolnjevali Božjo voljo in bili odrešeni. Ali pa se še naprej hvalimo s svojimi patetičnimi ›stvarmi‹, prejemamo začasno pohvalo drugih bedakov in smo izgubljeni. Bolje je, da se tisti, ki se ukvarjajo z egoizmom – ki zavajajo preprosto misleče in odvrnejo neiskrene od sprejemanja zadnjega Božjega sporočila – ponižajo in prosijo, da jih Bog uporabi zdaj, kot da bi se ob Kristusovem prihodu znašli med pogubljenimi. Na koncu vsakega egoističnega potovanja čakata večna sramota in smrt.

Božanstvo, dobri angeli in vsi prebivalci nepadlega vesolja nas opazujejo. Glej Job, 1. in 2. poglavje. Satan, njegovi zli angeli in privrženci ne čutijo nobene zvestobe do tistih, ki so jih prevarali. Dokazi Božje ljubezni so povsod okoli nas, prav tako pa tudi rezultati Satanovih dejavnosti. Imamo le malo časa, da bi pokazali hvaležnost za neizmerno Božjo ljubezen, ki se kaže po njegovem Sinu Jezusu. Ker Bog popolnoma pozna naše pomanjkljivosti, napake in grešne značaje, nas prosi, naj pridemo k njemu. › … obrnite se od svojih hudobnih poti, kajti zakaj hočete umreti, Izraelova hiša?‹ ›Kdor pride k meni, ga nikakor ne bom zavrgel.‹ Izbira mojstrov je naša – rezultati izbire, ki jo sprejmemo, so za večnost. › … PRIPRAVITE SE NA SREČANJE S SVOJIM BOGOM, O IZRAEL.‹

Ron Wyatt.

Stiska in Božje ljudstvo

Ron Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 17/18 leta 1997)

V Svetem pismu je neskončno veliko izjav, ki nas bodo, če jim bomo sledili, pripravile na uspešno in koristno zemeljsko življenje ter neskončno večno življenje z ljubečim Bogom. Z vami želimo deliti nekaj od teh, ki po našem mnenju podpirajo

pomemben vpogled v to, kar lahko pričakujemo v bližnji prihodnosti.

> Kajti katerekoli stvari so bile vnaprej napisane, so bile napisane za naše učenje, da bi lahko preko potrpežljivosti in tolažbe iz pisem imeli upanje.
>
> Rim 15,4

Učenje iz Svetega pisma – ›pravilno razdeljuje besedo resnice‹ – (2 Tim 2,15) je še posebej pomembno za nas, ki živimo v zgodovinskem času, ko na tisoče ›glasov‹ kriči, da bi pritegnili našo pozornost, in vztraja, da je ta ali ona ›gladka stvar‹ resnica. 1 Tes 5,3 nam pravi

> ›Kajti ko bodo govorili: »Mir in varnost,« tedaj nenadoma pride nadnje uničenje, kakor porodne muke na žensko z otrokom; in ne bodo ubežali.

Sveto pismo nikjer ne napoveduje, da bodo zvesti Božji privrženci gladko pluli. 2 Tim 3,12 nam pravi;

> ›Da, in vsi, ki hočejo bogaboječe živeti v Kristusu Jezusu, bodo trpeli preganjanje.‹

To ni priljubljena misel! Resnica je redko resnica! Bog nam je zaupal svoje zadnje opozorilno sporočilo (pokaži in povej). Nimamo druge izbire, kot da ga povemo takšnega, kot je.

›Ali bo Bog kaznoval svojo nevesto?‹ je postal vzklik za tiste, ki želijo, da se jim pridružimo in verjamemo njihovemu nauku ›brez stiske‹.

> Prebudi se, o meč, zoper mojega pastirja in zoper človeka, *ki je* moj družabnik,« govori Gospod nad bojevniki, »udari pastirja in ovce (VERNIKI) bodo razkropljene in svojo roko bom [ponovno] obrnil nad malčke. In zgodilo se bo, *da* bosta v vsej tej deželi,« govori Gospod, »dva njena dela odsekana *in* bosta umrla, toda tretji bo ostal v njej. In tretji del bom popeljal skozi ogenj in prečistil jih bom kakor se prečiščuje srebro in preizkusil jih bom kakor se preizkuša zlato. Klicali bodo k mojemu imenu in jaz jih bom slišal: ›Rekel bom: ›To *je* moje ljudstvo‹ in rekli bodo: »Gospod *je* moj Bog.‹«
>
> Zh. 13,7-9

> da bo preizkušenost vaše vere, ki je veliko bolj dragocena kakor zlato, ki izgineva, čeprav je to preizkušeno z ognjem, lahko najdena v hvalo, čast in slavo, ob pojavitvi Jezusa Kristusa;
>
> 1 Pt 1,7

> In tja nikakor ne bo stopilo karkoli, kar omadežuje niti *karkoli* počne ogabno ali *počne* laž, temveč tisti, ki so zapisani v Jagnjetovi knjigi življenja.
>
> Raz 21,27

Zdi se mi, da bodo rešeni tisti, ki so ali bodo umrli, preden pride Gospod, ki so delali grehe iz nevednosti, čeprav so si prizadevali služiti Bogu in ga klicali za odpuščanje in očiščenje v Jezusovem imenu. Vendar pa morajo biti tisti, ki so živi, da

bi dočakali Gospodov prihod, ›brez madeža ali gube‹ (greha), sicer jih bo doletela ista usoda kot ›človeka greha‹, o katerem govori

> ›In takrat bo razodet ta Zlobni, katerega bo Gospod pokončal z dihom svojih ust in uničil s sijajem svojega prihoda‹
>
> 2 Tes 2,8

Na to kažeta dve besedili:

> Tedaj je Peter odprl *svoja* usta in rekel: »Resnično zaznavam, da se Bog ne ozira na osebe,
>
> Apd 10,34

> ›In nad časi te nevednosti je Bog zamižal, toda sedaj povsod vsem ljudem zapoveduje, da se pokesajo, kajti določil je dan, na katerega bo sodil svet v pravičnosti, po *tem* možu, katerega je odredil. *O tem* je dal zagotovilo vsem *ljudem*, ker ga je dvignil od mrtvih.«
>
> Apd 17,30

Drugo razodevajoče besedilo pravi:

> Ne bo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ vstopil v nebeško kraljestvo, temveč kdor izvršuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Mnogi mi bodo na tisti dan rekli: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali hudičev in v tvojem imenu storili mnogo čudovitih del?‹ In tedaj jim bom zatrdil: ›Nikoli vas nisem poznal. Odidite od mene, vi, ki počnete krivičnost.‹
>
> Mt 7,21-22

Vse se spreminja – toda Bog

Vsi smo se navadili na spremembe. Le malo je stvari, ki se ne spreminjajo. Ljubezen se pogosto spremeni v sovraštvo. Mladost se spreminja v starost. Sreča se spreminja v žalovanje. Kako osvežujoče. V naših življenjih, polnih sprememb, je spoznanje, da se Bog nikoli ne spremeni!

> »Kajti jaz *sem* Gospod, jaz se ne spreminjam …
>
> Mal 3,6

> ›Vsak dober dar in vsako popolno darilo je od zgoraj in prihaja dol od Očeta svetlob, s katerim ni nestanovitnosti niti sence obračanja.‹
>
> Jak 1,17

> Jezus Kristus, isti včeraj in danes in na veke.
>
> Heb 13,8

> Svoje zaveze ne bom prelomil niti predrugačil stvari, ki je odšla iz mojih ustnic.
>
> Ps 89,34

Bog je povsem jasno povedal, da se NIKOLI NIČ, kar je kdajkoli rekel, NE SPREMENJA, NI IZJEM!

V devetem stoletju pred našim štetjem je Jeroboam od Reoboama, Salomonovega sina, odvzel deset severnih izraelskih plemen. Postavil je dve zlati telesi, eno v Betelu na jugu svojega kraljestva in drugo v Danu na severu svojega kraljestva. Svojim podanikom je naročil, naj jih častijo, namesto da bi potovali v Jeruzalem in sodelovali pri bogoslužju. Na mesta duhovnikov je postavil nizkotne in pokvarjene ljudi ter ljudstvo odvrnil od pravega Boga.

Na oltarju v Betelu je daroval kadilo, ko je ›Božji mož izrekel prerokbo proti njemu in oltarju‹. Celotna drama je zapisana v 1Kr 13,1-32. Kralju prerokba ni bila všeč, zato je ukazal aretacijo Božjega moža. Kraljeva roka je bila posušena in obnovljena z Božjo močjo. Ker je vedel, da se ne sme boriti proti Božji moči, je preroka povabil v svojo hišo na hrano, vodo in osvežitev. Prerok se je odzval:

> »Če mi daš polovico svoje hiše, ne bom šel s teboj niti na tem kraju ne bom jedel kruha niti pil vode.« 1 Kr 13,8

Božji mož se je odpravil nazaj v Judo po drugi poti, kot je prišel v Betel, ker mu je tako naročil Bog. Vse je šlo dobro; Božja moč se je pokazala, nihče ni dvomil v Božjo moč ali v to, da je bil ta prerok resnično Božji mož. Uprl se je ›nagradi‹, ki mu jo je ponudil nekdo, za katerega je vedel, da je Božji sovražnik. Zdaj pa pride nekdo, ki trdi, da je prerok:

> Rekel mu je: »Tudi jaz *sem* prerok, kot *si* ti in angel mi je po Gospodovi besedi govoril, rekoč: ›Privedi ga s seboj nazaj v svojo hišo, da bo lahko jedel kruh in pil vodo.‹« *Toda* lagal mu je.
>
> 1 Kr 13,18

[Gospod tega NI rekel – ta človek je bil ›lažni prerok‹].) Toda Božji mož je sprejel njegovo besedo in se vrnil z njim ter

> … in v njegovi hiši jedel kruh in pil vodo. Pripetilo se je, ko sta sedela pri mizi, da je Gospodova beseda prišla preroku, ki ga je privedel nazaj in Božjemu možu, ki je prišel iz Juda, je zaklical, rekoč: »Tako govori Gospod: ›Ker nisi ubogal Gospodovih ust in se nisi držal Gospodove zapovedi, ki ti jo je Gospod, tvoj Bog, zapovedal, temveč si prišel nazaj in si na tem kraju jedel kruh in pil vodo, o čemer ti je Gospod rekel: ›Ne jej kruha in ne pij nobene vode,‹ tvoje truplo ne bo prišlo v mavzolej tvojih očetov.‹« Pripetilo se je, ko je pojedel kruh in potem ko je popil, da je zanj osedlal osla, *namreč* za preroka, katerega je privedel nazaj. Ko je ta odšel, ga je na poti srečal lev in ga usmrtil. Njegovo truplo je bilo vrženo na pot in poleg njega je stal osel, [in] tudi lev je stal poleg trupla.
>
> 1 Kr 13,19-24

›Božji človek‹ ni ubogal Boga in je plačal s svojim smrtnim življenjem in verjetno tudi z večnim življenjem. O njegovem večnem življenju ve samo Bog. Vendar ga Sveto

pismo imenuje ›Božji človek‹. Enkrat ni ubogal in nikoli več ni imel priložnosti, da bi ubogal še enkrat.

Lažni preroki pravijo, da je Bog spremenil svoj zakon

Nekateri lažni pastirji in lažni preroki kažejo na Mojzesove (žrtvene) zakone in pravijo; › ti niso več v veljavi, ali to dokazuje, da Bog spreminja svoja navodila?‹ Navajajo tudi Pavlove pripombe Galačanom, na katere so nepobrnjeni Judje vplivali, da so opravljali živalske žrtve po Mojzesovi zakonodaji – in to po tem, ko je bil žrtvovan Kristus, ›Jagnje Božje, ki odvzema greh sveta‹, s čimer se je sistem krvavega žrtvovanja končal. Pravijo nam, da je zakon, o katerem je tu govora, deset zapovedi, izrečenih z Božjimi usti (2 Mz 20,1) in zapisanih v kamen z Božjim prstom! (2 Mz 24,12).

> In pravim to, *da* zavezo, ki je bila prej potrjena od Boga v Kristusu, postava, ki je bila štiristo trideset let kasneje, ne more razveljaviti, da bi obljubo storila brez učinka. Kajti če *je* dediščina po postavi, *le-ta* ni več po obljubi; toda Bog *jo* je Abrahamu dal po obljubi. Čemu potem *služi* postava? Dodana je bila zaradi prestopkov, dokler ne bi prišel potomec, kateremu je bila dana obljuba; *in ta je bila* odrejena po angelih v roko posrednika.
>
> Gal 3,17-19

Če je Pavel govoril o desetih zapovedih, Božji razlog za njihovo dodajanje ni mogel biti ›zaradi prestopkov‹ (Rim 4,15), saj ›zakon povzroča jezo; kjer namreč ni zakona, ni prestopka‹. (1 Jn 3,4). ›Kdorkoli grešno počenja greh, prestopa tudi postavo, kajti greh je prekršitev postave.‹

Preprosto povedano, če ne bi bilo Božjega zakona, ne bi bilo ›greha‹ ali ›prestopka‹. ›Zakon‹, o katerem je govoril Pavel, je bil ›dodan‹, ker so ljudje nenehno kršili Božji zakon.

> … (kajti do postave je bil na svetu greh, toda greh ni pripisan v času, ko ni postave. Vendar je od Adama do Mojzesa kraljevala smrt, celó nad temi, ki niso grešili po podobnosti Adamovega prestopka, ki je podoba tega, ki je imel priti.
>
> Rim 5,13.14

Pavel se je skliceval na žrtveni zakon in ne na deset zapovedi, o katerih je bilo rečeno o Abrahamu: ›Ker je Abraham ubogal moj glas in se držal mojega zakona, mojih zapovedi, mojih določil in mojih zakonov.‹ Pavel jasno navaja, da je zakon, o katerem je govoril, ›prišel štiristo trideset let po tem‹, ko je Bog Abrahamu dal obljubo, ker je ›izpolnjeval moje zapovedi, moja določila in moje zakone‹. Abraham se je držal Božjega zakona. Toda ›žrtveni in levitski zakon ali Mojzesov zakon takrat še ni obstajal. Katerega ›zakona‹ bi se Abraham lahko držal, razen Božjega velikega zakona.

Tisti, ki vstopijo v novi Jeruzalem, so brez greha

Sveto pismo govori o tistih, ki vstopijo v novi Jeruzalem:

> Blagoslovljeni *so* tisti, ki izpolnjujejo njegove zapovedi, da bi lahko imeli pravico do drevesa življenja in bi lahko skozi velika vrata vstopili v mesto.‹
>
> Raz 22,13

> In tja nikakor ne bo stopilo karkoli, kar omadežuje niti karkoli počne ogabno ali *počne* laž, temveč tisti, ki so zapisani v Jagnjetovi knjigi življenja.‹
>
> Raz 21,27

Prebrali smo: ›Greh je prestopek zakona.‹ In › … plačilo (posledica) greha je smrt.‹

Razmere v Novem Jeruzalemu in na novi (obnovljeni) zemlji dokazujejo, da bodo tam le tisti, ki ›izpolnjujejo njegove zapovedi‹.

> In videl sem novo nebo in novo zemljo, kajti prvo nebo in prva zemlja sta prešla in ni bilo več morja. In jaz, Janez, sem videl sveto mesto, novi Jeruzalem, prihajati dol od Boga, iz nebes, pripravljeno kakor je nevesta okrašena za svojega soproga. In zaslišal sem močan glas z neba, rekoč: »Glej, šotorsko svetišče Boga *je* z ljudmi in prebival bo z njimi in oni bodo njegovi ljudje in sam Bog bo z njimi *in bo* njihov Bog. In Bog bo obrisal vse solze z njihovih oči; in ne bo več smrti, niti bridkosti, niti jokanja, niti ne bo več nobene bolečine, kajti prejšnje stvari so minile.« »Poglej, vse stvari delam nove.« In rekel mi je: »Zapiši, kajti te besede so resnične in zveste.« In rekel mi je: »Končano je. Jaz sem Alfa in Omega, začetek in konec. Temu, ki je žejen, bom zastonj dal iz studenca vode življenja. Kdor premaga, bo podedoval vse stvari; in jaz bom njegov Bog, on pa bo moj sin. Toda strahopetci, neverniki, gnusneži, morilci, vlačugarji, čarodeji, malikovalci in vsi lažnivci bodo imeli svoj delež v jezeru, ki gori z ognjem in žveplom, kar je druga smrt.«
>
> Raz 21,1-8

> Ne bodo ne škodovali, ne uničevali na vsej moji sveti gori, kajti zemlja bo polna Gospodovega spoznanja, kakor vode pokrivajo morje.
>
> Iz 11,9

Bog je to želel storiti za starodavni Izrael:

> ›O Jeruzalem, Jeruzalem, *ti*, ki ubijaš preroke in kamnaš tiste, ki so poslani k tebi, kako pogosto sem hotel zbrati skupaj tvoje otroke, prav tako kakor koklja zbira svoje piščance pod *svoje* peruti, pa niste hoteli! Glejte, vaša hiša je zapuščena, prepuščena vam.‹
>
> Mt 23,37

Bog za starodavni Izrael ni mogel storiti mnogih stvari, ki jih je želel, ker niso hoteli ›spoštovati mojih zakonov in postave‹. Vendar bo vse to storil za ›narode, ki so rešeni‹. (Raz 21,24).

Iz 65,21-25 govori o naši izkušnji v prenovljeni zemlji.

Gradili bodo hiše in *jih* poselili in posadili bodo vinograde ter jedli od njihovega sadu. Ne bodo gradili in drug naselil, ne bodo sadili in drug jedel, kajti kakor so dnevi drevesa, *so* dnevi mojega ljudstva in moji izvoljeni bodo dolgo uživali delo svojih rok. Ne bodo se trudili zaman niti rojevali za težavo, kajti oni *so* seme blagoslovljenih od Gospoda in njihovo potomstvo z njimi. In zgodilo se bo, da bom odgovarjal preden bodo klicali in medtem ko še govorijo, bom usliševal. Volk in jagnje se bosta skupaj pasla, lev bo jedel slamo kakor bikec in prah *bo* hrana kači. Ne bodo škodovali niti uničevali na vsej moji sveti gori,‹ govori Gospod.«

Iz 65,21-25

Med vsemi neštetimi množicami ›narodov, ki so rešeni‹, NI NIKOGAR, ki bi bil pripravljen ali sposoben povzročiti škodo ali bolečino.

Prijatelji, Kristus ob svojem drugem prihodu ne bo zamahnil s čarobno paličico nad svojimi izpovednimi privrženci. Če bi to storil, bi moral z njo zamahniti nad vsemi, tudi nad Satanom.

Tedaj je Peter odprl *svoja* usta in rekel: »Resnično zaznavam, da se Bog ne ozira na osebe,

Apd 10,34

EDINI NAČIN, DA BOMO MED PREBIVALCI NOVEGA JERUZALEMA IN NOVE ZEMLJE, JE, DA PROSIMO NAŠEGA NEBEŠKEGA OČETA V IMENU IN KRVI JEZUSA KRISTUSA (MESIJE), NAJ NAM ODPUSTI GREHE IN NAS OČISTI GREŠNIH MISLI IN DEJANJ!

Če priznavamo naše grehe, je zvest in pravičen, da nam *naše* grehe odpusti in da nas očisti pred vso nepravičnostjo.

1 Jn 1,9

Kajti če namerno grešimo, potem ko smo prejeli spoznanje o resnici, za grehe ne ostane nobena žrtev več, temveč neizogibno strašno pričakovanje sodbe in gorečnost ognja, ki bo požrl nasprotnike. Kdor je preziral Mojzesovo postavo, je na osnovi dveh ali treh prič brez usmiljenja umrl; predvidevajte koliko hujšo kazen bo vreden tisti, ki je pod stopalom pomendral Božjega Sina in je štel kri zaveze, s katero je bil posvečen, *za* nesveto stvar in [to] storil navzlic Duhu milosti? Kajti poznamo tistega, ki je rekel: »Maščevanje *pripada* meni, jaz bom poplačal,« govori Gospod. In ponovno: »Gospod bo sodil svoje ljudi.« *To je* strašna stvar, pasti v roke živega Boga.

Heb 10,26

… da bi lahko sebi predstavil krasno cerkev, ki nima madeža ali gube ali katerekoli takšne stvari, temveč da bi bila sveta in brez pomanjkljivosti.

Ef 5,27

Ki je v dneh svojega mesa, ko je z močnim vpitjem in solzami daroval molitve in ponižne prošnje k njemu, ki ga je bil zmožen rešiti pred smrtjo in je bil

uslišan, zato ker se je bal; čeprav je bil Sin, pa se je iz stvari, katere je pretrpel, naučil poslušnosti; in ker je postal popoln, je postal avtor večne rešitve duš vsem tistim, ki ga ubogajo;

Heb 5:7

In pozabili ste na spodbujanje, ki vam govori kakor otrokom: »Moj sin, ne preziraj Gospodovega karanja niti ne izgubljaj poguma, kadar te ošteva, kajti kogar Gospod ljubi, strogo vzgaja, in biča vsakega sina, katerega sprejema.« Če ste prestali vzgojo, Bog z vami ravna kakor s sinovi; kajti kakšen sin je ta, katerega oče ne bi strogo vzgajal? Toda če ste brez vzgoje, česar so vsi soudeleženi, potem ste nezakonski otroci, ne pa sinovi.

Heb 12,5-8

Kajti pretekli čas *našega* življenja nam lahko zadošča, da smo izvrševali voljo poganov, ko smo hodili v pohotnosti, poželenjih, vinskih izgredih, veseljačenjih, gostijah in gnusnih malikovanjih; pri čemer imajo za čudno, da ne tečete z *njimi* k istemu izgredu upornosti, govoreč zlo o *vas*; ki bodo dali obračun tistemu, ki je pripravljen, da sodi žive in mrtve. Zaradi tega razloga je bil evangelij oznanjen tudi tem, ki so mrtvi, da bi bili lahko sojeni po človeško, v mesu, toda glede Boga bi živeli v duhu. Toda konec vseh stvari je blizu; bodite torej trezni in čujte v molitvi. Bolj pa kakor karkoli drugega imejte med seboj gorečo ljubezen, kajti ljubezen pokrije množico grehov. Brez godrnjanja se poslužujte gostoljubnosti drug do drugega. Kakor je vsak prejel dar, *točno tako* enako služite drug drugemu, kot dobri oskrbniki mnogovrstne Božje milosti. Če katerikoli človek govori, *naj govori* kakor Božje izreke; če katerikoli človek služi, *naj to opravlja* kakor iz zmožnosti, katero daje Bog; da bo v vseh stvareh Bog lahko proslavljen po Jezusu Kristusu, kateremu bodi hvala in gospostvo na veke vekov. Amen. Ljubljeni, ne mislite čudno glede ognjene preizkušnje, katera je, da vas preizkusi, kakor da se vam je zgodila neka čudna stvar, temveč se veselite, kolikor ste soudeleženci Kristusovih trpljenj; da ko se bo razodela njegova slava, boste lahko tudi veseli s silno radostjo. Če ste grajani zaradi Kristusovega imena, *ste* srečni; kajti na vas počiva duh slave in Boga; na njihovi strani je obrekovanje, toda na vaši strani je on proslavljen. Toda nihče izmed vas naj ne trpi kot morilec ali *kot* tat ali *kot* hudodelec ali kot vtikljivec v zadeve drugih ljudi. Vendar, če *katerikoli človek trpi* kot kristjan, naj ne bo osramočen, temveč naj zaradi tega proslavlja Boga. Kajti *prihaja* čas, da se mora sodba pričeti v Božji hiši; in če se *ta* najprej *prične* pri nas, kakšen *bo* konec teh, ki ne ubogajo Božjega evangelija? In če bo pravični komaj rešen, kje se bo pokazal brezbožnež in grešnik? Zatorej naj tisti, ki trpijo glede na Božjo voljo, čuvanje svojih duš izročijo *njemu*, kot zvestemu Stvarniku, s početjem dobrega. Starešine, ki so med vami, spodbujam jaz, ki sem tudi starešina in priča Kristusovih trpljenj in tudi soudeleženec slave, ki se bo razodela; pasite Božji trop, ki je med vami in prevzemite nadzor *nad njim*, ne s prisilo, temveč voljno; ne zaradi umazane grabežljivosti, temveč s primernim namenom; niti kakor bi bili gospodarji nad *Božjo* dediščino, temveč zgledi

tropu. In ko se bo pojavil glavni Pastir, boste prejeli krono slave, ki ne propada. Podobno se vi mlajši podredite starejšim. Da, vsi *izmed vas* bodite podrejeni drug drugemu in bodite oblečeni s ponižnostjo; kajti Bog se ponosnim upira, ponižnim pa daje milost. Ponižajte se torej pod mogočno Božjo roko, da vas bo lahko ob primernem času povišal; vso svojo skrb vrzite nanj, kajti on skrbi za vas. Bodite trezni, bodite oprezni, ker vaš nasprotnik hudič hodi naokrog kakor rjoveč lev in išče, koga bi lahko požrl; kateremu se uprite neomajni v veri, vedoč, da so ista trpljenja dovršena v vaših bratih, ki so po svetu. Toda Bog vse milosti, ki nas je poklical v svojo večno slavo po Kristusu Jezusu, potem ko ste nekaj časa trpeli, vas stori popolne, utrjene, okrepljene, *vas* ustali. Njemu *bodi* slava in gospostvo na veke vekov. Amen.

1Pet 4,3

Rekel je [Bog]: »Ne moreš videti mojega obličja, kajti noben človek me ne bo videl in živel.«

2 Mz 33,20

NIČ SE NI SPREMENILO! Resnično je rečeno za vse nas:

Toda mi vsi smo kakor nečista *stvar* in vse naše pravičnosti *so* kakor umazane cunje in mi vsi venemo kakor list in naše krivičnosti so nas kakor veter odnesle proč.

Iz 64,6

Prav tako je resnično rečeno o vseh tistih, ki bodo preživeli Gospodov prihod v zelo bližnji prihodnosti;

Ljubljeni, sedaj smo Božji sinovi, ni pa se še pokazalo kaj bomo; toda vemo, da ko se bo prikazal, bomo podobni njemu, kajti videli ga bomo kakršen je. In vsak človek, ki ima to upanje vanj, se očiščuje, celó kakor je on čist. Kdorkoli grešno počenja greh, prestopa tudi postavo, kajti greh je prekršitev postave. In vi veste, da je bil jasno pokazan, da odvzame naše grehe; in v njem ni greha. Kdorkoli ostaja v njem, ne greši; kdorkoli pa greši, ga ni videl niti ga ni spoznal. Majhni otroci, naj vas noben človek ne zavede; kdor ravna pravično, je pravičen, celó kakor je pravičen on. Kdor grešno počenja greh, je od hudiča, kajti hudič greši od začetka. Zaradi tega namena je bil jasno pokazan Božji Sin, da bi lahko uničil hudičeva dela. Kdorkoli je rojen iz Boga, ne stori greha, kajti njegovo seme ostaja v njem; in ne more grešiti, ker je rojen iz Boga. V tem so prikazani Božji otroci in hudičevi otroci; kdorkoli ne dela pravičnosti, ni od Boga niti kdor ne ljubi svojega brata. Kajti to je sporočilo, ki ste ga slišali od začetka, da naj ljubimo drug drugega. Ne kakor Kajn, *ki* je bil od tega zlobnega in je usmrtil svojega brata. In zakaj ga je usmrtil? Ker so bila njegova lastna dela hudobna, njegovega brata pa pravična.Ne čudite se, moji bratje, če vas svet sovraži. Mi vemo, da smo iz smrti prešli v življenje, ker ljubimo brate. Kdor *svojega* brata ne ljubi, ostaja v smrti. Kdorkoli sovraži svojega brata, je morilec; in veste, da noben morilec nima večnega življenja, ki [bi] ostajalo v njem. S

tem zaznavamo *Božjo* ljubezen, ker je svoje življenje dal za nas, in mi moramo *naša* življenja dati za brate. Toda kdorkoli ima dobrine tega sveta in vidi svojega brata v potrebi in pred njim zapre svoja čustva *sočutja*, kako v njem prebiva Božja ljubezen? Moji majhni otroci, ne ljubimo z besedo niti z jezikom; temveč v dejanju in v resnici.

1 Jn 3,2

In s tem spoznamo, da ga poznamo, če se ravnamo po njegovih zapovedih. Kdor pravi: »Poznam ga,« pa se ne drži njegovih zapovedi, je lažnivec in v njem ni resnice. Toda kdorkoli se drži njegove besede, je v njem Božja ljubezen resnično izpopolnjena; s tem spoznamo, da smo v njem. Kdor pravi, [da] ostaja v njem, mora tudi sam tako živeti, kakor je živel on.

1 Jn 2,3-6

Ne bo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ vstopil v nebeško kraljestvo, temveč kdor izvršuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Mnogi mi bodo na tisti dan rekli: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali hudičev in v tvojem imenu storili mnogo čudovitih del?‹ In tedaj jim bom zatrdil: ›Nikoli vas nisem poznal. Odidite od mene, vi, ki počnete krivičnost.

Mt 7,21-23

Pojasnjeno je, da so tisti, katerih imena so zapisana v Jagnjetovi knjigi življenja, razdeljeni v dve kategoriji:

(1) Tisti, ki so umrli, ko so delali najboljše, kar so znali:

Kdor je zvest v tem, kar je najmanjše, je zvest tudi v velikem; kdor pa je nepravičen v najmanjšem, je nepravičen tudi v velikem.

Lk 16,10

In nad časi te nevednosti je Bog zamižal, toda sedaj povsod vsem ljudem zapoveduje, da se pokesajo,

Apd 17,30

(2) Tistim, ki bodo ob njegovem drugem prihodu živeli na zemlji in bodo popolni kot on:

Ljubljeni, sedaj smo Božji sinovi, ni pa se še pokazalo kaj bomo; toda vemo, da ko se bo prikazal, bomo podobni njemu, kajti videli ga bomo kakršen je.

1 Jn 3,2

Ko se torej naučimo Božje resnice, jo moramo takrat začeti tudi ›uresničevati‹. Če odlašamo z izpolnjevanjem njegove volje, smo izgubljeni. Če želimo izpolnjevati njegovo voljo, nas bo ›očistil vsake nepravičnosti‹.

›Čas Jakobove stiske‹ pripravlja Božje ljudstvo na ›novi Jeruzalem‹

Ker si ohranil besedo moje potrpežljivosti, bom tudi jaz tebe obvaroval pred

uro preizkušnje, ki bo prišla nad ves svet, da preizkusi tiste, ki prebivajo na zemlji. Glej, pridem hitro; trdno drži to, kar imaš, da ti noben človek ne odvzame tvoje krone. Tistega, ki premaga, bom naredil [za] steber v templju svojega Boga in ne bo več šel ven; in nanj bom napisal ime svojega Boga in ime mesta svojega Boga, *ki je* novi Jeruzalem, ki prihaja dol z neba od mojega Boga in *nanj bom napisal* svoje novo ime.

Raz 3,10-12

Veliko je še drugih besedil, ki nam dajejo isto sporočilo:

In v njihovih ustih ni bilo najti zvijače, kajti pred Božjim prestolom so brez krivde. In videl sem drugega angela leteti po sredi neba, ki je imel oznaniti večen evangelij tem, ki prebivajo na zemlji in vsakemu narodu, sorodstvu, jeziku in ljudem, govoreč z močnim glasom: »Bojte se Boga in dajte mu slavo, kajti prišla je ura njegove sodbe; in obožujte njega, ki je naredil nebo in zemljo in morje ter studence vodá.« In sledil je še en angel, govoreč: »[Metropola] Babilon je padla, padla je, ta velika metropola, zato ker je vse narode prisilila piti od vina besa svojega prešuštvovanja.« In tema je sledil še tretji angel, govoreč z močnim glasom: »Če katerikoli človek obožuje zvernika in njegovo podobo ter v svoje čelo ali v svojo roko sprejme *njegovo* znamenje, bo ta isti pil od vina Božjega besa, ki je brez mešanja izlit v čašo njegovega ogorčenja in v prisotnosti svetih angelov in v Jagnjetovi prisotnosti bo mučen z ognjem in žveplom

Raz 14,6

In po teh stvareh sem videl drugega angela priti dol z neba, ki je imel veliko oblast in zemlja je bila razsvetljena z njegovo slavo. In mogočno je vpil z močnim glasom, rekoč: »Vélika [metropola] Babilon je padla, padla je in postala prebivališče hudičev in ječa vsakega nečistega duha in kletka vsake nečiste in osovražene ptice. Kajti vsi narodi so pili od vina besa njenega prešuštvovanja in kralji zemlje so z njo zagrešili prešuštvovanje in trgovci zemlje so obogateli od obilja njenih poslastic.« In zaslišal sem drug glas z neba, rekoč: »Pridite iz nje, moji ljudje, da ne boste soudeleženi z njenimi grehi in da ne prejmete od njenih nadlog.

Raz 18,1-4

› … pred uro preizkušnje, ki bo prišla nad ves svet,‹

Raz 3,10

Večina vernikov se sprašuje, kako dolgo bo trajala ta ›ura preizkušnje‹?

Kajti katerekoli stvari so bile vnaprej napisane, so bile napisane za naše učenje, da bi lahko preko potrpežljivosti in tolažbe iz pisem imeli upanje.

Rim 15,4

Zagotovo Gospod Bog ne bo storil ničesar, da ne bi svojo skrivnost razodeval

svojim služabnikom prerokom.

Am 3,7

Ta besedila nam povedo, da je odgovor, ki ga iščemo, v Svetem pismu (BOŽJI besedi) v izvirni različici kralja Janeza.

Zato govori Gospod, Gospod nad bojevniki, Mogočni Izraelov: »Ah, žal mi bo mojih nasprotnikov in maščeval se bom nad svojimi sovražniki in svojo roko bom obrnil nadte in z lugom temeljito očistil proč tvojo žlindro in odvzel ves tvoj kositer

Iz 1,24-25

Vsi tisti, ki zaradi zvestobe in spoštovanja tega, kar je Bog storil po svojem Sinu za nas, v tem času molijo Davidovo molitev: ›Človek po mojem srcu‹:

Glej, želiš resnico v notranjih delih in na skritem *delu* mi boš storil, da spoznam modrost. Očisti me z izopom in bom čist. Umij me in bom bolj bel kakor sneg. … Svoj obraz skrij pred mojimi grehi in izbriši vse moje krivičnosti. Ustvari v meni čisto srce, o Bog, in prenovi pravega duha v meni. Ne zavrzi me izpred svoje prisotnosti in svojega svetega duha ne vzemi od mene. Obnovi mi radost svoje rešitve duše in *s svojim* voljnim duhom me podpiraj. *Potem* bom prestopnike učil tvojih poti in grešniki bodo spreobrnjeni k tebi.

Ps 51,6-7 9-13

Daniel govori o tem času:

Nekateri izmed tistih z razumevanjem bodo padli, da se jih preizkusi in prečisti in se *jih* naredi bele, *celó* do časa konca, ker *je to* še za določeni čas.

Dan 11,35

Drugi komentirajo ta čas:

Sédel bo *kakor* prečiščevalec in čistilec srebra in očistil bo Lévijeve sinove in jih presejal kakor zlato in srebro, da bodo lahko Gospodu darovali daritev v pravičnosti. Potem bo daritev Juda in Jeruzalema prijetna Gospodu, kakor v dneh iz davnine in kakor v prejšnjih letih. In prišel bom bliže k vam, da sodim in bom hitra priča zoper čarodeje in zoper zakonolomce in zoper krivoprisežnike in zoper tiste, ki zatirajo najemnika pri *njegovih* plačilih, vdovo in osirotelega in ki odvračajo tujca *pred njegovo pravico*, mene pa se ne bojijo,« govori Gospod nad bojevniki. »Kajti jaz *sem* Gospod, jaz se ne spreminjam, zatorej vi, Jakobovi sinovi, niste uničeni.

Mal 3,3-6

… katerega vejálnik *je* v njegovi roki in svoja tla bo temeljito očistil in svojo pšenico zbral v kaščo, toda pleve bo sežgal z nepogasljivim ognjem.«

Mt 3,12

in spremenil mesti Sódome in Gomóre v pepel, *ju* je obsodil z uničenjem, ter

ju naredil zgled tem, ki naj bi kasneje brezbožno živeli;

2 Pet 2,6

Celó kakor so Sódoma in Gomóra in na podoben način mesta okoli njiju, ki so same sebe predajala v prešuštvo in hodila za tujim mesom, postavljena kot primer, trpeč maščevanje večnega ognja.

Jud 1,7

Če se človek torej očisti od le-teh, bo postal posoda v čast, posvečena ter primerna za gospodarjevo uporabo *in* pripravljena za vsako dobro delo. 2 Tim 2,21

… koliko bolj bo Kristusova kri, ki je po večnem Duhu samega sebe brez madeža daroval Bogu, očistila vašo vest pred mrtvimi deli, da služite živemu Bogu?

Heb 9,14

Ti in jaz bova očiščena svojih grehov ali očiščena med Božjimi odrešenimi. Toda;

Kakor se oče usmili *svojih* otrok, *tako* se Gospod usmili teh, ki se ga bojijo. Kajti pozna naš sestav; spominja se, da *smo* prah.

Ps 103,13

To je bilo razodeto v moja ušesa po Gospodu nad bojevniki: »Zagotovo ta krivičnost ne bo očiščena od vas, dokler ne umrete,« govori Gospod Bog nad bojevniki.

Iz 22,14

In do nekaterih imejte sočutje, s tem da delate razliko; druge pa rešite s strahom in *jih* potegnite iz ognja; in sovražite celó obleko, omadeževano z mesom. Torej njemu, ki vas je zmožen varovati pred padcem in *vas* s silno radostjo predstaviti brezhibne pred prisotnost svoje slave, edinemu modremu Bogu, našemu Odrešeniku, *bodi* slava in veličanstvo, gospostvo in oblast, tako sedaj kot na veke. Amen.

Jud 1,22-25

TAKO KOT VSE DRUGO, KAR JE GOSPOD STORIL, KAR ZDAJ POČNE IN KAR BO STORIL, BO TUDI TA PROCES PREČIŠČEVANJA TRAJAL, DOKLER NE BO IZPOLNJEN NJEGOV NAMEN. V skladu z izjavo, da bo Bog razkril svoje namene, preden bodo uresničeni, in da so njegovi nameni razkriti v njegovi besedi, se lahko veliko naučimo s pravilno delitvijo besede resnice.

Pomembna vprašanja tega časa

Opazili smo dva zelo priljubljena preroška pogleda in en zelo nepriljubljen pogled med izpričanimi kristjani na dogodke v prihodnosti.

Največje število jih z veseljem sprejema besede učiteljev ›gladkih stvari‹ in se

blaženo ne zaveda preizkušenj naše vere, ki so pred nami.

Druga največja skupina ljudi pa je pozorna na očitne težnje vlad, da bi lahko hitro našle vsakogar z elektronskim označevanjem ali upravljanjem denarja s kreditnimi/debetnimi karticami in da bi razorožile prebivalstvo. Zavedajo se, da so si svetovne vlade izmenjevale in si še naprej izmenjujejo vojaške sile, kar je očitno namenjeno učinkovitemu zatiranju prebivalstva s silami drugih narodov, ki bodo bolj verjetno uporabile smrtonosno silo proti disidentom, ki niso pripadniki njihove države ali jezika.

Vsakogar spodbujamo, naj postane del majhne skupine, ki se zaveda, da je vse v Božjih rokah in da bo vsem hudobnim moškim in ženskam dovolil, da v celoti pokažejo svoje hudobne lastnosti.

> Kajti nič ni skrito, kar ne bo razodeto, niti ni *nobena stvar* skrita, da se ne bo izvedela in postala znana.‹
>
> Lk 8,17

Zavedajo se tudi, da se bo Bog maščeval vsem hudobnežem.

> Srčno ljubljeni, sami se ne maščujte, temveč *raje* dajte prostor besu, kajti pisano je: ›Moje *je* maščevanje, jaz bom povrnil, govori Gospod.‹
>
> Rim 12,19

> In ta evangelij kraljestva bo oznanjen po vsem svetu v pričevanje vsem narodom, in tedaj bo prišel konec.
>
> Mt 24,14

Obljubil nam je, da nam bo plačal, ›kar je prav‹.

> … in jim rekel: ›Pojdite tudi vi v vinograd in karkoli je prav, vam bom dal.‹ In odšli so svojo pot.
>
> Mt 20,4

Ta majhna skupina se posveča služenju Gospodu; ne le z besedami, kot to počnejo mnogi, ampak z dejanji. Molijo, da bi jim Bog pomagal, da bi se naučili, se spomnili in znali ponižno in skrbno deliti vse, kar Bog želi, da bi znali deliti z izgubljenimi.

Večina nas je molila in zbirala denar za pogumne in požrtvovalne moške in ženske, ki so zapustili udobje doma in družine ter odšli na primitivna območja zemlje, da bi prinesli evangelij odrešenja tistim, ki so bili naučeni častiti svoje prednike, živali, kače, sonce (na milijone Japoncev je častilo ›sončnega cesarja‹, dokler ni bil njihov narod osvojen in se je ta človek moral odreči svoji lažni božanskosti). Milijarde ljudi še danes častijo iste stvari, in če smo iskreni, se zavedamo, da če bi bili vzgojeni kot oni in bi nas učili, kar so učili njih, bi častili tako kot oni! Ljudje so se rojevali in še vedno umirajo veliko hitreje, kot jih doseže evangelij.

Mnogi kristjani so prepričani, da se bo Kristus v bližnji prihodnosti vrnil na zemljo.

> In po teh stvareh sem videl drugega angela priti dol z neba, ki je imel veliko

> oblast in zemlja je bila razsvetljena z njegovo slavo. In mogočno je vpil z močnim glasom, rekoč: »Vélika [metropola] Babilon je padla, padla je in postala prebivališče hudičev in ječa vsakega nečistega duha in kletka vsake nečiste in osovražene ptice. Kajti vsi narodi so pili od vina besa njenega prešuštvovanja in kralji zemlje so z njo zagrešili prešuštvovanje in trgovci zemlje so obogateli od obilja njenih poslastic.« In zaslišal sem drug glas z neba, rekoč: »Pridite iz nje, moji ljudje, da ne boste soudeleženi z njenimi grehi in da ne prejmete od njenih nadlog. Kajti njeni grehi so segli do neba in Bog se je spomnil njenih krivičnosti.
>
> Raz 18,1

Te vrstice nam povedo, da bo celotno zemeljsko prebivalstvo opozorjeno, naj se loči od odpadlih svetovnih religij in začne izpolnjevati Božje zapovedi ter slediti pričevanju Jezusa Kristusa.

> In zmaj je bil ogorčen proti ženski in odšel, da povzroči vojno proti preostanku njenega potomstva, ki se drži Božjih zapovedi in ima pričevanje Jezusa Kristusa. … Blagoslovljeni *so* tisti, ki izpolnjujejo njegove zapovedi, da bi lahko imeli pravico do drevesa življenja in bi lahko skozi velika vrata vstopili v mesto. … Blagor tistim, ki izpolnjujejo njegove zapovedi, da bodo imeli pravico do drevesa življenja in da bodo skozi vrata vstopili v mesto. 15 Kajti zunaj so psi, čarovniki, prešuštniki, morilci, malikovalci in vsi, ki ljubijo in delajo laž.
>
> Rev 12,7 22,14-15

Rečeno nam je, da bomo podobni Jezusu, ko bo prišel. Za to bo potrebna naša pripravljenost, da prosimo za ustrezne spremembe v naših življenjih in dovolimo Bogu, da jih izvede.

Vpogled v svetopisemsko razumevanje

Iz starodavne zgodovine in arheologije

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 17/18 leta 1997)

V zadnjih nekaj stoletjih so učenjaki razglašali, da za večino dogodkov v svetopisemski pripovedi ni dokazov in da je le zbirka hebrejskih legend. Nato so se z odkritji arheologov, na primer z odkritjem hetitske civilizacije, pojavili številni dokazi, ki so potrdili veliko iz Svetega pisma, ki je bilo prej razglašeno za izmišljeno. Vendar se je nato pojavil krik, da so si Hebrejci ›izposojali‹ ali ›kopirali‹ zgodbe od ljudstev, ki so jih obkrožala.

Toliko je bilo zavito v zmedo, ki jo je povzročilo ›razlaganje‹ dokazov, ki popolnoma potrjujejo svetopisemsko zgodbo, tako da se je zdelo, da se je prvotni dogodek zgodil prej, zato so Hebrejci zgodbo vključili v svojo ›mitologijo‹.

Dober primer tega so dokazi, najdeni v Jerihu. V tridesetih letih 20. stoletja je profesor John Garstang izkopaval Jeriho. Leta 1931 je našel pokopališče, ki so ga prebivalci Jeriha uporabljali že od najzgodnejših časov. Ker je bilo dobro zakrito s peskom na ravnini, se je izognilo plenjenju, ki se pogosto dogaja. S skrbnim izkopavanjem različnih nivojev so leta 1932 odkrili odkritje, ki je popolnoma potrdilo svetopisemsko pripoved.

Našli so zaporedje osemdesetih skarabejev s kartušami (kraljevim imenom) faraonov iz osemnajste dinastije. Končajo se z Amenhotepom III. iz 18. dinastije. Drugi arheološki dokazi so pokazali, da je mesto v tistem času prenehalo obstajati, kar se popolnoma ujema z opisom vstopa v ›obljubljeno deželo‹. (‹New Bible Evidence‹, Sir Charles Marston, založba Fleming H. Revell Co., 1934, str. 134-137.)

Sir Marston v nadaljevanju pojasnjuje zgodnejše odkritje, ki je potrdilo to odkritje: ›Datum, ki so nam ga dala izkopavanja v Jerihu, meče luč na staro arheološko najdbo.‹ (isti vir, str. 210.) Nadalje razpravlja o ›pismih iz Tel el Amarne‹, odkritih leta 1887, ki jih sestavlja več kot 300 tablic korespondence med Egiptom in njegovimi vazalskimi državami v Palestini in Siriji. Pripovedujejo o nemirih v teh regijah in napadih.

›Vendar nas bolj skrbijo tiste tablice, ki govorijo o sočasnem vdoru ljudstva, imenovanega Habiru, z vzhodne strani Jordana.‹ (isti vir, str. 211).

Pisma so naslovljena na zadnjega faraona, katerega kartušo so našli na skarabejih v Jerihu, in na njegovega sina, čigar imena na skarabejih iz Jeriha sploh ni.

Čudoviti dokazi, ki jih je Bog priskrbel v zadnjih približno sto letih, niso le trdni dokazi o popolni zanesljivosti Svetega pisma, ampak nam omogočajo tudi vpogled v stvari, ki jih ne razumemo več tako kot tisti, ki so živeli v tistih starodavnih časih.

Znamenje zveri proti Božjemu pečatu

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 17/18 leta 1997)

Starodavni načini govora

Ste že kdaj slišali besedno zvezo ›pravilo palca‹? To je pogosta fraza, toda ali veste, od kod izvira? Če ne poznate odgovora, se pripravite na šok. Izvira iz starih ameriških zakonov, ki določajo, da lahko mož svojo ženo pretepe s palico, ki ni večja od njegovega palca. To so poimenovali ›pravilo palca‹ in še dolgo po tem, ko je bil zakon odpravljen, se je fraza ohranila kot ›figure of speech‹. Toda ali bi bila smiselna nekomu, ki bi živel v drugi državi, govoril drug jezik in ne bi poznal naših pogovornih izrazov?

Sveto pismo so napisali ljudje, ki jih je navdihnil Sveti Duh, vendar so pisali v načinu svojega vsakdanjega ›govorjenja‹, v nasprotju z našim današnjim načinom govora. In vsi ljudje razvijejo ›pogovorne izraze‹ ali fraze ali ›slengovske‹ izraze. Prve znane kopirne stroje je na primer izdelalo podjetje Xerox, zato vemo, kaj je mišljeno,

ko nam nekdo reče, naj ›naredimo Xerox‹ nekega dokumenta. To je ›figure of speech‹; beseda, stavek ali besedna zveza, ki je ›figurativna‹, saj se njen pomen razlikuje od dobesednega prevoda. Nekatere ›govorne figure‹ so skupne več jezikom, nekatere pa so značilne le za določen jezik. Prav tako se nekatere spreminjajo ›s časom‹, medtem ko se druge prenašajo naprej. Seveda romarji niso vedeli, kaj je ›fotokopija‹.

Nekatere ›fraze‹ ali ›govorne figure‹ so neke vrste ›govorni stenogram‹. Denimo izraz ›field hand‹ ali ›ranch hand‹, ki se uporablja za tiste, ki delajo na polju ali ranču. To izhaja iz biblične antike, kjer se ›roka‹ uporablja za predstavitev dela ali dejanja, ki ga oseba opravi. Tako ›roka na polju‹ dela na polju, ›roka na ranču‹ pa opravlja delo na ranču.

Včasih se, obratno od zgoraj navedenega, oseba, ki opravlja dejanje, uporablja kot beseda za rezultat tega dejanja. Na primer:

> Abraham mu reče: ›Imajo Mojzesa in preroke, naj njih poslušajo.
>
> Lk 16,29

Ljudje niso dobesedno ›imeli‹ Mojzesa in vseh prerokov, ki so bili tam z njimi – imeli so Božje navdihnjene Mojzesove spise in spise prerokov.

Obstajajo tudi ›idiomi‹, med katerimi je primer besedna zveza ›tri dni in tri noči‹.

> Kajti tako, kakor je bil Jona tri dni in tri noči v kitovem trebuhu, tako bo Sin človekov tri dni in tri noči v osrčju zemlje.
>
> Mt 12,40

Če bi ta stavek razumeli dobesedno, Kristus ne bi vstal tretji dan, ampak četrti dan. Vendar pa nam je jasno povedano:

> Od tedaj naprej je Jezus svojim učencem pričel kazati, da mora oditi v Jeruzalem in od starešin in visokih duhovnikov in pisarjev pretrpeti mnoge stvari in biti umorjen in tretji dan obujen.
>
> Mt 16,21

Hebrejski idiom ›trije dnevi in tri noči‹ pomeni preprosto ›časovno obdobje, ki zajema dele treh dni‹. Lahko se začne zadnjih pet ur prvega dne, nato vključuje vseh 24 ur drugega dne in se konča po štirih urah tretjega dne. Če pa si ga razlagamo v skladu z NAŠIM današnjim načinom govora, menimo, da mora pomeniti 3 celotne dnevne cikle po 24 ur. Vendar so Hebrejci prav tako šteli ›dneve‹.

V Esterinem času vidimo isti ›idiom‹ in ta očitno ne vključuje vseh 72 ur ›3 dni in 3 noči‹:

> »Pojdi, zberi skupaj vse Jude, ki so prisotni v [mestu] Suze in se postite zame in tri dni niti ne jejte niti ne pijte, ne ponoči ne podnevi. Tudi jaz in moje dekle se bomo prav tako postile in tako bom šla noter h kralju, kar ni glede na postavo, in če umrem, umrem.«
>
> Est 4,16

Dobesedna razlaga zgornje vrstice je, da se morajo Ester, njene služabnice in vsi

Judje postiti tri cele dneve in noči ali 72 ur, potem pa naj bi ›šla h kralju‹. Vendar pa v 5. poglavju, 1. vrstici izvemo, da se je pojavila pred kraljem ›tretji dan‹. Katerikoli čas med tretjim dnem bi bil krajši od 72 ur, zato se ona in njene služabnice NISO postile 3 dni in 3 noči.

Te svetopisemske ›govorne figure‹ lahko vidimo in razumemo iz različnih virov – velikokrat jih lahko razumemo v ›kontekstu‹ ali iz številnih drugih svetopisemskih odlomkov na isto temo. Včasih jih je mogoče razbrati iz drugih nebiblijskih dokumentov iz istega časovnega obdobja iste regije. V drugih primerih je uporabljeni jezik figurativen z določenim božjim namenom. Ko je David pisal o prihodnjem Mesiji, je zapisal:

> Svoja usta bom odprl v prispodobi, izrekel bom temne govore od davnine,
>
> Ps 78,2

Dejansko je Kristus množicam govoril SAMO v prilikah – zgodbah, ki so bile figurativne in so razlagale Božja načela:

> Vse te besede je Jezus množici govoril v prispodobah; brez prispodobe pa jim ni govoril,
>
> Mt 13:34

Čeprav je Sveto pismo v marsičem dobesedno, je marsikaj napisano v ›prenesenem‹ jeziku. Tako kot Kristusove prilike so tudi velike Resnice izražene z izrazi, ki preprosto niso dobesedni, vendar je iz njih popolnoma jasno razvidno, kaj je mišljeno.

Tako kot smo prej razpravljali o izvoru našega izraza ›rančer‹ ali ›poljedelec‹, najdemo na stotine bibličnih primerov, ki so podobni. V tej vrstici sta na primer uporabljena izraza ›glava‹ in ›čelo‹:

> … in ti imaš vlačugino čelo; odklonila si, da bi bila osramočena.
>
> Jer 3,3

Ta opomin Izraelu je pomenil, da je bilo ljudstvo nezvesto Bogu in ni imelo nikakršnega kesanja za svoja krivična dejanja. Beseda ›čelo‹ tu pomeni najbolj notranjo vest osebe, ki je osredotočena v možganih za čelom – kdo v resnici je; njeno moralo; njen značaj. ›Kurba‹ ni imela sramu – v celoti se je strinjala s svojimi dejanji, za razliko od nekoga, ki je morda prisiljen opravljati ista dejanja, vendar to počne proti svoji volji.

Znamenje zveri

Razumevanje teh pojmov omogoča vpogled v vedno priljubljeno ›znamenje zveri‹, ki ga dobimo bodisi na ›roko‹ bodisi na ›čelo‹. Kot zdaj razumemo, to pomeni, da ta ›znak‹ NI dobesedno vidno ›znamenje‹, temveč ›dejanje‹. Prejetje na ›roko‹ pomeni, da je dejanje ›izvedeno‹, vendar ne pomeni nujno, da oseba verjame, da je to pravo dejanje. Prejeto na ›čelo‹ pomeni, da je dejanje opravljeno brez obžalovanja ali kesanja; tako kot ›kurba‹, ki je bila brez sramu, se oseba, ki opravlja dejanje,

popolnoma strinja z dejanjem.

To potrjuje tudi dejstvo, da se ›Božji pečat (ali znamenje) prejme SAMO na čelo:

In ukazano jim je bilo, da ne smejo škodovati niti travi na zemlji niti zelenju niti drevesu, ampak samo tistim ljudem, ki nimajo Božjega pečata na čelu.

Satanov ›pečat‹ se prejme z opravljanjem ›dejanja‹, ne glede na to, ali oseba verjame, da je to prav ali ne. Lahko celo VEDO, da je narobe, a to storijo, ker jih k temu prisili grožnja s telesno poškodbo ali izgubo premoženja itd. Toda Božje znamenje ali ›pečat‹ prejmejo le tisti, ki dejanje opravijo iz zvestobe Bogu – vedo, da je to prav in zakaj.

›Božji pečat‹ in ›znamenje zveri‹ sta dejanji, ki ob izvedbi ločujeta ljudi, zveste Bogu, od tistih, ki so zvesti Satanu ali ›zveri‹. Tisti, ki so zvesti Satanu, prejmejo njegov pečat tako, da v celoti sprejmejo načelo, ki stoji za dejanjem, in ga izvedejo (‹na čelu‹) ali pa preprosto izvedejo dejanje, čeprav vedo, da je to narobe (‹na roki‹).

Božje ljudstvo pa prejme njegovo znamenje samo na en način – s popolnim prepričanjem v dejanje. Nihče ne prejme Božjega pečata na svoji ›roki‹.

O tem je treba razmisliti … … …

Še en Jezus

Richard Rives

(Prvič objavljeno v glasilu št. 11 leta 1995)

Apostol Pavel v Drugem pismu Korinčanom izrazi zaskrbljenost, ker nekateri učitelji oznanjajo ›drugega Jezusa‹:

> Toda bojim se, da ne bi bila na kakršenkoli način, kakor je kača s svojo premetenostjo preslepila Evo, tudi vaša mišljenja pokvarjena proč od preprostosti, ki je v Kristusu. Kajti če tisti, ki prihaja, oznanja drugega Jezusa, katerega nismo oznanili ali *če* sprejmete drugega duha, katerega niste prejeli ali drug evangelij, katerega niste sprejeli, bi bili mogoče z *njim* prizanesljivi. ›Toda bojim se, da se ne bi kakor kača s svojo zvitostjo zapeljala Evo, tako tudi vaše misli pokvarile od preprostosti, ki je v Kristusu. Če bi namreč tisti, ki pride, oznanjal drugega Jezusa, ki ga nismo oznanjali, ali če bi prejeli drugega duha, ki ga niste prejeli, ali drug evangelij, ki ga niste sprejeli, bi ga lahko dobro prenašali.‹
>
> 2 Cor 11,3-4

Ko se nam približa lažni učitelj, nam je naročeno, naj ga ›prenašamo‹. V grških rokopisih je za ›prenašati ga‹ uporabljena beseda ›anechomi‹ (an-ekh'-om-ahee), ki je bila prevedena kot ›upirati se mu‹. Trdno se moramo upreti lažnim naukom.

Kaj bi lahko šteli za ›drugega Jezusa‹?

Grška beseda, uporabljena v tej svetopisemski vrstici, je ›allos‹, kar pomeni

drugačen. Gre torej za drugačnega Jezusa; ne za Jezusa iz Svetega pisma, ne za edinorojenega sina Boga Očeta, ampak za ›drugega Jezusa‹: za prevaranta.

Ne smemo pozabiti, da je poganstvo, ki sega v čas ›babilonskega stolpa‹, vključevalo čaščenje sina poganskih bogov. Velikokrat je sin veljal za odrešenika, posrednika med bogom in človekom. Bil je eden od članov poganske trojice: oče, sin in mati. Skozi zgodovino so bili poganski bogovi in boginje, ne glede na ime, preprosto preimenovani antični sončni bogovi in boginje. Naj gre za Nimroda, Semiramido in sina Tammuza iz kaldejskih misterijev ali za Ozirida, Izido in sina Horusa iz Egipta: vsi so enaki. Najpomembneje pa je, da vsi nasprotujejo svetopisemskemu Stvarniku in njegovemu edinorojenemu sinu, svetopisemskemu Jezusu.

Kako bi razlikovali med svetopisemskim Jezusom in ›drugim Jezusom‹? Odgovor je, da čisto svetopisemske lastnosti resničnega v primerjavi z zunajbiblijskimi lastnostmi ›drugega Jezusa‹ razkrijejo prevaranta. Drugega načina za razločevanje ni. Danes so na svetu modri filozofi, ki ›si zaman domišljajo‹ (Rim 1,21) in učijo načine, ki so v nasprotju z Božjimi potmi: ›Drugi Jezus‹.

Številne poganske prakse, ki nimajo popolnoma nobene svetopisemske podlage, učijo kot čaščenje resničnega Boga in Kristusa. Te prakse niso samo sprejete, ampak so postale običajne v mnogih organiziranih cerkvah. Tisti, ki ne želijo sodelovati pri teh praksah, veljajo za čudne in ozkogledne. Te prakse, ki so jih postopoma uvedli lažni učitelji, so bile sprejete s tradicijo in nimajo nobene svetopisemske podlage. Za nevednost nimamo opravičila. Bili smo pošteno opozorjeni.

> … med vami lažni učitelji, ki bodo na skrivnem vnašali preklenska krivoverstva …
>
> 2 Pet 2,1

Preiskovati moramo Sveto pismo, da bi odkrili resnico. Resnico, da se poti, ki jih je Gospod predpisal za svoje ljudstvo, niso spremenile in se tudi ne bodo spremenile. Resnico, da se je spremenilo le to, da kot verniki nismo več pod smrtno kaznijo zaradi neposlušnosti, če pridemo k Očetu v imenu in krvi Sina.

Dejavnosti, ki so bile nesprejemljive za Gospoda pred 6000 leti in nesprejemljive za njegovega Sina Jezusa pred 2000 leti, so nesprejemljive tudi danes. Kristus je dejal: ›Kristus je rekel:

> ›Ti ljudje se s svojimi usti bližajo k meni in me spoštujejo s svojimi ustnicami, toda njihovo srce je daleč od mene.‹ Toda zaman me obožujejo, učeč nauke človeških zapovedi.«
>
> Mt 15,9

Svetopisemske prerokbe so se uresničile: prišel je čas, ko se zdravi nauki ne prenašajo. Ljudje sprejemajo učitelje, ki jim govorijo, kar želijo slišati. Stvari, ki so napačne, se opravičujejo in razlagajo: opozorila se ne upošteva:

> Gorje tistim, ki imenujejo zlo dobro in dobro zlo, ki postavljajo temo za

> svetlobo in svetlobo za temo, ki postavljajo grenko za sladko in sladko za grenko!
>
> Iz 5,20

Pravljice in človeška izročila nadomeščajo resnico. Jasno nam je bilo rečeno: ›V tem primeru je bilo treba izreči resnico in resnico:

> … si bodo po svojih lastnih poželenjih, ker imajo željna ušesa, kopičili učitelje; in *svoja* ušesa bodo odvračali od resnice in zapeljani bodo v bajke.
>
> 2 Tim 4,4-5

V SLABOSTI!

Kristus je rekel:

> Toda zaman me obožujejo, učeč nauke človeških zapovedi.
>
> Mt 15,9

Grška beseda, prevedena kot ›zaman‹, je (maten), kar pomeni ›brez cilja, brezploden, neumnost, jalov poskus‹.

‹Pokristjanjene‹ poganske dejavnosti, tradicionalni izumi ljudi, niso v čast svetopisemskemu Jezusu. On jih ne sprejema kot čaščenje. Ali so te prakse v čast ›drugemu Jezusu‹? Kateri ›Jezus‹ daje prednost zapovedim nepravičnega človeka pred Očetovimi zapovedmi? Ne Jezus iz Svetega pisma! Rekel je: ›Jezus je rekel:

> Ne mislite, da sem prišel uničit postavo ali preroke; nisem prišel uničit, temveč izpolnit. Kajti resnično, povem vam: ›Dokler nebo in zemlja ne preideta, ena pika ali en delček nikakor ne bosta izpuščena iz postave, dokler se vsa ne izpolni.‹ Kdorkoli bo torej prekršil eno od teh najmanjših zapovedi in bo tako učil ljudi, bo v nebeškem kraljestvu imenovan najmanjši, toda kdorkoli jih bo izpolnjeval in *jih* učil, isti bo v nebeškem kraljestvu imenovan velik.
>
> Mt 5,17-19

Nebo in zemlja nista izginila. Njegove poti se niso spremenile, ne glede na to, kaj uči človeško izročilo. Čeprav za vernike ne velja več smrtna kazen, ki je posledica prestopka zakona, obstajajo kazni za njegovo zavračanje in blagoslovi za spoštovanje.

> Pazite, da vas ne bi katerikoli človek oplenil s filozofijo in prazno prevaro po človeškem izročilu, po temeljnih principih sveta, ne pa po Kristusu.
>
> Kol 2,8

Da bi častili v ›duhu in resnici … ‹ (Jn 4,24), je treba zavrniti človeška izročila in tako imenovane ›pokristjanjene‹ poganske prakse, ki nimajo svetopisemske avtoritete. Verniki si morajo zapomniti, kaj Sveto pismo uči o mešanju poganskih praks z bogoslužjem, ki je všeč Bogu.

> To prepričevanje ne *prihaja* od tistega, ki vas kliče. Malo kvasa prekvasi celotno gmoto.

Gal 5,9

Verniki morajo ›govoritti besedo … ‹ (Fil1,14)

Vse pismo *je* dano po navdihu od Boga in *je* koristno za nauk, za opomin, za grajanje, za poučevanje v pravičnosti,

2 Tim 3,16

KOMPROMIS NI LJUBEZEN

Danes nestrpnost do kompromisov velja za pomanjkanje medsebojne ljubezni. Resnica je ravno nasprotna. Če je nekomu res mar za nekoga, bi mu moral povedati resnico, ne glede na to, ali bo zaradi tega priljubljen ali ne.

Odprto oštevanje je boljše kakor skrita ljubezen. Zveste *so* rane od prijatelja, toda poljubi sovražnika *so* varljivi.

Prg 27,5-6

Ko nekdo prejme grajo, je običajno ne sprejme kot prijeten pogovor. Postavlja se vprašanje: naj se resnica govori, tudi če ni prijetna; ali naj se resnice zadržujejo, ker so nepriljubljene? Sveto pismo daje odgovor:

Kdor graja posmehljivca, samemu sebi pridobiva sramoto in kdor ošteje zlobnega *človeka*, sebi *pridobiva* madež. Ne grajaj posmehljivca, da te ne zasovraži. Oštej modrega človeka, in te bo ljubil. Daj *poučevanje* modremu *človeku* in bo še modrejši, pouči pravičnega *človeka* in pomnožil se bo v znanju.

Prg 9,10

Napako je težko oznanjati na način, ki bi bil všeč tistim, ki zaradi človeških izročil sodelujejo v dejavnostih, ki jih Oče, Jezus, njegov sin Mesija ali verniki, ki so hodili s Kristusom, niso nikoli predpisali ali odobrili. Večina ljudi se ne zaveda prevare, ki se je prikradla. Mnogi učitelji, ki so preučevali Sveto pismo in posvetno zgodovino, pa se dobro zavedajo izvora ›pokristjanjenih‹ poganskih praks, a jih kljub temu razglašajo za sprejete s strani svetopisemskega Jezusa. Apostol Pavel jih imenuje:

… neposlušnih in praznih blebetačev ter sleparjev, posebno tistih iz obreze, katerih usta se morajo zapreti, ki zaradi umazanega dobička spodkopavajo cele družine, ko učijo stvari, katere ne bi smeli.

Tit 1,11

Tistim, ki prikrivajo resnico, da bi ohranili človeška izročila, je treba to povedati, vendar ne na prijeten način: Jezus iz Svetega pisma ni nikoli odobril poganskega izročila – pridigate ›drugega Jezusa‹. Nekateri učitelji, ki iskreno ne vedo, tisti, ki ljubijo resnico, ne bodo sprejeli očitka kot osebni napad, ampak bodo ›so z vso prisebnostjo sprejeli besedo‹ (Apd 17,11) in bodo iskali v Pismih, da bi ugotovili resnico.

Ali res ljubimo resnico?

Tisti, ki jo ljubijo, ne bodo zadovoljni, če bodo ostali kot tisti, ki ›nočejo spoznati‹. (2Peter 3,5) Študirali bodo, da bi poiskali resnico in se nanjo nato odzvali. Resnico je treba oznanjati:

> … da *odslej* ne bomo več otroci, premetavani sem ter tja in prenašani okoli z vsakim vetrom nauka, s človeško pretkanostjo *in* spretno prekanjenostjo, s čimer oni prežijo, da bi zavedli; temveč, ker govorimo resnico v ljubezni, lahko v vseh stvareh rastemo vanj, ki je glava, *celó* Kristus,
>
> Ef 4,15

Svetopisemski Jezus

Tovrstne dejavnosti so se dogajale skozi vso zgodovino. V Salomonovem času je moral modro oznanjati:

> Glej, samo to sem našel, da je Bog človeka naredil poštenega, toda oni so iskali mnoge domiselnosti.
>
> Prd 7,29

Dejavnosti, ki jih je Bog razglasil za gnusobe, se zdaj izvajajo v Jezusovem imenu. Kdo je odobril te stvari?

Ne svetopisemski Jezus, njegovi učenci ali verniki iz prvega stoletja. Svetopisemski Jezus je izjavil:

> Če ne opravljam del svojega Očeta, mi ne verjemite.
>
> Jn 10,37

Samo ›drugi Jezus‹ bi lahko podpiral takšno dejavnost.

Mešanje poganskih praks s predpisanim čaščenjem Boga ni bilo nikoli sprejeto. Dober primer je, ko je Aron med izstopom postavil zlato tele:

> … in Aron je naredil razglas ter rekel: »Jutri *je* praznovanje Gospodu.«Aron pa je razglasil: ›Postavil je pred njim oltar in rekel: 'Jutri je Gospodov praznik'.‹ … Gospod je rekel Mojzesu: »Videl sem to ljudstvo in glej, to *je* trdovratno ljudstvo. Zdaj me torej pusti samega, da se moj bes razvname zoper njih in da jih lahko použijem. Iz tebe pa bom naredil velik narod.«
>
> 2 Mz 32,5.9-10

Razglasitev tega poganskega izročila v čast Gospodu ga ni naredila sprejemljivega. Kristus je dejal: ›To je bilo treba storiti, da bi se Bogu poklonili:

> Kdor je videl mene, je videl Očeta…
>
> Jn 14,9

Razglašanje poganskih tradicij za čast Kristusu, ki je eno z Očetom, jih ne bo naredilo sprejemljivih. Poganske prakse, ne glede na ime, so še vedno poganske prakse. Sveto pismo jasno pove:

Kajti jaz *sem* Gospod, jaz se ne spreminjam

Mal 3,6

Ali naj verniki sodelujejo na načine, ki so v nasprotju s svetopisemskimi navodili? ne! absolutno ne! Odgovor je neizogiben; zato se mnogi skušajo opravičiti in najti izgovore. Eden od pogostih izgovorov: Čeprav je ta dejavnost poganskega izvora, je bila ›pokristjanjena‹ in to zame ne pomeni ničesar.

Če želimo častiti ›v duhu in resnici‹ (Jn 4,24), je vseeno, kaj nam to pomeni. Naša skrb bi morala biti, kaj to pomeni našemu nebeškemu Očetu. On se ne spreminja in ne sprejema poganskega izročila pod kakršnim koli imenom. Ne pozabite, da je rekel, da je takšna dejavnost zaman.

V skladu s svetopisemskimi navodili se moramo trdno držati zveste besede zdravega nauka. Že malo raziskovanja z zgodovinskimi priročniki ali dobro enciklopedijo bo razkrilo poganski izvor mnogih nebiblijskih praks. To običajno referenčno gradivo je na voljo v javnih knjižnicah. Tisti, ki imajo slabši vid ali težave z branjem iz kakršnegakoli razloga, lahko preprosto vprašajo. To ni skrivnost; večina teologov se dobro zaveda poganskega izvora nekaterih dejavnosti, ki se zdaj razglašajo za ›krščanske‹. Skrivnost je v tem, zakaj se to sprejema. Najpomembneje je, da bo študij Svetega pisma razkril, da za mnoge današnje ›krščanske‹ dejavnosti ni svetopisemske podpore.

Naš Stvarnik nam je jasno naročil, kaj mu je všeč in kakšno vrsto čaščenja sprejema. Dejavnost, ki je v nasprotju z njegovimi navodili, je greh. Naša odgovornost je, da se tega navodila držimo. Kralj Salomon, mož velike modrosti, je dejal:

»Boj se Boga in se drži njegovih zapovedi, kajti to *je* vsa človekova *dolžnost*.

Prd 12,13

Čeprav je odrešenje

… z milostjo ste rešeni po veri … ne [pa] iz del, da se ne bi katerikoli človek bahal.

Ef 2,8-9

›kajti greh je prekršitev postave‹

1 Jn 3,4

Kaj bomo potem rekli? Ali bomo nadaljevali v grehu, da bo milost lahko obilna? Bog ne daj. Kako bomo mi, ki smo mrtvi grehu, še živeli v njem?

Rim 6,1-2

Prakse, ki so v nasprotju s sprejemljivimi načini svetopisemskega Kristusa, so lahko le v čast ›drugemu Jezusu‹.

OPOZICIJA

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 16 leta 1996)

›Določena količina nasprotovanja je človeku v veliko pomoč. Zmaji se dvigajo proti vetru in ne z njim. Tudi nasprotni veter je boljši kot nič. Še noben človek ni nikamor prišel, če je bilo mirno vreme. Zato naj nihče ne zbledi zaradi nasprotovanja.‹ -John Neal, 19. stoletje.

Kaj naj storimo, ko se o nas širijo lažne govorice in zgodbe? V človeški naravi je, da se hočemo izmuzniti in dokazati svojo nedolžnost, ne glede na to, kakšna laž je bila izrečena. Toda ali naj bi to tudi storili?

Kako se odzovemo na preganjanje in kako ravnamo s tistimi, ki nas preganjajo, je tema, za katero menimo, da je izredno pomembna. Še posebej zdaj …

Skozi stoletja so morali tisti, ki so opravljali Gospodovo delo, prestajati težke preizkušnje in preganjanja. Mnogi so svojo vero in poslušnost Njemu plačali z življenjem. Od samega začetka zemeljske zgodovine je obstajalo ostro nasprotovanje med ›dobrim‹ in ›zlim‹.

> Postavil bom sovraštvo med teboj in žensko in med tvoje seme in njeno seme; to ti zdrobi tvojo glavo, ti pa boš ranila njegovo peto.«
>
> 1 Mz 3,15

Adam se je s tem, ko je podlegel skušnjavi, povzdignil nad Boga, saj se je imel za dovolj modrega, da se je sam odločil, čeprav je bila odločitev v nasprotju z Božjo voljo. S tem je pridobil spoznanje o zlu in zaradi svoje nelojalnosti Bogu odprl ›vrata‹, ki so zalila zemljo z neizrekljivim gorjem. Satan je tako dobil začasno oblast nad tem planetom:

> … bog tega sveta zaslepil misli tistih, ki ne verujejo, da jim ne bi zasijala svetloba veličastnega Kristusovega evangelija, ki je podoba Boga.
>
> 2 Cor 4,4

Ni ›sredine‹ – vsak človek je bodisi ›od Boga‹ bodisi ›od Satana‹:

> In *oživel* je vas, ki ste bili mrtvi v prestopkih in grehih, v katerih ste v preteklem času živeli glede na način tega sveta, glede na princa oblasti zraka, duha, ki sedaj deluje v otrocih neposlušnosti …
>
> Ef 2,1-2

Tisti, ki ljubijo Kristusa z vsem srcem in dušo ter si prizadevajo, da bi mu bili podobni, so veliki sovražniki Satana. Tako kot Abraham so začasno ›tujci v deželi, ki ni njihova‹. Čeprav morajo za zdaj prebivati na tej zemlji, niso izrekli svoje zvestobe njenemu začasnemu ›knezu‹ – namesto tega so obljubili svojo poslušnost Pravemu Kralju:

> Zato se Bog ne sramuje, da se imenuje njihov Bog, saj jim je pripravil mesto.

> Zdaj torej niste več tujci in tuji ljudje, temveč sodržavljani s svetimi in iz Božje družine in zgrajeni ste na temelju apostolov ter prerokov, sam Jezus Kristus pa je glavni vogalni *kamen*;
>
> Ef 2,19-20

To so tisti, ki jih ›knez tega sveta‹ najbolj sovraži in jih je skušal uničiti že od samega začetka. Njegova največja želja je ugasniti vero svetih, da bi izgubili večno življenje in bili nazadnje uničeni skupaj z njim in njegovimi padlimi angeli; če pa vidi, da tega ne more storiti, stori vse, kar je v njegovi moči, da jih fizično uniči in ovira njihovo delo širjenja evangelija odrešitve.

Tisti, ki so Kristusovi, NE smejo pričakovati lahkega življenja, obilja in svobode od skrbi. Pravzaprav nam je Kristus sam povedal, da bo prav nasprotno:

> Če bi bili od sveta, bi svet svoje imel rad, toda ker niste od sveta, temveč sem vas izbral od sveta, vas torej svet sovraži. Spomnite se besede, ki sem vam jo rekel: ›Služabnik ni večji kot njegov gospodar.‹ Če so preganjali mene, bodo prav tako preganjali vas; če so se držali mojih izjav, se bodo držali tudi vaših.
>
> Jn 15,9

Kristus ni rekel: ›Morda vas bodo preganjali‹, ampak ›bodo‹. Še posebej danes, ko se bližamo Kristusovemu povratku, je Satan poln ›zelo ogorčen, ker ve, da ima le malo časa‹. (Raz 12,12). Ostane nam še dokončanje Božjega dela, preden se vrne, zato se MORAMO zavedati delovanja hudobneža. Razumeti moramo, kaj se dogaja okoli nas.

Spominjam se besed nekega zvestega delavca, ki je pred več kot 100 leti zapisal: ›Dvomil bi, ali sem Božji otrok, če bi svet ali celo vsi, ki se imajo za kristjane, dobro govorili o meni. Tistim, ki si resno prizadevajo pridobiti krono večnega življenja, ni treba biti presenečeni ali razočarani, saj na vsakem koraku proti nebeškemu Kanaanu naletijo na ovire in preizkušnje. Nasprotovanje, ki ga je bil deležen Kristus, je prišlo od njegovega lastnega naroda, … ‹

Ker Satan ve, da Božja resnica nosi svojo lastno moč, s svojimi hudobnimi angeli uporablja neposvečene misli za napade na glasnike Božje resnice. ›Če ne moreš diskreditirati sporočila, diskreditiraj glasnika‹:

> Blagoslovljeni ste vi, ko vas bodo *ljudje* zasramovali in *vas* preganjali in bodo zaradi mene proti vam lažno govorili vse vrste zla. Veselite se in bodite silno veseli, kajti velika *je* vaša nagrada v nebesih, kajti tako so preganjali preroke, ki so bili pred vami.
>
> Mt 5,11

Veliko je ljudi, ki v svojem govoru in ›evangeliju‹, ki ga izpovedujejo, dajejo videz ›dobrega‹, v resnici pa se za njihovo fasado ›pravičnosti‹ skriva ›knez teme‹. Sovražnika, ki nosi svojo pravo uniformo, je lahko opaziti – toda sovražnik, ki je videti in se izdaja za ›enega izmed nas‹, je najbolj zahrbten in nevaren:

> In nič čudnega; kajti sam Satan se prenareja v angela svetlobe. Torej *ni* nič posebnega, če so tudi njegovi služabniki prenarejeni kakor služabniki

pravičnosti, katerih konec bo glede na njihova dela.

2 Kor 11,14

Ti ›služabniki pravičnosti‹ so predvsem tisti, ki kažejo na tiste, ki opravljajo Božje delo, in ga razglašajo za laž, hkrati pa trdijo, da so ONI pravi Božji delavci – ›Poslušajte me!‹ Zlasti kadar resnice ni mogoče zavrniti, oblikujejo lažne obtožbe in ponavljajo obrekovanja. To se ne bo spremenilo, dokler bomo živeli na tej sedanji zemlji.

Toda kako naj se kristjan odzove, ko se sooči z očitno lažnimi obtožbami in hudim preganjanjem? Poglejmo Jožefovo življenje, ki so ga lastni bratje prodali kot sužnja, nato pa ga je Potifarjeva žena lažno obtožila strašnega dejanja in ga zaprla. Tudi v teh grozljivih okoliščinah je odpustil svojim bratom. V zaporu je bila Jožefova krepost in pravičnost tako očitna, da je najprej pri ›čuvaju zapora‹ in nato pri egiptovskem kralju prišel v tako veliko naklonjenost, da je faraon Jožefu izjavil:

> ne *obstaja* nihče tako razumen in moder kakor nad mojo hišo in glede na tvojo besedo bo vladano vsemu mojemu ljudstvu, samo v prestolu bom večji kakor ti.« Faraon je rekel Jožefu: »Glej, postavil sem te nad vso egiptovsko deželo.«
>
> 1 Mz 41,39-41

Satan ve, kako spretno zasnovati laži in obtožbe proti svetnikom. V Jožefovem primeru ni imel možnosti, da bi dokazal svojo nedolžnost. To je bila njegova beseda proti besedi Potifarove žene. In komu bi Potifar verjel – svoji ženi ali Jožefu? Človeška narava vodi ljudi k temu, da verjamejo besedi tistih na ›visokih položajih‹ in ne besedi ponižnega, navadnega človeka. Jožef pa je bil suženj.

Jožefovo življenje je bilo lekcija za človeštvo vseh časov – svoj ugled je zaupal v roke edinega sodnika, ki lahko resnično pozna srce. Nekaj časa se mu je moralo zdeti mračno, ko je bil zaprt v ječi. Toda nikoli ni omahnil v svoji veri in zaradi njegovega pravičnega značaja ga je Bog lahko uporabil, da je zagotovil začasno varno zatočišče za izraelski narod, v katerem je lahko rasel in uspevali. Dobili so posest ›v najboljšem delu dežele, v Ramesésovi deželi‹ ali ›deželi Gošen‹ (1 Mz 47,6.11), vse zaradi usluge, ki jo je faraon izkazal Jožefu.

Toda naš zadnji zgled je vedno Kristus. Ostre besede in misli na maščevanje tistim, ki nas zlorabljajo, niso podobne Kristusovemu značaju.

> … ker je tudi Kristus trpel za nas in nam pustil zgled, da naj bi vi sledili njegovim stopinjam; ki ni storil greha niti v njegovih ustih ni bilo najti zvijače; ki ni ponovno zasramoval, ko je bil zasramovan; ko je trpel, ni grozil; temveč je *sebe* izročil njemu, ki sodi pravično;
>
> 1 Pt 2,21

Obrekovanje človekovega značaja se le redko opraviči z ogorčenimi besedami in zatrjevanjem nedolžnosti. Premagamo jo s preprosto resnico. Nihče nikoli ni trpel toliko zaničevanja, obrekovanja in zlorab kot naš Odrešenik, vendar ob vsem tem v Svetem pismu ne najdemo zapisa o njegovih protestih o nedolžnosti. Namesto tega je

oznanjal Besede življenja in ni dovolil, da bi ga kar koli odvrnilo od tega dela. Njegovo življenje in njegov zgled sta premagala vse laži in obrekovanja.

Preberimo njegove besede, ko so ga križali:

> In ko so prišli na kraj, ki se imenuje Kalvarija, so tam križali njega in hudodelca, enega na desni roki, drugega pa na levi. Potem je Jezus rekel: »Oče, odpusti jim, kajti ne vedo kaj delajo …
>
> Lk 23,33

Na robu smrti, v neznosnih bolečinah, so bile njegove misli usmerjene k tistim, ki so se izgubili – prav tistim, ki so ga ubili -, da bi še vedno prišli do spoznanja resnice. In zabeleženi so primeri več tistih, ki so storili natanko to:

> Torej, ko so stotnik in ti, ki so bili z njim, ki so stražili Jezusa, videli potres in te stvari, ki so se zgodile, so se silno bali, rekoč: »Resnično, ta je bil Božji Sin.«
>
> Mt 27,54

Včasih je zgled življenja in značaja osebe tisti, ki pridobi dušo za Kristusa, tako kot poslušanje besed:

> Kajti celó k temu ste bili poklicani, ker je tudi Kristus trpel za nas in nam pustil zgled, da naj bi vi sledili njegovim stopinjam;
>
> 1 Pet 2,12

Vsaka duša, tudi tista, ki nas najbolj zagrizeno napada, je za Kristusa dragocena. Ko glasno spregovorimo proti njihovim napadom in protestiramo, da gre za lažne obtožbe, postavimo oviro; ta oseba je takoj v obrambi, ker smo nasprotno zatrdili, da so v resnici lažnivci ONI, ne mi sami. In prav ti lahko, tako kot Pavel, iskreno ›mislil, da dela bogoslužje Bogu.‹ (Jn 16,2), ko nas obsojajo. Morda pa so preprosto še vedno v nevednosti in ne vedo nič bolje. Morda še niso zavrnili Resnice in bodo morda še pridobljeni za Kristusa.

Ne vemo, kdo je zavrnil zadnje prošnje usmiljenja in kdo ne. Svojih nasprotnikov ne smemo obsojati in z njimi ne smemo ravnati nespoštljivo. Kot Jožef moramo zaupati v Boga. Skrbeti in upoštevati moramo tiste, ki so izgubljeni, ne glede na to, kaj so nam morda storili, in moliti zanje, kot je molil Kristus.

Za mnoge kristjane je to morda najtežja preizkušnja, s katero se bodo kdajkoli soočili. Zadnje leto in pol smo morali nemočno gledati, kako je bil nekdo, ki ga imamo zelo radi, lažno obtožen strašnega zločina, ki ga ni storil; zločina, za katerega so dokazi dokazali, da ga ni storil, vendar dokazov na sodišču niso smeli obravnavati. Zapuščen od svoje cerkve in prijateljev je zdaj v zaporu, kjer mu grozi dolga kazen. Toda v tej strašni preizkušnji je še naprej izkazoval vero v svojega Odrešenika in za temi mračnimi zaporniškimi zidovi pridobil mnogo duš za Kristusa. Med številnimi pogovori z njim nismo niti enkrat slišali, da bi govoril zlobne besede o tistem, ki ga je postavil na laž in uredil dokaze, da bi bil videti kriv. Upam si trditi, da bo imel veliko zvezd v svoji kroni; veliko duš bo rešenih, ki morda nikoli ne bi imele priložnosti

slišati besed življenja, če ne bi tako zelo trpel – in ostal zvest kljub preganjanju, s katerim se je soočal.

Kristus je poskrbel, da njegovi učenci niso mislili, da bo nasprotovanje nekega dne prenehalo. Pravzaprav je dal jasno vedeti, da bodo naši največji sovražniki velikokrat tisti, ki so nam najbližji:

> Ne mislite, da sem prišel, da pošljem mir na zemljo; nisem prišel, da pošljem mir, temveč meč. Kajti prišel sem, da postavim človeka v nestrinjanje proti svojemu očetu in hčer proti njeni materi in snaho proti njeni tašči. In človekovi sovražniki *bodo* tisti iz njegove lastne družine.
>
> Mt 10,34

Satan si nenehno prizadeva diskreditirati Božjo resnico na vse mogoče načine. Toda resnica ima svojo moč in bo zmagala. Morda ne v našem ›pravem času‹, ampak v Božjem popolnem času. Jožef je nekaj časa zelo trpel zaradi lažnih obtožb proti njemu. Toda bil je opravičen in njegova nedolžnost je postala očitna.

> Kajti nič ni skrito, kar ne bo razodeto, niti ni *nobena stvar* skrita, da se ne bo izvedela in postala znana.‹
>
> Lk 8,17

Mnogi, mnogi bodo nasprotovali resnici in ji ostro nasprotovali. Toda bolj ko je argumentov proti njej, bolj resnica zasije. V nekaterih, ki se morda prej zanjo niso nikoli zanimali, se ob poslušanju polemike prebudi radovednost; odločijo se, da bodo raziskali to temo, ki povzroča tak nemir. Tisti, ki si iskreno želijo spoznati, kaj je resnica, bodo spoznali in razumeli. Za druge noben dokaz ne bo dovolj, da bi spremenili svoje mišljenje, kar jih opozarja še na en vidik.

V izgnanstvu je Nehemija, oskrbnik perzijskega kralja, slišal, da je njegovo ljudstvo v Jeruzalemu v veliki stiski. Tako kot Mojzesa in vse pred njim ga je preplavila žalost zaradi stiske njegovega ljudstva, zato je jokal, se postil in molil za njih. Ko je dobil kraljevo dovoljenje, da gre v Jeruzalem, da bi organiziral ljudstvo in obnovil obzidje, so bili njihovi poganski sosedje (ki so Jude sovražili in se iz njih norčevali) polni jeze. V svojem velikem sovraštvu in ljubosumju do Judov so se namenili ustaviti delo:

> Naši nasprotniki pa so rekli: »Ne bodo vedeli niti videli, dokler ne pridemo v sredo mednje in jih pobijemo in povzročimo, da delo preneha.«
>
> Neh 4,11

Toda Nehemija, ki je vedel za zaroto o napadu na Jeruzalem, je na nedokončano obzidje skupaj z delavci postavil stražarje:

> Pripetilo se je od tega časa naprej, *da* je polovica mojih služabnikov delala na delu, druga polovica pa je držala sulice, ščite, loke in brezrokavne verižne srajce …
>
> Neh 4,16

Opravljali so delo, ki jim ga je naložil Bog, tudi ko so se soočali z možnostjo

odprtega napada. Nehemija je vedel, da jih bo vrhovni Bog okrepil, in se ni bal nasprotovanja, s katerim so se soočili. Satan je upal, da bo Nehemija in Jude ustrahoval; upal je, da bo z uporabo ›strahu‹ zaustavil Božje delo. Toda oni niso hoteli prenehati z delom na zidu – vedeli so, da jih njihov Bog lahko zaščiti in ohrani:

> Naš Bog se bo boril za nas.
>
> Neh 4,20

Ko je delo napredovalo in so poganski sosedje videli, da je delo skoraj končano (z izjemo vrat na vratih), so se zatekli k drugačni metodi napada. Nehemiju so poslali sporočila, da vsi okoliški narodi verjamejo, da je razlog za obnovo zidu ta, da bi se lahko uprli Perziji in postavili svojega kralja. Grozili so, da bodo s to obtožbo upora šli k perzijskemu kralju – grožnja, ki bi lahko povzročila resne posledice, če bi bila uresničena:

> … »Med pogani se govori in Gašmu pravi *to, da* se ti in Judje mislite upreti, kajti zaradi tega razloga gradiš obzidje, da bi lahko postal njihov kralj, glede na te besede. Določil si tudi preroke, da o tebi oznanjajo v Jeruzalemu, rekoč: ›*Tam je* kralj v Judu.‹ In sedaj bo to sporočeno kralju, glede teh besed. Pridite torej sedaj in skupaj sprejmimo nasvet.«
>
> Neh 6,6-7

Grožnja je bila sredstvo, da bi Nehemija prisilili, da preneha delati in pride na sestanek z njimi, kar je bila v resnici pretveza, da bi ga spravili na samoto, kjer bi ga ubili. Toda Nehemija je spet zaupal v Boga in se ni pustil ustrahovati ali odvrniti od naloge, ki jo je opravljal:

> K njima sem poslal poslance, rekoč: »Jaz opravljam veliko delo, tako da ne morem priti dol. Zakaj bi delo prenehalo, medtem ko ga zapustim in pridem dol k vama?«
>
> Neh 6,3

Ko mu je Sanbalat odkrito zagrozil, da jih bodo prijavili perzijskemu kralju kot izdajalce, ki se bodo uprli, je Nehemija odgovoril:

> Potem sem poslal k njemu, rekoč: »Tukaj se niso storile nobene takšne stvari, kot ti praviš, temveč si jih hlinil iz svojega lastnega srca.«
>
> Neh 6,8

Nehemija se niti enkrat ni ustrašil dela; na grožnje, odkrito preganjanje in lažne obtožbe ni odgovarjal s protesti, ampak s preprosto ugotovitvijo dejstev in zavrnitvijo, da bi prekinil delo in šel razpravljat z njimi ali kom drugim. Njegova popolna odvisnost od Boga njegovih očetov je bila njegova edina opora:

> Kajti oni vsi so nas prestrašili, rekoč: »Njihove roke bodo oslabele od dela, da to ne bo končano.« Sedaj torej, *oh Bog*, okrepi moje roke.
>
> Neh 6,9

Sveto pismo nam ponovno daje jasna navodila, kako ravnati z nasprotovanjem. V

tem primeru se je Nehemija soočil z zahrbtnimi nevarnostmi – če bi bil človek šibke vere, ki se je dal ustrahovati in se srečal s poganskimi sovražniki, bi ga gotovo ubili.

Ko mu je grozilo, da ga bodo kot izdajalca prijavili perzijskemu kralju, je vedel, da ga čaka gotova smrtna kazen. Toda vedel je, da jih bo Bog zaščitil in okrepil za dokončanje dela, če mu bodo zvesti in se bodo nanj popolnoma zanesli. Nikoli ni popuščal, da bi porabil dragoceni čas in energijo za nasvete ali razprave z nasprotniki. In rezultat? Zid so dokončali.

Če dovolimo, da nas opozicija ustrahuje – da nas ustavi pri delu, ki nam je bilo dano, da ga opravimo, da bi se soočili z lažnimi obtožbami in poskušali rešiti stvari -, bomo bitko izgubili.

> In mnogi bodo sledili njihovim pogubnim potem; zaradi katerih se bo obrekovala pot resnice. In zaradi pohlepnosti bodo s hlinjenimi besedami iz vas naredili trgovsko blago, katerih sodba se sedaj že dolgo ne obotavlja in njihovo prekletstvo ne dremlje.
>
> 2 Pet 2,2

Moramo iti naprej in zaupati, da On lahko premaga vse težave. Naučiti se moramo odsevati značaj njegovega Sina, ko se soočamo s preganjanjem in lažnimi obtožbami, in se ne odzvati z ogorčenjem.

> … temveč se ponašamo tudi s stiskami, ker vemo, da stiska dela potrpežljivost,
>
> Rim 5,3

> Ne odvrzite torej svoje zaupnosti, ki ima veliko povračilo nagrade. Kajti potrebo imate po potrpežljivosti, da potem, ko ste storili Božjo voljo, lahko prejmete obljubo.
>
> Heb 10,35-36

> In vsi *ljudje* vas bodo sovražili zaradi mojega imena, toda kdor vztraja do konca, bo rešen.
>
> Mt 10,22

> Kajti še malo časa in on, ki prihaja, bo prišel in ne bo okleval.
>
> Heb 10,37

ENOTNOST!

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 12 leta 1995)

Danes se bodo ljudje, ki so se imenovali po Njegovem imenu, soočili z največjo krizo, s katero so se kdajkoli morali soočiti. Morda se to zdi težko verjeti v tej dobi, ko nam ni več treba častiti v skrivanju in strahu pred preganjanjem, vendar je to dejstvo.

Prav zdaj je namreč začel delovati načrt, po katerem naj bi se vse cerkve združile v skupnih točkah nauka. Vse trpljenje in preganjanje Božjega ljudstva, ki se je skozi stoletja borilo za ohranitev čistosti Božjega nauka, se bo izjalovilo. Na tv se dan za dnem pojavljajo različni in različni ›voditelji‹, ki govorijo o tem, kako bo ta ›enotnost‹ dokončala Božje delo, čeprav bo dejansko res dokončala ›delo‹, vendar to ne bo Božje delo.

Poganske prakse in nauki, ki so se kmalu po Kristusovem času hitro prikradli v krščansko vero, še vedno prevladujejo v ›odpadniškem krščanstvu‹, čeprav je bila v zadnjih nekaj stoletjih v mnogih cerkvah do neke mere obnovljena čistost vere. Prav v tej državi, Združenih državah Amerike, je resnična čistost vere dobila priložnost za rast in razcvet. Prav ta država naj bi bila na prvem mestu pri pošiljanju misijonarjev v svet, da bi dokončali širjenje evangelija. Toda zdaj, ko je delo tik pred zaključkom, se mu bodo pridružile tudi cerkve, ki so se nekoč tako trdo borile, da bi ostale brez vpliva ›odpadniškega krščanstva‹.

Tisti, ki se borijo za to enotnost, to utemeljujejo s tem, da je v številu ›moč‹. Ali nismo vsi ›Božji otroci‹? Ali ne moremo z združevanjem okrepiti svojega položaja v svetu? Za trenutek razmislimo o teh vprašanjih. Ali res verjamemo, da samo zato, ker nekdo trdi, da je ›pravi vernik‹, to tudi JE, če uči in verjame v nauke, ki so v nasprotju z Božjo besedo? Pozorno preberite opozorila:

> Varujte se lažnih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, toda navznoter so požrešni volkovi. Spoznali jih boste po njihovih sadovih. Mar ljudje obirajo grozdje iz trnja ali fige iz osata? Točno takó vsako dobro drevo prinaša dober sad, toda slabo drevo prinaša hudoben sad. Dobro drevo ne more obroditi hudobnega sadu niti slabo drevo ne *more* obroditi dobrega sadu. Vsako drevo, ki ne prinaša dobrega sadu, je posekano in vrženo v ogenj. Zatorej jih boste spoznali po njihovih sadovih. Ne bo vsak, kdor mi pravi: ›Gospod, Gospod,‹ vstopil v nebeško kraljestvo, temveč kdor izvršuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih. Mnogi mi bodo na tisti dan rekli: ›Gospod, Gospod, ali nismo v tvojem imenu prerokovali in v tvojem imenu izganjali hudičev in v tvojem imenu storili mnogo čudovitih del?‹ In tedaj jim bom zatrdil: ›Nikoli vas nisem poznal. Odidite od mene, vi, ki počnete krivičnost.‹
>
> Mt 7,15-23

> Ljubljeni, ne verjemite vsakemu duhu, temveč duhove preizkušajte, ali so od Boga, ker je mnogo lažnih prerokov odšlo v svet.
>
> 1 Jn 4,1

Vsi se moramo zavedati, da se Bog NE vsiljuje nobenemu človeku. Po drugi strani pa se Satan ne ustavi pred ničemer, da bi dosegel svoje cilje. Kaj se bo zgodilo, ko bo vse ›krščanstvo‹ poenoteno? Ali se bo ›dobro‹ preneslo na ›slabo‹? ALI smo v nevarnosti, da nas ti ›lažni‹ učitelji prevarajo, in kaj se zgodi, če nas prevarajo?

> Kajti voditelji tega ljudstva *jim* povzročajo, da se motijo in *tisti, ki so* vodeni od njih, *so* uničeni.

Iz 9,16

> Čudovita in strašna stvar je zagrešena v deželi. Preroki prerokujejo napačno in duhovniki vladajo s svojimi sredstvi. Moje ljudstvo *ima* rado *to* tako. Kaj pa boste storili ob koncu tega?«

Jer 5,30-31

To, da nas lažni učitelji zapeljejo na kriva pota, pri Bogu NI opravičljivo, saj nas je nenehno opozarjal. Pavel je vedel, da bo to prišlo:

> Kajti vem to, da bodo po mojem odhodu vstopili med vas nadležni volkovi, ki ne bodo prizanašali tropu. Prav tako bodo izmed vas vstali možje, ki bodo govorili sprevržene besede, da učence odtegnejo za seboj.

Apd 20,29

Največja nevarnost, s katero se soočamo, NI nevarnost neverujočih, ampak tistih, ki trdijo, da so verniki, in učijo napačne nauke:

> Torej, rotim vas, bratje, zapomnite si te, ki povzročajo nesoglasja in prestopke nasprotne nauku, ki ste se ga naučili; in izogibajte se jih. Kajti ti, ki so takšni, ne služijo našemu Gospodu Jezusu Kristusu, temveč svojemu lastnemu trebuhu; in z lepimi besedami ter vljudnimi govori zavajajo srca preprostih.

Rim 16:17-18

> K postavi in k pričevanju. Če ne govorijo glede na to besedo, *je to* zato, ker v njih ni svetlobe.

Iz 8,20

Toda ali je res tako nevarno, da bi vse cerkve delovale skupaj? Moj prijatelj, večje nevarnosti ni. Zlahka prepoznamo tiste, ki ne trdijo, da so verni; toda obstaja nekdo, ki pozna Sveto pismo veliko bolje kot katerikoli živeči človek, in prav tisti, ki jih vodi on (satan), se lahko na površini zdijo najbolj ›pobožni‹, medtem ko uvajajo svoje laži, spretno pomešane z Božjo besedo:

> Zato ni nič čudnega, če se tudi njegovi služabniki spremenijo v služabnike pravičnosti, katerih konec bo v skladu z njihovimi deli.

> In to pravim, da vas ne bi katerikoli človek preslepil s prepričevalnimi besedami. … Tako kakor ste torej sprejeli Gospoda Kristusa Jezusa, *tako* živite v njem; … Pazite, da vas ne bi katerikoli človek oplenil s filozofijo in prazno prevaro po človeškem izročilu, po temeljnih principih sveta, ne pa po Kristusu.

Kol 2,4.6.8

> Toda zaman me obožujejo, učeč nauke človeških zapovedi.

Mt 15,9

Slediti kateremu koli ›človeku‹ – učitelju, pridigarju, očetu, materi itd. – je napačno. Sledimo samo enemu, našemu Gospodu in Odrešeniku Jezusu Kristusu. NE združujemo se s tistimi, za katere vemo, da imajo pokvarjena prepričanja, čeprav

imamo morda nekatera skupna prepričanja.

> Toda vedite, da je Gospod zase oddvojil tistega, ki je bogaboječ. Gospod bo slišal, kadar kličem k njemu.
>
> Ps 4,3

Kristus je pred smrtjo skrbno razložil prehod iz ›stare zaveze‹ v ›novo zavezo‹ – vse spremembe je razložil in napovedal. Človeku je sam posredoval nauk, nato pa je prišel čas, ko se je povzpel v nebesa, na Očetovo desno stran. Od tistega trenutka naprej se vera, ki jo je osebno izročil, NE bi smela spremeniti. Vendar so se v telo vernikov zelo, zelo kmalu začele prikradati herezije in lažni nauki.

Poskus popularizacije krščanstva je pripeljal do prenosa poganskih tradicij v cerkveno prakso. To se je nadaljevalo, dokler prave vere skoraj ni bilo mogoče prepoznati. Pripadniki prave vere so se bili znova prisiljeni skrivati; največje preganjanje niso doživeli od poganov, ampak od tistih, ki so vero sprevračali.

Večno življenje – brezplačno darilo

Mnogi so prepričani, da je dar večnega življenja brezplačen, zato nam za njegovo pridobitev ni treba storiti ničesar, razen prositi. V tem primeru ne bi šlo za ›zavezo‹ – ›zaveza‹ je sporazum med dvema strankama z določili, ki jih morata izpolniti obe strani. Večno življenje je brezplačen dar, ker ne moremo storiti popolnoma ničesar, da bi si ga zaslužili. Vendar moramo pri svojem odrešenju sodelovati z Bogom, to pa zahteva, da preučujemo njegovo besedo in VEMO, kaj je njegova resnica in kaj je ›nauk ljudi‹. Po veliki žrtvi, ki je bila opravljena za nas, ne moremo sklepati kompromisov.

Načrt je bil sprožen, da bi izničil delo tistih, ki so se tako zavzeto borili za ohranitev in obnovo prave vere. Ta načrt nekateri imenujejo ›ena svetovna religija‹, v resnici pa gre za načrt, da se vse ›cerkve‹ združijo pod ›skupnimi točkami nauka‹ z namenom ›širjenja evangelija Jezusa Kristusa‹.

Toda ta ›enotnost‹, ki se bo v neki obliki uresničila, se na koncu NE bo vrtela okoli ›skupnih točk nauka‹, ampak bo vključevala KOMPROMISIJO. Množice vernikov, ki so ostale v nevednosti o resničnih svetopisemskih naukih in so namesto tega učili človeške teorije, bodo mislile, da je ta novo odkrita enotnost ›cerkve‹ od Boga. V njej bodo videli odgovor na duhovno ›smrt‹, ki je zajela svet. Toda kot kača, ki se počasi plazi po travi in je očem neopazna, se bo začel razkrivati pravi značaj te ›združene cerkve‹. Na majhne kompromise, ki so jih na začetku sprejele vse cerkve, bodo kmalu odgovorili z večjimi in radikalnejšimi. Toda žoga se bo že začela premikati in nihče ne bo mogel izstopiti. Potem bo nenadoma udarila ›kača‹ – svobode vesti ne bo več. Izdani bodo verski zakoni, ki bodo sicer na videz ›dobri in moralni‹, vendar NE bodo točno takšni, kot jih je Bog izrekel z gore Sinaj in nato zapisal s svojim prstom.

Tisti, ki bodo sprejeli različico Božjega zakona te ›združene odpadniške cerkve‹ in jo spoštovali, bodo prejeli ›znamenje zveri‹ ›na čelo‹ – kar simbolizira njihovo zavračanje Božjega zakona. Tisti, ki jo prostovoljno upoštevajo, čeprav se zavedajo, da

je v nasprotju z Božjim zakonom, prejmejo ›znamenje‹ ›na roko‹, ki simbolizira njihovo ›zavestno‹ neposlušnost Božjemu zakonu, da bi se izognili preganjanju. Tisti pa, ki spoštujejo Božji zakon in zavračajo to spremenjeno ›različico‹, NE prejmejo tega ›znamenja‹, kar preprosto pomeni, da jih civilne oblasti obravnavajo kot kršitelje zakona. To se je v preteklosti že zgodilo tistim, ki niso hoteli sprejeti kompromisov v svoji veri, in to se bo zgodilo še enkrat.

Ne morejo kupovati ali prodajati. Razlog, da ne morejo kupovati ali prodajati, je v tem, da jim je vse, kar imajo, zaplenjeno. Brez denarja ne morete kupovati. Če nimate ničesar, nimate ničesar, kar bi lahko prodali. Božje ljudstvo so tisti, ki ›ne morejo ne kupiti ne prodati‹. Toda preostali svet gleda na to skupino, kot so gledali na Kristusa in se norčevali: ›Če si Božji Sin, se PREPREČI! Snesi se s tega križa!‹

To je dogodek svetovnega obsega, ki bo, preden se bo končal, zajel vse države sveta. Prav zdaj so vlade sveta povezane, da bi uredile prizadevanja za mir ter okoljske in trgovinske prakse. V ozadju pa so že postavljeni temelji za predstavitev niza ›univerzalnih duhovnih zakonov‹. In prav zdaj se oglašuje zadnji poziv:

Babilon, veliki Babilon, je padel, je padel in postal bivališče hudičev, bivališče vsakega grdega duha in kletka vsake nečiste in sovražne ptice. 3 Vsi narodi so namreč pili vino jeze njenega nečistovanja, kralji zemlje so z njo nečistovali in trgovci zemlje so obogateli zaradi obilja njenih dobrot. 4 … pojdite iz nje, moje ljudstvo, da ne boste deležni njenih grehov in da ne boste deležni njenih ran.

Kamnite plošče z desetimi zapovedmi

Verjamemo, da bodo, ko bo prišel čas, ko se bo razpravljalo o ›duhovnih zakonih‹ in bodo kmalu postali ›zakon dežele‹, kamnite plošče, ki jih je napisala Božja roka, prišle ven in bodo priča resničnega zakona, ki ga je izrekel iz lastnih ust na gori Sinaj:

> Svoje zaveze ne bom prelomil niti predrugačil stvari, ki je odšla iz mojih ustnic.
>
> Ps 89,34

In tako kot je Bog zavrnil Kajnovo daritev, ker ni bila to, kar je zahteval, tako bodo zavrnjeni tudi tisti, ki se bodo odločili spoštovati zakon, ki je PROTI temu, kar zahteva Bog. Tedaj se bo Kainov bes nad Abela, ko je bila njegova žrtev zavrnjena, spet pokazal v besu tistih, ki zavračajo Božje zakone, nad tistimi, ki jih sprejemajo.

Se vam to zdi preveč neverjetno, da bi bilo res? Ni vam treba verjeti – samo opazujte in počakajte.

DOKAZI O ZADNJIH DNEH

Richard Rives

(Prvič objavljeno v glasilu št. 2 leta 1993)

> Vera je torej zagotovilo stvarem v katere upamo, dokaz nevidnih stvari.

Verniki so z vero vedno vedeli, da so pripovedi v Svetem pismu resnične in da so podane kot primeri, da bi se iz njih lahko učili. Pismo Hebrejcem 11,6 nam pravi, da je nemogoče ugajati Bogu brez vere, od sedme vrstice naprej pa so nam dani primeri vere:

> Po veri je Noe, ki je bil posvarjen od Boga, o še ne videnih stvareh, prevzet s strahom, pripravil barko za rešitev svoje hiše, po kateri je obsodil svet in postal dedič pravičnosti, ki je po veri. Po veri je Abraham ubogal, ko je bil poklican, da gre ven, na kraj, katerega naj bi kasneje prejel v dediščino in odšel je ven, ne vedoč kam je šel. … Preko vere je tudi sama Sara prejela moč, da spočne potomca in rodila otroka, ko je bila čez starost, ker je tega, ki je obljubil, precenila zvestega. … Po veri je Abraham, ko je bil preizkušan, daroval Izaka; in on, ki je prejel obljube, je daroval svojega edinorojenega *sina* … Po veri je, glede na stvari, ki pridejo, Izak blagoslovil Jakoba in Ezava. Po veri je Jakob, ko je umiral, blagoslovil oba Jožefova sinova, in oboževal *oprt* na vrh svoje palice. Po veri je Jožef, ko je umiral, naredil omembo odhoda Izraelovih otrok in dal zapoved glede svojih kosti. Po veri so Mojzesa, ko je bil rojen, njegovi starši tri mesece skrivali, ker so videli, *da je bil* čeden otrok, in se niso bali kraljeve zapovedi. Po veri je Mojzes, ko je prišel v leta, odklonil, da bi bil imenovan sin faraonove hčere; raje si je izbral, da z Božjimi ljudmi trpi stisko, kakor da nekaj časa uživa zadovoljstva greha; Kristusovo grajanje je cenil za večja bogastva kakor zaklade v Egiptu, kajti imel je spoštovanje do povračila nagrade. Po veri je zapustil Egipt in se ni bal kraljevega besa, kajti vztrajal je, kakor [bi] zrl tistega, ki je neviden. Prek vere je praznoval pasho in škropljenje s krvjo, da se jih ne bi dotaknil tisti, ki je uničil prvorojence. Po veri so šli skozi Rdeče morje kakor po kopni *zemlji*, kar so poskušali storiti Egipčani, [pa] so bili utopljeni. Po veri so padli dol zidovi Jerihe, potem ko so jo obkrožali sedem dni. Po veri pocestnica Rahába, ko je v miru sprejela oglednika, ni umrla s temi, ki niso<opomba>(niso…: ali, so bili neposlušni.)</opomba> verovali. In kaj naj še rečem? Kajti zmanjkalo bi mi časa, da vam povem o Gideónu in *o* Baráku in *o* Samsonu in *o* Jefteju; tudi *o* Davidu in Samuelu ter *o* prerokih, ki so po veri podjarmljali kraljestva, izvrševali pravičnost, dosegali obljube, mašili gobce levom, gasili silovitost ognja, pobegnili rezilu meča, iz slabosti postajali močni, v boju postajali hrabri, vojske neznancev obračali v beg.
>
> Heb 11,7-8.17.20
> (Preberi celotno besedilo Hebrejcem 11,7-40)

Navedeni so nam primer za primerom, kako so moški in ženske vere, ki so marljivo iskali Božjo voljo, prejeli njegove obljube in nagrade, pa tudi tisti, ki so umrli v veri in zaupali, da jih čakajo prihodnje nagrade. Navodili so nam, naj z vsem srcem zaupamo v Gospoda, in obljubili so nam, da bo, če to storimo, On usmerjal naše poti. Ponovno poudarjamo, da moramo imeti vero, da bi bili Bogu všeč.

Skozi zgodovino je Bog vedno bolj razkrival informacije, ki nam omogočajo vedeti več o stvareh, ki jih beremo v Svetem pismu; zdaj pa je z arheološkimi odkritji Rona Wyatta razkril neizpodbitne dokaze o številnih pričevanjih, opisanih v svetopisemskih zapisih. Zdaj lahko na lastne oči vidimo dokaze, ki jih človeška modrost zahteva kot dokaz teh dogodkov.

Žalostno pa je, da kljub temu, da obstajajo prepričljivi dokazi o točnosti Svetega pisma, mnogi ljudje še vedno verjamejo, da so svetopisemski zapisi, kot je tisti o Noetovi skrinji, le izmišljotina. Rečeno nam je, da naj bi bilo to znamenje zadnjih dni:

> … vedoč najprej to, da bodo v poslednjih dneh prišli porogljivci, ki bodo hodili za svojimi lastnimi poželenji ter govorili: »Kje je obljuba njegovega prihoda? Kajti odkar so očetje zaspali, se vse stvari nadaljujejo kakor *so bile* od začetka stvarstva.« Kajti oni tega nočejo spoznati, da je bil po Božji besedi nebesni svod od davnine in [da] zemlja sestoji iz vode in v vodi.S čimer je bil svet, ki je bil takrat, preplavljen z vodo, uničen;
>
> 2 Pt 3,3

Ni dvoma, da smo v zgodovini prišli do točke, ko je treba biti prostovoljno neveden, da bi se izognili resnicam, ki so nam bile dane. Ta čas je opisan kot zadnji dnevi.

> Zato vidite, ker smo tudi mi obdani naokoli s tako velikim oblakom pričevalcev, odložimo vsako breme in greh, ki *nas* tako z lahkoto pesti in s potrpežljivostjo tecimo tekmo, ki je postavljena pred nas, glejmo k Jezusu, avtorju in dopolnitelju *naše* vere; ki je zaradi radosti, ki je bila postavljena predenj, pretrpel križ in preziral sramoto in je posedèn na desnico Božjega prestola.
>
> Heb 12,1

VERA

Mary Nell Wyatt

(Prvič objavljeno v glasilu št. 3 leta 1993)

Občasno nam kdo reče: ›Ni mi treba videti vseh teh odkritij – verjamem po veri.‹ In to je čudovito. Toda kot sem že omenil, po tem, ko sem videl vse stvari, ki potrjujejo celo drobne podrobnosti Svetega pisma, lahko brez kančka dvoma rečem, da mojega zaupanja v Božjo besedo ne bo moglo zamajati prav nič. In pred leti so bili časi, ko so me pridigarji in pisatelji silili v razmišljanje, da so morda nekateri deli Svetega pisma res nekoliko ›zmešani‹ … Mislim, navsezadnje je od življenja svetopisemskih piscev minilo že več tisoč let in no, morda Sveto pismo ni tako zelo pravilno. Ali veste, kaj mislim?

Večno življenje ni stvar, ki bi jo jemali zlahka – stvari, ki jih je razodel Bog, so vznemirljive, vendar imajo tudi svoj namen. To je Božje delo. In ker je razkril vse čudovite dokaze, ki so prišli na dan v zadnjem stoletju, moramo vedeti, da ima pri tem svoj namen. Seveda vsi verjamemo po veri. Toda kako močna bo ta vera, če pride čas,

ko bomo morali na podlagi te vere sprejeti odločitev, zaradi katere bomo morda morali izgubiti dom, družino ali morda celo življenje? Je naša vera tako močna? Ozrite se okoli sebe, na svet, v katerem živimo. Vsega je skoraj konec. In živimo v času, ko bo naša vera preizkušena do skrajnosti – Satan ve, da je njegov čas kratek, in je besen. Zato bodimo hvaležni za darove, ki nam jih daje Gospod in ki povečujejo naše zaupanje v njegovo sveto besedo. In ko se bo bližal konec in se nam bodo preizkušnje, s katerimi se soočamo, zdele nepremagljive, se spomnimo njegove obljube:

Bodi zvest do smrti, pa ti bom dal venec življenja.

Noetova barka – edini objekt, ki je preživel veliki potop: lokacija, dimenzije, najdbe, podrobnosti …

Sodoma in Gomora – dve od pokvarjenih mest, ki so bila zaradi svoje izprijenost uničena z žveplom in ognjem.

Eksodus in prehod čez Rdeče morje – Izraelci so pri begu iz Egipta v obljubljeno deželo morali iti ›čez Rdeče morje‹: scenarij, pot, arheološke najdbe na kopnem in z morskega dna.

Sinaj – ali je biblijski Sinaj na Sinajskem polotoku? – V atlasih je pripisan vprašaj … Najdbe.

Skrinja zaveze – zaradi izjemnega pomena, ki ga ima skrinja zaveze za Izraelski narod, je to izredno eksplozivna tema bližnjega vzhoda. So jo našli?

Dinozavri in Geologija Noetovega potopa

Najdbe, opisi in podatki so rezultat dela ameriškega amaterskega arheologa Ronalda Wyatta in sodelavcev.

Wyatt je umrl avgusta 1999.